

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Лена
СОКОЛ

ОГОНЬ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ek açıklama

Uzun boylu, dövmeli, yakışıklı bir itfaiyeci. İşi hayatını tehlikeye atmak.

O sadece hayatta kalmaya çalışan, çok fazla endişesi olan bir kız. Erkek arkadaşları ve ilişkileri hakkında düşünecek zamanı yok.

Onlara aşık olmak ateşe adım atmaktır.

Ama bir kıvılcımdan gerçek bir alev tutuşur. Her şeyi çözdüklerini düşünürler: "Sadece seks. Duygu yok." Ama bu söz en büyük sorunların başladığı yerdir.

- [Lena Sokol](#)
 - [Önsöz](#)
 - [Bölüm 1](#)
 - [Bölüm 2](#)
 - [Bölüm 3](#)
 - [Bölüm 4](#)
 - [Bölüm 5](#)
 - [Bölüm 6](#)
 - [Bölüm 7](#)
 - [Bölüm 8](#)
 - [Bölüm 9](#)
 - [Bölüm 10](#)
 - [Bölüm 11](#)
 - [Bölüm 12](#)
 - [Bölüm 13](#)
 - [Bölüm 14](#)
 - [Bölüm 15](#)
 - [Bölüm 16](#)
 - [Bölüm 17](#)
 - [Bölüm 18](#)
 - [Bölüm 19](#)
 - [Bölüm 20](#)
 - [Bölüm 21](#)
 - [Bölüm 22](#)

- [Bölüm 23](#)
 - [Bölüm 24](#)
 - [Bölüm 25](#)
 - [Bölüm 26](#)
 - [Bölüm 27](#)
 - [Bölüm 28](#)
 - [Bölüm 29](#)
 - [Bölüm 30](#)
 - [Bölüm 31](#)
 - [Bölüm 32](#)
 - [Bölüm 33](#)
 - [Bölüm 34](#)
 - [Bölüm 35](#)
 - [Bölüm 36](#)
 - [Bölüm 37](#)
 - [Bölüm](#)
 - [38 Sonsöz](#)
 - ["Firehouse 17" döngüsü](#)
 - [Teşekkür](#)
 - ♦
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
-

Lena Sokol Yangın

Önsöz

♪ *Anya Pokrov - Da da*

- Bunu görmelisin!

Arkadaşı Lera, Sasha'nın daha sonra Keçi olarak adlandıracağı adamı ilk kez görmeden önce söylediği cümleydi bu. O gün adını asla öğrenemeyeceği ve kendisinden uzun süre nefret etmesine neden olacak adam.

Daha sonra gerçekten zor bir gün olduğunu söyleyerek kendini haklı çıkardı. Sabah üniversitede bir sınavı vardı, ardından küçük kardeşinin jimnastik yarışması vardı ve akşam da arkadaşına yardım edeceğine söz verdiği bir barda çalışması gerekiyordu, çünkü her zamanki gibi etkinliğe hizmet etmek için yeterince boş elleri yoktu. Tek kelimeyle telaşlıydı ve bu yüzden Sasha gerçekten çok yorgundu.

Kardeşini dadısına emanet ederek, öğleden sonra geç saatte bara koştu. Garson üniformasının önlüğünü beline bağlarken hafif bir baş dönmesi hissetti: Bu şaşırtıcı değildi, çünkü gün boyunca neredeyse hiçbir şey yememişti. Sasha'nın sınavdan sonra atıştırdığı elma sayılmazdı - küçük ve ekşiydi. Ama kız yorgunluğu ve halsizliği görmezden gelmeye çoktan alışmıştı, anne babasının ölümünden sonra bunlar onun sadık yoldaşları olmuştu.

- Ne kutlanıyor? Düğün mü, doğum günü mü? - İşe gitmeden önce sordu.

Barın sahibi Oleg, özel partiler için barı nadiren kapatırdı. Genellikle mekânın kapıları tüm ziyaretçiler için gece yarısına kadar açık olurdu. Eğer bir istisna yaparsa, bu çoğunlukla arkadaşlarından birinin isteği üzerine olurdu.

O anda ortak salondan ritmik bir müzik sesi geldi ve Sasha bundan olayın eğlenceli olduğu sonucunu çıkardı. Ayrıca, Oleg'in bir odayı cenaze töreni için kiraladığını hiç hatırlamıyordu.

- Bekarlığa veda partisi. - Lera cevapladı. - Vay be...

- Ne?" Sasha önlüğünün cebine bir not defteri koydu.

- Bunu görmelisiniz! - Arkadaşım ıslık çalarak söyledi.
- Damat striptiz mi istedi? Ben görmedim.
- Buraya gel! - Lera onu kolundan tuttu ve koridorda neler olduğunu görebileceği kapıya doğru sürükledi.
- İyi mi? - Sasha hafif müziğin titrek ışıklarıyla dolu yarı karanlığa bakarak nefes verdi.

Bar müşterilerle doluydu. Sahnedeki dansçılar dışında salonda başka kadın yoktu. Farklı yaşlardan erkekler sanatçılara tezahürat yapıyor ve bağıryorlardı. İçlerinden biri, ortada oturmuş, üzerinde şu yazılar bulunan kâğıttan bir şapka takıyordu

"Damat," alkışlıyor ve en yüksek sesle bağıryor. Her bekarlığa veda partisinin tipik bir görüntüsü. Yarı çıplak güzeller salona indiğinde, gerçek bir bacchanalia başlar: sadece atıştırmalıklar ve içecekler servis etmeyi ve tacizden kaçmayı başarin.

- Şurada. - Lera sırtarak odanın derinliklerini işaret etti.

Ve ancak Sasha doğru yöne baktığında nihayet onu fark etti. Adam diğerlerinden farklıydı. Büyüktü. Hayır, başka bir açıdan. Masanın üzerinde yükselişine bakılırsa, yabancı uzun boyluydu. Çok uzun. Ve tişörtünün pazularını germesine bakılırsa, adam aynı zamanda çok kaslı ve güçlüydü.

Arkadaşları sahnedeki striptizcileri cesaretlendirmek için bağıırken, o ciddi bir ifadeyle bardağına bakıyor ve belli ki bir şeyler düşünüyordu. Muhtemelen Sasha'yı ona çeken de buydu. Çeşitli kızların çıplak vücut parçalarına ağzının suyu akmayan ciddi erkeklerden hoşlanıyordu. Yabancı ona sıradan soyunmalarla ikna edilemeyecek ve kızlarda daha fazlasını arayanlardan biri gibi görünüyordu. Zeka gibi.

Sasha ertesi gün bu aptalca düşünceler için kendine lanet edeceğini bilmiyordu. Ama şimdi kendi düşüncelerinin mantıklı olduğunu ve adamın görünüşünün güvenilir olduğunu görüyordu. Dolgun dudakları, kalın kara kaşları ve kendinden emin bir bakışı vardı. Siyah saçları seksi bir şekilde dağınıktı ve uçları düşük bir topuz şeklinde toplanmıştı.

- Oh, hayır. İşte böyle *bir adam*. - Sasha fısıldadı.
- Hangisi? - Lera kaşlarını çattı.

– Ondan uzak dur.

Sasha'nın ilişkiler konusunda fazla deneyimi yoktu ama bunun gibi erkeklerin genellikle kalbine girdiğini biliyordu. Ve eğer onu gördüğünde kalbi daha hızlı atıyorsa, bu başının belada olduğu anlamına geliyordu.

– Kesinlikle biriyle yatacaksın. - Arkadaşım memnuniyetle gülümsedi.

– Ne?" Sasha onu omzundan itti. - Onu kendin için aradığını sanıyordum!

– Benim Anton'um var, hatırladın mı?

– Dün ayrıldınız sanıyordum.

– Evet, ama bu sabah barıştık. Özür falan diledi.

Evet.

– Aklından bile geçirme. - Sasha ellerini salladı. - Bardan bir yabancıyla takılmayacağım. Ya bir çeşit sapıksa?

Ona bir kez daha baktı. Ne yazık ki adam cehennem kadar ateşliydi. Güçlü kollarıyla onu kavrayıp kendine doğru çektiği düşüncesi nefes almasını zorlaştırdı.

– Ya da ya yanında biri varsa? - Kısık sesle söyledi.

– Umurunda mı? - Lera sırıttı. - Erkek arkadaşın seni terk etti, çok düzgün ve sıkıcı olduğunu söyledi! Neden bu seksi ve iri adamla takılıp onun y a n ı l d ı ğ ı n ı kanıtlamıyorsun?

– Ew. Lera!

– Neden?

– Eski sevgilimden intikam almak için yabancılarla yatmam.

– Öyleyse git ve onunla tanış. Makyaj yapmadığını fark etmeyecek k a d a r sarhoş zaten. - Kıkırdadı. - Ve sakın burnunu kırıştırma! Yoksa sana daha fazla yardım etmem.

– Söz mü? - Sasha gülümsedi.

Lera şakacı bir şekilde omzuna yumruk attı.

– İşte. - Bir şişeden bardağına biraz sıvı sıçrattı. - Cesaret için.

– Hayır. - Kız etikete bakarak başını salladı.

– İç bakalım. Ve sonra bana ayakları üzerinde kolay olup olmadığını söyleyebilirsin.

– Ne?

– Yani sikini. - Lera göz kırptı.

Gülüştüler ve sonuçta Sasha bardağın içindekileri içti.
Alkol boş midesini hoş bir şekilde yaktı.

Belki de Lera bir konuda haklıydı.

Bir hafta önce, Sasha'nın üç aydır birlikte olduğu Vadim, ilişkilerinin çok sıkıcı olduğunu söyleyerek onu terk etmişti. Haftada bir buluşuyor, televizyon karşısında yemek yiyor, kanepede hızlıca seks yapıyor ve sonra Sasha, **d a d 1** küçük kardeşini yürüyüşten eve getirmeden önce onu dışarı çıkarmak için acele ediyordu. Vadim daha fazla tutku istiyordu, Sasha romantizm istiyordu ve sonunda bu garip ilişkiden hiçbir şey çıkmadı.

– Tamam, bir deneyeceğim. - O söyledi.

– Kızlar, masalara servis yapmayı unutmayın! - Oleg arka odaya doğru bağırdı.

– Yola çıkıyoruz. - Lera cevap verdi.

Ve ikisi de uğultulu salona adım attılar.

Kızların sahnedeki şovuna rağmen, çakırkeyif erkekler garsonları görmezden gelmeyecekti: bazıları tabakları götürmek istedi, diğerleri - atıştırılmalık servis etmek için, diğerleri - umutsuzca flört etti ve kızların kışını çimdiklemeye çalıştı.

Sasha, köşedeki masada kendisini bekleyen ateşli bir adam olduğunu unutarak tepsiyle birlikte hızla koştu. Hayır, elbette onu beklemiyordu - büyük olasılıkla yabancının onun varlığından haberi bile yoktu, ama kız onu hatırlayıp doğru masaya gelmeye karar verdiğinde, masada oturan konuklar arasında yoktu.

– Başka bir şey var mı? - Bulaşıkları topladıktan sonra ziyaretçilerine gülümsedi.

Yakışıklı adamın bu kadar zamansız bir yere gitmiş olması biraz üzücüydü, çünkü alkolün de etkisiyle Sasha artık kendine eşi benzeri görülmemiş bir güven duyuyor ve ruh hali gözle görülür bir şekilde iyileşiyordu.

– Neden bize eşlik etmiyorsun? - Adamlardan biri önerdi.

– Üzgünüm çocuklar, isteyim. - Onlara göz kırptı, arkasını döndü ve neredeyse büyük bir şeye çarpıyordu. Hayır, kocaman. - Oh!

Tepsi elinde zıpladı, bardaklar birbirine çarptı. Tepsi elinde zıpladı, bardaklar birbirine çarptı.

– Nereye döndüğünüze dikkat edin. - Dedi yabancı ve son anda tabakların yere düşmesini engellemek için elleriyle tepsiyi kavradı. Derin sesi gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

"Bu oldukça iyi bir tepki!"

Sasha yavaşça ona baktı. *Adama*. Adam o kadar uzundu ki yüzüne bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

– Teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım. - Şaşkınlık içinde cevap verdi.

Gözlerini ondan alamıyordu. O... o... Kahretsin, koca adam hiç utanmadan yakışıklıydı! Geniş omuzlar, güçlü çene, düz, dümdüz bir burun. Esmer yüzünde en çok göze çarpan şey, muhtemelen istediğinde gülümsediği anlamına gelen kırışıklık ışınlarıyla koyu çikolata renkli gözleriydi.

Sasha yarım saat sonra tezgâhın yanında sohbet ederlerken kendi gözleriyle görebildi.

– İşteki ilk günün mü? - Adam sordu.

Ona bir içki ısmarladı ve bu güzeldi. Genelde iş yerinde içki içmezdi ve sezgileri Sasha'ya bundan pişman olacağını söylüyordu. Ama o anda, hiç de sıkıcı olmadığını, aksine çok neşeli ve... cüretkâr olduğunu kendine kanıtlamak için en azından kendi kurallarından birkaçını çiğnemeye gerçekten ihtiyacı vardı. Kısacası, bir çakmak! Vadim'in onun hakkında söylediği gibi değildi.

– Bazen bar etkinlikler için hizmet verdiğinde veya kalabalık olduğunda çalışmaya davet ediliyorum. - Sasha cevapladı.

– Geç mi geldin?

İğneyi kendine dikti ve giderek artan bir baş dönmesi hissetti ama genel olarak kendini iyi hissediyordu: gerginliği geçiyordu ve vücuduna rahatlatıcı bir sıcaklık yayılıyordu.

– Etkinlik bitene kadar. - Sasha cevap verdi ve kıkırdayarak nedense ekledi. - Bu gece biriyle yatacağım: Eski sevgilimden öç almaya gerçekten ihtiyacım var.

– Demek kanunsuzsun? - Adam alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı.

– Sayılır.

– Bu nasıl bir intikam ki onun haberi olmayacak?

Bu çok karmaşık bir soruydu ve henüz bir cevap düşünmemiştir. Sasha femme fatale rolünü oynamakta pek iyi değildi, bu yüzden acilen konuyu değiştirmesi gerekiyordu.

– Hey, neye bakıyorsun? - Onun bakışlarını yakaladı.

– Göğüs dekoltene. - Adam gözünü kırpmadan cevap verdi. Aman Tanrım!

– Aklından bile geçirme, seninle yatmayacağım. - Seninle yatmayacağım.

Flört etmek de ona göre değildi. Bir erkeğin ilgisini çekmek için nasıl davranması gerektiğine dair belli belirsiz bir fikri vardı.

– Ama tanıştığın ilk adamla yatacaktın, değil mi? - Kaşlarını çattı.

Ah, doğru ya. Sanırım heyecandan söylediklerinin kaydını tutmaya başlamalıydı.

– Tanıştığım ilk erkekle değil. - Sasha saçlarını çapkınca omuzlarından savurarak açıkladı. - Ama tanıdığım biriyle.

– Aklında biri mi var?

Ve sonra gülümsedi. Sadece hafifçe, ama o gülümsemede çok fazla özgüven ve güç vardı. Öldürücü atış!

Sasha'nın sırtından aşağı bir ürperti dalgası yayıldı ve birden ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Muhtemelen hiç içmemeliydi, hele de aç karnına. Sadece birkaç kadeh içmişti ve sanki her şeyi kenardan izliyormuş gibi hissediyordu. Eski sevgilisi ona hiç böyle hissettirmemiştir, kalbini hiç bu kadar sert attırmamıştır ve bu çok garipti, çok... çok...

Keskin bir sesle uyandı. Başını yastıktan kaldırmadan odaya baktı. *Bu da neydi böyle? Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?*

Tüm vücudu uğulduyordu ve ilk hareket etme çabası kafasında cehennemi bir acıyla yankılandı. "Dün zor bir gündü. Gerçekten çok yorgundum. Akşam bara yardım etmek için dışarı çıkmam istendi. Ah... Şu adam... Konuşuyorduk. Onu yatıştırmaya çalışırken aptal gibi davrandım. Ama gülümsemesi..." Şimdi bile Sasha'nın ruhunda bir şeyler kıpırdanıyordu ama sonrasında ne olduğunu hatırlamak için ne kadar çabalasa da hatırlayamıyordu. Gecenin sonu sanki bir sisin içindeydi.

Lanet olası akşamdan kalma!

Kız dikkatlice dirseklerinin üzerine kalktı, arkasını döndü ve dehşet içinde donakaldı. Yanındaki buruşuk battaniyenin üzerinde bir adam yatıyordu. Güçlü bir figür, geniş omuzlar, dövmelemlerle kaplı koyu bir ten: göğsünde bir hayvan resmi vardı, sanırım bir aslan, ve resmin üstü omzuna kadar uzanıyordu ve orada, süslü çizgiler arasında, tasvir edilen kişinin genel resmini çıkarmak imkansızdı. Bakacak zaman da yoktu: Sasha'nın dikkatini yabancınn tehditkâr bir şekilde şişkin duran boxer'ı çekmişti. Altında saklanan şey dikkat çekecek kadar büyüktü ama kız bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Lanet olsun.

Battaniyenin altına aceleyle bir göz attı. Üzerinde dün giydiği tişört ve külot vardı. Sasha etrafına bakındı. Eteği adamın kot pantolonunun yanında duruyordu, çorapları sehpanın kenarından sarkıyordu. Görünüşe göre dün bir tutku anında birbirlerinin kıyafetlerini yırtmışlardı.

Sasha yabancıya tekrar baktı. Adamın adını ya da ona adını söyleyip söylemediğini h a t ı r l a y a m ı y o r d u . Garipliğe rağmen, istemeden de olsa adamın güçlü vücuduna hayranlık duydu. Adam hindistan cevizi, biber ve narenciye notaları içeren hoş bir parfüm kokuyordu. Atletik yapılıydı ve bu nedenle inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. O gerçek bir etten kemikten adamdı ve ben ona sarılmak ve bırakmamak istiyordum.

Ve sonra onu tekrar uyandıran o kötü ses geldi. Sanırım dahili telefondur. Çocuk uykusunda bir şeyler mırıldandı ve sonra gözlerini açtı. Sasha'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Onun yüzünü görünce kaşlarını çatı ve sonra sanki onun kim olduğunu hatırlamış gibi rahatladı.

– Merhaba. - Sessizce söyledi.

Ama çocuk cevap vermedi. Aniden ayağa fırladı ve kapıya yöneldi, yolda saçlarını topladı ve düşük bir demet halinde sardı. Sasha gözlerini onun vücudundan alamıyordu. Yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu - yay gibi ve akıcı. Ve kıcı... *Lanet olsun!* Birinci sınıf bir kık! Bir bisküvi kadar sert.

Sashka kendini ayırmak için mücadele etti. Yataktan kalktı ve aynaya yaklaştı. Görüntü o kadar acınasıydı ki

kız çığlık attı. Karmakarışık kahverengi saçları yüzünü dağınık bir yuva gibi çevreliyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, dudakları çatlamıştı ve cildi her zamankinden daha solgun görünüyordu - o kadar solgundu ki makyajsız bile rahatlıkla bir zombiyi oynayabilirdi.

– Gitme vaktin geldi. - Adamın boğuk sesi tam da Sasha aynanın karşısında saçlarını en azından düzgün göstermeye çalışırken çıktı.

– Ne? Arkasını döndü.

Bakışlarım istemsizce tekrar aşağıya, sabahki ereksiyonunun pantolonunun içinde kabardığı yere kaydı.

– Eşyalarını al ve git dedim. - Kaba davrandı. - Hadi, acele et, bir dakikadan az vaktin var. Nişanlının annesi geliyor.

– *Nişanlın* var mı?! - Sasha kısık sesle sordu.

– Kulakların ağır mı işitiyor? - Çocuk sinirli bir şekilde fırladı ve kıyafetlerini yerden toplamaya başladı. - Giy onları ve çık dışarı!

– Bekle, ama dün gece barda başka biri daha vardı.....

– Evet!

– Ve sen de...

İri eli kızın bileğini acıyla kavradı. Adam onu kapıya doğru çekti.

– Bekle, giyinmem lazım! - Sasha direnmeye çalıştı.

– Vakit yok. Yere inip orada giyineceksin. - Hırladı. Kapıyı çekip açtı ve onu girişe doğru itti. - Hadi, hadi! Hadi, asansör gelmeden git!

Ayağa kalktı, tüm vücudunu salladı ve çılgın gözlerle ona baktı. Çıplak ayakları betonun soğuğundan yanıyordu.

– Ah, evet. - Adam kadının çantasını ve spor ayakkabılarını aldı ve kadının elinde tuttuğu giysilerin üzerine yerleştirdi. - Şimdi kımıl! Haydi!

Bakışlarındaki panik ve öfke karışımı ve bunu söylerkenki ses tonu kızı ayılttı.

– Pislik herif! - Nefes verdi ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Sasha müstakbel kayınvalidesinin önünde bir skandal yaratabilir ve hayatını mahvedebilirdi ama nedense bunu yapmak istemedi. O kadar kırgındı ki kadın dayanışmasını hiç düşünmedi. Erkekler genellikle bunu yapar: kendi kayınvalidesinin önünde bir garsonla yatmışsa ne olmuş yani?

bir düğünle. Ve zavallı bir kızın hayatını o bekara bağlaması umurumda değil. Ve harika bir kızı olması ve Sasha'nın ondan çok hoşlanması da umurumda değil... O sadece bir pislik! Pisliğin teki!

– Özür dilerim. - Arkadan

duydum. Kapı çarptı.

– Siktir git. - Dişlerini sıktı, çıplak ayaklarıyla merdivenlerden inerken ağlamamak için kendini zor tuttu.

Bölüm 1

Bir yıl sonra.

♪ *Rocky bir cadı*

Yalnızlıktan çıldırmamak için, yalnızlığın olmadığını hayal etmek daha iyidir. Sasha Zolotova sürekli olarak kendini yalnız başına iyi olduğuna ikna ediyordu, ayrıca kişisel bir hayatının olmamasının kendine has avantajları vardı. Erkekleri memnun etmek için pahalı iç çamaşırları, kozmetikler ve kıyafetler için harcama yapmak gerekmiyordu ve ayrıca sıkı bir programda randevular için zaman ayırmak gerekmiyordu ve kendini tamamen erkek kardeşine adanmak mümkündü.

Grigory on yaşına girmek üzereydi ve artık kendi başına okuluna ve çevrelerine gidebilecek, hatta evde tek başına kalabilecek kadar büyümüştü ama yine de Sasha, kendisinin yokluğunda ona birinin bakması konusunda kendini daha rahat hissediyordu.

Bazen bir komşusundan çocuğa bakmasını isterdi. Bazen de arkadaşları Dasha ya da Lera çocuğa bakıyordu. Geçen yıl dadının skandal bir şekilde ayrılmasından sonra (Sasha, Keçi olayı yüzünden gece eve gelmediğinde), kız başka kimseyi işe almadı, bu bir yandan ekonomikti, ama diğer yandan - ona yardım edenlere "ölümüne" borçluydu. Ve hiçbiri hizmetlerinin karşılığını talep etmemiş olsa da, onlara bir iyilik borcu olduğu gerçeğini hala aklında tutuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ailesinin ölümünden önce, Sasha kendini uygun olmayan bir zayıf olarak görüyordu. Bırakın kardeşini, kendine bile zor bakıyordu. Ama sonra her şey tersine döndü ve sakın bir hayat bir gün hayatta kalma yarışına dönüştü. Önce annesi birkaç ay içinde kanserden yanarak ölmüş, bir yıl sonra da babası kartlarda ve borçlarda kaybettiği için kendini asmış ve bu yüzden tüm mal varlığını kaybetmişti. Sasha o sırada henüz on sekiz yaşındaydı, kolejden yeni mezun olmuş ve üniversiteye başlamıştı ve Grishka yedi yaşındaydı - birinci sınıfa başlamıştı.

Aslında kız, babasının kendisini ve kardeşini sevdiğini düşünüyordu. Ama görünüşe göre, onlarla birlikte kalıp bu yükün altından kalkabilecek kadar değil. Böylece o ve Grigory neredeyse üç yıldır birlikte baş etmeye çalışıyorlardı.

Çocuk okulda okuyor, jimnastiğe gidiyor, bir İngilizce öğretmeniyle çalışıyor ve kuşkusuz aynı anda tüm alanlarda büyük ilerleme kaydediyordu. Sasha ise kiralık bir dairenin ve tüm bu zevklerin masraflarını karşılayabilmek için akşam derslerine geçmek ve aynı anda iki işte birden çalışmak zorundaydı: önce yemek dağıtıcısı olarak (bir hafta önce hoşnutsuz bir müşteriyi şikayet ettiği için haksız yere kovuldu), sonra da Oleg'in barında garson olarak (burada da pek hoş görülmedi).

"değişken" program).

Artık kız, şampuandan diş macununa, market alışverişinden kıyafetlere kadar kendi refahını ilgilendiren her şey için para biriktirmek zorundaydı. Para biriktiremeyeceği tek şey kardeşiydi: Sasha, Grishka'nın her şeyin en iyisine sahip olmasını ve ebeveynleri olmadan büyüdüğü için asla aşağılık hissetmemesini istiyordu.

Onu okula götürdü, boş zamanlarıyla ilgilendi, kardeşinin etrafını özenle sardı ve kendini yalnız hissetmemesi için onunla hayat hakkında bol bol konuştu. Ama yine de onun için yeterince şey yapamadığı ve annesinin yerini tutamadığı için kendini suçluyordu.

Bu yüzden Sasha'nın kendini düşünecek zamanı yoktu. İşinden ayrılırsa velayetini kaybedebileceği endişesi onu çılgınca bir gerginlik içinde tutuyordu. Ve sadece komşusu Katya Teyze bazen ona hata yapmasına, kendisi olmasına ve dinlenmesine izin vermesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Ne de olsa Sasha da ailesini kaybettiğinde bir çocuktı ve kimse ona yetişkin olmayı ve başkasının hayatının sorumluluğunu almayı öğretmemişti. Ancak kız o kadar katılaştı ki, nasıl her şeyi yapabilen bir savaşçı haline geldiğini fark etmedi: bir çocuk yetiştirmek ve bir daireyi korumak. Çalışmak, okumak ve herkesle ilgilenmek. Tabii ki kendisi hariç. Kendini ikinci plana atmak onun için düzenli bir şey haline geldi.

"Özel hayat mı? "O konuya sonra geleceğim. Şu anda asıl önemli olan her şeyi halletmek." Ve yaptı da. Neredeyse her şeyi. Kirayı zamanında ödemek dışında.

– Anna Arkadyevna? - Sasha, kiraladıkları evin sahibesini sahanlıkta görünce şok oldu.

Kalbim acı içinde kaburgalarım saplandı. "Kahretsin. Bu utanç verici. Yine."

– Bu iş çığırından çıkıyor, Alexandra. - Kadın kaşlarını oynattı.

– Grinya, Anna Arkadyevna'ya merhaba de. - Kız kardeşinin avucunu sıktı.

– Merhaba. - Merdivenlerin başında durarak temkinli bir şekilde mırıldandı.

Kadının hoşnutsuz bakışı çocuğun kaşlarını kavgacı bir şekilde çatmasına neden oldu.

– Sizden gelen havale dün ulaşmadı. - Ev sahibesi Sasha'ya ters ters bakmaya devam etti.

– Biliyorum. Özür dilerim. - Omuzlarını düşürerek iç çekti.

– Senden taşınmanı istemek zorundayım. Dün gece son uyarıydı, yarın büyük oğlum anahtarları almaya gelecek.

– Lütfen! - Kız dudaklarını yalayarak şöyle dedi. - Anna Arkadyevna. - Kardeşinin elini bıraktı ve çantasını karıştırmaya başladı. - Bende bu var. Neredeyse tüm meblağ. Sadece bin dolar eksik. Bugünkü mesaimin parasını alacağım ve hemen sana aktaracağım.

Kadın önce çocuğa, sonra da elinde tuttuğu dondurmaya baktı ve yüksek sesle dilini şaklattı. Faydasızdı - Sasha zaten son parasıyla kardeşini şekerlemelerle şımarttığı için pişman olmayacaktı. Ve sefil bir yüzlük, gerekli miktarı zamanında toplamasına nasıl yardımcı olacaktı? Parayı ona uzatırken kızın bakışı, "Yani gıdaklamaya ya da gıdaklatmaya gerek yok," dedi.

– Sasha, bunu yapamazsın. - Kadın notları kaparak şöyle dedi. - Bir dahaki sefere kilidi değiştirir ve eşyalarını kapının dışına koyarım!

– Bir daha olmayacak. - Kız söz verdi.

Grinya kaşlarını daha da çatı. Anna Arkadyevna çocuğun tuhaf bir şey yapacağından korkarak biraz geri çekildi. Örneğin, ona yumruklarıyla saldıracak ya da en sevdiği elbisesine dondurma fırlatacaktı.

– Paranın geri kalanını bugün alacağım. - Mırıldandı, merdivenlere doğru ilerledi ve aceleyle aşağı indi. - Ben artık senin küçük kızın değilim--

peşinden koşup sözleşmem için sana yalvarmak için!

– Tekrar özür dilerim! - Sasha onun ardından bağırdı ve kardeşine baktı. Melek gibi bir yüzle durdu ve masumca gözlerini kırıştırdı. - Peki, yemeğe gidelim mi?

– Mm-hmm." diye başını salladı.

– Dondurmanın iştahınızı kaçırmayacağına ve düzgün bir akşam yemeği yiyeceğinize dair bana söz vermişsiniz.

– Mm-hmm.

Alt katta bir yerde Anna Arkadyevna'nın telaşlı ayak sesleri kesildi ve Sasha rahatladığını hissetti. O ve kardeşinin bir ay daha başlarını sokacak bir evleri olacaktı.

– Sanya? - Grishka daire kapısını açmaya başlarken seslendi.

– A?

– Başımız belada, değil mi?

– Neden böyle oldu? - Kapıyı açan kız ona döndü.

– O hanım evladı yüzünden. - Çocuk merdivenlere doğru başını salladı.

Sasha aşağı bakmak için boynunu büktü. Ev sahibi gitmişti ve onları duyamıyordu.

– Ona öyle deme.

– Ama o öyle. - Grinya burnunu kırıştırdı. - Grimza. Gargoyle.

Bir cadı!

– Şşşt!" Kız avucunun içiyle onun ağzını kapattı.

– Ve kaka! - Kız temizler temizlemez ağzından kaçırdı.

– Grigory! - Kız kardeşi ona anlamlı anlamlı baktı.

– Eğer seninle bir daha böyle konuşursa, sorumlusu ben değilim.

- Çocuk kararlı bir şekilde söyledi.

– Aman Tanrım. - Kız nefes verdi, onu daireye aldı. - İçeri gelsene.

– Bir çocuk olarak sana söz veriyorum.

– A bu sen nerede Bunu nereden aldın? -
Onun gözler sorgulayıcı bir şekilde genişledi.

– Lera Teyze'den. - Memnuniyetle gülümsedi. - Uyuduğumu ve pembe dizi izlediğimi sanıyordu.

Grinya dondurmasından bir ısırık aldı ve daireye girdi.

– Onu öldüreceğim. - Derin bir nefes alıp verdi ve sessizce şöyle dedi.

– Yapmayacaksın. - Kardeşim söyledi. - Lera Teyze bakıcı tutacak paramız olmadığını, bu yüzden benimle takılmak zorunda kaldığını söyledi. Ayrıca bunun benim için iyi olduğunu, çünkü bana yabancı olmadığını ve hayatta işime yarayacak şeyler öğretebileceğini söyledi.

– Ne gibi? - Sasha kapıyı kapattı.

– Ayakkabıları eller olmadan çıkarmak. - dedi Grigory gururla, spor ayakkabılarının arkasına basıp ayağından tekmeleyerek. - Ve eğer rahatsız ederlerse karşılık vermek. Tam burnuna vurmalsın - işte böyle! - Taklit yaptı. - Bum!

– Ve Lera Teyze olmadan ne yapardık... - kız çaresizce inledi, kardeşinin spor ayakkabılarının güdük sırtlarına baktı.

– Evet." Çocuk mutlu bir şekilde gülümsedi. - Biz arkadaşız!

– Onun işi bitti. - Sasha başını sallayarak tısladı.

– Hayır! O olmaz Sanya! Lera Teyze son iki bölümü izleyeceğimize söz verdi! - Grinya acıyan gözlerle baktı.

– Vay canına. - Kız saatine baktı ve şöyle dedi. - Git ödevini yap. Yemek hazır olunca seni ararım.

– Bugün vardiyada mısın?

– Evet. Başını salladı. - Tabii Dashka zamanında gelirse.

– Yalnız oturabilirim. - Ağabeyim gelişigüzel bir yorum yaptı.

– Yok artık!

İki saat sonra Alexandra barda vardiyaya başlamıştı bile. Oleg geç kaldığı için ona kıkırdamayı alışkanlık haline getirmişti ve kızın ona suçlulukla gülümseyip aceleyle arka odaya saklanmaktan başka çaresi yoktu.

– Bana bin dolar borç verebilir misin? - Üniformasının önlüğünü ve rozetini takarak arkadaşına döndü.

Valeria Balabina ya da arkadaşlarının genellikle ona taktığı isimle Lera Balabosya, siparişe birlikte çeki aşçıya uzattı ve sonra ona döndü.

– Tabii ki. - Önlüğünün cebinden buruşturulmuş bir not çıkardı, belli ki konuklardan biri ona bahşiş vermişti.

Lera'ya genel olarak isteyerek bahşiş veriyorlardı. Dışa dönük ve güzeldi. Sasha muhteşem bile diyebilirdi. Uzun bacakları, ince vücudu, iri mavi gözleri ve gür sarı saçlarıyla Balabosi erkekleri her zaman kendinden geçirirdi. Lera, daha önce birkaç kez birlikte olduğu baş belası Anton'dan daha iyi birini hak ediyordu.

Yıllardır gidip geliyordu ve parası kadar sinirlerini, gücünü ve sağlığını da harcıyordu. Ama nedense sadece ona odaklanmıştı ve acı çekerken bile, aralarında pek çok değerli erkek bulduğu diğer erkekleri fark etmemişti.

– Bu numaraya aktarabilir misiniz? - Sasha parayı reddederek sordu ve ev sahibesinin telefon numaralarının bulunduğu telefonu ona çevirdi. - Kirayı ödemeyi yine geciktirdim.

– Neden daha önce sormadın? - Lera şaşkınlıkla ona baktı.

– Bu utanç verici. Hep yalvarıyorum.

– Bırak. - Balabosya uygulamaya doğru numaraları hızlıca yazdı ve transferi gönderdi. - Biz arkadaşız.

– Evet, ama her zaman senin ve Dasha'nın boynuna asılamam. Bana çok yardımcı oluyorsun: Grinya konusunda bana hep yardım ediyorsun, ziyarete geldiğinde koca koca yiyecek torbaları taşıyorsun, yoksa sen ona bakmaya geldikten sonra buzdolabında bir sürü yiyecek olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?

– Sadece küçük şeyler, Sanya. Eğer yapabilseydim--

– Biliyorum. - Sasha aceleyle ona sarıldı. - Bu arada. - Sarılmayı açtı ve arkadaşının yüzüne baktı. - Dizinin hikayesi nedir? Yetişkin içerikli bölümleri izlemesine izin vermediğimi söylediğimi sanıyordum.

– Şey...

– Ve ona nasıl dövüşeceğini öğrettin? Sen mi öğrettin?

– Bence kardeşine karşı aşırı korumacısın. - Lera başını salladı. - Çocuk on yaşına girmek üzere. Pembe bir kozanın içinde büyümemeli. Pistilleri, stamenleri ve tüm bunları öğrenmesi gerekiyor. Birkaç kendini savunma hareketi öğrenmesinde de bir sakınca yok.

– Ve yarın okulda birinin burnuna yumruk atacak ve benim bir sürü yeni sorunum olacak! - Sasha sırtıttı.

– Ne kadar çok kavga, dövüş ve sorun olursa Grinya'nın büyüyüp gerçek bir erkek olma ihtimali o kadar artar. - Arkadaşına göz kırptı. - Kim bilir, belki bundan on yıl sonra bir araya geliriz?

– Yok artık!

– O yirmi yaşında olacak, ben ise sadece otuz. - Balabosya hülyalı bir şekilde söyledi. - O yaştaki çocuklar aktif ve dinç olurlar,

ve kadınlar zaten vücutlarını ve seksten ne istediklerini biliyorlar.

– Çeneni kapasan iyi edersin. - Sasha onu omzundan itti. - Alay etmeyi bırak, küçük kardeşim hakkında konuşuyoruz!

Lera dayanamayarak güldü.

– Bir dahaki sefere utangaç olma. - Dedi, çabucak sakinleşerek. - Ev sahibesinin seni sıkıştırmasını beklemeden para iste.

– Tamam, tamam. - Söz verdi.

Salona çıktılar, masalarına servis yaptılar ve sonra servis tezgâhında tekrar karşılaştıklarında Sasha sessizce şöyle dedi

– Muhtemelen bırakacağım.

– Ne?" Lera ona bakakaldı. - Neden?

Sashka duvara yaslandı ve bakışlarını yere indirdi.

– Parayla yapamam. Barda çalışmaktan başka bir iş bulmalıyım. Tercihen resmi ve düzgün bir iş, velayeti kaybetmemek için.

– Aklından bile geçirme. - Arkadaşım başını salladı.

– Her zaman üniversiteye geri dönebilirim. - Kız omuzlarını silkti. - Tek ihtiyacım olan Grişka'nın okulu bitirmesi, bir yere gitmesi, okuması....

– Sashka, bunu yapamazsın. Okulu bırakırsın ve sonsuza kadar bu bokun içinde kalırsın. - Lera gözleriyle ofisin etrafına baktı. - Beklemek için birkaç yıl. Parayı bulamaz mıyız?

– Hala kendi okul harcını ödemek zorundasın. - Bana el salladı. - Ve bunu acınmak için söylemedim. Sadece düşüncelerimi paylaşıyordum. Unut gitsin.

– Bak. - Balabosya onun kolundan tuttu ve kapıya doğru götürdü. - Beş numaralı masada oturan grubu görüyor musun? Orada, yeni gelenler.

– Mm-hmm." Sasha duvara dayalı masada oturan adamlara yorgunca bakarak mırıldandı ve arkasını döndü. Beş kişilerdi. Bu tür bir yerin tipik müşterileri - Ve?

– Bunlardan biri geçen yılki patlamanızın karbon kopyası.

Zolotova'nın göğsünde hoş olmayan bir çınlama vardı. Yavaşça arkasını döndü ve katılımcılara tekrar baktı.

– İşte sevişme budur. - Şaşkınlıkla iç çekti.

– Bu o mu?

– Evet. Keçi. Ve yakışıklı. Ve Bay Birinci Sınıf Pislik. - Başı döndü. - Aman Tanrım, bu o.

Ne yazık ki adam hiç değişmemişti. Hâlâ yakışıklıydı ve gri spor pantolonu ve buruşuk gündelik kazağıyla bile acımasız ve şık görünüyordu.

– Onların masasına servis yapmak ister misiniz?

– Bunu neden yapayım ki? Bu senin masan. - Kızın içini garip bir heyecan kapladı.

– Biraz stres atmak isteyebileceğini düşündüm. - Lera anlamlı bir şekilde söyledi. - Ve o keçiye düzgünce hizmet et.

– Yani... - Sasha düşünceli bir şekilde uzandı.

– Eğer istersen, o zamanlar sana yaptıkları için onun birasına ben tükürebilirim. - Arkadaşı kavgacı bir şekilde söyledi. - Ya da dışarı çık ve onun utanmaz gözlerine bak.

Lera'nın sözleri ne anlama geliyorsa ve ne demek istiyorsa, Sasha anında bu fikre kapıldı. Kızgınlık ve kırgınlık ruhunda yeniden kabardı. Ne de olsa o pislik onu sabahın köründe sadece bir tişörtle garaj yoluna bırakmıştı! Yalınayak koşmak ve zemin kattaki sahanlıkta giyinmek zorunda kalmıştı! Yaptığı aşağılamanın hesabını vermeliydi. Hemen şimdi ve derhal!

Ani heyecanın etkisiyle Sasha omuzlarını dikleştirdi ve salona doğru adım attı. Havasız havada müşterilerin boğuk kahkahaları gümbürdüyordu. Yaklaştıkça dizleri daha çok titriyor ve nefes almakta zorlanıyordu ama düşünceleri o pis hainin yatağında uyandığı güne döndükçe, Sasha kendisine yaptıklarından dolayı onu suçlaması gerektiğinden giderek daha emin hale geldi.

– İyi akşamlar, sipariş vermeye hazır mısınız?

Hâlâ onun gözlerinin içine bakamıyordu. O görüldüğünde konuşmalarını kesmiş olan adamlara baktı. Hepsi farklı yaşlardaydı, ikisi daha genç, ikisi de babası olacak yaştaydı. Ortak noktalarının ne olduğunu merak ettim. Bu kadar farklı kuşaktan insanlar ne hakkında konuşabilirdi? Hangi ortak temaları bulmuşlardı?

– Merhaba. - İçlerinden biri, masanın üzerindeki özel standda duran menüyü incelemeye ara vererek, "Merhaba" dedi. Onun yaşlarında ya da biraz daha büyüktü ve arkadaş canlısı görünüyordu.

– Merhaba. - Daha yaşlı olan başka bir adam onu selamladı.

Sasha not defterini çıkardı ve yazmaya hazırlandı. Nefes almak için bir an durakladı ve cesaretini toplayarak son bir yıldır sadece Keçi diye hitap ettiği adama şöyle bir baktı. Konuklara bir kez daha baktı, adamın üzerinde durdu ve hemen tekrar bu işe bulaştığına pişman oldu. Sürüngen hâlâ bir Yunan Tanrısı kadar yakışıklıydı ve bu güzellik büyüleyici bir şeydi. Beş dakika boyunca onun sert vücuduna bakarak hayatının en yoğun orgazmını yaşayabilirdi ve hangi intikamdan bahsediyor olabilirdi ki?

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da kızı hemen tanımıştı. Arkadaşları yiyecek ve içeceklerin isimlerini bağırırken çocuk sessiz kaldı ve gözlerini kızıdan ayırmadı.

– Başka bir şey var mı? - O sordu.

– Hayır, **hepsi** bu. - İki adamdan genç olanı, "Hayır, hepsi bu. İnce sarışın, yeşil gözlü. - Teşekkür ederim.

– Ya sen, *Keçi*? - Sasha sessiz kalan tek kişiye döndü. Bunu gururla söylemek için alkole bile ihtiyacı yoktu.

Masada anında bir sessizlik oldu. Adamlar şaşkınlık içinde ona baktılar. Yaşlı olanlar bir şey duyup duymadıklarını merak ederek kaşlarını çattı ve genç olanlardan biri ağzını açtı. Olayların bu şekilde gelişmesi onları biraz ürkütmüş gibiydi. Hatta bazıları **o t u r d u k l a r ı** yerde kıpırdanıyor, kadının hitap ettiği kişinin nasıl tepki vereceğini bekliyordu.

Ama çocuk o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Sasha neredeyse tüm mücadele ruhunu kaybetti. Yüzü düşüncelerinden hiçbir şey ele vermiyordu. Sadece sanki bir şey bekliyormuş gibi çenesini hafifçe sıktı. Diğerleri gibi adamlar da endişeli bakışlarını ondan garsona çevirip tekrar geri döndüler, sanki gök gürültüsünün kopmasını bekliyorlardı.

Duraklama uzadı ve Keçi ona o kadar garip bakıyordu ki söylediği şeyi geri almak istedi. Bakışlarında bir şey vardı... tehditkâr ve aynı zamanda sıcak, vücudunu karıncalandıran bir şey.

– Menü masanın üzerinde. - Alaycı bir gülümsemeyle işaret etti ve dudağını ısırdı. - Ne yazık ki, "yarı çıplak görünmenizi sağlar" yazmıyordu.

araba yoluna." Ama umarım kader benim için seninle çoktan ödeşmiştir ve nişanına bir tür zührevi hastalık bulaştırmışsındır!

Aniden ayağa kalktı ve neredeyse bir sandalyeyi deviriyordu.

Sasha bu adamın ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Dudakları tehditkâr bir yüz ifadesiyle kıvrılmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve parmakları yumruk haline gelmişti. Kız neredeyse geri çekiliyordu. Kıpırdamadan durmak ve adamın öfkeli bakışlarına katlanmak için mücadele etti. Adamın yüzük parmağında yüzük olmadığını fark etti. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Evlilik bozulmuş muydu? O zaman belki de sözleri onu sinirlendirmiş olabilirdi.

– Her şey yolunda mı? - Oleg aralarındaki yerden çıktı.

– Evet. - Sasha cevapladı.

– Hayır. - Adam onunla aynı anda hırladı.

Sarışın adam da aceleyle ayağa kalktı - belli ki arkadaşını yatıştırması gerekiyordu.

– Sizden özür dilerim. - Oleg öfkeli deve döndü. Bar sahibi başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. - Genelde misafirlerimize kibarca hizmet etmeye çalışırız. Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş. - Sasha'ya döndü. - Evet, Alexandra?

– Hiç de değil. - Gururlu bir çene ile cevap verdi.

– Evet, Alexandra. - Oleg sertçe söyledi. Gözleriyle neredeyse kızın alnında bir delik açacaktı. - Bir hata oldu. Lütfen misafirlerden özür dileyin ki bu anlaşmazlığı çözebilelim. Sadece özür dile, ben de onlara kendim servis yapayım.

Bakışları o kadar etkileyiciydi ki Sasha daha da sinirlendi. Oleg'in bu işi çözmek istemeyip onu bu adamların önünde aptal yerine koymasına çok kızmıştı. Bu iri adamın ona yaptığı muamele yanına kâr kalmıştı. Ve şimdi ondan özür dilemesi mi gerekiyordu? Oh, hayır. Asla!

Sasha komşu masadan bir bardak bira aldı ve kimsenin tepki vermesine fırsat bırakmayacak kadar sert bir şekilde içindikileri Keçi-Yumurtası-Geçen Yılın Siki'nin suratına sıçrattı. Sonra herkesin homurtuları arasında, uysalca ve melek gibi bir gülümsemeyle şöyle dedi

– Özür dilerim.

Bölüm 2

Üç Gün Yağmur ♪ Neredesin

Memur arkadaşlarının zor bir günün ardından sık sık bir araya gelip bir şeyler içtiklerini ve saha gezilerinde neler olduğunu tartıştıklarını biliyordu ama onlarla böyle yerlere nadiren, neredeyse hiç gitmiyordu. Onlarla en son Igor'un düğününden önceki bekârlığa veda partisinde bir araya gelmişti ve sonu kötü bitmişti, bunun için kendini hâlâ affedemiyordu.

Ama bugün yalnız kalmak istemediği o nadir günlerden biriydi. Sınırdaki yürüyüş hayatta kalabileceği, ölümün gözlerinin içine bakıp onun açgözlü kucağına düşmeyebileceği günlerden biriydi. Bu, geri dönmeme olasılığının yüksek olduğu meydan okumalardan biriydi.

Arkadaşları hararetli bir şekilde menüyü tartışırken, o korkunç yangınla mücadele anlarını zihninde yeniden canlandırdı. O güzel garson kız önlerinde belirip olay çıkarmaya karar verdiğinde, düşünceleri yangının ortasında, kara dumanlarla kaplı o eski evdeydi.

– Lev! - Takım lideri Andrei ona seslendi. - Başka bir hesaplama yolda. Sen ve Kirill içeri girin, orada insanlar olabilir. Bekleyemeyiz.

– Anlıyorum." diye cevap verdi.

Başka soru sormadılar. KKD giydiler.^[1] - Temiz hava sağlayan ve üzerlerindeki vanaları açan solunum cihazları. Onları hayatta tutması gereken hava yüksek basınçlı hortumlardan tıslayarak geçiyordu, bu da çalışmaya başlayabilecekleri anlamına geliyordu.

– Nasılsın? - Lev sordu.

– Hazır. - Herkesin Solovyov soyadından dolayı genellikle Solo diye çağırıldığı Kirill başını salladı.

Birbirlerinin kasklarını ve maskelerini kontrol ettiler, kravatlarını çektiler.^[2] Birbirlerinin kasklarını ve maskelerini kontrol ettiler, kapkaçlarını çektiler ve parmaklarıyla yukarıya, çatısından yoğun siyah dumanlar yükselen iki katlı bir binayı işaret ettiler.

Herkesin kaçtığı bir binaya girmek için belli bir zihniyet gerekir. Cesaret sahibi olmak ya da tamamen çaresiz olmak - ateşle savaşmanın her zaman kişisel bir savaş olduğu Lev Tsarev gibi. Sanki kendisine meydan okunuyor ve eşitler olarak savaşması teklif ediliyordu. Hiç tanımadığı ve daha önce hiç görmediği insanları kurtarmak için alevlerin arasından koştu ve böyle anlarda maskesiyle bir süper kahraman gibi görünse de sadece bir ölümlü olduğunu unuttu.

Ev onları cehennem sıcağı ve karanlıkla karşıladı. Yoğun duman yol bulmayı zorlaştırıyordu. Böyle koşullarda itfaiyeciler birlikte hareket etmeli, birbirlerinin yanından hiç ayrılmamalı ve sürekli birbirlerini kollamalıydı. Ağır yangın hortumunu arkalarına çeken Lev, suyun yukarıdaki boşluğu soğutması ve aşağı doğru akarak alevleri söndürmesi için jeti yukarı doğru yönlendirirken, Kirill hortum hattının kalıntılarını sürükleyerek daha yakına çekti.

Bir saniyesini bile boşa harcamadan hızla odaya bakmak zorunda kaldı. Savaş teçhizatının altında teninden aşağı damlayan teri hissediyordu.^[3] Lev ilerledi, elleri yayılan ateşten ısınan duvarları yokluyordu.

– Cyril mi?

– Ben buradayım.

Ortağı daha az deneyimliydi, bu yüzden Lev ona bakmanın ve onu sağlıklı ve hayatta tutmak için her şeyi yapmanın kendi görevi olduğunu düşünüyordu.

Dinlemeye çalışarak ve mevcut her metreyi araştırarak, bilinçsiz ya da yardım çağıramayacak durumda olabilecek insanları arayarak ilerlediler. Zemin kat boştu ama Lev'in oturma odasının zemininde bulunduğu şey tüm vücudunu ürpertti.

– Kahretsin. - Nesneyi eline alarak telaffuz etti.

– Ne oldu? - Kirill'in sesi cınladı.

– Çıngırak. Evde bir çocuk olabilir, telsizle yukarı çıktığımızı haber ver.

Solo komutana birinci kata çıkacaklarını bildirirken, Lev kapının dışında duran bir baston bebek arabası keşfetti. Ne saçmalık ama! Lanet okudu. Evde kesinlikle bir çocuk olabilirdi. Onun ve Kirill'in tanklarında ne kadar oksijen kaldığını bilemezdi ama takviye kuvvetler

hala gelmemişti, bu yüzden ellerindekilerle yukarı çıkmaktan başka çareleri yoktu.

"Yangın gittikçe ısınıyor, yangın kelimenin tam anlamıyla ikinci katın tavanını yiyor, duvarlarda turuncu alevler dans ediyor, perdelerin geri kalanını yiyordu. Giderek daha da ısınıyordu, yangın kelimenin tam anlamıyla birinci katın tavanını yiyor, duvarlarda turuncu parıltılar dans ediyor, perdelerin kalıntılarını yiyordu. Başka bir şey görmek imkânsızdı.

– Bu taraftan. - Lev işaret etti.

– Bingo. - Kirill cevap verdi.

Her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyorlardı. Daha sıcak ve daha sıcak. Ateş yaşayan bir şeydir. Obur bir canavar. Bir ejderha. Ve onu yenmek için onun gibi düşünmek zorundasınız. Alevlerin nereye yayıldığını görmek için dumanın nasıl hareket ettiğini anlamak gerekir. Lev çok az zamanları olduğunu hissetti ama birinin hayatı söz konusuken bu meydan okumayı kabul etmekten kendini alamadı.

Elini duvardan çekmeden yürüdü. Her santimini kontrol etmeliydi ama yanmamak için hiçbir yerde uzun süre kalmamalıydı. Cildi savaş teçhizatının içinde bile yanıyordu, bu da ateşe gittikçe yaklaştıkları anlamına geliyordu. Geçtikleri odaların yatak odası mı, oyun odası mı yoksa banyo mu olduğunu anlamak imkânsızdı. Her yer dumanla doluydu. İnsan sadece hissederek tahmin edebilirdi ve itfaiyeciler yavaşça, küçük adımlarla, arkalarında kaçış yolları bırakarak daha da uzaklaştılar.

– Tuvalet. - Dedi Kirill. - Demek burası tuvalet.

Lev ayağıyla lavabonun altındaki zemini yokladı ve banyonun yakında olduğunu fark etti. İçeride biri olup olmadığına bakmak için eğildi. Bu son derece tehlikeliydi çünkü içeride yüksek sıcaklıkta buhara dönüşen su varsa, kaynayan bir tencerenin üzerindeymiş gibi haşlanabilirdi ve o zaman binayı derhal boşaltmaları ve aramayı bitirmeleri gerekirdi.

– Boş.

– Devam edelim.

Şimdi tam da şu anda içinde yangın çıkan bir odayla karşı karşıyaydılar. Kapı çoktan yanmaya başlamış, mobilyalar ve perdeler parlak turuncu alevlerle tutuşmuştu. Öyle bir çatırtı sesi vardı ki, titreşimler tüm zemine yayıldı. Eğer burada kurtarılabilecek biri varsa,

Yerde olmalıydı, çünkü sıcak hava her zaman yukarı doğru yükselir ve yarım metre yükseklik bile fark yaratabilir.

Kirill yangını durdurmak için tavana su dökmeye devam ederken Lev inatla etrafı inceliyordu. Daha fazla zamanları olmadığını fark ettiler ama bu konuda konuşmadılar. İkinci birim şimdi yukarı çıksa bile, onların yerine cehennem ateşine girmeyi göze alamayacağını biliyorlardı, bu yüzden işlerini yapmaya devam ettiler.

Aslan diz çökerek çılgınca yeri aradı. Sürünerek ateşe yaklaştı ve dayanılmaz sıcak yüzünden kalkamadı. Geri çekilmesi gerekiyordu ama sonra bir şey duyduğunu sandı. Bu bir hıçkırık ya da bir tür iç çekmeydi. Yüzünden aşağı ter damlıyor, gözlerini kapatıyordu ama dinlemeye devam etti ve elleriyle çılgınca oynamaya devam ederek yavaş yavaş ilerledi.

– Cyril!

– Ben iyiyim. - O söyledi.

Lion bunun ortağı için daha da zor olduğunu biliyordu, çünkü ateşin yüzüne bakıyor ve neredeyse şişteki bir kuzu gibi kızarıyordu ve bu yüzden sese doğru daha hızlı ilerledi.

İşte bu! Lev el yordamıyla aradı. Karyola! Artık hiçbir şey göremiyordu, sadece dokunuşuna güvenebilirdi. Kendini yukarı kaldırdı. Şilte, pürüzsüz parmaklıklar, kenar. İtfaiyeci yüzünün ve kulaklarının yandığını hissetti ama yine de çaba gösterip ayağa kalktı. Kendi teçhizatı bu kadar kötüyse, içindeki bebek için durum nasıldı? Nefes alamıyordu!

Ellerini karyolanın içine sokan Lev yatağı yoklamaya başladı. Parmakları yumuşak bir şey bulduğunda kalbi göğsünde güm güm attı. Bebek olması için dua ederek onu yakaladı ve sığağa dayanmak için yere uzandı.

– Aslan! - Ortağı bağırdı.

– Buradayım! Geliyorum!

– Onu buldun mu?

– Evet. Bilmiyorum. Sanırım öyle! - Bebeğin cesedine benzeyen şeyi dikkatle tutan itfaiyeci sürünerek kapıya geri döndü.

Aslan bulduğu şeyi görmeye çalıştı ama duman yüzünden ortalık çoktan kararmıştı. Sadece dokunma duyusuna güvenebilirdi.

ve sezgi. Bebek, eğer bir bebekse, hiç ses çıkarmıyordu ve artık yaşam belirtileri göstermiyordu.

– Gitmek zorundayız! - Solo'nun sesi ateşin çıtırtısında boğuldu. Ama sonra Lion onun dokunuşunu hissetti.

– Yaşıyor mu? - Ortağı ona doğru eğilerek sordu.

Lev yere bakınca nihayet kurbanın dış hatlarını gördü. Sarılmış bir battaniye değildi, bir oyuncak bebek de değildi, gerçekten bir bebektir - başı cansız bir şekilde aşağıya sarkıyordu. Genellikle itfaiyeciler kurbanları göğüslerinin altından tutar, ellerini kollarının altına sokarlardı ama bu bebek daha yeni yürümeye başlamıştı ve Lev onu bir beşikteymiş gibi nazikçe sol kolunun üzerine koydu.

– Gitmek zorundayız! Hemen! - Kirill bağırdı.

Ve aynı yoldan geri döndüler: yavaş ve dikkatli bir şekilde, duvarın her santimini avuçlarıyla yoklayarak ve merdivenleri kendi ağırlıklarıyla test ederek. Lev acelenin tüm çabalarını boşa çıkarabileceğini biliyordu ama yine de her zamankinden daha hızlı hareket etti - böylece sağlık görevlilerinin çocuğu kurtarmak için zamanları olacaktı. Her saniye önemliydi.

Karanlıkta yürürken, muhtemelen ölü bir bebek taşıdığı gerçeğini düşünmemek için kendini zorladı. Tankın havasının tükenmekte olduğunu hatırlamamaya ve komutanın telsizden gelen endişeli sesini duymamaya çalışarak ilerledi. Ateş, avından vazgeçmek istemeyerek onları kovalıyordu ve alevlerin öfkeli tıslaması gittikçe yükselirken arkalarındaki tahtalar çatırdıyordu.

– Bu taraftan! - Binadan çıkarken biri bağırdı.

Lev tamamen bitkin bir halde dizlerinin üzerine çöktü, tek bir şey umuyordu, Kirill'in onu dışarı kadar takip etmiş olması. Dışarıdaki parlak ışığa karşı gözlerini kısarak bebeğin yüzünü zar zor seçebildi ve bir saniye sonra sağlık görevlileri tarafından götürüldü. İtfaiyecinin hatırlayabildiği tek şey sarı bukleleri ve kalkık bir burnu olduğuydu. Ve bebek sadece uyuyor gibi görünüyordu.

Lion maskesini çıkardı ve nefes aldı. Bebeğin cesedi üzerinde çalışan sağlık görevlilerine bir şey sormanın faydası yoktu. Durum netleştğinde ona kendileri söyleyeceklerdi.

– Sorun yok. - Omzunda bir el vardı. - Harika gidiyorsun.

Arkasını döndü. Solo'ydu. Ortağı başından beri yanındaydı. İkinci bir ekip Noel ağacı gibi ıslıl ıslıl parlayan eve varmıştı bile. Birinci katı kontrol edecek zamanları olmayacaktı. Eğer hâlâ orada biri varsa, şansları yoktu. Leo oraya tekrar girebilirdi ama komutanının ve amirinin buna izin vermeyeceğini biliyordu. İtfaiyeciler sihirbaz değildir: kendilerini yangının içine atmak kurtarılmayı garanti edemez, ancak bunun için ellerinden geleni yaparlar.

– Sakin ol. - Kirill sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, dedi. Maskesini çıkardı ve başını salladı. - Yapabileceğimizden çok daha fazlasını yaptık. Yukarıda başka kimse yok.

Lev yeni bir tank alıp oraya koşabilirdi. Ortağı bunu biliyordu ve bunun olmasını engelleyecekti.

– Onu kurtardın. Bu kadar. Bu kadar. - Elinden geldiğince inandırıcı bir şekilde söyledi.

– Evet." Lev nefesini verdi. - Evet.

Sonra boğuk bir çocuk ağlaması duyuldu ve her iki itfaiyeci de rahat bir nefes aldı.

– Onu hastaneye götürelim. - Sağlık görevlisi emretti. Sonra onlara döndü. - İyi işti çocuklar!

– Bekle! Bekle! - Birden biri bağırdı. - Nerede o? Oğlum nerede?!

Bir kadın yoldan aşağı koştu. Gözleri dehşet doluydu.

Alev alev yanan evi gördüğünde en kötüsünü düşünmüş olmalı ama bebeğin çığlıkları ona umut verdi.

– Ben sadece... ben... bir dakikalığına dükkana gittim! - Sedyeye doğru koşarken gözyaşlarına boğuldu. Sağlık görevlileri çoktan bebeğine maske takmıştı. - Tanrım... - Kadın ne olduğunu anlayarak neredeyse ayağa düşecekti. - Arseny! Arseny...

Aslan gökyüzüne baktı. Arkasında bir ev yanıyordu. Ne hissettiğini bilmiyordu ama suçluluk duygusunun ağırlığını bir süreliğine omuzlarından attığı için biraz rahatladığını hissettiği anlardan biriydi. Kurtardığı insanların yüzleri tekrar gözlerinin önünden geçti. Bugün onlara bir yenisi daha eklenmişti - sarı saçlı çocuğun yüzü. Ve çok güzeldi. Başka bir ödül beklemiyordu.

Her şey yirmi saat önce olmuştu ve şimdi Lev arkadaşlarıyla birlikte bir barda oturuyordu ve çılgın bir kadın onu öldürmeye çalışıyordu.

onu sinirlendirmek için. Neredeyse başarıyordu: gelinle ilgili sözler onu yerinden sıçrattı ve neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Ve sonra kız onun üzerine soğuk köpük dökerek - kelimenin tam anlamıyla - ateşini soğutmuştu. Vahşi gözleri ve kahverengi saçları olan çekilmez küçük bir cadı.

– Özür dilerim," diyerek herkesin önünde onu tersledi.

Ve o güzel küçük burnunu gururla yukarı kaldırdı. Lev belki de küstahlığı için onu affederek bu işin peşini bırakacaktı ama mekânın sahibi araya girdi.

– Kovuldun! - Çılgılık çılgılığa bağırdı.

– Umurumda değil! - Meydan okurcasına yüzüne fırlattı.

Sonra önlüğünü çıkarıp yere attı ve kalçalarını hızlı hızlı sallayarak, üzerinde "Sadece Personel" yazan kapıdan dışarı çıktı.

– Ne gösteri ama. - Kirill gözlerini kısarak Lev'e baktı.

– Neden bize burada neler olduğunu anlatmıyorsun? - Başka bir itfaiyeci, Nikita, sordu. - Kim bu kadın?

Bu Lev'in yapmak isteyeceği son şeydi. Ve sonra barın cılız sahibi tarafından bir kez daha kurtarıldı.

– Binlerce kez özür dilerim, çocuklar. Bir daha olmayacak. - Onlara endişeli bir bakış atarak fısıldadı. - Bu gece bizden, tamam mı? - Adam komşu masadan birkaç peçete aldı ve Lev'e uzattı. - İşte, al bunları.

– Teşekkür ederim. - İtfaiyeci peçeteleri aldı, bir tanesiyle yüzünü sildi, buruşturdu ve masanın üzerine attı.

Mendillerin geri kalanı giysilerindeki nemi almaya gitti. Şu anda ıslak görünmüyor olabilirdi ama bar müşterileri hâlâ ona bakıyordu ve kazağı bira kokuyordu.

– Tekrar özür dilerim. - Bar sahibi iç çekti. - Lütfen siparişinizi tekrarlayın, hemen getiriyoruz.

İtfaiyeciler sessizdi. Leo'ya baktılar. Leo doğrulup onlara sert bir bakış attı:

– Neden bir şey söylemiyorsun? Ona emri tekrar ver.

Adamlar rahat bir nefes aldı. Onun öfkesini biliyorlardı. Tsarev gecenin bittiğine karar vermiş olsaydı, herkes derhal mekânı terk ederdi. İtfaiyeciler birbirlerinin sözünü keserek emri tekrarlamaya başladılar.

Bazıları, sahibinin cömert teklifinden yararlanarak daha da fazla sipariş verdi.

– Onunla aynı. - Kirill Lev adına konuştu.

Arkadaşının karakteri hakkında Lev'in şu anda pek de sohbet havasında olmadığını bilecek kadar çok şey öğrenmişti. Yiyecek ve içecek sipariş etmek gibi kısa bir şey için bile. Solo sandalyesinde kıpırdandı, ortağının ruh hali hakkında endişeliydi. Uzlaşmaz ve huysuz biriydi ve bu durum onu kolayca öfkeliendirebilir, daha fazla açıklama yapmadan kalkıp gidebilirdi.

Ancak Tsarev'i çok iyi tanımayan diğer arkadaşlar, onun karakterinin özellikleri hakkında pek de aydınlanmış değillerdi. Örneğin Artem, bar sahibi uzaklaşır uzaklaşmaz masanın üzerine eğilip fısıldadı:

– Tsar, kimdi o piliç? Eski sevgilin mi?

Aslan yavaşça ona baktı. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Artem kaşlarını çatı ve sessizce boğazını temizledi.

– Anladım. Ben konuşmuyorum. - Çıkardı.

Tsarev'in bir bakışı her zaman herhangi birini kuşatmaya yeterdi.

Nikita ve Seryoga hızlıca bakiştılar, sonra Kirill'e baktılar. Kirill onlara belli belirsiz bir baş selamı verdi. "Bu volkanın patlamaya başlamasını istemiyorsanız bir şey sormasanız iyi olur," diye sadece gözleriyle ima etti. Kıdemli itfaiyeci Lev Tsarev'in keyfi yerinde değilken kimse onunla uğraşmak istemezdi ve Kirill de çocuklara bunun tam da böyle bir an olduğunu hissettirdi.

– Başka bir garson onlara içki getirdiğinde çocuklar gibi ellerine su sıçrattılar.

– Sen ve ben de bu konuda konuşmayacak mıyız? - Çocuklar bardaklarını dizerken Solo sessizce sordu.

– Hayır. - Lev ona bakmadan cevap verdi.

– Tamam. - Kirill omuz silkti.

– Bu o kız. Şu kız. - Tsarev zar zor duyulabilen bir sesle söyledi.

– Hmm. Anladım. - Ortağı sırtıttı. - Tamamdır. Ben sigara içmeye gidiyorum.

Bölüm 3

♪ *Jony - Needles*

Sasha çaresizdi. Eve gitmek, yastığına yüzüstü kapanmak ve hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyordu. Tabii ki aptallık etmişti. Orada bir aptal gibi olay çıkarmıştı. Ama bu işinden kovulmasını gerektirecek kadar korkunç muydu? Hem de o piçin önünde! Ne büyük bir aşağılanma.

Şimdi ne yapacak? Para yok, iş yok? O ve Grinya nasıl hayatta kalacaklar? Oleg bir baş belası olsa da, ona her zaman zamanında ödeme yapardı. Şimdi nereye gidecek? Yarı zamanlı bir programla nereye götürülecek?

Sasha arka odada eşyalarını toplarken, Oleg onu kabahatinden dolayı azarlıyor, Lerka da etraflarında koşturup bar sahibine bağırarak haksız olduğunu ve arkadaşını kovmaması gerektiğini kanıtlamaya çalışıyordu. Balabosya'nın kendisi yüzünden işini kaybetmek üzere olduğunu fark eden Sasha aceleyle dışarı çıktı.

– Nereye gidiyorsun?! Nereye gidiyorsun?! - Lera onun kolunu tuttu.
– Bırak, ben giderim.
– Ona şaka yaptığını söyle! - Balabosya, Oleg'e emretti.
– Kim olduklarını biliyor musunuz? Düzenli müşteriler! Onurlu insanlar! - Domates gibi kızaran Oleg ciyakladı. - Onları ikinizden de daha uzun süredir tanıyorum!

Sasha gözlerini sıkıca kapattı. Bu Meksika tutkularına bir son vermeliydi.

– O zaman ben de gidiyorum! - Lera önlüğünü yırttı.
– Sakın cüret etme. - Sashka önlüğünü aldı ve ustalıkla yerine bağladı. - Kalıyorsun, anladın mı? Oleg haklı, yaptığım şey affedilemezdi. Skandal yaratmak yerine bardağına tükürmeliydim.
– Bu yüzden seni kovdum! - Oleg ayağa fırladı ve parmağıyla onu işaret etti. - Senin frenlerin yok!
– Kalıyorsun, Lera. - Onu görmezden gelerek, kararlı bir şekilde söyledi. - Anlıyor musun? Ben iyi olacağım.

- Ama nasıl? - Balabosya hıçkırma hıçkırma ağladı.
- Söz veriyorum. - Ona sarıldı, bıraktı, çantasını aldı, omzuna astı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.
- Senden nefret ediyorum. - Lera'nın sesini duydum.
- Onlara içki getir. Hemen. - Oleg tısladı.
- Seni asla affetmeyeceğim!

Sashka arka kapıdan çıktı, akşam havasını içine çekti ve ancak o zaman gerçekten bunaldı. Kollarını omuzlarına doladı, çenesini sıktı ve gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. Tam tersi oldu: gözyaşları zincirden boşalır gibiydi. Sağanak halinde geliyorlardı, o kadar şiddetliydiler ki kulaklarında çınıyorlardı. İyi ki etrafta kimse yoktu, çünkü kız nefes almak için yutkunuyor ve yoldan geçenlere yaralı bir hayvanın iniltisi gibi gelebilecek sesler çıkarıyordu.

- Sigara mı? - Birden biri sordu.

Sasha'nın tüm vücudu ürperdi. Arkasını döndü ve korkuyla sesin kaynağına baktı. Bunu söyleyen her kimse yangın merdiveninin altındaki gölgelerdeydi.

- Sizi korkuttuysam özür dilerim. - Dedi yabancı, duvardan ayrılıp ışığa doğru adım atarak.

Kız onu hemen tanıdı. O şirketteki adamdı. Yanaklarında gamzeleri olan uzun boylu sarışın bir adam. Muhtemelen o utanmaz keçinin bir arkadaşıydı. Bu da ona karşı dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Yolun ortasına yarı çıplak bir kız koyan pis bir hainle arkadaş olan birinin kendisi de iyi bir adam olmayabilirdi.

- Sigara mı? - Araya girdi.
- Ben sigara içmiyorum. - Sasha yanaklarındaki yaşları hızla silerek cevap verdi.

Adam ona içtenlikle gülümsüyor ve yeterince arkadaş canlısı görünüyordu. Güvenmek istediği türden bir adamdı. Ama arkadaşının bir yıl önce ona nasıl gülümsediğini hatırlayınca, kendini toparladı ve kaşlarını inanmaz bir şekilde çatmaya zorladı.

- Özür dilerim. Size bir mendil verecektim ama mendilim yok.
- Yine de teşekkürler.

Sigara izmaritini kül tablasına geri attı ve elini ona uzattı.

- Cyril.

Sasha etrafına bakındı. Alacakaranlıkla kaplı sokak neredeyse terk edilmişti.

- B ne yakalamak? - Acele etme. acele etme
sallamak için uzanmış Avuç içi, diye sordu.
- Yakalamak mı? - Adam şaşırıldı. - Neden bir yakalama olsun ki?
- Az önce arkadaşının üstüne bira döktüm.
- Sanırım bunu hak etti?
- Doğal olarak. - Sasha başını salladı.
- O zaman ödeştiniz. - Sarışın gülümsedi. - Ben Kirill.
- Alexandra. - Onun elini sıktı.

Büyük ve sertti, neredeyse çocuksu, yaramaz yüzünün yumuşaklığıyla uyuşmuyordu.

- Patronunuz sizi kovduğu için çok üzgündünüz demek? - Adam kadının elini bıraktı ve yeni tanıdığına sordu.

Sasha arkasını döndü, kapıya baktı ve dudağını ısırıldı.

- Birazcık.

- O kadar çok hıçkırıyordun ki korktum. - Kirill itiraf etti. Kadın ona ilgiyle baktı.

- Yalnız kalır kalmaz devam etmeyi planlıyorum.

- Tabii ki. - Gülümsedi. - Böldüğüm için özür dilerim.

- Hiçbir şey.

- Aptalca gelebilir ama sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum.

Bu sadece bir iş, bunun için kendini öldürmemelisin, daha iyi bir şey bulacağından emin olabilirsin.

Sasha gözyaşlarının tekrar aktığını hissetti. Bir nefes aldı ve gözyaşları sanki bir işaretmiş gibi tekrar gözlerinden akmaya başladı.

- Kahretsin, yanlış bir şey mi söyledim? - Kirill ona baktı.

– Hayır, sadece işim olmazsa ölürüm. Küçük kardeşimin **v e l a y e t i n i** kaybederim, evimi kaybederim, üniversiteden atılırım ve yarın yiyecek hiçbir şeyimiz olmaz. - Sıcak gözyaşları yanaklarını yaktı. Sasha onları durdurmaya ya da silmeye bile çalışmadı. - Bunu neden yaptım ki?

- Oh, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. - İç çekti.

- Hey, sen! - Balabosi'nin öfkeli sesi aniden arkamdan duyuldu.

- Ondan ne istiyorsun?!

Sasha çılgınca gözyaşlarını silmeye başladı ve Kirill dönüp sesin sahibine baktı.

– Sana asılıyor mu? - Lera ıgık attı. Yaklaşan ayak sesleri duyuldu. - Sashka, domatesleriyle sana asılıyor mu?
– Hayır, ben-" diye arkasını döndü.
– Hey, Snow, ona zarar verdin mi?! - Garson kız bir gangster gibi adamın üzerine yürüdü.
– Ler, sorun yok. - Sasha aralarına girdi. - Sadece yardım etmeye çalışıyordu.
– Emin misiniz? - Kaşlarını Balabosya'nın burun köprüsü üzerinde birleştirdi. Kirill sırttı.
– Evet. - Sasha ona güvence verdi. - Tamam, ben gidiyorum. İşine geri dön.
– Sakın onu takip etmeye kalkma. - Lera adama hırladı. - Yoksa polisi ararım, anladın mı? Hey, seni izliyorum!
– Yapmayacaktım!
– Senin tipini biliyorum!
İkisini barın arka kapısında tartışırken bırakan Sashka aceleyle eve döndü.

Yol boyunca titriyordu ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Sadece annesinin çok net hatırladığı şu sözlerine sarıldı: "Bazen dibe vurmuşsun gibi hissedersin ve daha iyiye gidemezsin. Böyle zamanlarda evrenin bize en büyük mutluluğu vermeden hemen önce en zor sınavları verdiğini hatırlamalısın." Şimdi saçmalık gibi görünüyordu ama yine de inanıyordu, çünkü elinde kalan tek şey buydu.

Sasha parmak uçlarında daireye girdi ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Eğer Lera kardeşiyle kalsaydı, tüm yerleşik kuralları çiğneyeceklerdi: sağlıksız fast food yiyecekler ve televizyonun karşısında uzanacaklardı. Ama bugün Grinya'yla oturma sırası Dasha'daydı ve bu nedenle arkadaşının çocuğu zamanında yatıracağından, dişlerini fırçaladığından ve yarın için okul çantasını hazırladığından emin olabilirdi.

Uzun süredir tadilata ihtiyacı olan tek yatak odalı sıradan bir dairede yaşıyorlardı. Babalarının borçlarını ödemek için sattığı eski daireleriyle aynı mahalledeydi. Grinya'nın birinci sınıfa gittiği okulun bulunduğu sokakta. Şu anda bu mahallede oturmaya paraları yetmese de, para biriktirmek uğruna bu eve taşınmışlardı.

Sasha bu fırsat için elinden geldiğince mücadele etti. Ailesini kaybetmiş olan küçük kardeşinin taşınma yüzünden arkadaşlarını ve alıştığı her şeyi kaybetmesini istemiyordu. Bu çok fazla olurdu.

Odanın içine baktı. Grişka kanepede battaniyeye sarılmış uyuyordu ve o kadar savunmasız görünüyordu ki kalbi sızladı. Anlaşılan Daşka da ona yatmadan önce kitap okurken uyuyakalmıştı. "Ders yok!" - Sasha'nın genellikle uyumak için kullandığı şişme yatağın üzerinde yatan kızın kendine sımsıkı tuttuğu yayının kapağında "Ders yok" yazıyordu.

Dashka ve Lera ile üniversitenin ilk yılında arkadaş olmuşlardı ve hayatının muhtemelen en zor yıllarını geçirirken kızlar onun yanında olmuşlardı. Eğitimine başladığında Sasha da bir çocuktuk ama önce annesinin sonra da babasının ölümü onu hızla büyümeye zorlamıştı. Daha sonra erkek kardeşiyle birlikte tüm mal varlıklarını kaybettiklerini ve kendilerini sokakta bulduklarını öğrendi. Yaşayacak bir yer aramak, bir iş bulmaya çalışmak, Green'e bakmak - o kadar çok şey bir anda birikti ki Sasha neredeyse yıkılıyordu. Ancak kardeşini yetimhaneye vermek söz konusu bile değildi, bu yüzden umutsuzca başa çıkmaya çalıştı. Ve arkadaşları her zaman onun yanında durdu.

Onlar olmadan ne yapabilirdi ki? Onların yardımı olmadan? Şimdi bunu hayal etmek imkânsızdı. Çok farklıydılar: Lera - açık, nazik ama kendine pek güvenmeyen şakacı, Daşka - sessiz, meraklı, iyimser dikişçi kadın, bir gün gerçek aşkı bulacağına ve daha azıyla yeti n m e y e c e ğ i n e inanıyordu.

Belki de başka koşullarda Sasha tamamen farklı olurdu: hafif, naif ve üçlüler için mükemmel bir tamamlayıcı. Ama şimdi kendini en az seksen yaşında gibi hissediyordu: yorgun, cansız ve kendi geleceğiyle hiç ilgilenmiyordu.

Hayatının bir gecede değişeceğini düşünmek saflıktı. Bir anda Vadim'in ihtiyaç duyduğu naif, kaygısız, eğlenceli biri haline geleceğini ve zamanını kendi yaşındaki kızların yaptığı gibi geçirebileceğini düşünmek saflıktı. Hayır, artık eğlence, öğrenci partileri, keyifli deneyimler olmayacaktı ve birkaç yıl sonra Sasha, Vadim'in yaşında bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyen buruşuk yaşlı bir kadın olacaktı.

Gerçek bir erkeğin sevgisini tadacak ve gençlik denen şeyden hatırlayacağı hiçbir şey kalmayacak.

– Bu kadar erken ne yapıyorsun? - Dasha gözlerini ovuşturarak fısıldadı.

– Şşş. - Sasha parmağını dudaklarına götürdü ve mutfağa gitmenin daha iyi olacağını işaret etti.

Daria yataktan kalktı, kazağını çıkardı, kırmızı buklelerini düzeltti ve birlikte mutfağa gittiler.

– Ağlıyor muydun? - Bir sandalyeye otururken Sasha'ya doğru eğildi. Sasha ne diyeceğini bilemedi. Gözyaşlarının tekrar gelmesinden korkuyordu, sadece omuzlarını silkti.

– Sorun ne?

Oh, işte başlıyoruz. İşte yine başlıyoruz. Şimdi her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu yüksek sesle nasıl söyleyecekti?

– Tamam, tamam. Bekle, şimdi. - Dashka bir taburenin üzerinde durdu, setin en üst çekmecesini açtı ve bir şişe şarap ile iki bardak çıkardı.

– Benim dairemde kendi zulan mı var? - Sasha hıçkırarak arkadaşının bardakları masaya koymasını izledi.

– Ha ha, hayır. Sen döndüğünde otururuz diye düşünerek bugün getirdim. - Tabureye geri tırmandı ve başka bir çekmecedan bir çikolata çıkardı. - Şey, ya da evet. Lerchik ve ben bazen birbirimiz için "yer imleri" bırakırız.

– Bilmediğim başka ne var?

– Grigory de biraz alıyor. Daşa Teyze'den her zaman çikolatalı bisküvi ya da Lera Teyze'den fındık bulabileceği özel bir yer var. - Kız göz kırptı ve çikolatayı dilimlere ayırdı.

– Sana onu şımartmamamı söylediğimi sanıyordum.

– Onları okula götürüyor. Atıştırma zamanı için harika.

Sasha gülümsedi. Green'e bakmak hepsini daha sorumlu ve yetişkin yapıyordu.

– Teşekkür ederim. - İç çekti.

Arkadaşlarına borcunu asla ödeyemeyecek.

– Ee, ne var ne yok? - Dasha şarabı doldurup yanına oturarak sordu. - Yüzünü takmıyorsun.

– Kovuldum.

– Ne? - Gözünde bir şişlik var. - O nasıl?
– Çenemi kapalı tutmalıydım. - Sasha neredeyse boğulacakmış
gibi söyleniyordu. - Özellikle de geçen hafta

bir teslimat servisindeki yarı zamanlı işini kaybetti.

– Bekle. - Daria kaşlarını çattı. - Önce bir yudum al.

Bardağı ona uzattı ve Sasha bir yudumda içti.

– Vay canına. - Dasha heyecanla uzandı.

– Hepsi yalan dolan. - Kız ağzından kaçırdı, bardağı masaya geri koydu. - Mükemmel, lanet olası güzel - hala gözlerimin önünde duruyor! Ama bir yalancı!

– Kimin?

– Şu keçi.

Dasha kaşlarını çattı.

– Bir pislik yüzünden işini mi kaybettin?

– Yalan söylüyorsun. - Sashka başını salladı.

– Anlıyorum." arkadaşı öksürdü.

– Hayır. Beni şahsen aldatmıyordu ama nişanlısını aldatıyordu. Aslında onu görür görmez başımın belada olduğunu anlamıştım. O zaman ve şimdi.

– Daha mantıklı geldi, ama sadece birazcık.

– Çenemi kapalı tutmalıydım.

– Bunu genel olarak sloganınız haline getirebilirsiniz.

– Biliyorum." Sasha gözyaşlarını sildi ve dudağını ısırdı.

Düşünceleri onu ateşli ve yakışıklı adamla yattığı geceye götürdü. Aralarında hiçbir şey olmadığından neredeyse emindi. Onun güçlü kollarında erimenin nasıl bir his olduğunu unutacak mıydı? O kadar büyük görünüyordu ki, dokunuşunu asla unutamayacaktı. Ve daha fazlasını... ve daha fazlasını.....

– Hâlâ bana ne olduğunu doğru dürüst anlatmanı bekliyorum. - Dasha varlığını belli etti.

– Tam bir fiyasko. - Sasha acı acı sıırttı. - Oradaydı, bardaydı. Arkadaşlarıyla birlikte. Masasında beklemek için gönüllü oldum, ona pislik dedim. Beni hatırlamadı bile, bu onu daha da kızdırdı. Her neyse, üzerine bira döktüm. Koca bir bardak.

– Bira mı?

– Evet. Yüzüme sıçrattı.

– Sen bir baş belasıydın, dostum.

– Oleg de beni kovduğunda aşağı yukarı böyle demişti. Çok sinirlenmişti. Müdavimler diye homurdandılar. O adamlardan birkaçını daha önce barda görmüş olabilirim ama yemin ederim,

yalancı göt bir yıldır vardiyama gelmiyor! - Sasha bir an düşündü ve sonra başını avuçlarının içine bıraktı. - Ne kadar aptalım...

- Seninle gurur duyuyorum. - Dasha onun omzunu okşadı.
- Ama artık işsizim. - İnledi. - Şimdi ne yapmam gerekiyor?
- Bir şeyler düşünürüz. - Arkadaşım söz verdi.

Bölüm 4

♪ Rita Dakota ♪ Elektrik

Alexandra elinden geldiğince neşeliydi. Kardeşini okula götürürken genişçe gülümsüyor, etrafındaki dünyayla ilgili bağımsız çalışmasında karşılaşabileceği sorularda onunla yarışıyor, güneş sisteminin yapısı hakkında konuşuyor ve sanki tüm hayatı bunu ne kadar kuvvetli yapacağına bağlıymış gibi kuvvetli bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu.

Grinya'nın onu hemen çözmesine şaşmamalı.

– O kadar kötü, değil mi? - Çocuk sordu.

– Ne? - O temkinli.

– Bugün biraz gergin görünüyorsun. - Grigory omuzlarını silktilti. -

Bu genellikle bir sorun olduğu anlamına gelir.

– Öyle mi? Ah... Twitchy? Я?

– İşte bu kadar.

– Ne?

– Bu bir yüz. - Çocuk nafil bir taklit çabasıyla yüzünü buruşturdu. - Sanki çarpıtılmış gibisin. Rol yapmak istediğinde böyle yaparsın. Ama rol yapamadığın için yüzün tuhaf görünüyor.

– Hiç de değil!

– Evet. Ayrıca yüksek sesle konuşuyorsun ve çok kahve içmiş gibi davranıyorsun. Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

– "Saçmalık!" diyemezsin. - Sasha alevler içinde kaldı. - Şöyle demelisin.

"Saçmalık." Bunu Lera Teyze'den mi aldın?

– Ve konuyu değiştiriyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı.

Kız iç çekti. Anne ve babasının ölümü çocuğu yaşının ötesinde zeki yapmıştı.

– İşte küçük bir sorun. - Sıkarak çıkardı.

– Merak etmeyin, her şey geçecek. - Grinya onun avucunu sıktı.

Sashka kardeşine baktı. Ona tapıyordu. Çocukluğundan beri inanılmaz derecede güçlüydü ve çocukken bile, genellikle yetişkinlerden gelen türden kendinden emin bir enerji yayıyordu

Erkekler. Her zaman destek olmayı, sakinleştirmeyi ve umut vermeyi bilirdi. Sasha onun için tüm dünyayı tersine çevirmeye hazırdı.

– Evet, elbette geçecek. - Dedi ona gülümseyerek.

– Ve tüm bu saçmalıklar yüzünden daha az acı çekersiniz. - Grinya iş gibi ekledi.

Kız ona bir açıklama daha yapmak istedi ama son anda kendini tuttu. Gerçekten de bir zorbaya dönüşmek istemiyordu.

– Tamam, bu kadar. - Birden durdu. Okuldan elli metre uzaktaydılar. - Buradan yalnız gideceğim.

– Neden? - Sasha merak etti.

– Ç ü n k ü . - Çocuk yüzünü buruşturdu. - Uzun zamandır sınıftaki hiç kimse okula yürüyerek gitmiyor. Birinci sınıftaki kızlar bile kendileri yürüyor. Sırt çantasını ver.

Ona ne diyeceğini bilemiyordu. Sessizce çantasını omuzlarından indirdi ve kardeşinin giymesine yardım etti.

– Sadece ağır. - Sashka kendini haklı çıkarmaya çalıştı. - Okula yürümek on beş dakikamızı alıyor ve sonra sırtım yarım gün boyunca düşüyor.

Prensipte bu doğrudu. Bugünlerde okul çocukları her anlamda aşırı yük altındaydı ve ders kitaplarının ağırlığı altında kıvrılmış, sabahları kendilerini okula sürükleyen kız ve erkek çocukları görmek ona acı veriyordu.

– Ben bir erkeğim! - dedi Grinya hararetle. - Birinin kız kardeşimin hala benim için sırt çantamı taşıdığını gördüğünü hayal edebiliyor musun? Bana iftira atarlar!

– Anlıyorum. - Ona doğru eğildi.

– Öpüşmek de yok. - Elini ondan koruyarak onu uyardı. - Alnından bile değil. Çok tehlikeli.

– Neden?

Grigory şüpheyle etrafına bakındı.

– Her yerde casuslar var. Beni görürlerse bırakmazlar. Kıçım tekme yemek ya da isim takmak istemiyorum.

Sashka'nın kaşları şaşkınlıkla, yüz ifadelerinden sorumlu kasların izin verdiği kadar yukarı kalktı.

– Tamam, ben gidiyorum. - Kız kardeşinin beline kısa bir süre sarıldı.

Bu "Ben bir erkeğim" kızın köprücük kemikleri kadar uzun ve kız gülümsedi, bir gün onun kendisini aşacağını ve kendisinin de onu

aşmak zorunda kalacağını hayal etti.

ona tepeden bakmak için.

– Müsait olduğunda beni ara! - Sashka onu geri fırlattı.

– En azından okula tek başıma yürüyebilir miyim? - Grinya yüzünü buruşturdu.

Yol boyunca çalıların ve ağaçların arkasından onu gözetlediğini, tecrübeli bir dedektif gibi onu takip ettiğini hayal etti.

– Sadece bir kez mi? - Adam ellerini birleştirdi. - Anahtarım var ve öğle yemeğimi ısıtabilirim. Evet, Sanya?

– Tamamdır. - Kız kardeş pes etti.

Görünüşe göre onu çalıların arkasından takip etmesi gerekecekti. Grishka eve zamanında gelmezse, geç saatlere kadar çocuklarla bir yerde kalırsa ve çağrısına cevap vermezse sinir sistemine ne olacağını hayal bile edemiyordu. En azından histeri ya da panik atak. Peki bu onun içindeki nereden geliyordu? Ona patronluk taslamak için duyduğu bu delice arzu ve onu kaybetme saplantısı. Kardeşinin gitmesine bir süreliğine bile olsa izin vermesini engelleyen tüm bu mantıksız ve patolojik şeyler nereden geliyor?

Eve doğru yürürken, hayatta kalmak için bir plan yapması gerektiğini düşünerek kendine işkence ediyordu. Grigori'nin okul kartında kantinde bir ay boyunca yemek yemesine yetecek kadar para kalmıştı ve sonra bu paranın doldurulması gerekecekti. Kardeşinin ölüm yardımına sadece on gün kalmıştı, ancak teslimat servisi ona iki haftalık çalışmasının karşılığını henüz ödememişti - bunu kazıyarak çıkarmaları gerekiyordu. Yazın, okul bittiğinde, yani bir buçuk ay sonra, bir ortodontistle randevu ayarlandı: çocuk çeneyi genişleten aparatı çıkaracak ve kısmi bir braket sistemi takacak. Bu da birkaç on bin daha demek. Bunları nereden bulacağız?

Mevcut sorunlara dönecek olursak, acilen yamalanması gereken mali delikler hiç de az değildi. Bakkaliye, kamu hizmetleri, bölüm ücretleri vb. Muhtemelen bir şeyler satmalıyız. Ancak, ünlü hikayedeki kedi Matroskin'in dediği gibi, bunu yapmak için önce bir şeyler satın almanız gerekiyordu. Kısacası, tüm cephelerde bir pusu. Ve Sashka sadece irade gücüyle ağlamamak için kendini zorladı.

Kimden ağır düşünceler onu dikkati dağılmıştı
çınlayarak cep telefonundan. "Balabosya" - ekranda
belirdi.

– Evet." diye cevap verdi.

– Hey, tatlım, nasılsın?

Sashka saatine baktı. Lera'nın sabah derse gitmesi gerekse de
onun için bile çok erkendi.

– Normal. Grishka'yı çalışmaya gönderdi.

– Onu yine okula kadar takip mi ediyorsun?

– Sırt çantasını kaldırdın mı? Ne kadar ağır olduğunu biliyor
musun?

– O bir erkek. - Lera savuşturdu.

– Bir tane daha. - Sasha iç çekti.

Kimse onu anlamıyordu.

– Dün gecedan sonra nasılsın?

– Korkunç. - Zolotova itiraf etti. - Dashka dün bana şarap verdi,
bu yüzden işimi kaybetmenin üzüntüsüne bir de sabah mahmurluğu
eklendi. Anlamıyorum, nasıl böyle bir karmaşanın içine girmeyi
başardım! Neden en başta o adamla ilişkiye girdim ki? Ve neden dün
gece ona sataştım?

– Bunda şaşılacak bir şey yok. - Lera sırıttı. - O çok ateşli! Bar
mutfağındaki kıyma makinesi bile şansı olsa ona verirdi!

– Oh, Tanrım. Ugh. - Sashka burnunu kırıstırdı. - Kafanda nasıl
böyle çağrışımlar yapıyorsun?

Lera memnuniyetle kıkırdamaya devam etti.

– Dün yüzünü gördüm. - Sakinleştiğini söyledi. - Eğer biranın
serinletici duşu olmasaydı, yemin ederim başka bir boğuşma
yaşardınız! O ucube sana öyle bakıyordu. Onu gerçekten hakladın!

– Kes şunu.

– Bunu sana vereceğim! Olanlar yüzünden biraz üzgündü.
Sonrasında masalarına servis yaptım ve bilirsiniz, hepsi çok eğlenceli,
dışa dönük çocuklar. Ama *seninki* tüm zaman boyunca hiçbir şey
söylemedi.

– Ona "benim" deme lütfen.

– Üzgün olduğu belliydi.

– Onun yüzünden kovuldum! - Sasha bana hatırlattı.

– Ben de tam olarak seninle bu konuda konuşacaktım. - Lera
sesine ciddiyet katarak konuştu.

– Oleg beni geri götüreceğini mi söyledi? - Sasha aniden tahmin etti.

– Hayır. Ama sanırım sana yeni bir yer buldum.

– Hangisi?

– Bir arkadaşım bu işte sana yardım edebileceğini söyledi.

– Gerçekten mi? Tam olarak kim?

– Sağdaki. Barın müdavimlerinden biri.

– Birbirinizi iyi tanıyor musunuz?

– Tabii ki. Yüz yıl!

– Ah... iş nedir? - Sasha'nın nefesi kesilmişti.

– Tozlu değil. Operatör telefonda. Telefonlara cevap veriyorsun ve boş zamanlarında tavanda sigara içiyorsun, televizyon izliyorsun, kitap okuyorsun. Okumayı çok seviyorsun, Sanek! Değil mi?

– Neden oraya kendin gitmek istemiyorsun?

– Bak, işe senin ihtiyacın var, benim değil.

– Lera.

– Her neyse, sorununuz için en iyi çözüm bu! Burası sıcak bir yer, sokaktan geçen herkesi işe almıyorlar. Sadece büyük bir iyi niyetle. - Lera kıkırdadı. - Ve ne tesadüf: sen kovuluyorsun ve ben hemen bu iş ilanını öğreniyorum!

– Aynen öyle. - Mırıldandı Sasha.

Her şey ona şüpheli görünüyordu. Evren onun için bu kadar elverişli olamazdı.

– Resmi istihdam, sosyal paket, her şey. - Balabosia saçmalamaya devam etti. - Büyükannelerden biri emekli olacak ve çok yakında yerine birini bulmaları gerekecek. Arkadaşım patronlarla bu işi ayarlayacağına söz verdi ve her şey yolunda giderse bugün bir mülakata davet edileceksiniz.

– Ler, bebeğim olacak, unuttun mu?

– En önemli şeyi unuttum: 7/24 programını. Üçte, anne! Ben ve Daşka 24 saat boyunca Grinya'ya bakamaz mıyız? Ama sen üç gün üç gece kardeşinin yanında olacaksın. Bonus - düzenli maaş, sigorta falan. Sanka, okulunu bile bitirebilirsin! Önemli olan ilk seferde dayanmak, alışmak ve sonra her şey saat gibi işleyecek!

– Çoktan karar verilmiş gibi konuşuyorsun.

– Telefonu bekle. Grishka'yı alman gerekiyorsa, buharı boşaltacağım.

- Lerka... - Sasha gülümsedi.
- Onu parka götürürüz, dondurma yeriz.
- Üçten beşe kadar jimnastiği var.
- Jimnastikten sonra sarhoş oluruz, sorun değil! Sadece evet de.
- Pekala, tamam. Ne tür bir firma? Hiç söylemedin.
- Aynen öyle. Bir devlet kurumu. Kendi ofisin ve tekerlekli sandalyen olacağını söylediler.
- Oh, şey, eğer sandalye. - Sasha sırttı.
- Ve oradaki personel ateş gibi!
- Sanırım bu da önemli.
- Merak etmeyin. Seni sevecekler. Pekala, gitmeliyim!

Meydan okuma başladığı gibi aniden sona erdi. Sashka omuzlarını silkti. Şansı tekrar dönmüş gibi görünüyordu. İstikrarlı bir iş bırakmayacaktı, bu yüzden her şeyin yoluna girmesine izin verdi.

Öğle yemeğinden sonra Lera ona adresi gönderdi. Şansına, kuruluşun ofisi kiraladığı daireden sadece birkaç istasyon ötedeydi. Yönetimi memnun etmek için nasıl giyinmesi gerektiğini tam olarak bilmediğinden, sıkı bir pantolon ve mütevazı gardırobundaki tek dikkat çekici şey olan kabarık bej bir balıkçı yaka giydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, tüm gardırobunu eski bir gardırobun bir rafına sığıyordu, ancak Sasha bunu daha da kullanışlı buluyordu: taşınma durumunda ağır bavullar taşımaya gerek yoktu. Grishkin'in okul üniforması ve yedek kıyafetlerini de hesaba katarsak, kız kardeşinden iki kat daha fazla eşyası vardı.

Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplayan kız aynada kendine eleştirel bir gözle baktı. Zeki ve çalışkandır. Disiplin onun **uzmanlık alanıdır** ve edebi konuşması retorik ve tiyatro derslerinin anahtarıdır. Doğru, tüm bunlar okulda, beşinci sınıftaydı, ancak beceriler kaldı. Ve kesinlikle başarılı olacak. Önemli olan, mülakatta mikroskop altında gibi inceleneceği zaman panik yapmamaktır.

Kendi kendine gülümseyen Sasha yoluna devam etti. "Kibar olmak, nazik olmak. Odaklanmış, dikkatli, iş gibi," dedi.

Sasha gelecekteki işverenine sunacağı imajı en ince ayrıntısına kadar düşündü. Ancak eski erkek arkadaşının dayanılmaz derecede sıkıcı olduğuna dair sözlerini hatırlayan Sasha nefes verdi ve kendisi olmaya karar verdi. Ve ne olacaksa o olsun.

Doğru adresteki binanın duvarında kocaman harflerle "Eğitim Merkezi" yazıyordu. Alexandra arkadaşının kendisine gönderdiği verileri bir kez daha kontrol etti. Her şey doğrudu. Kapıyı bulmak için devasa binayı diğer taraftan dolaşması gerekiyordu. Panoramik ve camdan yapılmış olduğu ortaya çıktı ve Sasha kesinlikle burada olduğundan emin olmak için binanın etrafına bir kez daha bakmaya karar verdi. Kapıdan birkaç adım geri çekildi ve binanın sol tarafındaki duvarda devasa kapılardan oluşan bir zincir olduğunu fark etti. Binaya aynı anda üç otobüs girmiş olabilirdi.

Nedir bu, motor havuzu mu?

Gözlerini daha yukarı kaldırdı ve dondu kaldı. Dış cephede boyayla yazılmış "İtfaiye ve Kurtarma İstasyonu 17" yazısı okunuyordu.

Bu bir şaka mı?

– Genç bayan, bir istekte bulunmak ister misiniz? - Hoş bir kadın sesi duyuldu.

Sasha sesin nereden geldiğini fark etmedi. Önce etrafına, sonra gökyüzüne baktı, "Tanrım?"

Ama sonra bir şey hışırdadı ve ses bir kez daha ona hitap etti:

– İçeri gel, senin için açtım.

Bir şey tıkladı. Sasha kapıları açanın, dahili telefondan kendisiyle konuşan kişi olduğunu fark etti. Tekliften yararlanmaya karar vererek içeri girdi ve hemen geniş koridorda kendisiyle konuşan kişiyi, daha doğrusu kişiyi gördü: camın arkasındaki büyük bir ofiste gözlüklü, dolgun görünümlü bir kadın oturuyordu. Kadın ayağa kalktı ve ona el salladı:

– Bir olayı bildirmek ister misiniz?

Sasha şaşkınlıkla omuzlarını silkti. Etrafına baktığında, geniş koridorun **a s l ı n d a** bir koridor olmadığını, yüksek tavanlı devasa bir garajın girişi olduğunu fark etti. Duvarları boyunca bir balkona, bir geçide ve garajdan cam bölmelerle ayrılmış birinci katın bazı odalarına çıkan devasa merdivenler vardı.

– Ben... Aslında benim... - Sasha telefonunu çıkardı ve mesajı okudu, - Rustam Aidarovich. Bir iş için geldim.

– Bir saniye. - Kadın kulağındaki kablosuz kulaklığı ayarlayarak söyledi. - Çıkmak üzereyim, gözetmenlik yapmam gerek.

Sasha yavaşça yürüyüp etrafına bakınırken, o birisine kısaca cevap veriyor, bilgisayarda bir şeyler işaretliyordu. "Cam" ofise giren Sasha, açıklıkta bir kapı olmadığını fark etti. Sanki o kapı hiç sağlanmamış gibiydi. Konuşmasını bitiren kadın sandalyesinde döndü. Yuvarlak yüzü nazik bir gülümsemeyle aydınlandı.

– Buyurun oturun. - Yabancı gözlüklerini düzeltti. - Kirill beni kuzeninin geleceği konusunda uyarmıştı. Demek Sasha sensin?

– Ben... aslında ben... - kızın kafası tamamen karışmıştı. - Bana çağrı merkezinde bir pozisyon olduğu söylendi.

– Tatlım, biz buraya kontrol odası diyoruz. Ya da kendi aramızda, telefon odası. - Onu tepeden tırnağa süzdü. - Merak etme, sana her şeyi öğreteceğim. Kolay bir iş değil, ama gerekli bir iş ve harika bir ekibimiz var.

– Ben-" Sasha bir kez daha etrafına bakındı.

Kirill diye birini tanımıyordu ve kesinlikle onun kız kardeşi de değildi. Ve kadın büyükanneye de benzemiyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyor olabilirdi?

– Benim adım Sofya Pavlovna. - Yabancı elini uzattı. - Buraya geldiğimde ben de sizin gibi olmalıyım. On yedi yaşındaydım, üniversiteden yeni mezun olmuştum. Sağlığım için olmasaydı, erken emekli olmayı kabul ederdim.

– Yirmi yaşındayım. - Sasha onun elini sıktı.

– Hâlâ yeşil. - Kadın başını salladı. - Bekle, sana biraz çay vereyim. Rüstem Aydaroviç telefonla konuşuyor, birazdan döner.

Tamam. Müdürün ismi eşleşti. Yani doğru yere gelmişti. Tek yapması gereken arkadaşının onu neyin içine ve neden sürüklediğini bulmaktı.

– İşte. - Kadın termostan bir bardağa çay doldurdu. Odanın içinde hoş bir bitki kokusu yayılıyordu. - Mutfığa gitmek her zaman mümkün olmuyor," diye açıkladı, "o yüzden elimizden geleni yapıyoruz. Buna alışın.

– Teşekkür ederim. - Sasha heyecanla cevap verdi.

Duvarlardan biri boyunca uzanan uzun bir masa gözüne çarptı. Üzerinde birkaç bilgisayar, telefon ve bir yığın kâğıt vardı. Kontrol odasında bir kapı daha vardı, opak bir kapıydı ve nereye çıktığını ancak tahmin edebiliyordu.

– Üç ay staj, sonra krediler ve bu köşenin tam teşekküllü sahibi olacaksın. - Sophia Pavlovna dedi ki. - Senden bir sertifika isteyeceklerine ve seni tüm doktorların arasından geçireceklerine hazırlıklı ol. Ve burada da öylece oturamazsınız: çalışmalar, yarışmalar, standartlar. Umarım sağlığınız iyidir?

Sashka'nın hiçbir fikri yoktu. Ama henüz şikayet ediyor gibi görünmüyordu. Tam şu anda kalkıp gitmeye mi yoksa kalıp bundan sonra ne olacağını görmeye mi karar veriyordu. Şimdiye kadar ikincisi galip gelmişti.

– Özür dilerim," derken kadının dikkati yine kulaklıkla dağılmıştı, "her zaman açık olmak zorundasınız.

Bölüm 5

PIZZA, Zivert - Yapışkan.

Sabah kuşku uyandıracak kadar sessizdi ve Lev sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Elbette neredeyse hiç çağrı gelmediği günler oluyordu ve itfaiyeciler zamanlarını iş güvenliği derslerinde, spor salonunda çalışarak ya da yangın hortumlarıyla tatbikat yaparak geçiriyorlardı. Ancak daha sık olarak her türlü saçmalık yüzünden günde yirmi kez çağrılıyorlar: yanlış alarmlar ve yangın alarmları, bahçede yanan çöpler, yanan yiyecekler. Bunlar gündelik şeyler ama müdahale etmek zorundalar ve o her çağrıyı ciddiye almaya alışkın.

Ve o gün sabahtan öğle yemeğine kadar o kadar sessizdi ki insan ister istemez tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Kendisini yoldaşlarının önünde küçük düşüren o beyaz önlüklü şeytani yaratıkla karşılaşmasının etkisinden henüz kurtulamamıştı ve düşünceleri inatla o olaya geri dönüyordu.

Daha önce de kendine sık sık sormuştu: Neden o? Etrafta her zaman bir sürü güzel kız vardı ve Tsarev nerede görünse, onunla yatağa atlamak için sadece bir davet bekliyorlardı. Ama Lev her birini ustalıkla görmezden geliyor ve en ufak bir ilgi bile hissetmiyordu.

Ama bu... tam bir baş belasıydı! Gözleri keskin, yırtıcı, arsız. Yine de çok narin, kadifemsi şeftali teni ve yanaklarında masum bir allık vardı. Aynı anda hem tokatlamak hem de kucaklamak istediğim bir şeytan. Saçları bir odun dilimi gibiydi: açık ve koyu tellerden oluşan bir sürü beneği olan güzel bir çam ağacı ve ışık her zaman parıldamasına ve ışıldamasına neden olan tuhaf bir şekilde oynuyordu.

Tsarev burnunu bile kırıştırdı, onu bu kadar ince detaylarıyla hatırladığı için kendine lanet okudu. Dolgun, parlak dudaklarından, her konuştuğunda utançla yere indirdiği sinsî yeşil gözlerine kadar. Dün hariç tabii. Dün, kız onları gerçek bir

Kıvılcımlar. Lion bir bakışıyla onu dilimlere ayıracağını ve gözünü kırpmadan onlardan bir salata yapacağını düşündü.

Barın boğucu, tere ve tütüne bulanmış havasında bile kızın dünden kalma duş jeli ya da şampuanının kokusunu temiz bir vücudun kokusuyla karıştırarak alabiliyordu. Bu kızın, akşamları her türden ayaktakımının akın ettiği o bar kadar tehlikeli bir yere ait olmadığı açıktı. Küçük, yüksek göğüslerini saran ince beyaz tişörtü, güzelliği kısa bir etekle gizlenemeyen ince bacakları, naif bir çocuk bakışı, huzursuz uzun parmaklı ince elleri ve ihtiyatlı manikürüyle bulutların arasındaki kırılgan beyaz bir buluta benziyordu. Bu kız kesinlikle diliyle cesurdu, ancak herhangi bir durumda, vardiyalarından sonra onu taciz etmeye karar veren sarhoş müşterilere karşı koyamazdı.

Lev kendine onu düşünmeyi bırakması gerektiğini bilmem kaçınıcı kez hatırlattı. Ve genel olarak kızlar hakkında. Ama bir anlığına kendi düşüncelerine dalar dalmaz, kızın görüntüsü aklına geliyordu. Bu yüzden, bir apartmanda yangın çıktığına dair bir sinyal geldiğinde, adam bunu dikkatini dağıtmak için bir fırsat olarak değerlendirdi. İş onu her zaman endişelenmekten kurtarmıştı, bu yüzden Lev kendini minnetle işe verdi.

Siren sesi onları temizlik yaparken yakaladı. Sevk görevlisi ayrıntıları verdi ve iki ekip arabalara koştu, giderken de giyiniyorlardı. Üst katta dinlenmekte olanlar iniş direğinden aşağıya doğru fırladılar. Bir dakikadan kısa bir süre içinde her iki tren de vagonlardaki yerlerini almıştı. Arabasında şoför ve komutanın yanı sıra üç kişi daha vardı: Solo, Nikita ve Artem. Genç ve güçlü adamlardan oluşan en homojen itfaiye ekibi.

İkinci ekipte, takip eden arabada iki deneyimli adam vardı - her ikisi de kırklı yaşlarında olan Ivan Palych ve Seryoga, otuz yaşında bir başka İlya ve birimlerinin yıldızı Eva. Çevredeki birkaç mahallenin tek kız itfaiyecisiydi. Ve adamların her biri ona cesareti ve gücü için büyük saygı duyuyordu, Eva da bunu hiçbirine belli etmemeye çalışıyordu.

– Herkes tahliye edildi mi? - Yangın mahalline vardıklarında komutanın ilk sorduğu şey bu oldu.

Ev küçüktü: bir düzine dairesi olan üç katlı eski bir bina. Mahallede bunlardan neredeyse hiç kalmamıştı. Muhtemelen uzun süredir yıkım sırasındaydı ama kimse kiracıları taşımak için zahmet etmemişti.

– Bakın başka kimler kayıp! Kim kayıp?!

Korku içindeki kiracılar birbirlerine baktılar. Bu arada yangın birinci kattaki köşe daireden geliyordu.

– Bunlar değil. Yananlar. - Biri söyledi.

– Ve ilk dairedeki büyükanneler!

– Hemen altlarında.

Hortum hattını döşemekten sorumlu itfaiyeciler zaten işlerini yapıyordu, diğerleri ise içeri girmeye hazırlanıyor, solunum cihazlarını takıyor, ekipmanları kontrol ediyordu.

– Bir su şebekesi görüyorum. Ön tarafta yangın musluğu var!

– Bağlanmaya hazır. Bağlandı!

– Şimdi bağla. Bağlayın!

İtfaiyeciler etrafta koşuşturuyordu ve telaşlı bir durum varmış gibi görünüyordu, ancak şef her şeyi bizzat kontrol altında tutuyordu: adamlarının her biri açıkça üzerine düşeni yapıyordu.

– Hadi içeri girelim. - Tsarev diğerlerini acele ettirdi.

– Lev! - Rüstem ona seslendi. - İlk dairenin sakinine dikkat et! - Ivan ve Sergei'ye döndü. - Siz yukarı çıkın. - Sonra en gençlerine bir emir verdi. - İkinci girişteki bütün daireleri kontrol edin. Kapıyı çalın, kiracıları dışarı çıkarın. Gidelim!

Kollar devasa yılanlar gibi girişe doğru uzanıyordu. Meslektaşlarının geçmesine izin veren Lev, dumanla dolu odaya en son giren kişi oldu. Patronunun kendisini doğrudan işin içine göndermeyip, olası kurbanların geri kalanını da ortadan kaldırması talimatını vermesine sinirlenmişti. Tsarev onun sık sık aralarındaki rolleri değiştirdiğini biliyordu ama yine de içinde bunu gücüne ve yeteneklerine dair bir şüphe olarak hissediyordu. Belli etmemeye çalışsa da bu yüzden öfkeliydi.

– Bir milyon kez. - Kirill girişe girdiklerini söyledi. Duman o kadar yoğundu ki elleri neredeyse görünmüyordu.

– Ne?" diye sordu Lev.

– Milyonlarca kez. - Ortağım tekrarladı. - Dün ve bugün çocuklar bana bardaki kız hakkında bu kadar çok soru sordular.

– Neydi o? - Tsarev onun böyle bir zamanda böyle saçma sapan şeylerle dikkatini dağıtmasına sinirlenmişti.

Ancak Soloviev için konuşmak genellikle odaklanmasına yardımcı oluyordu.

– Özellikle de onunla ne yaşadığınızı. - Kapıyı yüksek sesle çaldı.
- Bir şey bulduklarına sevineceklerdi. Açıkçası, herkes memnun olurdu. Eğer bir kadının olsaydı, daha az gergin ve kızgın olurdun!

– Tahliye! - diye bağırdı Tsarev, yumruğunu kapıya vurarak. - Herkes dışarı! Yangın!

Ve kulağını kapının pervazına dayadı.

– Bir köpek kadar kızgın. - Noted Solo.

– Konuşmayı kes. - Aslan hırladı.

– Gördün mü? Çünkü bir süredir gelmiyorsun.

– Kapa çeneni! - Kaşlarını çatı.

– Kapıyı çıkarıyor muyuz?

– Hayır. Sanırım ayak sesleri duyuyorum.

– İtiraf et, ondan hoşlanıyorsun. - Kirill sırtarak uygunsuz konuşmasına devam etti. - Ve o da senden hoşlanıyor. İyiliğine karşılık vermek için koca bir yıl bekledi!

Bir sonraki an kapı gıcırdayarak açıldı. Eşikte cılız, yaşlı bir kadın duruyordu. Dairesinin koridoru dumana boğulmuştu ve uykulu görünüşüne bakılırsa yeni uyanmıştı ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

– Oh, çocuklar-" Boynunu uzatarak onları görmek için çabaladı.

– Tahliye. - Tsarev sert konuştu. - Hazır mısınız? Seni dışarı çıkarmalıyız.

– Ve ben-" Büyükanne ne yapacağını bilemez bir halde bocaladı. - Eşyalarımı almalıyım!

– Hayır, artık bunun için zamanımız yok. - Dedi Solo.

Eşikte dondu kaldı, sonra öksürdü. Hava gittikçe azalıyordu ve acele etmesi gerekiyordu.

– Acele edelim. - Lev onu kolunun altına alarak dostça bir ses tonuyla şöyle dedi

– Ama-" Büyükanne geri döndü. Belli ki satın aldığı mülk için üzülüyordu.

– Bugün böyle bir güzelliği kurtarmak zorunda kalacağımı bile bilmiyordum. - Tsarev içtenlikle söyledi.

Maskesine baktı ama muhtemelen gözlerini hiç görmemişti.

Miğferine tutturulmuş fenerle Lev daha çok

Cesur bir adamdan çok bir uzaylıya benziyordu. Ama bu ses tonu - itfaiyecinin ona hitap ettiği sessiz, sakın ses tonu - güvenilirirdi ve Büyükanne teslim oldu, onu götürmesine izin verdi.

- Durumu rapor edin. - Komutanın sesi telsizden geldi.
- Kurbanı tahliye ediyoruz. - Solo cevap verdi. - Kadın.

Bilinçli.

Girişte daha fazla duman vardı, bu da yangının daha da güçlendiği anlamına geliyordu. Tsarev yaşlı kadını dışarı çıkardı.

– Ben içeri giriyorum. - Onu sağlık görevlilerine teslim eden Lev, şefe döndü.

- Bekle. - Onu durdurdum.

Telsizi tısladı, sonra Ivan'ın sesi geldi, "Yangın çılgınca! Burası çok sıcak. Olamaz!" Sağır edici bir çatırtı duyuldu.

- Geri geliyorum! - Aslan bağırdı.
- Dur." diye homurdandı Rüstem.
- Girişte Solo var!

– Burada bir uyuşturucu laboratuvarı kurmuşlar. - Ivan'ın heyecanlı sesi tekrar duyuldu. - Onlardan biri Seryoga'ya saldırdı! Aşağıya koşuyor.

Lev, komutanın iznini beklemeden **y e r i n d e n** kalktı ve hızla girişe girdi. Duman yükseliyordu ve görüş mesafesi neredeyse **y o k d e n e c e k** kadar azdı.

- Solo! - Bağırdı.

Ve bir tür kargaşa duydum.

- Kahretsin!" diye inledi Kirill.

Sese bakılırsa, kendisinden birkaç metre uzakta bir yerdeydi. Arkasını döndüğünde Tsarev onun şeklini zar zor seçebildi. Solo biriyle boğuşuyor gibi görünüyordu. Bir adamla. Sivillerden biriydi ve büyük olasılıkla yangının merkezinde Sergei'ye saldırıp kaçan kişiyle aynıydı. Kirill onun yoluna çıkmış olmalıydı: merdivenlerde çarpışmışlar, sonra da aşağı yuvarlanmışlardı.

Solo'yu iten adam ayağa kalktı, boyuna kadar uzandı, arkasını döndü ve... Tsarev'in güçlü darbesi onu yere serdi.

- Nasılsın? - Lev arkadaşının kalkmasına yardım etti.

– O hıyar beni yere serdi... - Kirill boğuk bir sesle cevap verdi, kimyasal mini laboratuvarında baygın yatan adama bakarak

evde bir yangına neden oldu. - Kaçmak mı istedin, seni piç? - Bacağına tekme atmamak için kendini zor tuttu.

– Herkes derhal binayı boşaltsın! Binayı mümkün olduğunca çabuk terk edin! - Telsizden amirin sesi geldi. - Bir bomba tehdidi var.

– Kahretsin..." Lev nefesini verdi. - Adamları dışarı çıkarmalıyız.

– Buradayız! - Ivan'ın sesi duyuldu. Dumanların arasından silueti zar zor görünüyordu, yoldaşını sırtında sürüklüyordu. - Patlayacak! Gitmek zorundayız!

Lev merdivenlerden koşarak ona doğru ilerledi ve diğer taraftan Sergei'yi kucağına aldı.

– Ben iyiyim. - Mırıldandı.

– Delinin biri kafasına sandalyeyle vurup kaçmış. - Ivan açıkladı.

- Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir.

– Bu kaçık mı? - Solo sordu.

Sanki dumanın içinden yerde yatan adamı görebiliyorlarmış gibi.

– Derhal tahliye! - Şef tekrarladı. - Ivan, nasılsın?

– Dışarı çıkıyoruz. - O cevap verdi.

– Acele edin!

– Ne kadar zamanımız var? - Son birkaç basamağı tırmanırken Lev sordu.

– Bir dakika. Belki daha az. Sıvı dolu bidonlar var, yaklaşık 30 tane. Reaktif şişeleri ve gaz tüpleri.

Tsarev o anda hayatı için korku hissetmiyordu. Nedense, uyuşturucu satarak kâr elde eden bazı piçler yüzünden tek evinden mahrum kalacak olan büyükannesini düşündü. Onun için delicesine üzülüyordu.

– Ben ne olacağım? - Kirill bağırdı. - Yine mi bokla uğraşıyorsun?

– Evet. Getirin onu. Ölüm bu hortlaklar için çok kolay bir çıkış yolu, bırakın hak ettiğini bulsun.

– Kahretsin!

– Bununla başa çıkabilir misin?

– Deneyeceğim.

Lev ancak temiz havaya çıktığında saldırganı görebildi. Solo ellerini arkasına koymuş onu yönlendiriyordu. Adamın aklı başına gelmişti ve yüksek sesle ona kızıyordu. Kırk yaşlarında zayıf bir adamdı. Beline kadar çıplaktı, is içindeydi. Yalınayak ve yırtık bir tayt giyiyordu.

– Ne hakla?! - Hırlayarak kaçmaya çalıştı.

– Sivil gözaltı. - Kirill sırtarak onu öne doğru itti.

Lev sefil adama bakarken yüzünü buruşturdu. Miğfer olmasaydı, arkadaşını bir sandalyeyle öldürebilirdi.

– Herkes güvenli bir mesafeye çekilsin! - Rüstem emretti. Polis tutukluyu içeri aldı ve sağlık görevlileri hemen üzerinde çalışmaya başladı

Sergei. Çevre kordon altına alınmış ve dışarıdan hiç kimsenin binaya girmesine izin verilmemişti. Herkes bir patlama bekliyordu. Tsarev saygılı bir mesafe uzaklaştı, maskesini ve kaskını çıkardı ve kaldırıma oturdu.

– Oraya geri dönmeni yasaklamıştım. - Rüstem Aydaroviç ona doğru eğilerek homurdandı.

– Bizimkilerin hepsi güvende mi? - Lev sözü duymazdan gelerek sordu.

– Evet," dedi kuru bir sesle ve ona bir şişe su uzattı. - Seninle işim bitmedi.

Tsarev başını salladı. Kendini tehlikeye atarak emirleri ihlal ettiğini ve hak ettiği bir kınama cezası alacağını biliyordu ama durum tekrarlanırsa Lev bunu yine yapacaktı.

– Böyle günleri sevmiyorum. - Dedi Solo, onun yanına çökerek. Ve sonra bir patlama oldu.

Patlama duvarın yarısını parçaladı ve elli metre içindeki herkesi bir anlığına sağır etti. İtfaiyeciler içgüdüsel olarak eğildiler ve sadece o alkışı bekleyen Lev kıpırdamadı bile. İnsanlar çılgılık attı, biri ağladı. Kırık cam parçaları her yere yayıldı, evin pencerelerinden turuncu alevler fişkırdı ve siyah duman sütunlar halinde yükseldi. Bir dizi patlama daha olabilirdi, bu yüzden kimse acele etmiyordu.

– Neden hiçbir şey yapmıyorsunuz?! - Kalabalıktan biri bağırdı.

Ama itfaiyecilerin kendi talimatları vardı. Sadece dakikalar sonra tekrar harekete geçmek için beklediler. Bazıları hayatta kalan hortumları hazırlıyor, diğerleri uzaktan söndürmeye başlamak için uzatma merdiveninde çalışıyordu, ancak kimsenin korkunç patlama seslerinin hala duyulduğu yere gitmesine izin verilmiyordu.

– Birkaç soruya cevap verebilir misiniz? - Sinyal bandının içinden mikrofonu sallayan bir kız sordu.

Arkasındaki kameraman kamerayı daha yükseğe kaldırdı.

– Hayır." Lev asık suratla cevap verdi ve arkasını döndü.

Kapağı açtı, birkaç yudum aldı ve sonra suyun geri kalanını yüzüne döktü. Tsarev de diğerleri gibi zihinsel olarak çalışmaya devam etmeye hazırlandı. Lev bugünün patlamayla değil, daha sonra olacaklarla hatırlanacağını bilseydi, çok şaşırdı.

Bölüm 6

♪ *Dasha Epova - The Tenderest One*

– Bina çok büyük, kaybolabilirsiniz. Yarısı eğitim merkezi, bu yüzden bazen kalabalık oluyor. - Sophia Pavlovna telsizden ekiple konuşmasını bitirdikten sonra anlatmaya devam etti. Bu arada dışarıdan bakıldığında, anlamadığı bir dilde şifrelerin değiş tokuşu gibi görünüyordu. - Bölgenin dört bir yanından insanlar buraya eğitim almaya geliyor. Sokakta, bizim çocukların genellikle futbol ve voleybol oynadığı spor sahasının yanında "gaziki" var - karanlıkta yönlerini bulmayı öğrendikleri bir duman odası ve bir atış hattı.

Sasha sözünü kestiği için utanarak başını salladı. Kadının ona harcadığı zaman için üzülüyordu: kimse kızın kesinlikle işe alınacağına dair söz vermemişti. Lerka sadece mülakat hakkında konuşuyordu. Peki ya Zolotova onlara uymazsa?

– Eskiden burada vardiya başına iki memur çalışırdı. - Sophia Pavlovna masayı işaret etti. - Kullanışlıydı, yemeğe ya da tuvalete gitmemiz gerektiğinde birbirimizin arkasını kolluyorduk. Ama ikisi doğum iznine ayrıldı ve sonra ben ve Anya, Vika ve Galochka, vardiyalı çalışanlarım, kendi başımıza idare ediyor gibiydik... - Omuzlarını silkti. - Ve çok fazla telefon gelmiyor, genellikle Birleşik Servis'ten bize yönlendiriliyorlar. Ve dışarı çıkmamız gerektiğinde, yerimize birini çağırıyoruz. Her gün bir tane geliyor: itfaiyecilerden biri ya da kıdemli bir itfaiyeci. Yedeğiniz olmadan buradan ayrılamazsınız. Bu çok katı. Kimsenin yedeği olmadan buradan ayrılmaya hakkı yok: görevini terk ettiğini görürlerse onu kovarlar.

Sasha yaklaşan motor sesiyle arkasını döndü, ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı.

– Genelde insanlar arar, ama biri şahsen gelirse, telefona cevap vermek zorundayız. Ben de seni düşündüm... Oh, çocuklar burada! - Vitrindeki büyük kırmızı arabaları görünce gülümsedi.

Garajda bir şey gümbürdedi ve tıkırdadı. Bu otomatik bir mekanizmaydı: kapılar yükselmeye başladı ve bir anda iki araba aynı anda garaja girdi.

– Sen otur. - Sevk memuru Sasha'yı sakinleştirdi. - Artık yorgun ve ıslaktırlar. Çamaşırlarını kurutma odasına asarken, yıkanırken. Rüstem'e geldiğinizi söyleyeceğim, müsait olur olmaz sizi görecektir.

Ama kız kontrol odasındaki küçük kanepeye tekrar oturmaya cesaret edemedi. Kapının girişinde durdu ve büyülenmiş gibi kamyonlardan inen itfaiyecilere baktı. Sashka gördüklerini nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. İşle kaplanmış ve ağır ekipman taşıyan o sağlam adamları gördüğünde ne hissettiğini anlayamıyordu.

Çılgınca bir yorgunluk ve memnuniyet yüzlerinden okunuyordu. Doğal olarak giysilerinden su damlıyordu ve bu suyun bir kısmı vücutlarının açıkta kalan kısımlarındaki deriden aşağı akan parlak terdi. Yanlarında yanık ve rutubet kokusunu da getirmişlerdi ve bu koku, cesur kurtarıcılarının ve itfaiyecilerin ellerini, yüzlerini ya da giysilerini kirletmeden yangınla ustalıkla başa çıktıkları ve kameraya gülümsedikleri filmlerdeki görüntülere hiç benzemiyordu.

Arabalar yaşayan insanlarla doluydu - ölümcül derecede yorgun, kaşları çatık ama görünüşe göre bir başka zor vakanın üstesinden geldikleri için memnunnardı.

Çocuklar çok farklıydı: bazıları daha yaşlı, bazıları daha gençti. Bazıları sessizdi, diğerleri yüksek sesle konuşuyordu. Birkaçı sağlam ve ince yapıydı, ama açıkçası vücutlarının içinde olan ve hiç de kahramanlık yapabilecek cesur kahramanlara benzemeyenler de vardı. Ayrıca... Tam olarak görebilmek ve emin olmak için boynunu bile uzattı: aralarında... evet, bir kız vardı. Koruyucu giysiler onun üzerinde bol duruyordu. İtfaiyeci kadın basamaktan atladı, kaskını çıkardı ve göğsüne dayadı. Dudaklarını birbirine bastırma şeklinden Sasha kızın bir şeye sinirlendiğini düşündü.

– Bu bizim Eva'mız. - Sofya Pavlovna fısıldadı. - Kötü bir ruh hali içinde. Komutan ona yine kolay şeyler vermiş olmalı, daireleri dolaşmak gibi. Onunla ilgileniyor ve o da bu yüzden çıldırıyor.

– Bir kız itfaiyeci mi? - Sasha sessizce sordu.

– Erkeklerden herhangi biri kadar çevik olabilirdi. - Kadın gülümsedi. - Levushka hariç tabii. - Garaja doğru başını salladı,

Zolotow'u bakışlarını dövüşçülere çevirmeye zorluyor. - Evka'yı seviyorum ama bu gerçekten erkek işi. Pis ve zor. El becerisinin yanı sıra büyük bir güce de sahip olmanız gerekir. Düşünün, en az yirmi kilogram, hatta bazen otuz kilogram ağırlığında ekipman giyiyorsunuz ve yine de koşmanız, sürünmeniz, tırmanmanız, yangın hortumunu sürüklemeniz, molozları kaldırmamız, insanları kurtarmamız ve tüm bunları zor görüş koşullarında yapmanız gerekiyor.

Ama Sasha artık Sophia Pavlovna'yı duyamıyordu. Ona derin bir uçuruma doğru uçuyormuş ve bilincini kaybediyormuş gibi geldi. Önce rüya gördüğünü sandı, ama bunun bir halüsinasyon olmadığını anladığında başı döndü. Sanki doğru anı bekliyormuş gibi arabadan en son, muhteşem bir şekilde indi. Hayal edilemeyecek kadar büyük ve dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Onun ölümcül adamı.

İs ve kire bulanmış olsa da Sashka onu hemen tanıdı. Ve ne yazık ki bu üniformanın içinde ilk karşılaştıkları günkünden bile daha seksi görünüyordu (bu nasıl mümkün olabilirdi ki?). Miğferini çıkardığında ve kazara kenarına takılan siyah saçları karışıp saç modelinin mükemmelliğini bozduğunda, kız göğsünde bir gıdıklanma hissetti. Belki de kalbi kanatlanmıştı, emin değildi ama böyle bir şey hissetmişti.

Evet.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Görünüşü her zaman belayı garantiliyordu, ama lanet olsun, vücudu bu adama her zaman akıl almaz bir şekilde tepki veriyordu: nabızı çılgınca hızlandı ve bir nedenden dolayı aniden çok sıcak hissetti. Sashka bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti ve nefes almak için mücadele etti. Kendine gelmesi gerekiyordu ama taş kesilmişti, anlayamıyor, konuşamıyor, hatta hareket bile edemiyordu.

Adam bir hışımla ceketinin düğmelerini çözdü ve ses tonuna bakılırsa iş arkadaşlarından birine kızgın bir şeyler fırlattı. Adamın boğuk sesi Sashka'nın tüylerini diken diken etti. Ona ne kadar iğrenç bir şey yapmış olursa olsun, Sashka onu gördüğünde bunu anında unuttu.

Muhtemelen uzun zamandır kimseyle yakınlaşmadığı için, ama şimdi, tıpkı dün barda olduğu gibi, zihinsel olarak kendine geçmişteki kızgınlığı hatırlatmak zorunda kalıyordu. "O adam nişanlısından gizli seninle eğlendi ve sonra seni sadece bir tişörtle kapı dışarı etti. Sen şimdi bir

tamamen farklı. Bir ilişkiye ya da ilişkiye ihtiyacın yok. Sen değersiz sümüklü böceklerin ve korkakların yaklaşmaya korktuğu bir kadınsın. Dokunulmazsın, militansın ve kendini savunabiliyorsun."

Ne yazık ki, olumlamalar işe yaramadı.

Yakışıklı adam bakışlarını onun üzerinde durdurur durdurmaz, Sasha felç edici bir kafa karışıklığı hissetti. "Ben iradeli, iradeli biriyim. Ben bir Amazon'um," diye ağır ağır mırıldandı iç sesi ve sonra çaresizce sessizliğe gömüldü. Adamın gözlerinin parladığını ve kaşlarının çatıldığını gördü ve korktu. Ya dün gecedен sonra adam onu boğmak istiyorsa? Onları tekrar bir araya getiren bu saçma tesadüfe kızmanın zamanı gelmişti ama sonra Sasha ikiyle ikiyi topladı:

"Cyril..."

Bardaki sarışın adamın, yani arkadaşının adı buydu. Arka kapıda onunla konuşmuş, Lera ona işsiz olduğundan yakınmış ve sonra Sasha onu ve Lera'yı karşılıklı atışırken bırakıp eve gitmiş.....

O anda, Balabosya'yı çivilemek istediğini hissetti.

Ona itfaiye istasyonunda bir iş buldu, her zaman Bay Ateşli Yalancı Pislik ile uğraşmak zorunda kalacağını çok iyi biliyordu! Kahretsin!

Sashka çok geç olmadan kaçması gerektiğine karar verdi. Ama hemen ardından, altından mavi-mavi bir tuniğin yakası görünen itfaiyeci üniforması giymiş, bıyıklı, esmer bir adam önünde durdu.

– İyi günler. - Adam kıza öyle sert bir bakış attı ki kız istemsizce gerindi ve sonra omzunun üzerinden memura baktı. - Sofya, buradaki kim?

– Rustam Aidarovich, bu bizim Solovushka'nın kız kardeşi, bu sabah sizi uyarmıştı.

– Evet. Merhaba. - Zolotova nedense ona elini uzattı. - Bir görüşme için geldim...

Müdür bakışlarını bir kez daha onun üzerinde gezdirdi ve başını salladı.

– Tamam, hadi ofisime gidelim. - Dedi, arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

– A. Aha... - Sasha nefes verdi, büyük adamın silüetinin hâlâ kararmaya devam ettiği arabanın olduğu yöne bakmaya bile korkuyordu.

– Peki, devam et o zaman. - Sevk memuru ona fısıldadı.

Ve kız, sersemlemiş bacaklarıyla adamı takip etti.

– Adın ne senin? - Arkasını döndü. O da duman kokuyordu. - Kirill bana söylemişti ama ben unutmuştum.

– Alexandra.

– Gazeteleri aldın mı, Alexandra?

– Dışarıda olan her şey.

– Bana çalıştığın söylendi.

– Evet, akşam dersi. - Ona ayak uyduramadı.

– İşe yarayacak mı?

O anda Sasha, kendisine doğru bakmadığını umarak iri adama baktı. Ama bakıyordu. Ve şaşkın görünüyordu. Yanında da yine koruyucu itfaiyeci üniforması giymiş arkadaşı duruyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, adam mahcup bir şekilde el sallayarak selam verdi ve görünüşe bakılırsa bu, arkadaşını daha da şaşırtmıştı.

– Bunu eğitiminizle birleştirebilecek misiniz? - Rüstem Aydaroviç, kötü bir zamanda arkasını dönmüş ve onu astlarına bakarken yakalamıştı. - 24 saat çalıştığınızda dersleri kaçırmak zorunda kalacaksınız.

Merdivenlere yöneldi.

– Sanırım ben halledebilirim. - Onun ardından aceleyle cevap verdi. - Buna alışık değilim.

Dönmeye alışık değildi - Sasha ciddiydi. Sofia Pavlovna'yla telefonda geçirdiği zaman o kadar rahatlatıcı ve konforlu görünüyordu ki, bu iş ona cazip gelmişti. Ne de olsa kurye ve garson pozisyonlarında çok koşturması gerekiyordu ve burada o kadar yorulmasına gerek kalmayacaktı. Ya da henüz fark etmediği başka bir şey onu baştan çıkarmıştı.

– İçeri gel. - Müdür onun için ofisinin kapısını açtı.

Bu da camdı - büyük olasılıkla ünitadaki durumu gözlemleyebilmeniz için.

– Teşekkür ederim. - Sasha söyledi.

Aşağıya son bir kez baktı ve ofise girdi.

– Buyurun oturun. - Rüstem Aydaroviç bir sandalyeyi işaret etti. Kirli ceketini duvarın yanındaki kanepeye attı, kaskını ve eldivenlerini de oraya koydu. Astlarının aksine, şefin giysileri oldukça temizdi, Sasha bundan onun temiz olduğu sonucunu çıkardı.

Çok fazla fiziksel çaba sarf etmesi gerekmiyordu ve çoğunlukla sadece tüm süreçleri denetliyordu. - Sizin sağlığını nasıl? Bir komisyondan geçmem, bir sürü evrak toplamam gerekiyor.

- Yani beni götürüyorsun? - Şaşırdı. - Birbirimizle çok az konuştuk.

Adam omuzlarını silkti.

- Kardeşin birimde iyi durumda. Seni yazdı, bu yüzden fazla soru sormama gerek yok. Ayrıca, gerçekten bir çalışana ihtiyacımız var. Stajına ne zaman başlayabilirsin?

- Oh..." Sasha'nın kafası karışmıştı.

- Önümüzdeki birkaç ay boyunca size uygun bir program hazırlayacağız, böylece yarım gün ya da ne zaman isterseniz gelebileceksiniz. Ancak sertifikasyondan sonra, haftada üç gün, günde 24 saat çalışmanız gerekecek.

- Doğru. Tamam.

- İnsan Kaynakları sizden bir sürü evrak doldurmanızı isteyecek, ancak üstlerinizin sizi onaylamakta sorun yaşayacağını sanmıyorum: bana güveniyorlar. - Öksürdü. - Sadece beni hayal kırıklığına uğratma, tamam mı? Kirill senin çok sorumluluk sahibi, verimli ve zeki olduğunu söyledi.

- Hem de çok. - Sasha bardaki sahneyi hatırlayarak onayladı.

Sarışın üzerinde neden böyle bir etki bıraktığı ve onun neden aniden kendisine yardım etmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zolotova elbette kendisine emanet edilen her pozisyonda yönetici olmaya çalışıyordu ama nedense tam da bir şeylerin aniden ters gitmeye başladığı ana kadar.

- Çok verimli ve... başka ne dediysen. Evet." Kızardı. - Hepsi doğru. - Ve ona kağıtlarını uzattı.

Bu iş gerçekten ihtiyacı vardı.

- Üniversite. Mükemmel. - Rustam Aydarovich kağıtlara bakarken şöyle dedi. - Üniversitede okuyor olman çok iyi. Daha fazla umut. Ama umarım burayı seversin ve uzun süre kalırsın. Ne de olsa senin eğitime yatırım yapıyoruz....

- Ben de öyle umuyorum. - Sashka koltuğunda kıpırdandı, her şeyin son anda dağılabileceğinden endişe ediyordu.

Bir de kirayı nasıl ödeyeceğini bilememek, okul masrafları ve genel olarak: bu yüzden kardeşinin velayetini kaybetmek - en çok korktuğu şey buydu.

– Alexandra. - Şef aniden başını kaldırdı ve ona özellikle sert bir şekilde baktı.

– Evet mi?

– Sevkiyat görevlisi bir yardım masası operatörü değildir. Seçkin bir azınlık için bir meslektir. Bir olay hakkında ilk bilgi alan siz olacaksınız ve ardından yangın tamamen söndürülene kadar itfaiyecilere "eşlik edeceksiniz". İnsanların hayatı sizin stres toleransınıza bağlı olacak. Savaşçılarımız da dahil. Bu bir telefon işi değil, hayat kurtarmanın görünmeyen yüzü. Ve eğitimden sonra bu tür bir işe hazır olmadığına karar verirsem, vedalaşmak zorunda kalacağız.

– Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. - Kız heyecanla ağzından kaçırdı.

Ve bakışları hemen biraz yumuşadı.

– Bir itfaiyeci gibi, bir sevkiyat görevlisi de her gün insanların acısıyla uğraşır. Bu alışamayacağınız bir şey. - Devam etti. - Bu yüzden nezaket, sempati ve kişisel katılım olmadan bu işi yapamazsınız.

– Anlıyorum. - Başını salladı, yüzde bir bile değil, o anda neden bahsettiğini fark etmemiştir.

– Kirill aileni kaybettiğini ve kardeşini tek başına büyüttüğünü söyledi. Başkasının sıkıntısının derinliğini anlamanın senin için bir sorun olacağını sanmıyorum. Ancak sizden hızlı tepki vermenizi ve dengeli, net bir şekilde hareket etmenizi bekleyeceğim.

Balabosu daha da fazla öldürmek istiyordu. Hırlama isteğini bastıran Sashka uysalca başını salladı:

– Evet.

– Harika, gerisi sonra, şimdi de birinden size birimi gezdirmesini isteyeceğiz. - Şef sandalyesinden kalkarak anons etti. - Adamlar çağrıdan yeni gelmişlerdi ve çok yorgundular ama bazıları için bu, emirlere uymadıkları için iyi bir ceza olacaktı.

Ofisten çıktılar ve parmaklıkların yanında durdular. Alt kattaki garajda, iş arkadaşlarının kahkahaları ve ıslıkları arasında, yakışıklı, sağlıklı görünümlü devi, hortum benzeri kocaman bir aletten kadının üzerine su döküyordu

Kirill adında bir kardeşi vardı. Sasha ilk kez onun yaptıklarını onaylıyor, hatta ona yardım etmek istiyordu. Özellikle de Lera'yı da onun yanına koyarlarsa.

Bölüm 7

♪ *Serebro - Öpücük*

– Ne oluyor lan? - Kız şefin ofisinde gözden kaybolurken Tsarev sessizce mırıldandı.

– İçten içe onu gördüğüne sevindiğine bahse girerim. - Kirill sırıttı.

– Onun burada ne işi var? - Gözleri öfkeyle parladı.

– Çok, çok derinlerde bir yerde... - Solo her ihtimale karşı bir adım kenara çekildi.

– Hey, Çar, şu piliç değil mi... - Artem ona yaklaştı ve kıdemli itfaiyecinin bakışlarındaki öfke karşısında hemen duraksadı.

– Dilini ısırırsan iyi edersin. - Aslan'ı uyardı.

– Anladım.

– Beni neyin içine soktun? - Tsarev yavaşça Kirill'e yaklaştı.

– Neden ben?

– Bu kızın burada olmasına şaşırmayan tek kişi sensin.

– Öyle mi yaptı? - Garip bir şekilde gülümsedi.

– Evet." Lion başını salladı.

– Hayır. Çok şaşırdım. Gerçekten şaşırdım.

Tsarev gürültüyle nefes verdi. Şu anda en çok istediği şey duş almak ve biraz dinlenmektir. Ancak yeraltı dünyasının bu yavrusunun kendi bölgesinde ortaya çıkması kesinlikle tesadüfi değildi. Bu kız onun en az görmek istediği kişiydi.

Lev onun güzel yüzüne her baktığında, ona yapmak istediği şeyler aklına geliyordu. Bunların dün ona gösterdiği soğuk kayıtsızlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Kızın peşinden koşmak, giysilerini yırtıp atmak, onu yatağa yapıştırmak ve ikisi de yorgunluktan yarı ölü hale gelene kadar gitmesine izin vermemek istiyordu. Ve bunlar Tsarev'in üç yıl boyunca izin vermediği türden düşüncelerdi.

– Peki burada ne işi var? - Solo'yu garajdaki taş sütunlardan birine yaslayarak tehditkâr bir şekilde konuştu.

– Hey, çocuklar, iyi misiniz? - Eve ağır silindirleri yanlarından geçirirken sordu.

– Hassas bir an yaşadığımızı görmüyor musun? - Lev fırlattı. Kaçacak bir yeri olmayan Kirill endişeyle kıkırdadı.

– Demek silahlar hakkında şaka yaparken bunu kastediyorsun? - Sırıttı.

– Ah ha ha. - Solo güldü.

Ve hemen durdu, arkadaşının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

– Hmm, bu iyi bir fikir. - Tsarev alaycı bir şekilde sırıttı.

– Hayır! Hayır! Konuşmaya hazırım! - Kirill az önce aklına gelen düşüncenin farkına vararak feryat etti.

– Dinliyorum. - Lev Nikita'ya işaret etti ve Nikita hazırlanarak kollardan birini onlara doğru çekmeye başladı.

– Buna cüret edemezsin. - Solo başını salladı, hâlâ gülüyordu ve Tsarev'in ona bu hareketi tekrar yapacağına inanamıyordu. - Sadece bir işe ihtiyacı vardı! - Fısıltıya dönüştü. - Yani, o çok seksi ve sen ondan hoşlanıyorsun. Öyle mi?

– Yani onu buraya getiren sen miydin? - Tsarev, Nikita'dan yangın hortumunu aldı ve sıvının beslendiği ve atomize edildiği varili Kirill'e doğrulttu.

– Ve hala bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. - Kısık sesle söyledi. - Bana daha sonra teşekkür edeceksin.

– Namlular çekildi! - Artem bağırdı.

– Bu bana teşekkür etmek yerine senin için. - Lev yırtıcı bir şekilde gülümsedi ve jet Solovyev'in bacaklarına çarptı.

– Ah-ah-ah!" diye bağırdı ekibin genel kahkahaları arasında.

– Hey, bu kadar yeter. - Komutan Andrei uzlaşmacı bir tavırla onlara yaklaştı. - Bu kadar yeter.

– İşi ve kiri temizlememiz gerek! - diye bağırdı Tsarev, namluyu daha yükseğe kaldırarak. - Tehlikeli kimyasallar kıyafetlerden deriye geçmemeli!

Solo kıpırdandı, kaçmaya çalıştı, yüzünü sakladı ama adamlar gülmeye ve kıdemli itfaiyeciyi alkışlamaya devam ettiler. Bu tür eğlenceler nadirdi, ancak çocuklar için yeni değildi ve ahlaki açıdan böylesine zor bir işte adamların genellikle bir rahatlamaya ihtiyacı

vardı, bu nedenle yönetim genellikle müdahale etmiyordu.

Bu sefer değil.

– Hey!" Andrei elini sallayarak ve anlamlı bir bakışla Lev'i durdurdu.

Biri su kaynağını durdurdu, arkasını döndü ve olduğu yerde dondu. Onlardan birkaç metre ötede patron duruyordu. Yanında Alexandra adında bir garson kız vardı: bu isim dün yaka kartında yazıyordu ama hatırladığı kadarıyla Sasha olarak çağrılmayı tercih ediyordu.

– Eğleniyor musunuz? - Şef kaşlarını çatarak onlara baktı.

Onun karakterini öğrenen ve kendilerini azarlamayacağını bilen ekip üyeleri dostça gülümsediler. Bugün yolda kimse yaralanmamıştı ve çok yorulmuşlardı, bu yüzden dinlenmeye hakları vardı. Hatta yüksek sesle.

– Kızla tanışın," diye tanıttı Rustam Aidarovich onu. - Bu Alexandra. Hareket memurları ekibimize katılacak. Stajına geçen gün başladı.

– Oh-oh-oh," diye bir sesler korusu geldi. Hatta biri ıslık bile çaldı.

– Hey, sakın ol! - Solo onları susturdu.

– Herkese merhaba. - Kız yüzü kızararak merhaba dedi.

– Merhaba!

– Ve şimdi herkes serbest, Tsarev'le konuşmam gerek. - Rustam Aidarovich bir anda sessiz itfaiyecilere komuta etti. - Eee? Ne duruyoruz burada? Koşun işinizi yapın!

İtfaiyeciler ve şoförler hemen eşyalarını toplayıp birimin etrafına dağıldılar. Çoğunlukla kıyafetlerini kuruması için kaldırabilecekleri, duş alabilecekleri ve üstlerini değiştirebilecekleri birinci kata çıktılar.

– Sen de öyle. - Şef, Solovyov'a bakarak yorgun bir sesle konuştu.

Adamın üzerinden sular damlıyordu, sıırıslıklamdı ve nemi aceleyle kirli yüzüne ve saçlarına sürüyordu.

– Nasıl gidiyor? - Kirill boğazını temizledikten sonra Sasha'ya sordu.

– Güzel. - Garip, alaycı bir ses tonuyla cevap verdi.

– Görevden alındım. - Rüstem ona tekrarladı.

– Hesap. - Suçlu bir omuz silkmeye Solo sessizce odadan çıktı. Şimdi sadece üçü vardı, tabii hâlâ garajda olan ve dikkat

çekmeden kendi işleriyle ilgilenenleri saymazsak. Lev

Yapması gereken en zor şeyin, büyüleyici cadıya tekrar tehlikeli bir şekilde yaklaşmak ve aralarında aşılması imkânsız bir duvar örmek olduğunu fark etti.

Bu arada cadı bugün melek gibi görünüyordu. Boynunun altında yakası olan kabarık bir süveter, pantolon, ayakkabı, vücudunun her yeri örtülüydü. Ve uzun saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Yırtıcı kurtlar ve tilkilerle dolu bir şehrin ortasında tatlı, savunmasız bir tavşan. Ama mütevazı ve nazik görünüşü onu asla kandıramazdı: Lev onun ne kadar cüretkâr olabileceğini hâlâ hatırlıyordu.

– Lev, Alexandra'yla tanıştın mı? - Müdür sordu.

Tsarev onun adını söylediğinde gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü fark etti.

– Birazcık. - Sıkışarak dışarı çıktı ve ona baktı.

Gözleri tehditkâr bir şekilde kısılmıştı. Bu, onun hakkında ne düşündüğü hakkında çok şey söylüyordu.

– Doğru. - Şef fark etti. - Solovyov'un kız kardeşi.

Tsarev burada küfretmemek için kendini zor tutuyordu. Ne haber ama!

– Hmm. *Kardeşim*. - Sırıttı. - Evet. Şey, evet.

Kirpiklerini masumca kırıpıştırdı. Ya da daha doğrusu alaycı bir şekilde -ki bu gerçeğe daha yakındı.

– Seni tekrar görmek güzel. - Gülümsedi.

– Ve çok memnunum. - Tsarev tısladı.

Ve çenesini sıkarak bakışlarıyla onu cızırdatmaya çalıştı.

Lev, Kirill ile çalışmaktan keyif alıyordu. Zor ve gergin işlerinde yararlı olan tükenmez bir mizah anlayışı vardı. Ve Tsarev'in kişisel bir şeyini ya da en azından bazı sorunlarının ve deneyimlerinin bir kısmını paylaştığı tek kişiydi. Çünkü arkadaşına güveniyordu. Ama bu kızı buraya getirerek ve şimdi anlaşıldığı kadarıyla sürekli olarak onunla iletişim kurmaya zorlayarak onu nasıl bir domuzun altına sokacaktı - hayır, Lev böyle bir şey beklemiyordu. Ve işte bu yüzden kelimenin tam anlamıyla duygudan köpürüyordu.

– İkinizin iyi anlaşıyor olması çok iyi, çünkü onun buraya yerleşmesine yardım etme görevini sana veriyorum Lev.

– Ne? Çocuk kendini tutamadı.

Kızın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bu haberden memnun değildi. "Yerleşmelerine yardım etmek" derken ne demek istediniz? Ne kadar sıkışıklar?

sosyalleşmek zorunda mı?! Birbirlerini öldürecekler!

– Telefondaki kızlar ona her şeyi öğretecek ve siz de ekibin ve birimin sorumluluğunu üstlenecek kadar nazik olacaksınız. İyi karşılandığından emin olun. İşin teknik tarafında bir şeye ihtiyacı olursa ona tavsiyelerde bulun, danışmanlık yap. Alexandra'ya tüm giriş ve çıkışları anlat. Ve..." adam ellerini sallayarak etrafına bakındı, "ona bir tur attırın! Ona burada her şeyin nasıl işlediğini gösterin, böylece bilsin, anlasın ve kaybolma ihtimaline karşı kaybolmasın. - Bıyıklarını burarak güldü. - İyi şanslar!

Şef arkasını dönüp gittiğinde, Tsarev oturduğu yerden fırladı ve onun peşinden koştu.

– Rüstem! - Her şeye rağmen şefi durmaya zorladı, etrafından koşup yolunu kesti. - Bu bir şaka mı?

– Hayır.

– Daha yeni yoldan çıktım, bana bak. - Lev ellerine su sıçrattı. - Burada yaptığım şey bu değil. *Hayat kurtarıyorum!* Bazılarıyla uğraşmayacağım..." Sasha'ya baktı, "stajyerler!

– Bu sana bir ders olacak. - Rüstem Aydaroviç ona sırtarak baktı. - Emirlere itaatsizliği nasıl cezalandırabileceğimi biliyorsun, bu yüzden "stajyerlerle uğraşmak" hala bir çiçek. Bunu onun hayatını kurtarmak olarak düşün.

– Zaten ortağım için binaya geri döneceğimi biliyordun. - Tsarev nefes verdi.

– İnfaz edin. - Şef soğuk bir sesle söyledi. Sonra Sasha'ya döndü ve tekrar Lev'e baktı. - Kıza etrafı göster, ona rutinlerden, geleneklerden falan bahset. İtfaiyeye yeni katılan bir üyeyi karşılarken nasıl konukseverlik gösterileceğini söylemek bana düşmez.

Merdivenlere yöneldi ve Tsarev parmaklarını yumruk haline getirdi. Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi ve ancak o zaman kıza döndü. Rüstem'in gidişiyle kızın melek gibi tatlı yüzünden geriye hiçbir şey kalmamıştı ama karşısında öfkeli, ısırmaya hazır, gerçek bir öfke duruyordu.

– Bu da ne demek şimdi? - Kollarını göğsünde kavuşturarak sessizce ama çok tehditkâr bir şekilde sordu.

– Hangisi ne?

– Beni takip ettiğini! Yoksa neden arkadaşın beni bu pozisyona çeksin ki?

– Takip mi ediyorum? - Yaklaşırken fısıltıyla bağırdı. - Dünkü sahne sana yetmedi mi? Neden bugün buraya geldin?

– Nişanlının öğrenip kıskanmasından mı korkuyorsun? - Kız küçümseyerek tısladı.

Bu sözler nefesini kesen bir darbe gibiydi. Tsarev midesinde fiziksel bir acı bile hissetti.

– Gelin hakkında bir kelime daha edersen," diye fısıldadı yüzüne, "kendime kefil olmayacağım.

– Ne kadar savunmasız! - Homurdandı.

Hiç de sessiz olmayan tartışmaları, arabaların yanında pusuya yatmış, ayrıldıktan sonra ekipmanları kontrol ediyormuş gibi yapan ve makineleri yıkamaya hazırlayan şoförlerin dikkatini çekmiş gibi görünüyordu.

– Buraya gel. - Lev onu dirseğinden yakaladı ve belki biraz da kabaca kenara, duvara doğru çekti.

– Bana bir daha elini sürersen! - Sasha onun kolunu tokatladı.

Şaşkınlık içinde ona baktı. Köstebek ve fil - bir yağlı boya tablo.

– Tamam, özür dilerim. - Tsarev nefes verdi. - Kaba olabilirim.

– Kaba mı? Kaba mı? - Gözlerini devirdi. - Seni bir kere bile kibar görmedim!

– Dinle," diyerek ona doğru uzandı.

– Çek pençelerini üzerimden!

– Güzel. - Aslan ellerini kaldırdı ve bir metre geri çekildi.

Aynı anda hem kızgın hem de çok azgındı. Sasha sinirlendiğinde yanakları kızarıyor ve dudaklarını öyle heyecanla yalıyordu ki başka bir şey düşünemiyordu. Ve konuşmanın gidişatını zar zor takip edebiliyordu. Oh, evet. Sanırım tam da onun neden burada olduğunu anlamak üzereydi.

– Burada nasıl işliyor bilmiyorum ama ben kimsenin vücudumun herhangi bir yerine dokunmasına izin vermem. Bırakın beni tutmasını. - O da karşılık verdi.

– Dinle. - Tsarev iç çekti. - Seni burada gördüğüme şaşırdım.

– Ben de öyle. - Sasha aniden daha sakın bir sesle konuştu. - İşe ihtiyacım vardı, ben de görüşmeye geldim. Burada olduğunu bilmiyordum... Hem de hiç.

İtfaiye istasyonu olduğunu bilmiyordum! Adresi bir arkadaşım verdi. Sanırım arkadaşının yardımıyla oldu.

– Allah kahretsin.

– Aynen öyle!

Bütün bunlar pezevenkliğe benziyordu ve Lev avuçlarını tozlu, karmakarışık saçlarında yorgunca gezdirdi. Kahretsin, şu anda kendisini temizliyor olmalıydı, onu erekte eden bu çılgın kadınla takılmamalıydı, ki bu da normal değildi.

– Yani... Aslan mı demek istiyorsun? - Kız alaycı bir şekilde sordu.

– Sizin için, Lev Eduardovich. - Buz gibi bir ses tonuyla söyledi.

– O ne? Lev... Jagarovich mi? - Açıklığa kavuşturdu.

Tsarev arkasından gelen kıkırdamalardan hâlâ dışarıdakiler tarafından duyulduklarını fark etti.

– Kes şunu. - Kuru kuru söyledi. - İşte anlaşma. Şimdi buradan gideceksin ve bu yanlış anlaşılmayı unutacağız. Sen kendine başka bir iş bulursun, biz de vardiyalarımız çakıştığında birbirimizi kızdırmak zorunda kalmayız. Tamam mı?

– Yani seni *rahatsız mı* ediyorum? - Kaşları şakacı bir şekilde seğirdi.

– Emin ol öyleyim.

– O zaman hiçbir şey beni bu zevkten vazgeçiremez! - Sasha sırttı.

– Dürüst olalım. Ne istiyorsunuz?

– Zamanı geri almak ve seninle bir daha asla karşılaşmamak için.

– Üzgünüm hayatım, kıymayı tekrar açmanın bir yolu yok.

Bazı şeyler artık düzeltilemez.

– O zaman çıplak kıcını girişte aşağılayıcı bir şekilde yürürken görmek istiyorum! - Ona doğru geldi ve neredeyse göğüslerini tutacaktı. - O zaman nasıl hissettiğimi biliyor musun?! Peki ya dün?

– Dün üzerime bira dökmüştün. - Lev'e hatırlattım.

– Öylece değil!

Adam için yapması en zor şey, kız konuşurken bakışlarını onun kiraz gibi olgun dudaklarından ayırmaktı.

– Evet." Sonunda nefes verdi. - Durum hiç de hoş değildi.

Katılıyorum. Yaptığım şey... iyi değildi.

– Yaptığın şey alçaklıktı! - Hatta seksi bir şekilde kızgındı.

– Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum.

– Çocukken ne yürüyebiliyordum ne de konuşabiliyordum. Ama öğrendim. Lev kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

– Pekala.

Bölüm 8

♪ *NU - Kalpte*

Ona o kadar uzun ve anlamlı baktı, çenesini sıkı ki, Sasha adamın meditasyon yaptığını düşündü. Ama sonunda Lev pes etti:

– Pekala. Özür dilerim. O an gerçekten doğru düşünemiyordum. Seni o şekilde evden atmamalıyım.

– Kaba mı?

– Evet. Bu doğru.

– Gördün mü? Özür dilemek o kadar da zor değil.

– Yani konuyu kapattık mı? - Siyah gözleri parladı ve kız gözlerine bakarken neredeyse bayılacaktı.

– Evet." diye cevap verdi.

– Ve bize katılma fikrinden vaz mı geçeceksin?

– Yok artık. - Sasha homurdandı.

– Burası korkaklara ve histeriklere göre bir yer değil.

– Kendinden mi bahsediyorsun?

Adam gürültülü bir şekilde nefes verdi ve tavana baktı.

Onun taşıyıcısına hayranlıkla bakıyordu. Sashka, zihninin ve bedeninin Leo'ya neden böyle tepki verdiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi ama onun her özelliği, her detayı onu çıldırtıyor ve delicesine cezbediyordu. Duman ve ter kokusu, esmer tenindeki kir bile özel bir şekilde hareket ediyor, sadece gözlerindeki erkekliğini vurguluyordu.

Ve *Lev* ismi... Tanrım! Bu ismi duyduğu ve bu adama ne kadar uygun olduğunu fark ettiği andan itibaren Sasha bu düşüncüyü aklından çıkaramadı. Lev... Bunu kendi kendine söylerken bile hafif bir coşku hissediyordu.

– Ben ısırmam. - Şakacı bir şekilde ona bakarak söyledi. Söylediği her cümleye sinirlenmesini görmek hoşuna gidiyordu. Flört etmekle vahşi bir hayvanı kızdırmaya çalışmak arasında bir şeydi bu. - Rahatla. Kabul et.

Bakışlarını ona doğru
indirdi. Kadın
dudaklarını yaladı.

Onun tepki verme şeklini sevmiştii. Lev'in yutkunma şeklini sevdi.

– Ve benden korkma. - Sasha sırtıttı.

– Ben bir itfaiyeciyim, bebeğim. - Yavaşça ve net bir şekilde söyledi, yüzüne o kadar yaklaştı ki kız kendini duvara yaslamak zorunda kaldı. - Hiçbir şeyden korkmuyorum.

– O zaman bana binayı gösterir misin? - Sasha heyecanla gülümsedi. - Patronun senden bunu yapmanı istedi, değil mi?

Aralarındaki gerilim bir bıçakla kesilebilirdi. Ve ikisi de bunu hissediyor gibiydi. Öfke, kızgınlık ve arzunun garip bir karışımı olan bu duyguyla mücadele etmek çok zordu. Hormonlar kanında aç piranalar gibi dolaşıyordu ve Sasha'nın bu uzun boylu, yakışıklı adama bakması neredeyse fiziksel olarak canını acıtiyordu - o kadar ki ondan etkilenmişti. Ve daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir şey hissetmemiştii.

– Güzel. - Ondan uzaklaştı ve ellerini salladı. - Ama sonra peşimi bırakacaksın ve birbirimizi tanıdığımızı unutacağız.

– Anlaştık. - Kolayca kabul etti.

– Oh, bu harika.

– Belki de tamamen unutmayız. - Sasha alaycı bir şekilde söyledi.

- Kısmen. Artık birlikte çalışacağız.

– Başaracağınız kesin değil.

– Oh, deneyeceğim.

Gözlerini devirdi. Onu her kızdırdığında, kız sadistçe bir zevk duyuyordu.

– Tamam. İtfaiye binasındayız. Burası bir garaj. - Lev öfkeyle saçmaladı. Onu beklemeyeceğini ve bu turu kendi isteği dışında yaptığını açıkça göstererek arabaların arasında ilerledi. - Sabahları boşanmaları burada yapıyorlar.

– Kim boşanıyor?

İtfaiyeci aniden durdu ve peşinden koşan kız neredeyse göğsüne çarpacaktı.

– Gerçekten mi? - Başını yana eğdi.

– Bunun ne tür bir boşanma olduğunu nasıl bilebilirim? - Sasha onun ellerini sıktı.

Şoförlerden biri gizlice sırtınca Lev kızgın bir bakışla karşılaştı. Hemen arkasını döndü ve önemli bir işle meşgülmüş gibi davrandı.

– Pekala, sırayla başlayalım. - Lev garaja yöneldi. - Günümüz sabah sekizde başlıyor. Birime geliyoruz, zorunlu tıbbi muayeneden geçiyoruz, sonra solunum cihazının uygunluğunu kontrol ediyoruz. Bu önemli çünkü hayatımız buna bağlı. Bu süreç paraşüt takmaya benziyor.

Boyuna nedeniyle o kadar geniş adımları vardı ki Sasha ona zar zor yetişebiliyordu. Belki de bilerek hızlı hareket ediyordu, böylece ona ayak uydurmaya çalışırken kendini aptal gibi hissediyordu.

– Onları bana gösterir misin? - Sasha ona yaklaşırken sordu.

– Kimi?

– Aparatlar.

– Şurada. - Lev bir yeri işaret etti.

Silindirler ve diğer bazı şeylerden oluşan cihaza bakmak için durakladı ve daha fazla kaşındı. Ne ürkütücü! Daha yukarılara bakan Sasha, birinci kat balkonunun parmaklıklarında toplanmış birkaç itfaiyecinin bu manzarayı izlediğini fark etti.

– Sırada yangınla mücadele ve kurtarma ekipmanlarının teslim alınması var. - Lev devam etti. - Tüm bunlar yaklaşık yarım saat sürüyor. Daha sonra araçları teslim alıyoruz. Araçları kendimiz yıkıyoruz - her çağrıdan sonra her zaman temiz olmaları gerekiyor ve sabah görevi devrederken bir kez daha tozlarını alıyoruz.

– Ne güzel arabalar. - Sasha aceleyle makinelere bakarak şöyle dedi.

– Araba mı? - Neredeyse şişleniyordu. - Merdivenli bir itfaiye tankeri. - Lev diğer tarafta döndü ve başka bir aracı işaret etti. - Bu da bir kurtarma aracı. Bu da pompa ve hortum kamyonu.

– Kırmızı olanlar. - Gülümsedi.

– Evet." Lev başını salladı. Ve birinci kattan onları izleyen meslektaşlarının kahkahaları arasında devam etti. - Sabah saat dokuzda iki vardiya -değişen vardiya ve gelen vardiya- hazırlanır. Vardiya komutanı bir rapor hazırlar, sonra bize görevler verilir, emirler verilir ve brifing verilir.

– Çok katı. - Sasha şarkı söyledi.

Ona bir kez daha soğuk bir bakış fırlattı.

– Saat 10 dersi.

– Okuldaki gibi mi?

– Bu doğru. Teorik, yangın, fiziksel, dağcılık eğitimi ve benzeri. Yoksa nöbetçi olmadığımız zamanlarda burada dinlendiğimizi mi sandınız?

– Hiç düşünmemiştim.

– Bunu görebiliyorum. - Lev mırıldandı. - Bir çağrı geldiğinde, sevk memuru hoparlörden ekibi arar. Toplanıp harekete geçmek için kırk saniye ile bir dakika arasında vaktimiz var. Araçlara binış kesinlikle garajda olacak.

– Ve bu sürede giyinmeyi başardın mı?

Ona aptalmış gibi baktı.

– Kıyafetlerimizi çıkarmayacağız.

– Id.

– O kanatta bir spor salonu, bir jimnastik salonu, sınıflar ve bir oyun odası var. - Lev büyük demir kapıyı açtı ve Sasha geniş bir salona açılan bir koridor gördü. - Zaman çizelgesinde dersler ve dinlenme var.

– Tatilde olmadığını söylediğini sanıyordum? - Kız sırtıttı.

– Zekice davranma. - Hırladı.

– Oh, pardon. - Lev kapıyı çarparak kapatırken hırladı.

– Birinci katta ne var?

– Hadi ama.

Elbette onu beklemedi, her zamanki gibi koşarak merdivenleri çıktı.

– Vay canına, bir direk! - Sasha, zemin katın zemininde duran ve birinci kata çıkan uzun metal şeyi gördüğünde haykırdı. - Bir çağrı aldığında aşağıya iniyor musun?

Yukarıdan bir kıkırdama duyuldu.

– Buna *yangın direği* deniyor. - Lev söyledi. - Evet, bir çağrı bizi birinci katta yakaladığında aşağı iniyoruz.

– Çok eğlenceli olmalı?

– Bu beceri ister. Herkes yarı yolda takılmadan aşağı inemez.

– O zaman neden bir kaydırak koymuyorsunuz? - Kıkırdadı.

– Ben de varım! - İtfaiyecilerden biri yukarıdan bağırdı.

– Evet, patronlardan bir slayt talep etmenin tam zamanı! - Diğeri bağırdı.

Lev merdivenlerden binanın tepesine doğru koştu ve Sasha ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. İtfaiyeciler üst katta toplanmış ve onu alkışlarla karşılamışlardı.

– Merhaba, ben Nikita.

– Ivan.

– Artem, Ilya, Andrei, Seryoga.

Hepsinin üzerinde kirli üniformalar vardı, bazılarının ceketi yoktu, bazılarıysa hâlâ üniforma içindeydi. Ellerini sıktı ve gözlerindeki samimiyeti görerek gülümsedi. Birimde onun gelişinden pek memnun olmayan tek kişi iri yarı adam gibi görünüyordu.

– Hoş geldiniz." En son ayağa kalkan Kirill oldu.

– Ah, bir akraba. - Sırttı.

– Abla. - Ona başını salladı.

– Bunu sonra konuşuruz. - Sasha gülümsedi. - Şu anda bir tanıma turum var. - Balkonda volta atan Leo'yu işaret etti. - Rehberim beklemez.

– Terbiye dağıtıldığında geç kalmıştı. - Kirill omuz silkti.

– Kendine yenilerini alabilirdin! - Sasha fısıldayarak Lev'i takip etti ve yolda Rüstem Aydaroviç'in ofisinden onlara nasıl baktığını fark etti.

– İyi şanslar! - İtfaiyecilerden birini peşinden fırlattı.

İsimlerini hatırlayacak zamanı yoktu ve hepsiyle yeniden tanışacak ve isimlerini daha sonra öğrenecekti. İtfaiyeciyi takip eden kız, yangın direğinin çıktığı yerin yanından geçti ve hatta tam teçhizatla aşağı inen adamları hayal edecek zamanı bile oldu. Sonra Sasha garaja ve koridora yukarıdan bir kez daha bakmak için bir an durdu.

– Çok güzelmiş. - Mırıldandı.

– Tam olarak ne? - Lev arkasını döndü.

– Bilmiyorum. Bu kadar. - Kız cevap verdi. - İlk başta bir geçit olduğunu bile fark etmemiştim: bu köprüden geçebilir, ortada durabilir ve o noktadan tüm garajı görebilirdiniz.

– İşte bunun için. - Cümlelerin sertliğine rağmen, itfaiyecinin ağzından sakın ve nazik bir şekilde çıktı.

Sasha ona baktı, nasıl biri olduğunu, içinde ne olduğunu anlamak istiyordu. Çok az konuşuyorlardı ama her seferinde bu adamın kendini hep geri çektiği izlenimine kapılıyordu. Sanki kendini tamamen farklı göstermeyi hedeflemiş gibiydi: kızgın, kaba, soğuk, ama içindeki öteki zaman zaman ortaya çıkıyordu ve Sasha onun çekici ve cesur olduğundan emindi.

Hatta heyecanı bile hissetti. Diğerinin daha sık ortaya çıkmasını sağlama, onu kışkırtma arzusu.

– Devam edelim. - Lev emretti.

Odalardan birine yöneldi ve Sashka da peşinden koştu. Önlerinde oturma odası gibi bir şey belirdi. Duvarda bir televizyon, geniş bir kanepe, iki koltuk, bir sehpa, raflarda kitaplar, pencerelerden bolca ışık.

– Televizyon. - Eskortu kuru bir şekilde söyledi. - Ya da dinlenme odası.

– Hâlâ dinlenmemekte ısrar mı ediyorsun? - Sasha odaya baktı.

– Çok nadiren. - Bitişikteki bir odaya açılan bir geçidi işaret etti. - Burası da mutfak-yemek odası.

– Vay canına! - Oraya doğru yürürken kız haykırdı.

Cam duvarlı ve yüksek tavanlı oda gerçekten ferahtı. Cam duvarlı ve yüksek tavanlı oda gerçekten ferahtı.

– Burada kendi yemeğimizi pişiriyoruz. - Lev uzun büfeye doğru yürüdü. Bir ocak, bir buzdolabı ve bir lavabo vardı: İhtiyacımız olan her şey. - Yanımızda kaplarla bir şeyler getiririz, bir şeyler satın alırız, bir şeyler sipariş ederiz ya da herkes için pişiririz. Ve orada," diye başıyla birçok sandalyesi olan uzun bir masayı işaret etti, "kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yiyoruz.

– Vay, bir kahve makinesi! - Sasha şaşırdı.

– Parasını kendimiz ödedik.

– Bu harika.

– Bazen arızalanıyor. - Adam kulaklığa doğru yürüdü ve çekmecelerden birini açtı. - İşte çanak çömlek. - Bir soğutucu ve bir su ısıtıcısını işaret etti. - Su, kaynar su.

– Burada yaşayabilirsin. - Sasha tesisleri takdir etti. - Peki nerede uyuyacaksın?

– İtfaiyeciler uyumaz. - Lev ona sert bir bakış attı. - Dinleniyorlar.

– Yani, hala.

– Hayır.

Mutfaktan çıktılar ve adam onu başka bir odaya götürdü. Işığı yaktı. Geniş bir odada, alçak bölmelerle birbirinden ayrılmış yataklar vardı. On ya da daha fazla yatak vardı.

– Uyuyan. - Lev dedi.

– *Yatak odasını* mı kastediyorsun?

– Ondan ikiye kadar dinleniriz. Elbiselerimizle yatarız.

– Gerçekten mi?!

– Sadece ayakkabılarımızı çıkarırız.

– Vay canına!

Bu devin böyle bir yatağa nasıl sığdığını hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

– Sevk memurlarının kendi dinlenme yerleri var. Alt katta. Odadan çıkarken, "Size gösterilecek," dedi.

Sasha, Lev ışıkları kapatmadan önce mucizevi bir şekilde dışarı çıkmayı başardı.

– Ortak soyunma odası. - Bir sonraki odanın girişinde ciddiyetle anons etti, aslında merdivenlerin hemen yanında bulunduğu için ilk girilecek yer burası olmalıydı. - Burada herkesin kendine ait bir dolabı var. Burada eşyalarınızı bırakabilir, kıyafetlerinizi değiştirebilir, kirli kıyafetlerinizi çamaşırhaneye götürebilirsiniz.

Soyunma odasında daha önce tanıştığı birkaç adam vardı. Bazıları dolapları karıştırıyor, bazıları da kirli üniformalarını çıkarıyordu. Ayrıca duvar boyunca ekipman rafları ve adını bilmediği şeyler vardı. Lev bir sıra metal dolap boyunca yürüdü ve üzerinde "Tsarev" yazılı bir şerit bant bulunan bir tanesinin önünde durdu. Açtı, ceketini çıkarıp yere attı, sonra da kimseyi utandırmadan tulumunu çıkarmaya başladı.

– Şurada duş odası var. - Onun utandığını fark eden Lev açıkladı. - Çıplak kıcımlı aşağılanmış bir halde dolaşırken görmeye hevesli olduğunu hatırlıyorum. Fikrini değiştirmediyse kalabilirsin. İstemiyorsan, çık dışarı. Bu tur sona erdi.

Onun şaka yapmadığını ve tulumdan sonra iç çamaşırını da çıkaracağını anlayan Sasha aniden arkasını döndü.

– Duş bedava! - Bir kadın sesi söyledi.

Bu o kızdı - Eva. Üzerinde ince bir üniforma pantolonu, üniforma yamaları olan gri-mavi bir tişört ve başında bir havluyla duş odasından çıktı. Ve tüm erkekler, sanki işaret verilmiş gibi, farklı derecelerde çıplaklıkla duş odasına uzandılar: bazıları iç çamaşırlarıyla ve önlerinde bir havluyla, bazıları da henüz terbiyelerini kaybetmemiş, üstlerinin altındaki üniformalarıyla. Sasha iri adama doğru dönmeye bile korkuyordu. Adamın sırf kendisini utandırmak için çırılçıplak soyunacağından şüpheleniyordu.

– Korkunç derecede rahatsız edici, değil mi? - İtfaiyeci kız ona gülümsedi. - Çocuklar benim duş almamı beklemek zorundalar. Kızlar için ayrı bir duş odası yok. - Ona doğru yürüdü ve elini uzattı. - Merhaba, ben Eva.

– Sasha. Stajyer. - Cevap verdi.

– Sevkiyat mı?

– Mm-hmm.

– Biliyordum. Hoş geldiniz. - Arkasına bir bakış fırlattı. - Sevk memurları şanslı. En azından onlara "Hey, çocuklar." denmiyor.

Sasha omzunun üzerinden kısa bir bakış atmaktan kendini alamadı. Lev Jaguarovich onun önünde çırılçıplak soyunmayacak kadar sağduyulu davranmıştı. Bir tişört ve şortla duş odasına doğru yürüdü. Boxer seksi kıkına tam oturmuştu.

– Görülmeye değer bir manzara, değil mi? - Eve fısıldayarak onu omzundan alkışladı.

– Ahem. - Sasha öksürdü. - Evet.

Hoş olmayan bir şey hissetti, ancak soyunma odasından çıkarken, kendi şaşkınlığıyla, bunun bir kıskançlık iğnesi olduğunu anlayabildi. Ve bu onu derinden etkiledi.

Bölüm 9

♪ 5sta ailesi - Metko

– Beni öldürmeden önce ailemi düşünmelisin! - Lera, arkadaşının mücadele ruhunu görür görmez lunaparktaki turnikenin üzerinden atlayarak bağırdı. - Zavallı kızlarımı düşün - Lenchka ve Sasha! Sasha, bu arada, senin adını verdim! Küçük Sasha'nın annesiz kalmasını mı istiyorsun? Sen onun vaftiz annesisin!

– Senin hiç kızın yok! - Zolotova onun peşinden koştu.

– Ya öyle olsaydık?! - Balabosia ona baktı. - Ona vurma!

Bölmenin iki yanında durdular: Saşka sallanıyordu, Lerka teatral bir şaşkınlık içindeydi.

– Ayrılın! - Dasha aralarına sıkıştı. - Pekala, bu kadar yeter.

– O hain bana tuzak kurdu! - Sasha nefes verdi.

– Sanya, bak nasıl uçuyorum! - Grinya atlıkarıncaların birinden bağırdı. - Yoo-hoo!

Kardeşinin sözleri yüzünde bir gülümseme yarattı ve ona başparmağını kaldırdı.

– Harika! - Ona gülümsedi. Ama arkadaşına döndüğünde yüzü bir buluttan daha karaydı. - Açıklamak zorunda kalacaksın, tatlım.

– Ben yanlış bir şey yapmadım! - Lera ellerini sıktı. - İncil üzerine yemin ederim! Hayali bir İncil. İşte, elimdeymiş gibi davran.

– Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? - Sanka çantasını ona doğru savurdu. - Bugün beni neye bulaştırdığını fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı biliyor musun? Daha doğrusu, sen ve beyaz saçlı arkadaşın tarafından!

– O benim arkadaşım değil!

– Kim? Bir ast mı? - Kız homurdandı. - İkinizi birlikte sorgulamalıydım, birlikte. Eddie ve Crash: ikiz sıçanlar! Aptal ve salak! Adlarını unuttum.

– Lloyd ve Harry, sanırım. - Dasha sessiz bir kıkırdamayla söyledi.

– İyi bir işi var ve buna içerliyor. - Lera, Sasha'yı azarladi. - Teşekkür etmeliydi! Gösterişli bir program, her şey resmi ve yanında güzel kıçlı, yakışıklı bir itfaiyeci var! Üniformayla nasıl görünüyor bu arada? Ateşli olmalı, çünkü işte yanıyor - kelimenin tam anlamıyla!

– Kim yakışıklı? - Dasha şaşırdı.

– Sana söylemedi mi? - Sasha öfkeyle homurdandı.

– Hayır.

– Söyle ona. - Zolotova emretti. - Evet, devam et, Balabosya!

Hadi, göster kendini!

– Hepsi senin için. - Avucunu onun göğsüne koyan Lera hevesle şöyle dedi. - Kalbimin derinliklerinden!

– Öte yandan kalp bir kukla. - Sasha gözlerini devirdi.

– Kim bu yakışıklı çocuk? - Dasha dayanamadı.

– Geçen yılki sevişme. - Balabosia omuz silkti. - At kuyruklu, koyu renk saçlı, acımasızca seksi Tarzan!

– Bu sabah onu kim kapı dışarı etti?! - Ona baktı.

– Oh, daha az drama.

– İşinden atılmasına neden olan mı?!

– Lera bunu görmezden geldi. - Adamın üzerine bira döktüğü için kovulmuştu. Bu arada, bu muhteşemdi ve hoşuma gitmişti ama Olezhka'nın barının kibar hizmet felsefesine uymuyordu.

– Nasıl oldu da bu adamın çalıştığı yerde iş bulmasına yardım ettin? Adı neydi, güzel götlü Tarzan mı?

– Onu gördüğünde düşeceksin. - Balabosya söz verdi. Sasha'ya baktı ve ellerini salladı. - Peki, yapma. O suratı yapma!

– Hangisi? - Zolotova kaşlarını çatı.

– Sanki sana yardım etmedim, hayatını mahvettim. Bana sonra teşekkür edersin.

– Pahl.

– Ve hala doğru şeyi yaptığımı düşünüyorum! Aşk Tanrısı olabilirim!

– Ya da aynı kafiyede başka bir kelime.

– Evet, Sa-a-ash! - Çitin üzerinden geri tırmandı ve arkadaşının önünde durdu. - İstersen beni öldürebilirsin, ama göreceksin, bu

Hepsi senin iyiliğin için!

– Peki bu ne şekilde olacaktı? - Sasha başını salladı.

– Ondan hoşlanıyorsun.

– Kim? Kızardı. - O sürüngen mi?

– Evet." Balabosia şehvetle gülümsedi. - Dün arkadaşıyla konuşuyorduk ve itfaiyeci olduklarını ve birimlerinde boş bir pozisyon olduğunu söylediğinde kafamda hemen bulmacayı birleştirdim - bom! İyi bir pozisyon. Tozlu değil. Ve yanında bir düzine güçlü adam var. Tam da ilişki arayan güzel bir kızın ihtiyacı olan şey!

– Ler, ben bir ilişki aramıyorum. - Sasha, Grishka'nın onlara el salladığı kavşağı işaret etti. - Bir çocuğum ve bir sürü sorunum var.

– Senin koca adamın yüzüğü yok. - Balabosia omuzlarını silkti. - Dün baktım.

– Bana ne ki? - Zolotova sırttı. - Bana nasıl davrandığını unuttun mu?

– Eminim üzgündür.

Sasha, adamın her şeye rağmen yaptığı hareket için kendisinden özür dilediğini hatırlayarak içini çekti.

– Ben başka bir şeyle ilgileniyorum. - Dasha araya girdi. - Arkadaşı bunu neden yapsın ki?

– Evet. Bu arada. - Sashka onu destekledi.

İkisi de Lera'nın cevap vermesini bekledi. Derin derin düşünüyor gibiydi.

– Aslında o kadar iyiydi ki.....

– Sana aşık olmuş! - Dasha çığlık attı.

– Ve sen de onun üzerinde! - Sasha bağırdı.

– Siktir git. - Balabosia burnunu kırıştırdı. - Sarışınlardan hoşlanmıyorum. - Omuzlarını silkti, sarı saçlarını gergin bir hareketle geriye savurdu. - Bizim hanım evladı dün gece yaralı bir hayvan gibi uludu. Adamı ölümüne korkuttu. Bu yüzden ona bir iş teklif etti - sadece onu sakinleştirmek için!

– Ve sen ondan hoşlanmadın mı? Ondan hiç mi hoşlanmadın?

– Hiç de değil. - Lera başından savdı. - Azıcık bile değil! Dasha ve Sasha birbirlerine ters ters baktılar.

– Arka bahçede ziyaretçilerle konuşmak..." Sasha sırttı. - Bu hiç sana göre değil...

– Hem de mavi gözlü bir sarışın. - Dasha yüzünü buruşturdu. - Hiç de onun tipi değildi.

– Yeşil gözleri var. - Lera boğazını temizledi.

– Aha! - Sasha çığlık attı. - Yakaladım seni!

– Gözlerinin nasıl olduğunu hatırladım! - Dasha güldü.

Ve Lera ne kadar denerse denesin onları durdurmak imkansızdı. Kızları itti, yanlarından dürttü ve kollarını çimdikledi. İşe yaramadı - sadece daha yüksek sesle güldüler.

– Bu yüzden iş için sana yardım etti," dedi Dasha kıkırdarak, "Lerka'yı severdi.

– Ama itiraf et, bana kızgın değilsin, değil mi? - Balabosya kolunu Sasha'nın omuzlarına dolayarak sordu. - Öyle olsaydın, konuşuyor bile olmazdın.

– Kızgın. - Sasha iç çekti. - İtfaiye aracı geldiğinde ve onu gördüğümde yüzümün halini hayal edin: kirli, is içinde, koruyucu üniforması içinde....

– Koruyucu giysili kim? - Meraklı bir üçüncü sınıf öğrencisi önlerinde büyüdü.

– Biz de tam motosiklete binmenin senin için ne kadar iyi olacağından bahsediyorduk! - Lera haykırdı.

– Gerçek bir tane mi? - Greenie'nin gözleri heyecanla parladı.

– Neredeyse. - Onu ekranın önüne yerleştirilmiş iri bir motosikletten oluşan bir slot makinesine doğru çevirdi. - Üniformalı bir polis olacaksın! Haydutları kovalamalı ve etkisiz hale getirmelisin!

– Silah alacak mıyım?

– Hayır, önce onlara yetişmeliyiz. Şu havalı siyah bisikletle! - Eline bir oyun kartı verdi. - Hâlâ birkaç yüzlük kaldı. Koşsan iyi olur.

– Vay canına, harika! - Onu kaptığı gibi otomata koşan Grigory, başkası almadan önce acele etti.

– Devam et. - Sasha'ya dönerek, Lera ağzından kaçırdı. - Yalvarırım, devam et!

– Ne hakkında konuşuyorduk?

– Benimle dalga mı geçiyorsun?! - Onu omuzlarından sarstı. - Büyük, kırmızı bir araba yanaştı ve parafin gibi koktuğunu fark ettiniz. Arabadan iner - büyük ve kirli!

- Her şeyi büyük sevdiğini çoktan fark ettik. - Dasha kıkırdadı.
- Daha ileri! - Gülen Sasha Balabosya'yı bir kez daha sarstı.
- Gerçekten de muhteşem görünüyordu. - İstemeye istemeye kabul etti. - Ceketinin fermuarını böyle açtığına.
- Tanrım!" Lera, Sashka'nın resmettiği gibi kalbini sağ tarafından tuttu.
- Ceketinin altında da ıslak bir tişört vardı. Evet. Ter içindeydi.
- Lanet olsun! - Balabosya bağırdı. Ve yakınlarda çocuklu bir aile olduğunu fark ederek bağırdı. - Özür dilerim! Lütfen, özür dilerim. Annem hastaydı. - Sonra arkadaşına döndü. - Sonra ne oldu?
- Bence aşırı heyecanlısın. - Sasha belirtti.
- Göğüs uçlarının tişörtünün nemli kumaşından dışarı çıktığını hayal ettim," diye reddetti Lera.
- Anton'la her şey yolunda mı? - Her ihtimale karşı sordu.
- Konuşmaya devam et.
- Al bakalım. - Sasha omuz silkti. - Yangını söndürmekten döndüklerini anlamıştım.
- Sana nasıl düzgün hikâye anlatılacağını öğretmek zorunda bırakma beni! - Lera gözlerinde hafif bir delilik belirtisiyle ona ters ters baktı. - "Ona baktım ve düşündüm ki, Tanrı yardımcım olsun, nasıl bir vücudu var!" olmalıydı. Anladın mı?
- Dasha güldü.
- Bu doğrudu. - Sasha kıkırdarak kabul etti. - Miğferini çıkardığında bir demet haline getirdiği saçları öylesine seksi bir şekilde birbirine karışmıştı ki....
- Evet, bebeğim! Evet! - Balabosia parkın her yerinde çılgılık attı.
- Sasha bakışlarını indirmek zorunda kaldı. Dasha durmadan gülüyordu.
- Canavarlardan bahsetmişken. Adının Aslan olduğunu öğrendim.
- Bir aslan mı?! - Sanırım Lera az önce gerçek bir orgazm yaşadı.
- Aslan mı?! - Düşmemek i ç i n Dasha'nın omzuna yaslandı.
- Neden tiyatro okuluna gitmediğini anlamıyorum. - Sasha güldü.
- Abartıyorsun. - Dasha geri fısıldadı.

– Büyük seksi Aslan mı? - Balabosya avuçlarıyla kendini yelpazeledi. - Sashka, bu bir ikramiye!

– Tabii ki beni orada görünce çılgına döndü. Patronu bana itfaiye istasyonunu göstermesini istedi ve sonra daha da sinirlendi. Bana iyilik yapıyormuş gibi göründü. Ona yetişemeyeyim diye hızlı yürüdü, kaba olmaya çalıştı ama ben de aynısını yaptım. Ayrıca beni sevk memuru yaptığı için sarışın arkadaşını herkesin önünde cezalandırdı: onu bu uzun şeyle suladı! Bam! Çok fazla baskı var! Ugh.

– Kolundan mı?

– Muhtemelen. - Sasha omuz silkti. - Orada her şey çok özel, bir sürü ateş argosu, henüz öğrenemediğim bir sürü nüans var. Ama ilginç. Dönüp gitmememin tek nedeni buydu.

– Ayrıca Lev yakışıklı olduğu ve itfaiyeci üniformasının altındaki her şeyin senin olmasını istediğin için. - Lera ona göz kırptı.

– Hayır." dedi Sasha kararlı bir şekilde. - Ne kadar yakışıklı **o l u r s a o l s u n**, bu benim için yasaktı. Olanlardan sonra.

– Ben de şimdiden Aslan'ın kim olduğunu merak ediyorum. - Dedi Dasha.

– Müthiş biri. - Balabosia açıklamasıyla sürtükçe bir jest yaptı. - Düşünsenize, iki metrelik bronzlaşmış, kaslı bir vücut. Monica Belucci ve Superman'in yasak aşkının meyvesi gibi! Ve Sasha'nın yanında sanki Doğa Ana onları birbirleri için yaratmış gibi görünüyor. "İki mükemmel güzel insan, sevişin ve çoğalın çocuklarım!"

– Hayır, gerçekten yakışıklı ama o kadar da değil. - Sasha elleriyle yüzünü kapattı.

– Çok fazla. - Lera komplocu bir tonda konuştu.

– Onda bir şey var. Safkan. Gözleri böyle... yakıcı siyah. Gözlerinin akını beyaz gösteriyor. Ve esmer tenine karşı... Mm-mm!

– Onun hakkında nasıl konuştuğunu görüyor musun? Aklında, onu her pozisyonda sikmiş.

– Defol git buradan! - Sashka onu omzundan itti. - Ve göğsünde bir dövme olduğunu hatırlıyorum. Aman Tanrım! *Bir aslan dövmesi!* Bir aslan dövmesi! Bir aslan!

– Etrafında bu kadar seksi bir erkek varken nasıl bir arada durabildin?

– Bu iyi bir şey. Ama işte o zaman patronu bana üniteyi gezdirmesini emretti çünkü ekibe yeni katılan bir üyeyi karşılaırken misafirperverlik göstermeniz gerekir... Ah ha ha, en son düşündüğüm şey işti!

– Hayal edebiliyorum!

Güldüler.

– Ve genel olarak, tamamen fizyolojik olarak, çok uzun olduğu için muhtemelen onunla çok rahat edemeyeceksiniz. - Dasha önerdi.

– Bir erkek daha uzunsa, cinsel olarak rahatsız olur derler. - Lera söyledi. - O üstteyken boğazına bakıyorsun ama arka pozisyonda... bu rahatsız edici.

– Bunu ne doğrulayabilirim ne de reddedebilirim. - Sasha korkuyla titredi.

– Şimdilik bu kadar.

Ve parkın her yerinde gülmeye devam ettiler, Sasha'nın hakkında düşünmemesi gereken adamın bariz ve olası erdemlerini tartıştılar - içten içe öyle düşünüyordu.

Bölüm 10

♪ *Basta, Mona - Sana çok ihtiyacım var*

Üç gün sonra, Lev şehir parkında rahat bir tempoda koşuyor, düşüncelerini düzene sokmaya ve kendini neşelendirmeye çalışıyordu. Önceki günün neredeyse tamamını uyuyarak geçirmişti ve bugün yeniden forma girmeye ve her zamanki aktif haline dönmeye hevesliydi. Müzik dikkatini dağıtıyordu, bu yüzden kulaklıklarını evde bırakmıştı ve şimdi rüzgârın ve kuş seslerinin tadını çıkarıyordu. Tabii onu uyanık tutan ağır düşünceler keyif olarak kabul edilebilirse.

– Hey, dostum! - Solo aniden önüne çıktı. Adam komik bir tayı (muhtemelen koşucular arasında modaydı, bu yüzden dükkanda ona satılmıştı), şort, ince uzun kollu spor bir body ve iyi koşu ayakkabıları giyiyordu.

Vay canına, hazırlıklı.

– Cehenneme kadar yolun var. - Aslan fırlattı ve yoluna devam etti, yavaşlamadı bile.

– Oh, hadi ama! - Kirill haykırdı. - Bir anaokulu çocuğu gibi surat mı asacaksın?

– "Canı cehenneme" - bu diğer yönde. - Tsarev Solo'nun peşinden koştuğunu fark ederek nefes verdi ve adımlarını hızlandırdı.

– Ne yaptım ben?

– Bilirsin işte.

– Yanımıza bir kız mı koydun? Büyütülecek bir şey değil!

– İsteyip istemediğimi sormalıydın.

– Eğer onu bu kadar umursamıyorsan, neden umursuyorsun?

Kendinizi kontrol edememekten ve herkesin önünde ona saldırmaktan mı korkuyorsunuz?

Lion birden nefes almakta zorlandı.

– Onunla ilgilenmiyorum.

Solo iğrenç bir şekilde güldü. Tsarev kendini zor tutarak durdu, ona döndü ve karışmaması gereken bir işe karıştığı için arkadaşını bir güzel silkeledi.

– Bu Sasha, son üç yılda dikkatinizi çeken ilk kişi! - Lev'e yetişti.

Hepsi senin için. Arkadaşımı artık böyle göremem!

Tsarev hızını artırdı ama Kirill pes etmedi. Lev, maraton koşmanın Soloviev'in güçlü noktası olmadığını biliyordu ve sadece başlangıç hızıyla övünebilirdi - kısa sprintlerde ona denk değildi. Lev bundan yararlanarak onu yormaya çalıştı. Ama Kirill inatla devam etti.

– İhtiyacım olmadığını bildiğin halde bunu neden yapıyorsun?! - Tsarev ona tekrar yaklaşırken bağırdı.

– Çünkü buna ihtiyacın var. - Solo kararlı bir şekilde cevap verdi ve alnındaki teri sildi.

Onlara doğru yürüyen kızlar çapkınca gülümsediler. Kirill de onlara gülümsedi ama Lev onları fark etmemiş gibiydi. Kızların etrafından dolandılar ve yolun ortasında tekrar buluştular.

– Nasıl anlamazsın? - Kirill'in nefesi kesildi. - Sen hayattasın! O kazada ölmedin!

Aslan aniden durdu. Öne doğru eğildi, avuçlarını dizlerine dayayarak soluklandı. Sonra aynı sertlikte doğruldu.

– Ve her gün pişmanlık duyuyorum. - Boğuk bir sesle söyledi.

Kirill onun karşısında durdu ve derin bir nefes aldı. Duydukları onun için yeni şeyler değildi ve dahası, arkadaşının acısını kendi acısı gibi hissediyordu. Herkese olduğu kadar kendisine de sert davranmadığı için kızgındı. Bırakmadığı ve yoluna devam edemediği için. Belki Solo bunu kendisi yapamıyordu ama kendini Leo'nun yerinde hayal etmek, sadece sempati duymaktan bile daha zor ve acı vericiydi.

– Kendini çoktan affettirdin, eğer affettiysen tabii. - Kirill onun öfke dolu yüzüne bakarak içtenlikle şöyle dedi. - Düzinelerce insanı kurtardım. - Başını iki yana salladı. - Yine de dürüst olmak ister misin? Ne söyleyeceğimi bile biliyorsun. Suç hiçbir zaman sende değildi. Sen kendine yükledin. Çünkü durumu değiştiremezdin.

Elini Tsarev'in omzuna koydu ve kabaca indirdi.

– Kes şunu.

– Bu senin hatan değil. - Solo tekrarladı. - Benim hatam değil.

– Yapma. - Lev derin bir iç çekti.

– Neden biriyle çıkmayı göze alamıyorsun? Bunun nesi yanlış? Pekala, tamam. - Ellerini kaldırmış. - Çıkmak değil.

Sadece sevişmek - sen büyük bir adamsın, buna ihtiyacın var... herkesin ara sıra rahatlamaya ihtiyacı vardır! Sen bir robot değilsin. Sadece güzel bir kızla seks yapmayı bile reddediyorsun, hiçbir şey yapmanı gerektirmeyen bir seks. Bu neden kötü bir şey olsun ki?

– Neden kendi hayatına devam edip benimkini **k u r c a l a m a y ı** bırakmıyorsun? - Aslan hırladı ve çimlere tükürdü.

Sabrını kaybetmeye başlamıştı.

– Bu Sasha denen kızla takılmanın nesi yanlış? O güzel ve sen ondan hoşlanıyorsun. Bu senin bir hain olduğun anlamına gelmez. Üç yıl oldu. Üç!

– Şimdi de pezevenk mi oldun?

Solo alnındaki teri silerek gülümsedi.

– Sanırım bu kız senden hoşlanıyor. Arkadaşı bana bekar olup olmadığını, biriyle birlikte olup olmadığını sordu.

– Peki sen ne dedin? - Aslan buz gibi bir pençenin soğukluğunun omurgası boyunca süründüğünü hissetti.

– Yok bir şey. Şaka yapıyorum. - Kirill omuz silkti. - Çünkü bu sorunun cevabını sen de bilmiyorsun.

Tsarev nefes almakta zorlandı ve boğazına bir yumru oturdu.

– Sadece bir ayım var. - Kısık sesle söyledi.

– Ve çok umut ettiğiniz mucize gerçekleşirse kendinizi suçlamayı bırakacak mısınız?

– Başka ne umabilirim ki?! - Aslan'ın sesi öfkeden deliye dönmek üzereymiş gibi çıkıyordu.

– Sasha'nın bir bebeği olacak. - Kirill dudaklarını yalayarak bildirdi. - Küçük bir erkek kardeş. Anne babaları yok. Bu işe gerçekten ihtiyacı vardı, ben de ona yardım ettim. Ve ona karşı bir pislik gibi davranmak zorunda değilsin. Bu kız.... gitmene yardım edebilir.

– Madem bu kadar özel, o zaman neden sende kalmıyor?! - Tsarev patladı.

– Ben sadece sana düzeltemeyeceğin şeyleri bırakmanın zamanı geldiğini anlatmaya çalışıyorum! - Solo çenesini sallayarak ona doğru bir adım attı. - Bir ay hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu kaçınılmaz bir sonuç.

Lev onu sertçe kendisinden uzaklaştırdı. Arkadaşına vurmak istemesine rağmen onu itti.

– Bir ay. Bir şey çıkmadı. Düzelmeyecekti. - Nefes nefese, Kirill tekrarladı. - Ve sen bir hain değilsin.

– Siktir git... - Tsarev yemin etti.

– Zaten içeride ölmüş biri için hayatımı riske atmayacağım, tamam mı?! Orada kendini cezalandırmaya çalıştığını görmediğimi mi sanıyorsun?! Bu senin kışını son kurtarışım, tamam mı?! Kendine çeki düzen ver! Aksi takdirde, artık seninle çalışmayı reddediyorum!

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Lev uzun süre ona baktı ve arkadaşının haklı olduğunu anladı. Elinde değildi. Her gezintide risk alıyorlardı ve Kirill her gezintide ortağını korumaya ya da onun hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye atmaya hazırdı. Tsarev'in bunu takdir etmesi gerekirdi ama o ısrarla, defalarca, geri dönemeyeceği yerlere gitmişti. Ve açıkçası, Solo'nun da onu takip etmesi ve birlikte kendini tehlikeye atması gerektiğini nihayet şimdi fark ediyordu.

Arkadaşı, Lev'in Sasha'yı daha yakından tanımak için yanıp tutuştuğu konusunda da haklıydı. Tsarev onu birimde gördüğünde garip bir şeyler hissetmişti. Sevinç ve kızgınlık karışımı bir şey. Sıkı bir diyet uygulayan insanlar, karşı koyamayacaklarını bildikleri bir yemek masaya geldiğinde böyle hissederler. Elbette kız bir yemek değildi ama Lev ona sahip olmak istediğini fark etti. Hem de herhangi birine değil. Kızın sadece onun olmasını, sadece ona gülümsemesini istiyordu. Tsarev ona sadece dokunmak değil, bütünüyle sahip olmak istiyordu. Garip, sapkın bir duygu. Ve bunu fark etmek ona aynı anda hem kötü hem de iyi hissettirdi.

Kahretsin, yetti artık!

Onu düşünür düşünmez eşofman altı dar gelmeye başladı. Ereksiyonunun geçmesi için koşmaya konsantre oldu ama ereksiyon uzun süre geçmesine izin vermedi. Bir saplantı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bilinmeyen bir rahatsızlığın belirtilerini uzun süredir cinsel ilişkiden uzak durmasına bağlıyordu.

Düşünce vektörünü işe kaydırma girişimleri de başarısız oldu. Bir dakika sonra kendini Sasha'yı yanında hayal ederken yakaladı. Onu nasıl kendine doğru bastırıldığını, dolgun dudaklarını öptüğünü, yumuşak, yuvarlak kışını parmaklarıyla ezdiğini. Onun altında inlediğini duymak....

Lev kendine kızarak patikadan yaya yoluna döndü ve otoparka yöneldi. Bunu nasıl düzelteceğini biliyor. Sür

Bu kadar çekici ve cazip bir şeyi düşünemeyeceği bir yer. Hastalığın ve ölümün hüküm sürdüğü bir yer. Bir klinik. Bu geziler onu hep bok gibi hissettirirdi.

Bölüm 11

♪ Güve - Goosebumps ♪

Sasha azami derecede tahrik olduğunu hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu - onu o kadar çok istiyordu ki. Lev derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı. Onun bakışlarına dayanmak onun için zordu, çünkü zaten donu yoktu. Sasha'nın gözlerinin önünde her şey bulanıklaşıyordu. Ne bekliyordu acaba?

İtfaiyeci kadının üzerine eğildi ve onu öptü, vücuduyla yatağa sabitledi.

– Yanıyorum. - Sasha onun dudaklarına fısıldadı.

– Bu tam olarak benim profilim. - Alçak ve derin bir sesle cevap verdi.

Ve ona o kadar sert girdi ki, kadın çığlık attı.

Ve o çığlıkla uyandı.

– Ne yapıyorsun? - Uykulu Grişka kanepesinden ona bakarak sordu.

– A? - Kız nefesini tutmaya çalıştı.

– Kötü bir rüya mı gördün?

Yatağında doğruldu, avuçlarını yüzünde gezdirdi ve gürültülü bir şekilde nefes verdi.

– Evet. Evet, *çok korkutucu*.

– Artık geceleri korku filmi izleme. - Küçük kardeş işle ilgili bir tonda konuştu.

– Tamam. - Sashka yerden telefonunu aldı ve saate baktı. - Uyu hadi, bir saat daha kalkmamıza gerek yok.

– Evet. - dedi Grinya ve hemen bayıldı.

Yarı karanlıkta beş dakika daha oturup kendine gelmeye çalıştı. Daha önce rüyalar ona hiç bu kadar gerçek görünmemişti. Sesler, kokular, hisler... Kız bunların hepsinin gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Kelimenin tam anlamıyla aklını başından alan bu adam gibi. Onun hakkında ne kadar az düşünmeye çalışırsa, ikisini birlikte o kadar çok hayal ediyordu. Ve şimdi adam rüyalarına gizlice giriyordu! Ondan kaçamıyordu!

Kalktığında Sashka mutfağa doğru yürüdü, ışığı yaktı ve kendine kahve yaptı. Ucuzdu, tadı aynıydı - yanmış lastik gibi. Ama hiçbir şey: bir damla süt bunu da düzeltti.

Kız son üç gününü poliklinikte geçirdi: testler yaptırdı, doktorları ziyaret etti, sertifikalar topladı. Kendisini sevkiyat görevlisi olarak işe değil de uzaya hazırlanıyormuş gibi hissetti, çünkü onu çok ayrıntılı bir şekilde kontrol etmişler ve çok fazla gereksiz muayene yapmışlardı. Ama çıkış yolu yoktu, her şeyi geçmişti ve artık stajına başlama zamanı hazırды.

Dün gece yatmadan önce Grishka ile onsuz nasıl başa çıkacağı hakkında uzun uzun konuştular - şimdilik sadece gündüzleri, çünkü stajda geceleri dışarı çıkmak zorunda değildi. Sadece şimdilik. Küçük kardeşi okuldan eve gelmeye, kapıyı açıp kendi yemeğini ısıtmaya ve ardından dersler için spor salonuna gitmeye alışmak zorundaydı. Ancak Sasha o kadar gayretliydi ki, Green'in huzuru için ezberlemesi ve attığı her adımı yüksek sesle söylemesi gerekiyordu. Green'in yanıldığı yerleri düzeltiyor, kuşkulandığı yerleri on kez daha tekrarlıyordu.

Akşam olduğunda ikisi de bitkin düşmüştü. Grişka kız kardeşinin azılı bir boğazlayıcı olduğuna ikna olmuştu ve bunu ona hiç pişmanlık duymadan söylemek için acele ediyordu, Saşka ise o kadar gergindi ki dudaklarını çiğniyordu ama biraz sakinleşir gibi oldu. "Başaracak. Başaracak. Bir sorun çıkarsa arayacak." Rehberine Lerka ve Daşa'nın numaralarının yanı sıra komşusu Katya Teyze'nin telefon numarasını da yazdı ama bu onun için yeterli olmadığından, Saşka yatmadan önce tüm acil durum numaralarını ezbere söylemesini istedi.

Grinya bunu gözlerini devirerek yaptı. Saşa rahatlayarak dinledi. Sonra yatağa gittiler ve Saşa uzun süre kardeşine, annesinin hayattayken yatmadan önce onlara söylediği şarkıları söyledi. Bunu zevkle ama acı çekerek yapıyordu, Grişka dikkatle dinliyor ve sessizce iç çekiyordu. Her ikisi de birbirlerine sadece kan bağıyla değil, aynı zamanda daha fazla bir şeyle, trajik bir şeyle, onları şimdi aile bağlarından çok daha güçlü bir şekilde bir arada tutan bir şeyle bağlı olduklarını fark etti. Ve her ikisi de birbirlerine daha da sıkı sarılmak istiyordu.

– Hadi, okuldan sonra ne yapacağınızı gözden geçirelim. - Sasha, onlar kendi yollarına gitmeden önce kardeşine neşeyle sordu.

– Ama o zaman geç kalacağım." Grinya telefona baktı.
Başının üstündeki saçlarını karıştırdı.
– Çabuk, Grin.
– Sadece yaya geçitlerinde, sadece yeşil yandığında ve sadece arabaların beni geçtiğinden emin olduğumda yürürüm. - Çocuk konuşmaya başladı. - Eve geldi, kapandı, kıyafetlerini değiştirdi, ellerini yıkadı, patates püresini ısıttı.
– Parlak kenarlı olmayan normal bir tabakta.
– Evet." diye başını salladı.
– Su kapatıldı, ışıklar söndürüldü.....
– Pencereden uzak dur! Bu kadar mı? Şimdi sakinleştin mi?
– Ve sen jimnastiğe gittiğinde..." diye başladı.
– Bu kadar yeter, gitmem gerek. - Grinya onu omzundan alkışladı.
- İşe koş, yoksa ilk gün stajına geç kalacaksın!
– Seni seviyorum. - Yumuşakça söyledi.
– Sen de, inek. - Ona kısa bir süre sarıldı ve okula doğru yola koyuldu.

Sasha gülümseyerek ona eşlik etti.
– Sashka! - Birden kardeşim arkasını döndü.
– A?
– Her şey yoluna girecek! Bunu hak ediyorsun! - O bağırdı.
Neredeyse ağlayacaktı. Başını salladı ve eliyle "yarım kalbi" gösterdi. Buna karşılık Grinya ona Korece iki parmağıyla bir kalp gösterdi. Ve devam etti.

Kalbi sevgiyle dolup taşıyordu. Sasha kardeşini bu kadar çok sevseydi kendi çocuklarını ne kadar seveceğini merak ediyordu. Belki de bundan daha güçlü olmak mümkün değildi.

Sasha yolculuk süresini nasıl hesaplayacağını bilmiyordu, bu yüzden acele etti ve vardiyasına gerekenden yarım saat önce vardı. Ona göre iyi işçiler böyle yapardı, bu yüzden zihinsel olarak kendini övdü. Sabah güneşli ve ılıktı, bu yüzden üniteye yaklaşırken kıyafetleri ve gevşek saçları üzerinde dans eden güneş ışınlarına mutlulukla gülümsedi.

Arkasında bir şey gürlediğinde binaya yaklaşmaya başlamıştı bile. Sasha arkasını dönmeden, tehlikeli bir şekilde ona yaklaştı - büyük, parlak ve siyah. Bir motosiklet. Kız kendisini sarsan hava dalgası karşısında ürperdi ve neredeyse

denge. Motosikleti deri ceketli ve üzerinde alevler olan bir kask takmış kibirli bir adam kullanıyordu. Bu adam yoldan geçenlere bu kadar yakın sürmeyi akıl edememişti! Kazara bir insana çarpabilir ya da ezebilirdi! Orada beyin yerine ne var?

Tahmin etmesi uzun sürmedi. Saçlarını düzeltip kalp atışlarını sakınleştirir sakınleştirmez adam demir atını itfaiye istasyonunun arkasındaki otoparkta durdurdu. Motoru kapatarak motosikletten indi ve kaskını çıkardı.

– Başka türlü nasıl olabilirdi ki! - Sasha tanıdık saç modelini görünce tısladı: dalgalı siyah saçlar başının arkasında düşük bir düğüm halinde toplanmıştı. - Siktiğimin psikopatı!

Sanırım onu duydu. Başını yana eğdi ve ona uzun uzun baktı. Sonra kaskını motosikletine yerleştirdi ve itfaiyeye doğru yola koyuldu; uzun boylu, yakışıklı, lanet olası yakışıklı ve kusursuzluğunu cehennem gibi sergiliyordu!

– Ya bana vurmuş olsaydın? - Aslan yaklaşırken sordu.

Her zamanki gibi başımı **k a l d ı r m a k** zorunda kaldım ve gözlerim aşırı güneş ışığından yandı.

– Ben yapmadım! - Sırıttı, kendi boyunun heybetinden ona kısa, kayıtsız bir bakış attı. - Ona vurmadı bile.

– Bir dahaki sefere benden daha uzağa sür, senin enkazının arkasında toz yutmak için kaydolmadım! - Sasha homurdandı.

– Ve bir pire gibi önüme atlamayacaksın. - İtfaiyeci bana el salladı ve tembel tembel binaya doğru yürüdü. - Ezilmek istemiyorum.

Garaj kapısı açıldı ve ona doğru gitti. Kız da biraz tepindikten sonra, alışkanlıktan olsa gerek, orta girişin cam kapılarına doğru koştu.

– Burası daha hızlı. - Lev ona alaycı bir bakış atarak, "Burada daha hızlı," dedi.

Kapıların önünde durdu, ellerini salladı ama kapılar yanıt vermedi. Sonunda iletişim düğmesini buldu ve bastı. Yanıt beklerken garaja döndü. Adam omzunu duvara dayamış, "sana söylemiştim" der gibi bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Ama sonra kapı açıldı ve Sasha ona dilini göstererek aceleyle binaya girdi.

Aynı anda, sadece farklı kapılardan girdikleri ortaya çıktı. Ve birkaç saniye boyunca birbirlerine paralel hareket ettiler: ikisi de inatçı gençler gibi burunlarını kaldırmışlardı. Lev merdivenlere yöneldi - muhtemelen üst katın üstünü değiştirecekti, Sasha ise kontrol odasına yöneldi. Her ikisi de yolda karşılarına çıkan adamlara neredeyse tek bir sesle merhaba dedi. Kız onları zaten simaen tanıyordu ama isimlerinin kim ve ne olduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

– Merhaba, yardımcı olabilir miyim? - Onu otuzlu yaşlarında, siyah saçlı, hoş bir genç kadın karşıladı.

– Merhaba, ben Sasha.

– Ah... Oh, merhaba! - Kelimenin tam anlamıyla çiçek açtı. - Memnun oldum, ben Galya!

El sıkıştılar.

– Tüm sertifikaları topladım, - Zolotova eşikten göstermeye karar verdi, - bugünden itibaren staja başlayabilirim.

– Vardiyamızın olması iyi bir şey. - Sevk memuru başıyla onayladı. Üzerinde on yedi birim numarasının yazılı olduğu gri-mavi renkli güzel bir polo tişört giymişti. - "Bize boşuna 'üçte bir' demiyorlar: iyileşmemiz için gereken minimum süre üç gün. Burada, bilirsiniz, rahatlayamazsınız: her zaman bir şeyler olur.

– Evet, zaten uyarıldım.

– İçeri gel, otur. - Saatine baktı. - Sofya benden devralacak, ben de eve gidip biraz uyuyacağım. Sana her şeyi öğretecek. Öğleden sonra da geleceksin, değil mi?

– Evet.

– Üç gün sonra görüşürüz, dedikodu yaparız.

– Pekala.

Galya sandalyesine geri oturdu ve onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışları meraklı ve nazikti ama Sasha yine de biraz rahatsız hissetti.

– Yani sen Solovyev'in kız kardeşisin?

Zolotova efsaneyi yok etmemeye karar verdi. Belki bir süre sonra, ama şimdilik herkes onların akraba olduğunu düşünsün.

– Evet. Bir kuzen.

– Biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musun? - Yanakları hafifçe kızardı.

– Sasha utanmıştı. - Şey, o... aslında...

– Kararsız. Evet, biliyorum. - Galya gevşek bir kıvrımı düzeltti. - Bu yüzden ona asılmayı hiç denemedim. Ben ciddi bir ilişki istiyorum. Ve bizim için yasak - işte... bir ilişki yaşamak.

– Oh, gerçekten mi?

– Evet. - Kız başını salladı. - Patron bunu hoş karşılamıyor. Bunun dikkatimi işimden uzaklaştırdığını söylüyor. Ve bu öyle bir iş ki - her gün birinin hayatı sana bağlı, bu yüzden doğru düşünmek daha iyi.

– Ayrıca, doğru.

– Ona sorduğumu söyleme, tamam mı? Sadece Kirill buradaki en uygun bekar erkeklerden biri, onu fark etmemek zor.

– Evet." Sasha da aynı fikirdeydi.

– Sen otur. - Galya bir kez daha kanepeyi işaret etti. Kız oturunca da devam etti. - Bu arada Tsarev'le birbirinizi tanıdığınıza dair söylentiler duydum....

– Lev ile mi? - Sasha kendini rahatsız hissetti. - Sadece... kardeşim aracılığıyla.

Çok yüzeysel bir tanışıklık.

– Çocuklar konuşmanızın bir kısmını duydular ve her türlü sonuca atladılar..." diye gülümsedi. - Ama endişelenme, bunun doğru olmadığını biliyorum. Leo'nun gecede dört saat uykuyla yetindiği, kızlarla ilgilenmediği ve iş arkadaşlarıyla ilişkisi olmadığı biliniyor. Hepimiz onun ilgisini çekmekten ümidimizi kestik. Vicky hariç, yani vardiyada onunla birlikteyken Tsarev'den bahsetmeseniz iyi olur - onun hakkında sayıklıyor. Bu arada senin hakkındaki dedikoduları bana o söyledi. Ona bunun saçmalık olduğuna dair güvence verdim: böylece senden gıyabında nefret etmeyecekti.

– Böyle bir şey olabilir mi? - Sasha tedirgin oldu. - Onunla birlikteler, ne...

– Mesele de bu, hayır. Vika bu yüzden çıldırıyor. - Galya sesini alçaltarak fısıltıyla konuştu. - Lev her zaman sadece işine konsantre olur. Konuşmaz. Tepki vermez. Diğer savaşıtlara karşı sert ve talepkârdır, ama kendisi elinden gelenin en iyisini yapar. Ve ateşli - böyle bir mizaç. Ve Vika onun önünde şunu yapar, bunu yapar, ama hepsi boşunadır. Bir başkası uzun zaman önce tükürür ve yapışmayı bırakırdı, ama bu ... ona takıntılı!

Sasha camdan içeri bir bakış attı. Lev, adı geçen kardeşi ve diğerk adamlarla birlikte merdivenlerden i n i y o r d u . O kadar üniformasız görünüyordu ki kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Her k i m s e , bu Vika'yı çok iyi anlıyordu. Böyle bir adam için çıldırmak, huzurunu ve uykusunu kaybetmek kolay ve basitti: Sadece ona bakın!

Tsarev onun bakışlarını yakaladı ve küçümseyerek sıırttı. Sasha bunu bir hediye olarak kabul etti: kiminle uğraştığını kendine bir kez daha hatırlatmak zorunda değildi.

Bu adam muhteşem ve çok yakışıklıydı ama kesinlikle bir pislikti. Aslan olmasına rağmen.

Bölüm 12

♪ *Karna.val - Aptal Kız*

Sofya Pavlovna geldiğinde, kontrol odası hemen daha rahat ve sıcak bir hale geldi. Ve bir şekilde her şey çalışma havasına girmişti.

– Sonra görüşürüz! - Galya, Sasha'ya el sallayarak veda etti.

– Hazır mısın? - Kız memura el sallayınca Sofya sordu.

– Sanırım öyle. - Sasha başını salladı. - Rustam Aidarovich'e bırakmam gereken bir yığın belge var.

– O iyi olacak. - Kadın garaja doğru anlamlı bir şekilde baktı. - Bir buçuk saat boyunca onlara dokunmayacağız. Nöbet değişimi, teçhizat kontrolü, formasyon var, bize ayıracak zamanları yok. Galochka sana dinlenme odamızı gösterdi mi?

– Evet, onun değiştiğini gördüm.

– O zaman hoş geldiniz, etrafa daha yakından bakın, yakında burada tam teşekküllü bir metres olacaksınız. - Sofya bitişikteki odanın kapısını açtı. Arkasında bir yatak, bir sandalye, bir ayna, bir yer rafı, bir gardırop ve kitaplar için raflar bulunan küçük bir oda vardı. - Burada dinlenebilirdiniz, eğer yerinizi alacak biri varsa, kıyafetlerinizi değiştirebilir, çayınızı ısıtabilir ya da ortalığı toplayabilirdiniz. Şimdi orada büyük bir ayna var - Levushka koydu onu.

O Levushka her yerde. Rüyalarımda bile.

– Çok rahat.

– Evet, çantayı sandalyeye at. - Sofya çantayı sandalyenin arkasına koymasına yardım etti. - Bir şey ısıtmanız veya pişirmeniz gerekirse, birinci kattaki yemek odasında. Çocuklar her zaman yardımcı olacak ve tavsiyelerde bulunacaklardır, çok iyiler. Telefonun kapalıyken oraya daha sık gitmelisin. Herkesi tanımanız gerekiyor.

– Pekala.

– Hadi, gidip insanlar için biraz iyilik yapalım. - Balıkçı yakasını tek tip gri-mavi bir polo ile değiştiren kadın emretti. Salondan çıktılar, hızla saçlarını taradı ve masaya oturdu. -

Yanıma oturun, yaptığım her şeyi ve çağrı kaydına yazdığım her şeyi görmeniz gerekiyor. Hepsi bilgisayarda var ama yazılı olarak çoğaltmamız gerekiyor. Ve söylediğim her şeyi ve *nasıl* söylediğimi dikkatle dinleyin.

– Mm-hmm." Sasha masaya yaklaştı, dinlemeye hazırды.

– İnsanlar burayı aradığında," Sofya kıza dikkatle baktı, "genellikle korkmuş, tedirgin olurlar ve ne olduğunu zorlukla açıklayabilirler. Bağırırlar çünkü gerginliklerini atmaya ihtiyaçları vardır, buna tepki vermemelisiniz. Eğer okullarda acil servisi aramanın ve durumu açıkça bildirmenin doğru yolu öğretilseydi, daha az sorun yaşardık. Ama bu haliyle her gün bir psikolog olmanız, sakinleşebilmeniz ve bilmeniz gereken her şeyi öğrenebilmeniz gerekiyor.

– Anlıyorum. - Sasha omzunun üzerinden bakarak başını salladı.

Garajdaki çalışanlar açıkça canlanmıştı ve geçen seferkinden daha fazla sayıda çalışan orada toplanmıştı. Bazıları vardiyalarını bırakmak zorunda kaldı, bazıları ise gelmek zorunda kaldı.

– Önce psikolojik hazırlığınız test edilecek," dedi kadın, endişeli bakışlarını keserek. - Çünkü bu çok önemli: her zaman odaklanmış olmak ve karmaşık sorunları hızlı bir şekilde çözebilmek.

– Görevler mi? - Kız sandalyesinde kıpırdandı.

– Aynen öyle. - Başını salladı. - Bu çağrıyı nasıl ele alacağınız, kurtarılan hayatların sayısını, mal ve mülk güvenliğini belirleyecektir. Yangın hızlı yayılır, canım, ve bizim kazmamızı beklemez. O aç bir canavar. Acımasız, aç bir canavar.

– Günaydın! Kapıdan geldi.

Arkalarını döndüklerinde, üniformasını giymiş ve göreve hazır olan Kirill'i gördüler.

– Sadece mahallenin en güzel memuruna merhaba demek için uğradım! - Büyüleyici bir şekilde gülümsedi. - İşte bu kadar, dikkat dağıtmak yok!

Onlara el sallayan delikanlı aceleyle diğerlerine doğru ilerledi.

Sasha kendini garip hissetti. Yakışıklı itfaiyecinin bir arkadaşının ona asılması yeterli değildi. Ama Sofya onu çabucak sakinleştirdi.

– Bunu bana her vardiyada söyler. - Ona bakarken gülümsedi. - İyi çocuk.

Yetişkin, sert itfaiyeci çocukları çağırma şeklinin kesinlikle özel bir çekiciliği vardı.

– Yani. - Sofya kendini topladı, masanın etrafına baktı. - Şimdi size burada ne olduğunu ve çağrı geldiğinde ne yapacağımızı anlatacağım.

– Mm-hmm." Sasha dinlemeye hazırlanırken dudağını ısırdı.

– Bize tahsis edilmiş birkaç büyük bölge var, ancak şehirdeki çağrılara da yanıt veriyoruz. Birleşik Servis mahallemizdeki olayları bize iletiyor.

– Mm-hmm.

– Bir çağrı geliyor. Öncelikle olayın derecesini, yani ne kadar ciddi olduğunu belirlemem gerekiyor. Bu, kaç itfaiye ekibine ihtiyaç duyulacağını ve olay yerine kaç ek hizmetin çağrılması gerektiğini anlamak içindir. Bazen çocuklar etrafta oynarlar. Okuldan sonra evde otururken sıkılıyorlar, bizi arıyorlar, yanlış bir çağrı yapıyorlar. Bunun bir şaka olduğunu anlasam bile, tepki vermeli ve bir araç göndermeliyiz. Onları cezalandırmanın bir faydası yok. Okul onlarla, aileleriyle konuşuyor ama yine de devam ediyorlar. Geçen ay Rüstem böyle üç şakacıyı bir tur için birime davet etti, onlara her şeyi gösterdik, her şeyi anlattık ve fotoğraf çekmelerine izin verdik. Sıkıldıklarında buraya kendileri gelmeleri, onları çağırıp dikkatlerini dağıtmaktan daha iyi.

– Vay canına," diye nefes verdi Sasha.

– Evet. - Sofya gülümsedi. - Sadede gelelim. Bir telefon geliyor. - Hayali bir telefon ahizesini kaldırdı. - İtfaiye ve Kurtarma. Devam edin. - Adresi bilgisayarda işaretledi ve bir günlük yazıyormuş gibi yaptı. - Evet, dahili telefonunuz nedir?

"İtfaiye ve Kurtarma Servisi," diye mırıldandı kız kendi kendine. - Seni dinliyorum."

– Sonra, alarmı çalacaksın. Gürültülü olacak. - Dedi kadın. - Ve onlara bileti veriyorsunuz: ne yanıyor, çağrı kimden geldi ve görevli bekçi bölgeye gidiyor ve tüm zaman boyunca radyo istasyonunda sizinle birlikte çalışıyor. Bu ne için?

– Kontrol etmek için mi?

– Evet, yardım etmek için neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor. Sürekli telsiz trafiği, su, elektrik, arama kurtarma ya da başka bir ambulans çağırma gibi ek hizmetlerle iletişime geçmemiz gerekip gerekmediğini bilmemizi sağlıyor. - Şaşkın bir halde Sasha'ya baktı. - Merak etme, her şeyi anlayacak ve öğreneceksin, sadece söylediğim ve yaptığım her şeye dikkat et.

Eğitime o kadar dalmışlardı ki Sasha etrafında olup biten her şeyi fark etmeyi bırakmıştı. Ancak şef bizzat yanlarına geldiğinde aklı başına geldi: tıbbi belgelerini aldı, okuması ve sertifika için hazırlanması için bir yığın literatür verdi, ona iyi tavsiyelerde bulundu ve İlya adında bir itfaiyeciyi onların yerine atadı, o da merhaba deyip hemen gitti.

– Yiyecek bir şey getirdin mi? - Saat on ikiye yaklaşırken Sofya sordu.

– Birkaç sandviç. - Sasha cevap verdi.

– Bir dahaki sefere utanmayın, bir kapta taşıyın, birinci kattaki buzdolabında bırakın. Doğru beslenme, sağlıklı olmanın ve yetkin çalışmanın anahtarıdır.

– Pekala.

– Bazen çocuklar yiyecek için para toplar ve "dünya için bir ziyafet" yaparlar. Merak etmeyin, kaçırmazsınız. Biz her zaman davetliyiz. - Sofya ona göz kırptı. - Genelde etrafta bu kadar çok erkek varken kadınlarla ilgilenilir.

– Galya zaten işlerin nasıl yürüdüğünden biraz bahsetti... içeriden.

– Galochka hayatına devam etse iyi olur, çünkü hala gizlice kardeşiniz için iç çekiyor ve Kilya'nın bundan haberi bile yok.

– İş arkadaşı ilişkilerinin yasak olduğunu söylediğini sanıyordum.

– Bana bunu yazan kağıdı gösterebilirler! - Sofya Pavlovna sırtıttı. - Söylenmemiş kurallara bağlı kalsaydım, cehennem gibi evlenirdim! Lenya'm çoktan emekli oldu, ama burada yirmi yıldan fazla birlikte çalıştık.

– Vay canına.

– Farklı vardiyalar olsa da. Böylece her zaman çocuklara bakacak biri olacaktı. - Kadın saatine baktı. - Pekala, koş Sanechka, kendine kahve yap ve sandviçleri ısıt. Çünkü çocuklar şimdi derste, geri gelecekler ve kahve makinesinde kuyruk olacak.

– Tamam, teşekkür ederim!

İzin aldıktan sonra yiyecek torbasını kaptı ve aceleyle yukarı çıktı. Yemek odasında kimse yoktu ve rahatlamıştı. Mikrodalga fırın ve kahve makinesinin nasıl çalıştığını öğrenmesi gerekiyordu ve tanımadığı erkeklere sormak istemiyordu, utanıyordu.

Sandviçleri neredeyse küle çevirecek olan Sasha, onları fırından çıkardı ve kahve makinesiyle ilgilenmeye gitti. Çok büyüktü ve çalıştırdığında bir canavar gibi gürledi. Dolapta bir kupa bulan ve bir dahaki sefere kendi kupasını getirmesi gerektiğini kendi kendine not eden Sasha, kupayı hazır kahve servisi için özel platformun üzerine koydu ve içecek yapmak için olası seçenekleri incelemeye başladı.

Ve sonra ayak sesleri duyuldu. Kız içeri kimin girdiğini hemen anladı. Başını çevirmesine bile gerek kalmadı. Biber ve narenciye parfümünün kokusu, adamın güçlü bedeninin ortaya çıkmasını bekliyordu. Onun kokusunu hâlâ hatırladığı düşüncesi Sasha'yı neredeyse korkutuyordu.

– Kahve makinesinin nesi var?

Tanıdık sesi duyunca kalbinde garip bir sarsıntı hissetti. Adam amansızca ona yaklaşıyordu.

– Bu gizlice dolaşma alışkanlığı da neyin nesi? - Omzunun üzerinden ona baktı.

Tanrım, ne kadar da muazzamdı... muazzam! Evren onunla alay ediyordu. Sasha, adamın bacağına ısırarak için duyduğu karşı konulmaz dürtüye direnmeye çalıştı.

– Bütün düğmelere arka arkaya basma alışkanlığı da neyin nesi? - Ona küçümseyici bir bakış attı ve nefes verdi. - Geçen gün bu şeyi kuruyordum.

Ses tonu onu ürkütmüştü. Bir an önce duyularını o kadar heyecanlandırmıştı ki, şimdi ona daha sert vurmak, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek istiyordu.

Sasha soğuk bir şekilde gülümsedi, bir adım kenara çekildi ve kayıtsız bir ses tonuyla şöyle dedi

– Neden bana bir ustalık dersi vermiyorsun? Madem bu kadar zekisin.

– Yapmak zorundayım. - Sırıtarak kahve makinesinin önündeki yerini aldı. - Yoksa kıracaksın.

Ona bu kadar tehlikeli bir şekilde yakın durmak bir çileydi. Kendini yanıyormuş gibi sıcak hissediyordu. Ne kadar sürerse sürsün, Sasha için için yanmaya hazırdı: felç olmuştu, ondan uzaklaşamıyordu - ona doğru bir adım atmadığı sürece.

– Kapa çenen. - Lev, kızın onun her hareketini ne kadar yakından izlediğini görünce, dedi.

– Ben bir şey söylemedim. - Sasha küstahça cevap verdi.

– Çok etkileyici. - Döndü ve ona baktı.

Onun parlak, siyah gözlerine bakarken nefes darlığı hissetti. Ona bakmak neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu, ondan çok etkilenmişti. Ama gözlerine baktıkça, iki kişi oldukları fikrine daha çok ikna oluyordu: Tsarev'in biri neşeli ve nazikti, diğeri ise kimseyi yanına yaklaştırmıyordu.

– Sana bir şey sorabilir miyim? - Aniden sordu.

– Kahven hazır. - Lev fincanı masaya koydu.

Ekşimsi aroma mutfığa yayıldı ama yine de itfaiyecinin kendi kokusuyla aynı sarhoş edici etkiye sahip değildi.

– Bizden kimseye bahsetmesen olur mu? - Sasha heyecanla dudaklarını yaladı. - Söylentilerin şimdiden etrafta uçtuğunu söylüyorlar.

– Hangileri?

– Ben birime gelmeden önce birbirimizi tanıyorduk.

– O zaman belki de geçen sefer garajda çıplak kırım için bağırmanalıydın. - Alaycı bir şekilde sordu, onun üzerinde gezinerek.

– Hiçbir meslektaşınızın aramızda bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum. - Hiçbir meslektaşınızın aramızda bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum.

– Bir tane var mıydı? - Lev kaşlarını çatı.

Sasha etrafına bakındı. Ayak sesleri ve sesler bir yerden yaklaşıyordu.

– Bilmiyorum. Umarım değildir.

– Hiçbir şey olmadı.

– Biliyordum! Tanrı'ya şükür! - Mutlu bir şekilde nefes verdi. -
Whew...

– Kendinden geçtin ve uyuyakaldın.

– Beni kim soydu?

Sashka yutkundu ve bir cevap bekledi.

– Tek başınasın. - Lev omzunu seğirterek cevap verdi.

– Uh-oh... - Kız alnındaki görünmez teri fırçaladı. - Harika.

Ama bundan kimseye bahsetmeme konusunda anlaşalım, tamam mı?

– Güzel. - Kolayca kabul etti.

– Söz mü?

– Hayır." dedi Lev, sabrı tükenerek. - Ama bunu her köşe başında haykırmayacağım. Sırrını saklayacağım.

– Benim mi? Aslında senin de!

– Ama sarhoş olup kendinden geçtiğin ve biriyle yatıp yatmadığın konusunda hiçbir fikrin olmadığı için utanan sen değil miydin?

– Her şeyim vardı! - Sasha sinirlendi ve onun omzuna bir tokat attı.

Şaşırtıcı bir şekilde kaya gibi sertti. Hayır, adamın güçlü ve sert olduğundan daha önce şüphelenmişti ama kaslarına dokunmak tamamen başka bir şeydi. Ne büyük bir his!

– Özüümü geri alıyorum," diye fısıldadı Lev, onun saldırısı karşısında hayrete düşmüştü. - Sen delisin. Delisin!

– Ve sen..." diye ağzından kaçırdı. - Seni ilkel, kalın derili yaratık!

– Yani kahve için bana teşekkür mü ediyorsun?

Ama kızın cevap verecek zamanı yoktu. Onlar ve mutfak-yemek odasına henüz girmiş olan itfaiyecilerin dikkati uzun bir alarmla dağılmıştı.

– Dikkat dikkat! Strelnikova'da yangın, ev 10. İki ekip yola çıktı!

Sasha, Leo'nun yüzünün bir anda nasıl değiştiğini gördü: alaycı gölgeler yerini soğuk bir ciddiyete bırakmıştı. Tek kelime daha etmeden odadan hızla uzaklaştı. Alarm çalmadan önce içeri girmiş olan diğerleri de aynısını yaptı.

Kız kahve ve sandviçleri bile unutmuştu. Balkondan itfaiyecilerin araçlara nasıl sorunsuz, teknik ve telaşsız bir şekilde bindiklerini izledi. Şef bile, yaşına rağmen, merdivenlerden hızla indi, bir an kontrol odasına baktı ve sonra arabaya koştu.

Her iki arabanın sirenleri açıldığında Sasha'nın tüyleri diken diken oldu. O endişe verici ses eşliğinde.

Arabalar uzun bir sesle garajdan çıktılar. En yakındaki ikinci kat penceresinden onları izlerken, kız göğsünde çılgın ve vahşî bir şeyin döndüğünü hissetti. Bu korkuydu. Günler sonra ilk kez bunun gerçek olduğunu fark etti. İtfaiye yangına müdahale ediyor. Gerçek bir yangın ve gerçek bir tehlike var. Lion da onların arasında. Ve kendini riske atacak.

Ve bazı nedenlerden dolayı umursadı.

Bölüm 13

Michelle'im, LSP - Ceket

Arabalar yolda son sürat ilerliyordu. İşaret lambaları yanıp sönüyor, sirenler çalıyordu. Lion böyle anları severdi; yolda insan savaşa uyum sağlayabilirdi ve bu endişe verici sesler de buna yardımcı oluyordu. Gereksiz tüm düşünceleri kafasından kovuyor, geriye sadece acil bir durumda aklı başında düşünmesini engellemeyen minimum dozda adrenalin bırakıyorlardı.

Tsarev üniversiteye dönme zamanının geldiğini gayet iyi anlıyordu. Tatili çok uzun sürmüştü. Varlığının hiçbir anlamı olmadığını fark ettiğinde ayrılmıştı. Ama şimdi bu anlam ateşle ateşle savaşıyordu - vahşi bir canavarla ve Lev her seferinde ona kimin **C a n a v a r l a r ı n** Kralı olduğunu kanıtlamayı başarıyordu. Yoldaşları arasındaki deneyimi ve otoritesi arttı.

Üniversiteden sonra birliğe katılmış olsaydı, teğmenliğe terfi edeceğini ve üst düzey bir pozisyona geleceğini fark etti. Karar vermeye ve yoldaşları ve kurbanları için sorumluluk almaya hazırды. Ve tabii ki komutanlarının hataları ya da güvensizlikleri onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu ama Lev'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her halükârda terfi etmenin yolu üniversitede okumaktan geçiyordu, ama oraya dönmek onun için kendini canlı kabul etmekle eşdeğerdi. Ve kendini böyle düşünmekten men ediyordu.

– Trafik sıkışıklığı var. - Sürücü bildirdi.

Hepsi de durumu değerlendirmek için pencerelerden dışarı eğildi.

– Etrafindan dolaşmalıyız! - Yavaşlayarak bağırdı.

– Burada trafik sıkışıklığı var. - İlk arabadaki amir telsizle haber verdi. - Kaza olabilir ama bir şey göremiyoruz.

Lion komutanın emrini beklemedi. Dışarı çıktı ve itfaiye aracının çatısına tırmanmaya başladı. Uzakta bir araç hurdalığını fark edince aceleyle geri döndü.

– Telsizi bana ver. - Kirill'e sordum. Ve düğmeye basarak rapor verdi. - Tren raylarının yakınında iki ya da üç araba çarpışmış. Yardıma ihtiyacımız olabilir ama yeterince yaklaşamayız. Ne yapacağız?

Telsiz tısladı ama sustu.

– Oraya bir ambulans göndereceğim. - Sofya cevap verdi. - Bana yaklaşık koordinatları ver.

Kirill telsizi aldı ve kabaca nerede olduklarını söyledi.

– Andrei, sen kal. - Rustam'ın sesi sonunda duyuldu. - Kurbanlara yardım edin. İlçe yolundaki adrese gidiyoruz. Sofya, destek çağır.

– Anlaşıldı. - Komutan cevap verdi.

Aceleyle arabadan çıkmaya başladılar.

– Teçhizatınızı ve kesme ekipmanınızı alın. Onlara ulaşmaya çalışalım.

İlk araba siren çalarak yön değiştirdi. Andrei'nin ekibi arabaların arasından yaya olarak kaza yerine doğru hızla ilerledi. Şoför Igor, trafiğin açılması ve daha da yaklaşılması ihtimaline karşı arabada kaldı. Kollarını o kadar uzağa çekmeleri mümkün değildi.

– Bu da ne böyle?! - Trafik sıkışıklığına takılan araçların sürücüleri öfkeliydi.

Bazıları korna çaldı, arabalarından indi, öfkeyle ellerini salladı, diğerleri ise alışkanlıkla cihazlarında sosyal medya akışlarına göz attı ve trafik sıkışıklığının nedeninden şüphelenmedi bile.

– Şurada. - Lev işaret etti.

Birbirlerine sıkıca kenetlenmiş araba zincirlerinin arasından hızla geçtiler ve sonunda hurdaya dönmüş arabaların etrafında toplanmış insanları gördüler ve bağışmalar duyular.

– Acele edin! Yardım edin! - Seyircilerden biri seslendi. - Arabalardan biri rayların üzerinde!

Ekipmanların bir kısmını olay yerinden birkaç düzine metre uzağa bırakıyorum, itfaiyeciler koşturdu bölgeye nerede üç Üç adam parçalanmış arabadan birini çıkarmaya çalışırken başarısız oldular.

– Kapıyı kesmeliyiz. - Durumu hızla değerlendiren Andrei bağırdı.

İçeride iki yolcu ve yüzü kanlar içinde olan sürücü hayattaydı, ancak görünüşe göre araba çarpışmanın en ağır darbesini almıştı

onun adına.

– Aldım. - Nikita elinde bir aletle koşarak geldi.

– Başaramayacağız! - Kirill rayların yönünü göstererek bağırdı. -
Tren!

Komutan bir an için uyuşmuş gibiydi. Arka koltukta ağlayan ve yardım için yalvaran kadınları mı kurtaralım, yoksa ağır yaralı olabilecek sürücüyü mü? Onları çıkarmak daha zor olurdu ama daha az hasar görebilirlerdi, şoför daha kolaydı ama kim bilir, belki de artık hayatta değildir?

– İt! - Liev yüksek sesle bağırdı. - Şimdi!

O ve Kirill arabaya arkadan bindiler ve ellerini bagajın üzerine koydular.

– Gel hadi! - Andrei de onlara katıldı. - Hep beraber!

Bir saniye sonra elindeki aleti bırakan Artem de arabaya bindi.
Nikita yana doğru sıçradı.

– Daha fazla!

Görgü tanıkları da yukarı koştu. Hepsi trenin geldiğini duyabiliyordu ama bakmaya korkuyorlardı. Kadınların vagondan yükselen bağırıları onları her itişte tüm güçlerini harcamaya zorluyordu.

– Bir! Ve bir! Ve bir!

Sıra gittikçe yaklaşıyordu ama kimse pes etmiyordu.

– Neredeyse! - Araç isteksizce yol verirken komutan bağırdı.

İki aval aval bakan daha koştu.

– R-r-r! Ve r-r-r!

Ve hırpalanmış eski araba sonunda ilerledi. Tren geçmeden birkaç saniye önce onu raylardan çektiler. Tren hızla geçerken raylardan atlamak için zar zor zamanları oldu - da-dam, da-dam, da-dam, da-dam, da-dam, da-dam! Ama kalpleri metalin tıkırtısından daha fazla gümbürdedi.

– Alet! - Andrei emretti.

Yangın çıkmadan önce yolcuları dışarı çıkarmak zorundaydık. İtfaiyeciler hemen harekete geçti. Artem ve Nikita kapıları kestiler, sürücüyü muayene ettiler, emniyete aldılar ve dikkatlice kabinden çıkardılar. Öte yandan Lev ve Kirill kapıyı menteşelerinden sökmeyi başardılar ve kadınlardan birini kurtardılar. İkinci kadınla ilgili işler biraz daha karmaşıktı ve tam olarak onların profiline uymuyordu.

– Ambulans nerede? - Lev doğrulurken komutana sordu.

– Yola çıkıyoruz. - Andrei telsizi sallayarak cevap verdi. - Ne var orada?

– Bir kadın. - Bir nefes aldı ve yavaşça verdi. - Doğurmak...

– Onu güvenli bir yere götürmeliyiz!

– Hayır! - Birden çığlık attı. - Devam edemem!

– Her şey yoluna girecek. - Lev ona bakarak söz verdi. - Sağlık görevlileri bir dakika içinde burada olacak.

– Hayır, beni bırakma! - Eli adamın koluna yapıştı.

– Yapmayacağım. - Tsarev söz verdi. Komutana döndü. - Duman var mı diye kontrol edelim mi?

– Bu çok tehlikeli. Onu taşımamız. - Andrei ona anlamlı bir **b a k ı ş a t t ı**.

– Kontrol et. - Lev soğuk bir şekilde söyledi. - Sızıntı yoksa kalıyoruz.

– Tsarev!

– O gidemez! - diye bağırdı.

– Sızıntı yok. - Solo, aracın altına girdiğini bildirdi.

– Ne yapacaksın? - Artem alnındaki teri sildi. Şoförü seyyar bir sedyeyle güvenli bir yere taşımışlardı. - Bebeği doğurtacak mısın?

– Aah! - Kadın çığlık attı.

– Sence bunu daha iyi bir zamana erteleyebilir mi?! Baksana şuna. - Lev sessizce söyledi.

Kurban otuzlu yaşlarındaydı, arka koltukta yarı yatar vaziyetteydi, zor nefes alıyor ve gözlerini dikmiş bakıyordu. Gözlerinde tüm erkekleri hemen rahatsız eden bir korku ifadesi vardı.

– Git ve diğer arabalardaki kurbanların yardıma ihtiyacı olup olmadığına bak. - Andrei, Artem ve Nikita'yı dağıttı.

– Sen de su ve havlu ara. - Tsarev komutana emretti. Başka bir durumda kendisine böyle bir şeye izin vermezdi, Ama şimdi Andrew doğum yapan kadından uzaklaşmaktan, onun çektiği acıları ve bundan sonra olacakların ayrıntılarını görmekten mutluydu.

– Hiç bebek doğurttun mu? - Solgun, Solo sordu.

Tsarev, kadının onu göremeyeceği şekilde boyunun sonuna kadar uzandı. Ve başını olumsuz anlamda salladı. Hepsini gördü

ancak çok az kişi sahada bebek doğurtma fırsatına sahiptir.

– Aah! - Kadın inledi.

Lev ve Cyril birbirlerine baktılar ve yaşlı itfaiyeci sancı çeken kadına doğru eğildi.

– Adın ne senin? - O sordu.

Tsarev, "sen" demenin aralarında bir güven ilişkisi yaratacağına karar verdi.

– Sveta. - Koltuğun döşemesine tutunarak kıpırdandı.

– Ben Lev. Rahatça uzan, Sveta. Her şey yoluna girecek. - Söz verdi. - Sana yardım edeceğim.

– Neler oluyor? - Sophia Pavlovna'nın sesi telsizde çıtırdadı.

– Çar bebeği doğuruyor. - Kirill'in cevabı duyuldu.

– Onlara bakma ya da dinleme. - Aslan kadına nazikçe hitap etti. - Sadece bana bak.

Birisi bir şişe su uzattı, Solo suyu Tsarev'in ellerinin üzerine döktü, ellerini iyice yıkadı ve yine kalabalıktan biri tarafından uzatılan bir kağıt havluya sildi.

– İstemiyorum," dedi zorlukla nefes alarak. - Yapmayacağım!

– Sveta. - Alçak, nazik sesi onun gözlerinin içine bakmasını sağladı. - Işık. Geri dönüş yok. Çok yakında bitecek, sadece beni dinle, tamam mı?

– Tamam. - Daha rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve çenesini sıktı.

– Onu görüyorum. Bebeğini görüyorum. Sveta, kasılma başlar başlamaz ıkın.

– Mm-hmm.

– Elimden geldiğince.

– Mm-hmm.

Seslerin mırıltısı yerini heyecanlı fısıltılara bıraktı.

– Gel hadi. - Lev sordu. - Hadi, it! Kadın

bütün vücudunu gerdi ve inledi.

– Yapabildiğiniz kadar zorlayın!

O kadar zorladı ki kasılmanın sonunda çığlık atmaya başladı.

Solo arabadan birkaç metre uzaklaştı, arkasını döndü, bir nefes aldı ve g e r i geldi. Gördüklerinden sonra bir daha bakmamaya çalıştı.

– Nefes al. Bu kadar, aferin. - Övgüler Tsarev.

Kirill kendini kötü hissetti. Olayların tam merkezinde yer alan arkadaşını daha önce bir kahraman olarak görmüştü ama şimdi... şimdi onun için ulaşılmaz olan bir süper kahraman Olimpos'una tırmanmıştı.

– İstemiyorum, yapmayacağım. - Sveta ağladı. - Kocam... benimle birlikte olması gerekiyordu, eşli doğum için anlaşılmıştı!

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

– Onu ararız, ister misin? - Lev sevecen bir ses tonuyla sordu. - Devam et, numarayı yazdır, ortağım çevirecek.

Solo telefonu iç cebinden çıkarırken neredeyse düşürüyordu. Kadın aceleyle ve karışık bir şekilde dikte ediyordu ve Kirill şimdi yanlış numarayı alırlarsa komik olacağını düşündü, ama bir kerede ve doğru yere ulaştıkları için şanslıydılar.

– Onun adı ne?

– Misha!

– Hoparlörü açıyorum. - Solo telefonla birlikte elini uzattı.

– Mikhail, iyi günler, ben Baş İtfaiyeci Tsarev. Merak etmeyin, her şey yolunda, eşiniz Svetlana burada, desteğinize gerçekten ihtiyacı var.

– Misha, doğum sancısı çekiyorum! - Çığlık attı.

– Vay canına. - Zavallı adam, kaza yerinden uzakta olmasına rağmen, sesine bakılırsa, en az diğerleri kadar korkmuştu.

– Ah, acıyor! - Sveta inledi.

– Svetlana, bu bir savaş. Elimizden geleni yapalım. İt! - Lev emretti.

– Sevgilim, ben geldim. - Kocasını mırıldandı. - Sana söyleneni yap. Ben senin için buradayım.

– Aaaaaaaaah!" Çığlığı orada bulunan herkesi sağır ediyordu.

– Kafasını görebiliyorum. Neredeyse bitti. Sveta, son bir kez daha yapalım. - Tsarev ikna etmeye devam etti.

– Hadi, tatlım. - Hoparlörden bir ses geldi.

– Doktorları görüyorum, çoktan koşmaya başladılar! - Solo sevinçle çığlık attı.

– Aa-agh-agh!" -kızarak ve terleyerek, kadın son gücünü mücadeleye verdi.

– İşte bu kadar. - Aslan bebeği nazikçe kaldırdı. - Bu çok güzel. O bir erkek.

– Bir oğlan mı? - Rahatlamış olan baba, hoparlörden tekrarladı.

- Neden ıglık atmıyor? Nefes almıyor mu?! - Annesi telaşlandı.
- Ve sonra bir ıglık duyuldu. Kirill bebeğın bir havluya sarılmasına yardım etti ve Lev onu Svetlana'nın göğsüne koydu.
- Ambulans geliyor. - Sang Solo.
- Çok güzel..." Yeni anne bebeğē bakarken gözleri doldu.
- Merhaba. - Tanıdıkları bir doktor ve bir sağık görevlisi merhaba dedi. - Geri çekilin çocuklar.
- Tsarev birkaç adım geri çekildi ve kanlı ellerine baktı.
- Aferin, Lev! - Doktor durumu değēlendirdikten sonra onu fırlattı.
- Evet." Düşünceli bir şekilde nefes verdi ve ilk kez o anda sahip olmadığı duyguların ortaya çıkmasına izin verdi.
- Aslan! - Sveta bağırdı.
- Tekrar gelmek zorunda kaldı.
- Teşekkür ederim. - Yorgun ama mutlu kadın ona minnetle baktı. - Oğluma senin adını vereceğim.
- Bırakın sağıklı büyüsün. - Mırıldandı.
- Ve itfaiyeci ol." Genç sağık görevlisi kıkırdayarak ona göz kırptı.
- Hadi, gidip ellerini yıkayalım. - Solo onu da yanına çekti.

Lev birime kadar yol boyunca sessiz kaldı. Meslektaşları heyecanla olanları tartışırken, o pencereden dışarı bakıyor ve özel bir şey yapmamış gibi davranıyordu. Tsarev gerçekten de kayda değē bir şey yapmamıştı, sadece ek eğitim görevlerinde kendilerine verilen talimatları yerine getirmişti. Lev otomatik olarak hareket ediyordu ama bu korku hissetmediğı anlamına gelmiyordu. Ve şimdi ilk şoku biraz atlattığına göre, yolda kendini zor bir durumda bulan bu kadınla neler yaşadığını anlamaya başlıyordu.

Birime döndüklerinde pizza sipariş ettiler ve yolculuk hakkında uzun ve hararetili bir tartışma yaptılar. Lev, Sasha'nın nasıl olup da onların arasındaki masaya oturduğunu anlamadı. İtfaiyeciler şakalaşıyor, onu etkilemeye çalışıyor, ona kur yapıyor, kahve ve yemek ikram ediyorlardı ve Sasha onları öyle dikkatle dinliyor, öyle içten tepki veriyordu ki, sanki hayatı boyunca bir itfaiye istasyonunda olmayı ve onlarla birlikte çalışmayı hayal etmişti. Ve belki de samimi davranıyordu, çünkü sözlerinde ya da bakışlarında hiçbir sahtelik göremiyordu.

Ama masada oturdukları süre boyunca kızın ona sadece bir kez bakması, Lev'in hayatında gördüğü en içten şeydi. "Bunu gerçekten yaptığina inanamıyorum," dedi kızın bakışı. Ona hayranlık duyuyordu. Hatta gurur duyuyordu.

Neden böyle hissetsin ki? Ama Tsarev bunun tam olarak böyle olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Bölüm 14

♪ Olga Seriabkina - Yalnız Kız ♪

Vika'dan hemen hoşlanmamıştı. Böyle kızlarla uğraşmak, içinde çok fazla şeker olan kötü bir kahveyle uğraşmak gibiydi: Şekerli ve sümüğü birbirine yapışıyordu, ama bu tatlılık olmadan bir yudum bile alamayacağınızı fark ediyordunuz. *Çok* kibar, *çok* enerjik, *çok* samimi: insanlar böyle olamaz. Her hareketinde, sözünde ve jestinde öyle bir çaba, öyle bir doğallık vardı ki bu beni rahatsız ediyordu.

– Sasha?! Cidden! Senin hakkında çok şey duydum! - Sevk memuru bu sözlerle ertesi sabah kendini onun boynuna attı.

Ve Vika'nın dün Galya tarafından tarif edilen şekilde olabildiğince farklıydı.

– Patronların nihayet yeni bir çalışanı kabul etmesi ne kadar güzel! - diye haykırarak Sasha'ya sarıldı. - İşten izin alabileceğiz! Yaşasın!

Çok gürültülü. Çok mutlu. Her şey çok fazla.

Ama Sasha gülümsedi. Ve Galochka'nın tavsiyesi üzerine masum bir kuzu gibi davrandı.

– İçeri gelin, muhtemelen burada size her şey gösterilmiştir, değil mi?

– Evet. Dün Sofia Pavlovna ile stajımın ilk günüydü.

– Size Kalkan ve Gül ile ödüllendirildiğini söyledi mi?

– Hayır, ne oldu?

– Ödül. Enerji bakanlıkları ve ajanslarının en iyi kadın çalışanlarına profesyonelliklerinden dolayı verilen yüksek bir onurdur.

– Vay canına! Bu harika.

– Evet. Ama bu ödül bile sana benim öğreteceklerimi öğretmeyecek. - Vika sırtarak bir sandalyeye çöktü. Döndü ve Sasha'ya baktı. - Gerçekten de uzun zaman önce emekli olmalıydı. Kontrol odasının kendi küçük krallığı olduğunu düşünüyor ve **hiç** tepki vermiyor. Gençlerin zamanı geldi. - Çapkınca

omuz silkti ve ayağını bacağının üzerine koydu. - Hadi o zaman. Bana kendinden bahset. Buraya nasıl geldin?

İşte o zaman Sasha kendisini kandırmaya çalıştıklarını anladı. Vika, yüzüne gülümseyen ve arkasını döndüğünde bütün kemikleri kıracak türden biriydi. Onlara karşı dikkatli olmalısınız. Çok dikkatli.

– Çok basit. B i r işe ihtiyacım vardı, bakmam gereken küçük bir kardeşim var. Şans eseri burada bir iş olduğunu öğrendim....

– Sen evli misin? - Bakışları kelimenin tam anlamıyla kızı delip geçti.

– Hayır.

– Erkeğin var mı?

O anda Sashka sorunun önemini sezgisel olarak hissetti. Bir hata yapamazdı.

– Evet, bir yıldır çıkıyoruz.

– Sana evlenme teklif etmedi mi? - Kahverengi gözlerini kısıp baktı.

– Bekleyemiyorum! Beklemekten yoruldum.

– Yalnız olmamanız güzel. - Vika sinsice gülümsedi. - Burada bir sürü erkek var ama normal bir tane bile bulamazsın.

– Neden? - Sasha şaşırmıştı. Ve onun hemen nasıl gerildiğini fark edince durumu açıklığa kavuşturmaya karar verdi. - Aralarına bakacağım anlamında değil, genel olarak. Sadece merak ediyorum.

– Beden işçiliği. - Sevk memuru sesini alçalttı ve yüzünü buruşturdu. - Sence buraya büyük bir akılla mı geliyorlar? Yarısi kolektif çiftçi, yarısi da aptal sporcular. Ve tüm konuşmaları aptalca, özellikle de şakaları - hepsi silahlarla ilgili!

– Silah mı? - Sasha kaşlarını çatı.

– Evet. Su ya da köpük vermek için yangın hortumuna bağlanan borular. Ama bu kelimeyi ne için kullandıklarının farkında mısınız? Siktiğimin şakacıları.

– AH... AH! - Zolotova gülümsedi.

Genel olarak, kaba olsa da oldukça ironik.

– "Taras nerede? O da fiçisini parlatıyor! Aha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!" - Vika bir erkek sesini taklit ederek şöyle dedi. - "Peki bugün ilk fiçiyi kim servis edecek? Ve uzun zamandır fiçi içmemiş olan! Aha-ha-ha-ha-ha-ha!", "Ve iki fiçi alalım!" Sana söylüyorum, düşüncesiz. Tek hücreliler.

Sasha gülümsemesini zorlukla tutabildi. Bu anti-reklam, işleri zor ve tehlikeli olan bu adamlara yeni bir gözle bakmasını sağladı.

- Anlıyorum." Boğazını temizledi ve şöyle dedi.
- Hey, güneydın! - Kirill kontrol odasına baktı.
- Merhaba." Sasha elini salladı.
- Stajının ikinci günündesin ve günü atlatamıyoruz.
- Yakında boşanacak mısınız? - Bir kız yeni bir kelime öğrendiği için övünmeye karar vermiş.
- Doğru. - Göz kırptı. - Sana iyi şanslar, kardeşim!
- Teşekkür ederim.
- Sana da iyi vardiyalar Vikusya. - Sevk memuruna dostça bir bakış atarak şarkı söyledi.

Kelimenin tam anlamıyla gözlerinin önünde eridi. Kısa, koyu renk buklelerini düzeltti ve dudaklarını gülümseyerek gerdi.

- Teşekkür ederim, Kilya. - Ve garaja doğru hareket eder etmez, fısıltıya dönüştü. - Cidden, kardeşin mi? İkiniz hiç benzemiyorsunuz.
- Bir kuzen. - Sasha gerindi, cam bölmenin arkasından onu gördü.
- Baba tarafı.

- Sarışın bir annesi yok muydu?
- Evet. Amcamın karısı.
- Oh, anlıyorum. - Vika sanki zihninde logaritmik bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

İşte aslında çok da uzakta olmayan kişi.

- Ya Lev? - Sevk memuru aniden gergin bir şekilde çömeldi. Ve sonra Sasha nedenini anladı: Tsarev merdivenlerden iniyordu.

- Ne? Aptal rolü yapmaya karar verdi.
- Onu tanıyor musun?

Vika ona tuzak kurma konusunda çok zekiydi. Birbirlerini tanıdıklarını biliyordu, çünkü garajdaki konuşmalarıyla ilgili dedikodular ona çoktan ulaşmış ve zincirleme olarak aktarılmıştı, bu yüzden onu bir yalanın içinde yakalamaya çalıştı.

- Evet." dedi Sasha, sanki hiç ilgilenmiyormuş gibi. - Kirill ile arkadaşlar.

- Bu nasıl? - Vika yırtıcı bir şekilde gözlerini kıstı.

– Kim? Tsarev mi? - Kız dayanılmaz bir yutkunma dürtüsü hissetti.

– Evet.

Omuz silkti ve cevap vermeden önce ağzını kısırdı.

– Bilmiyorum. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ve çok az konuştuk.

– Dövmeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Tuzak bu. Sashka neredeyse ağa düşüyordu ama zamanında fark etti.

– Dövme mi? Ben hiç görmedim. İtfaiyecilerin dövme yaptırmasına izin var mı?

– Eskiden çok katıydı ama artık kimsenin umurunda değil. Bunu, kısa etek giymiş ve kalçasında iki dövme olan bir müfettiş bizi görmeye geldiğinde anladık. Personel sıkıntısı var, bu yüzden sağlıklı oldukları sürece herkesi alıyorlar.

– Anlıyorum. - Sashka onun dikkatli yılan bakışları altında masumca gülümsedi. - Ve sen de onları gördün, öyle mi?

– Kimi?

– Dövmeler. Ne tür bir vücut sanatı olduğunu bile merak ettim.

– Göreceksin. - Vika kaşlarını çatı. - Soyunma odasında.

Sasha başını salladı, itfaiyecilerin soyunma odasında ne işi olduğunu sorma zahmetine girmede.

– Bir anlığına gördüm. - Sevk memuru açıklama yapmaya karar verdi ve yüzündeki gevşek bir bukleyi savurdu. - Bilerek yapmadım. Tsarev gibi insanlarla ilgilenmiyorum.

– Nişanlısı olduğunu duydum. - Sasha her şeyi yapmaya karar verdi.

Ne de olsa, yakışıklı dev hakkında ilginç ayrıntıları öğrenmek için bölümün ana dedikoducu kızından daha iyi kim olabilir?

– Vika elinin tersiyle itti. - Onun nişanlısı yok. Onu o uydurdu. Kimse onu bir kadınla görmedi. - Öne eğildi ve fısıldadı. - Hepsi bir örtbas. Diğer lig için oynuyor.

– Ne? - Sasha anlamadı.

– Standart dışı yönelimli bir itfaiyeci. - Vika açıkladı. Ve sandalyede doğruldu. - Mesleğin özgüllüğü. Sert erkek takımı. Kendini ifşa ederse, ona otorite yok, saygı yok. Erkekler bunu anlamaz.

– Uh-oh... - Zolotova nefes verdi.

Ne sürpriz ama. Vika, yeni kızın ona doğru bakmayı aklından bile geçirmemesi için her şeyi yapardı.

– Evet. - Sevk memuru sempatik bir şekilde fısıldadı. - Unut gitsin. Hiçbirimiz yapmayacağız.

– Ve çok zeki de değil. - Sasha ilk uyarısını hatırladı.

– Evet! - Vika sevinçle onayladı. - Tek hücreli!

– Bunu ben de fark ettim. - Kız başını salladı.

– Bu doğru. En zoru! - Sevk memuru heyecanla başını salladı. - Uzun boylu, gördünüz mü? Bazen bir zürafa gibi oraya varması bir saat sürüyor.

Sasha cesaretle kıkırdadı ve çalışmaya başlama zamanının geldiğine karar verdi. Ama Vicky'nin kendi planları vardı.

– Şimdi işimize bakalım. - Dedi ki. - Hazır boşken yukarı çık ve bize kahve yap. Ben iki şekerli bir cappuccino alacağım. Ve düzgünce karıştır!

Sevk memuru zehirli bir şekilde gülümsedi.

– Elbette. - Sasha itaatkâr bir şekilde gülümsedi. - Umarım bizi asla aynı vardiya koymazlar.

Sonuncusunu zihninden söyledi, böylece kimse onu duyamayacaktı.

Bölüm 15

♪ *ANNA ASTI - Kraliçe*

– Ben İtfaiye Şefi Tsarev. Merak etmeyin, her şey yolunda. - Lev'in sesi duyuldu.

Viral olan videoda yüzü gösterilmemiştir. Sadece sırtı, kaskı ve videonun sonunda elleri görünüyordu. Sesi de pek net değildi ama videonun yazarı zahmet edip altyazı koymuş.

– Doğum sancısı çekiyorum! - Kadın vahşi bir sesle çığlık attı.

Sasha ve Dasha, klibi ikinci kez izlemelerine rağmen, her ikisi de, gizli anlaşma olmaksızın, aynı anda çığlık attılar:

– Aaargh!

Ama hiçbiri ekrana dönüp bakmadı.

– Bu bir insan değil, Tanrı! - Dasha ekranda olup bitenleri şaşkınlıkla i z l e m e y e devam etti. - Henüz hiçbir şey göremiyoruz ve o bunun merkezinde! Sürecin tam ortasında!

– Neden bağıırıyorsun? - Grinya mutfığa daldı.

Güneş sisteminin bir modelini odaya yapıştırıyordu.

– Futbol izliyorduk. - Sashka telefonunu arkasına saklayarak konuşmaya devam etti.

– Bir gol attık! Evet. Yaşasın! - Dasha onun ellerini sıktı.

– Ve top ağlara bile gitti. - Öksürüyor, diye ekledi Zolotova.

– Ne zamandan beri futbol izliyorsun? - Çocuk kaşlarını çatı.

– Şey... vay canına... - Sashka arkadaşına baktı.

Şimdi akla yatkın bir şeyler bulma sırası ondaydı.

– Oh, anlıyorum. - Grigory tahmin etti. - Futbolculara bakıyorsun.

– Bizi yakaladı. - Dasha ellerini çırttı. - Öyle şortları var ki... - Dedi hülyalı bir şekilde.

– Birden videodaki kadın çığlık attı.

Sasha sıçradı, neredeyse telefonu düşürüyordu. Çığlıkları bastırmak için çılgınca sesi kısmağa başladı.

– Ha. Bir gol daha... - Dasha nefes verdi.

– Kekler ne zaman geliyor? - Grinya ona baktı.

Ne de olsa Daria Kraeva aralarında mutfağın kraliçesi olarak kabul ediliyordu ve adam, kız kardeşi arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde yemek pişirenin Daşa olduğunu ve Lera ile sadece durmadan konuştuklarını gayet iyi anlıyordu.

– Bir dakika daha. - Dasha zamanlayıcıya bakarak dedi ki. - Üzerlerine krem sürmeni sağlayacağım.

Kapı çalındı.

– Ben bakarım. - Dedi Grinya.

– Orada kim olduğunu sor! - Sashka bana hatırlattı.

– Kim var orada? - Diye sordu ve cevap beklemeden kapıyı açtı. Tabii ki Balaboska'ydı. Onu bekliyorlardı.

– Ölüyorum, a ç ı m ! - Bu sözlerle mutfağa daldı. - Konyak var mı?

Dasha dolaptan bir şişe alırken, Sasha önce klipsi açtı ve Grigory'nin düzeni yapıştırmaya geri döndüğünden emin olduktan sonra telefonu Lera'ya uzattı.

– Daha güçlü bir şey var. - Sırttı.

– Ne oldu? - Balabosya şaşırdı ve bir sandalyeye oturdu. Sasha mutfağın kapısını kapattı.

– Kim o? İtfaiyeciniz mi?

– İtfaiyeci, itfaiyecidir. - Sasha onu düzeltti. - *İtfaiyeci* demelisin.

– Bu o mu? Neden... Orada neler oluyor? - Gözlerini kırptırdı. -

Oops.

– Bu yardımcı olacaktır. - Dasha kıkırdarak ona bir shot uzattı.

Zamanlayıcı biplede, kekleri çıkarma vakti gelmişti. O bunu yaparken.

Sasha, Lera'nın karşısına oturdu ve onun videoda olanlara verdiği tepkinin tadını çıkardı. Kız her kelimeyi, her satırı öğrenmişti ama video kaç kez oynatılırsa oynatılsın, onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

– Soğumaları gerekiyor. - Dasha, kekleri ocağın üzerine koyarak şöyle dedi.

– Ben de öyle. - Balabosia hayretle mırıldandı. - Bir tane daha alabilir miyim? - Bir shot bardağını işaret etti.

– Aaah! - Videodaki kadın çılglık attı.

– Bir bardak alabilirsin.
– Tüm bunları radyoda duydum," dedi Sasha, "ama görmek çok farklı.

Lera'nın tepkisini görünce hiç durmadan sırttı.

– İşte bu kadar. Çok güzel. - Leo'nun sesi geldi.

Sasha ekrana bakmadan bile orada olup biten her şeyi biliyordu. Şimdi Kirill ona bir havlu uzatacak, o da bebeği bununla saracak ve anneye verecekti. Görünmeyecek, ama söyleyecekleri cümlelerden her şeyi okumak kolay.

– Oh, Tanrım. - Lera, sağlık görevlilerinin koşturduğu görüntüler ekrana geldiğinde nefes verdi. Leo kenara çekildi, başı öne eğikti. Yüzünü göremiyordunuz, sadece ellerini. - Senin yerinde olsaydım, birime döner dönmez kendimi ona verirdim. - Şok oldum, diye fısıldadı arkadaşı. - Hayır, yapmazdın. Muhtemelen iyileşmek için birkaç güne ihtiyacı vardı. Birkaç gün. Haftalar daha iyi olurdu. Kahretsin, bu adam benim idolüm!

– Geldiğinde yüzünü gördüm. Dehşetten yeşile dönecek sandım. Ama biliyor musunuz, kızlar, o her zamanki gibiydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Sadece taş bir surat! Poker surat! - Sasha ellerini salladı. - Biraz yorgunluktan başka bir şey yoktu.

– Ve bu da üzerine bira döktüğün adam. - Dasha bana hatırlattı.

– Onun bir alçak olduğunu sanıyordum!

– Ve onu yendi.

– Hatta birkaç kez. En son vardiyaya geldiğimde omzuma bir tokat attı.

– PriUDARIT kelimesinin gerçek anlamı budur. - Lera sırttı.

– Kızlar, onun nasıl biri olduğunu hayal bile edemezsiniz... - Sasha duygularını daha fazla saklayamadı. - Ondan çok korkuyorum!

– Korkuyor musun? - Balabosia telefonu kaldırdı. - Neden?

– Çünkü bir bebeğim ve dağ gibi sorunlarım var. Kalbimi kıracak yakışıklı bir adam için köşelerde iç geçiremem. Ve şu anda tek yaptığım bu. Ne yaparsam yapayım, onu düşünmeden duramıyorum. İşe koşuyorum ve ona gizlice bakıyorum. Onu rüyamda bile görüyorum!

– Çanta yine parafin gibi kokuyor. - Dasha iç çekti.

– Ateş metaforlarını kullanmayalım. - Lera başını salladı. - Anlamıyorum, neden farkına varmadan sinirleniyorsun?

– Çünkü içimde bir his var. - Sasha dürüstçe cevapladı. - Çünkü aşık olabilirim ve o... Ne olmuş ona? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum!

– Öyleyse öğrenin. Bu Aslan size ilgi gösterdiğini fark etse bile, bunda büyütülecek ne var?

– Yanında biri var. Bunu hissedebiliyorum. Yani, o... Buradaki herkes onu seviyor! Vika, sevk memuru, eşcinsel olduğunu bile söyledi - sırf ona dudak bükme diyeyim diye!

– Vika da kim? - Lera öfkelenildi. - Bırak fırını müstakbel erkek arkadaşından uzak tutsun!

– Ateş metaforu yok mu? - Dasha sırtıttı.

– Sasha'mız ona ateş direğinin üzerinde öyle bir striptiz yapacak ki, Vicky'nin fırınının varlığını sonsuza dek unutacak! - Kadeh kaldırır gibi, Lera ciddiyetle ilan etti.

Ve güldüler.

– Onun için dans etmeyeceğim. - Sasha gözyaşlarını silerek dışarı çıktı.

– Belki de senin içindir o zaman? - Balabosia omuzlarını silkti. - Bir bakacağım.

Tsarev'in itfaiye istasyonunda tulumunun askılarını indirerek nasıl dolaştığını hatırlayan Sasha kızardı. Tsarev'in daha fazla soyunmaya karar vermesine aldırmazdı.

– Ya gerçekten biri varsa? - Dasha fantezi uçuşunu yarıda kesti.

– Pamuk Prenses'e sordum. - Lera birden hatırladı. - Neden? - Sasha'nın şaşkın bakışını yakaladı. - Sanki, bu arada, ben sordum. Neden?

– Aman Tanrım!

– Yani bir şaka yaptı. O zaman "hayır" anlamına geldiğini düşünmüştüm ama şimdi bundan şüphe etmeye başladım.

– Oh, kahretsin. - Sasha haykırdı. - Biliyordum: kalbim ölmüştü.

– Ateş olmadan duman çıkmaz. - Dasha, ateş metaforları üzerindeki tabunun nihayet kalktığına karar vererek ona bunu hatırlattı. - Bir yıl önce bir nişanlısı vardı. Belki ayrılmışlardı ama tekrar bir araya gelebileceklerine dair umudunu kaybediyordu.

– Tsarev dışında konuşacak başka bir şeyimiz yok mu? - Sasha sinirli bir şekilde fırlattı. Ve Lerka'nın shot b a r d a ğ ı n a konyak döktü. - Haydi.

Konuyu değiştirebilir miyiz? Umutlanıp sonra da kazıklanmak istemiyorum. Kimin haberi var? Dedikodu? İtfaiyeyi ilgilendirmeyen herhangi bir şey?!

– Lera iç çekerek uzandı. - şey... Anton'dan ayrıldım.

– Yine mi?! - Dasha ile aynı anda bağırdılar.

Üçünün sabahlara kadar o mutfakta oturup Lerka'nın aklını başına getirmeye ve onu bir ayrılıktan sonra hayatın bitmediğine ikna etmeye çalıştıkları zamanlar. Bugüne kadar çiftin tam olarak kaç kez ayrılıp bir araya geldiğini, Lera'nın erkek arkadaşını kaç kez terk edip kaç kez ona döndüğünü kimse sayamazdı. İlişkileri artık çevrelerindeki kişiler tarafından sakallı bir anekdot olarak algılanıyordu: komikti ama o kadar eskiydi ki ağlama vakti gelmişti.

– Birbirimiz için uygun değiliz. - Balabosia üzgün bir şekilde sözlerini tamamladı.

– Bunu yeni mi fark ettin? - Dasha sordu.

– Bu sefer ne oldu? - Sasha ona yaklaştı.

– Her şey yolundaydı, bir hafta sonu gezisi planlıyorduk ve sonra birden ortadan kayboldu. Yapılacak işler, endişeler. Yazmaya vakit yok. Kaçınan bir tip olduğunu biliyorsun. Ne kadar yakınlaşırsak, o kadar strese giriyor, o kadar uzaklaşmak istiyor. Kendine gelmesi için zamana ihtiyacı var. Onun için bir tehdit olmadığını anlaması için.

– Yani bu gerçek bir ayrılık değil mi? - Sasha kaşlarını çattı. - Hayatından çıkıp gitmiş gibi yapıyorsun, o da seni kaybettiğı için korkup geri geliyor ve herkes mutlu mu oluyor?

– O bir pislik! Bencil! - Dasha küçümseyerek sırtıttı.

– Tekrar söyleyeceğim. - Lera bir iş adamı edasıyla söyledi. - Bu bir tür bağıllık. Onunla çalışabilirsin. Anton terk edilme korkusuyla ciddi ilişkilerden kaçınıyor. Bir nevi uzaklaşıyor. "Onlar beni terk etmeden önce ben kendimi terk etmeyi tercih ederim." Bir ilişki yüzünden hayatınızın başka bir parçasını - işinizi, arkadaşlarınızı, hobilerinizi - kaybedebileceğinizden endişe etmeniz de normaldir. Psikologların söylediğı de bu.

– Aklını başına toplamışsın..." Dasha ıslık çaldı. - Yani, endişelenmelisin, ilişkini geliştirmek için çalışmalısın, ama o? Anton sana bir şey borçlu mu? Örneğin, güvenlik hissi, sakinlik, güven?

- Dash. - Sasha usulca onun koluna dokundu.
- Onun umurunda değil. - Dasha daha sakın bir sesle söyledi. - Ler, umurunda bile değil. Bir kez daha tarafsız bir duruş sergiliyor ve size acı çektiriyor. Neden bu sorunu çözmek zorundasın? Uyum sağlamak, anlayışlı olmak, bu çocukça korkuları nereden aldığını araştırmak için mi? Bunu durduracak mısın?
- Onu seviyorum. - Lera şaşkınlık ve acıma içinde inledi. Her şeyi en az arkadaşları kadar iyi anlıyordu.
- Hadi ama, bu son kez mi olacak? - Dasha onun yanındaki sandalyeye oturdu. - Kendini takdir etmeye başla.
- Ama çok uzun zamandır birlikteyiz.
- Çok güzel anlar var mıydı? - Sasha ona gülümsedi. - Belki de canı cehenneme. Ve seninle birlikte olmak için her şeyini verecek adamı mı bekleyeceksin?
- Lera sert içkiden sessizce bir parça içti ve arkadaşlarına baktı.
- Ateşli itfaiyecileri tartışmaya geri dönebilir miyiz? O biraz daha eğlenceliydi.
- Önce Anton'u sosyal ağlarda engelleyeceğine ve telefon numarasını değiştireceğine söz ver. - Dasha gülümsedi. - Gençliğini sefaletle harcamayı bırak.
- Ve bir spor kulübüne katıl. - Sasha onu cesaretlendirdi. - Spor zihnini ağır düşüncelerden uzaklaştırmaya yardımcı olur.
- Biraz daha kare patlatalım mı? - Lera kaşlarını çatarak onlara baktı.
- Bu son çare, işler zorlaştığında kullanmak üzere saklayın.
- Benim çıkarım ne olacak?
- Cupcake. - Dasha ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. - Tam soğumaya başlamışlardı ki, yakma vakti geldi!
- Krem sürmekle aynı şey değil. - Lera sırtıttı.
- Ateş konusundan uzaklaşamıyorum. - Kıkırdadı.

Bölüm 16

♪ *Lesha Svik - Yağmur Kalesi*

Vardiyanın en başında bir çağrıya gitmek mükemmeldir. Lev Tsarev daha önce asla böyle bir şey düşünmezdi ama şimdi her şey değişti. Sasha adındaki bu alıngan cadının hayatına girmesiyle birlikte heyecan onun sadık yoldaşı haline gelmişti. Bu, sabahtan akşama kadar kanda mayalanan sürükleyici bir alevdi ve seviyesini düşürmek için itfaiyecinin ya spor yapması ya da çalışması gerekiyordu. İkincisi o kadar kolay değildi, çünkü iş artık bu kıızı birimde görme ihtiyacını içeriyordu ve onu sürekli ve neredeyse acı verici bir ereksiyondan yalnızca söndürme gezisi kurtardı.

Sabahın erken saatlerinde oluşumdaki yangın alarmının sesi Lev'i saplantılı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Zolotova'nın stajyerini sevkıyat bilimini öğrenmek için bariz bir ilgiyle izlerken ve akıl hocasından sonra her kelimeyi özenle bir deftere yazarken, bu yeşil gözlü canavarla ne yapmak istediğini hayal etti - yatakta, masada, duş odasında ya da itfaiye aracının çatısında.

Adam sikini kadının içinde hayal ederken alarm çaldı ve kadın yüksek sesle adamın adını mırıldandı.

"Bir çeşit saplantı!" - Başını salladı ve aceleyle savaş teçhizatını giydi.

– Kadın doğum uzmanı. - Cyril arabaya binerken onun önden geçmesine izin verdi.

Tsarev, bir kaza mahallinde trafik sıkışıklığı içinde bir bebek dünyaya getirdikten sonra, yeni bir lakabın kendisine yapışabileceğini öngörmüştü. Genelde bunlar uzun sürmezdi ve yeni yolculuklardan sonra yeni lakaplar, şakalar ve espriler doğardı ama doktor olmayı Lev Jagaroviç olmaktan daha az istiyordu - ve Sasha'nın sözlerinden sonra fısıltıyla da olsa birkaç kişinin ona böyle seslendiğini duymuştu.

– Kapa çeneni. - Arabaya otururken mırıldandı.

– Yoksa ne olur? - Solo mırıldandı.

– Yoksa en sevdiğin lakabı hatırlarım.

– "Bay Fıçı" mı? Ha ha, bayıldım.

– Hayır, "Islak..."

– Sakın söyleme!

Diğerleri güldü ve sürücü garajdan arabaya dokunarak ışıkları ve sireni açtı.

Su, cesaret ve sağduyu bir itfaiyecinin hayatının üç temel direğidir. Sonuncusu olmadan, Lev kaskını takarken kendine bir kez daha hatırlattı. O bir profesyonel, dikkatini başka şeyler dağıtamaz. Demir gibi bir dayanıklılık ve ayık bir muhakeme gücüne sahip olmalıydı. Bir daha azar işitmemek için güzel stajyerleri düşünmemeli, aceleci davranmamalı, emirleri ihlal etmemeli ve haksız riskler almamalıydı.

– İşe koyulalım, çocuklar! - Doğru evin önüne geldiklerinde komutan böyle dedi.

Zemin kattaki dairenin penceresinden dumanlar yükseliyordu. Komşular çoktan avluda toplanmıştı. İtfaiyeciler hızla ekipmanlarını yerleştirdi, maskelerini taktı ve içeri girdi.

– Kapı çalınmış, cevap yok. - Komşulardan biri bildirmiş.

– Bir çocuk var. Egorka. - Diğerleri söyledi. - O hep yalnız, annesi gün boyunca işte.

– Gidelim. - Andrei emretti.

İtfaiyeciler girişe girmiştir. İçeride duman yoktu, ancak daire hâlâ değerlendirilmeyi bekliyordu.

– Kırılıyor mu? - Ahşap kapıyı inceleyen Artem sordu.

– Bekle. - Aslan bir süre dinledi, sonra yüksek sesle kapıyı çaldı.

– Kapıyı çıkarmalıyız. - Kirill onu acele ettirdi.

– Tamamdır. Alet!

Artem ona bir levye uzattı. Biraz çabayla kapı açıldı. İçeride her yer dumanla kaplıydı.

– Egor!" diye seslendi Lev, neredeyse hissederek içeri adım attı. İtfaiyeciler hortumu içeri çektiler.

– Kontrollü bir hava a k ı m ı yaratmalı ve odayı dumandan arındırmalıyız. - Kirill fark etti. - Artem, pencereler.

Görünüşe göre yangın küçükmüş. Mutfığa girer girmez bundan emin oldular. Ocaktan dumanlar yükseliyordu. Daha doğrusu, kızartma tavaasında yanan şeyden.

– Kaynağın yeri tespit edildi. - Solo raporlama.

Bir yangın söndürücü söndürmek için yeterliydi, Artem'in yaklaşık bir düzine saniyesini aldı.

– Kendim söndürmeye çalıştım! - Ocağın yanında duran on yaşlarında bir çocuk gözyaşlarına boğuldu. - Videonun öğrettiği gibi.... ocağı kapattı ve bir havluyla ocağa vurdu.

Dumanı yutup bayılmadığına şaşırdım.

– Sorun yok, delikanlı. - Leo ona doğru eğildi. - Sen iyi misin? Yüzüne gözyaşları bulaşıyordu.

– Annem beni öldürecek. - Korku ve panikle titriyordu. - Ben sadece... Ben ona sürpriz yapmak istedim!

– Biraz temiz havaya ihtiyacın var. - Onu kolundan sıkıca tuttu.

– Hayır, ben gitmiyorum! - Çocuk ağladı. - Tadilatı yeni yaptık, işim bitti!

– Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. - Tsarev onu kucağına aldı, göğsüne bastırdı ve dışarı taşıdı.

Cyril ocağı bir kez daha kontrol etti ve takip etmek için harekete geçti.

– Egorushka! Egor! - Heyecanlı bir kadın taksiden atladı ve onlara doğru koştu. - Ne oldu?

Çocuk itfaiyeci üniformasını daha sıkı kavradı.

– Mutfakta küçük bir olay oldu. - Dedi Lev, çocuğun annesi yanlarına koşarken. - Bu çok sık olur: bir damla yağ ve alevler tavana ulaşır.

– Aman Tanrım!" Kollarını oğluna doğru uzattı.

– Igor'un gerçek bir profesyonel gibi davrandığını söylemeliyim. - Tsarev ciddiyetle not etti. - Sadece onun hassas hareketleri sayesinde daire sağlam kaldı. Sadece mutfağı biraz temizlememiz ve kapıyı tamir etmemiz gerekecek.

Rahat bir nefes aldı.

– Nasılsın? - Oğlunun elini tutarak sordu.

– Biraz duman soludum ama sanırım bir şeyim yok. - Lev onun yerine cevap verdi. - Sağlık görevlileri şimdi ona bakacak. Hadi gidelim. - Çocuğu ambulans doktorlarına teslim ederek Yegor'a el salladı. - İyi yapmışsın!

Yangın güvenliği konusunda ders vermek üzere yerel okulları ziyaret etme düşüncesiyle, ekipmanın monte edilmesine yardımcı olmak üzere kendi okuluna döndü. Söndürme işleminden sonra itfaiye

arac1

Genellikle hemen su ikmali yapılır ve dolu bir depoyla garaja geri dönülür, ancak bu sefer buna gerek kalmadı ve Lev ile meslektaşları on beş dakika içinde birimdeydi.

– Çocuğu kurtarmakla iyi iş çıkardın. - Arabadan çıktıklarında Solo onu omzundan alkışladı.

Kirill, Tsarev'den daha kısa boylu olmasına rağmen, bunu yapmak için kolunu tamamen uzatmak zorunda kalmayan tek kişiydi.

– Yanlışlıkla mutfak setini ateşe verdiğimde, annem iki gün boyunca başımın etini yedi. - Lev sıırttı. - Ve bu itfaiye olmadan oldu.

– Anaokulunda ya da okulda mıydın?

– On yedi yaşındaydım. Ve gerçekten köftelerin daha hızlı kaynamasını istiyordum. - Göz kırptı.

– Tsarev, bugün telefondasın. - Rüstem yanlarından geçip gitti.

– Bingo. - Lev cevap verdi.

– Pek mutlu değildi. - Kirill onu yanından itti.

– Senin yok. - Kıdemli itfaiyeci burnunu kırıştırdı. - Sevinçten zıplıyorum.

Kontrol odasına doğru bir bakış bile atmadan soyunma odasına yöneldi. Vücudunun kıza yine iş arkadaşlarının önünde onu rahatsız edecek şekilde tepki vermesinden korkuyordu. İtfaiyeci üniforması bol ve kumaşı sert olduğu için sırlarını ele vermeyecek olsa da Lev, Sasha'ya olan ilgisinin herkes tarafından bilinmesini istemiyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Solo'nun geride kaldığını fark etti. Arkasını döndü ve onun telefonun başında durup Sofia Pavlovna ve stajyeriyle tatlı tatlı konuştuğunu gördü. Ve sükûnet kaybolmuştu. Nabızı hızlandı ve midesini bir huzursuzluk kapladı.

Oh, kahretsin. Kahretsin!

Onun en iyi arkadaşını kıskanıyordu. Basit bir nezaket olsa da Lev yumruklarının kaşınmasına engel olamıyordu.

Ya ondan hoşlanırsa? Ya işler yolunda giderse?

Solovyov'un hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmamıştı: daha ziyade, sikini başka bir geçici kız arkadaşından çıkarır çıkarmaz bitmişlerdi. Ama Sasha, genellikle

kendini onun yatağında bulur. Lev ona her zaman istemsizce hayranlık duymuştu. Yüz hatları ona Solo'nun hafta sonları dairesine getirdiği kulüp kızlarının standart bebek yüzlerinden çok daha çekici geliyordu.

Hayır, o öyle bir kız değil. Sıradan bir gecelik ilişki için uygun biri değil. Sasha'dan başkası değil.

Birden tanıştıkları geceyi hatırladı. Kızın uykuda rahatlamış yüzü, yastığa yayılmış kumral bukleleri, öpüşmekten şişmiş dudakları. Lev aralarında hiçbir şey olmayacağını bilmesine rağmen kızın dairesinde nasıl sızdığını, yarı uykulu bir halde burnunun altından bir şeyler mırıldandığını, eteğini çıkarıp yatağına nasıl yığıldığını hatırladı. Kendini ona nasıl yasladığını, ince bacaklarını onun üzerine nasıl attığını, yanı başında sessizce nasıl kokladığını. Hayatında kabus bile görmeden mışıl mışıl uyuduğu ilk geceydi.

Ve bu sabah ne kadar kötü bitti.

Leo ceketini yemek odasındaki kanepenin üzerine attı ve ellerini yıkamak için aceleyle lavaboya gitti. Ceketini asla bir yere atmazdı - bir alarm durumunda el altında olmalıydı. Diğer itfaiyeciler masada neşeyle bir şeyler tartışıyorlardı ve Tsarev kendine kahve yaptığı sürece onlara katılmaya karar verdi.

- Hey, kahve makinesini yine kim bozdu? - Dedi sinirli bir şekilde, makinenin komuta yanıt vermediğini fark etti.

- Bilmiyorum. - Ivan cevap verdi.

- Ben değil," diye sırttı Sergei, "Çay içiyorum.

- Belki yeni bir kız? - Nikita önerdi.

- İtiraz ediyorum! - Melodik sesi aniden duyuldu.

Sasha'ydı. Ortaya çıkışı dumanla dolu bir odaya oksijen hücumu gibiydi. Tsarev'in kalbi kaburgalarına çarptı.

- Sofya Pavlovna'yla henüz kahve içmemiştik. - Ayak sesleri yaklaşıyordu ve Lev düğmelere daha sert basıyordu. - Daha yeni hazırlanıyorduk.

Onun kokusunu aldı ve istemsizce yutkundu.

- Günaydın. - Boğazını temizleyen Sasha sessizce konuştu.

- Tsarev omzunun üzerinden ona ters ters baktı ve gözlerini tekrar kahve makinesine dikti.

Bakışları muhtemelen biraz fazla sinirliydi ama durum böyleydi.

– Parlıyorsun. - Dedi. Masanın etrafından kahkahalar yükseldi.

– Bu şeytani makine çalışmayı reddettiğinde hep çıldırır. - Kirill'in sesini duydum. İşte o r a d a . - Birinin bilerek kırdığını sanmıyorum. Görünüşe göre senin ilgini özlemiş!

Sasha da kıkırdadı, gizlice, nazikçe. Sesinin tınısı adamın omurgasını yeniden ürpertti.

– Canı cehenneme! - Kızgındı.

Arkamı döndüm ve Sasha'ya çarptım. Kız neredeyse önünde tuttuğu kupaları düşürüyordu. Lev sola doğru bir adım attı, o da attı - belli ki bilerek değil, ama bir adım atan itfaiyeci neredeyse ona tekrar çarpıyordu. Sasha uyarı için kupaları daha yukarı kaldırdı. Bir adım daha - sağa doğru. Ve onlar, anlaşılmadan, tekrar bir araya geldiler ve yine neredeyse çarpışıyorlardı.

– Ne... - Tsarev d a y a n a m a d ı , Sasha'yı bir oyuncak bebek gibi belinden tutup kaldırdı ve başka bir yere götürdü, sonra da çaydanlığın durduğu masaya doğru yürüdü.

Tabii ki bir barbar gibi davrandı. Kaba. Ve görgüsüz bir hödük izlenimi veriyordu. Ama Lev bu kız ona her yaklaştığında beyninin kısa devre yaptığına yemin edebilirdi.

– Çay, çok çay. - Sasha söyledi.

"Lanet olası psikopat," dediğini k e n d i de duydu. Ya da belki d e kız öyle demişti.

Nabızı kulaklarını sağır edecek kadar hızlı atıyordu ve Tsarev bunun dışında hiçbir şey duymuyor gibiydi. Su ısıtıcısına taze su doldurdu ve buzdolabına gitti. Bir şişe süt çıkardı ve boğazına kadar içti. Onu serinletecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bu kız bir ateşti ve onun etrafında olmak bir ateş elementine direnmek gibiydi. Aslan kendini diri diri kavruluyormuş gibi hissediyordu.

– Hey, kendine bir bardak alamaz mısın? - Solo'nun sesi geldi.

– Defol git. - Tsarev homurdanarak şişenin kapağını geri kapattı.

– Bu sabah biraz sinirli. - Çocuklardan biri fark etti.

– Bu onun her zamanki ruh hali. - Solo mırıldandı.

– Her zamankinden daha da eğlenceli! - dedi Ivan ve herkes güldü. Aslan döndü ve herkes durup arkasını döndü. Biri öksürmüştü.

Tsarev'in kenara çekilmesini bekleyen Sasha buzdolabını açtı.

– Oops. Peynirli makarnamı kim yedi? - Neredeyse boş bir kap çıkararak şaşkınca ciyakladı.

– Bir dahaki sefere imzala. - Nikita suçlulukla mırıldandı. - İmzalanmayan her şey paylaşılır!

– Oh, anlıyorum. - Kız sinirli bir şekilde gerindi. Kabı rafa geri koydu, elmayı aldı, cebine koydu ve çayını içmeye başladı.

– Bunu neden yaptın ki? - Solo usulca sordu.

– Nereden bilebilirdim ki? - Nikita elinin tersiyle itti.

Lev o anda Sasha için ne kadar zor olduğunu ve ne kadar gergin hissettiğini fiziksel olarak hissedebiliyordu. Yeni bir ortam, yeni, karmaşık görevler, bir sürü yeni insan ve hepsi de iyi huylu değildi - en azından hepsi iyi huylu değildi. Ve hemen davranışlarından utandığını hissetti.

– Kaynıyor. - Tıslayarak, kaynar suyu kupalara ilk dökme hakkını ona devretti.

– Teşekkür ederim. - Su ısıtıcısını alan Sasha, çay poşetlerinin üzerine kaynar su döktü.

Kızın dudağını ısırıldığını ve iki eliyle sıcak fincanları tuttuğunu fark etti.

– Yardım lazım mı? - Solo orada, kupaları ondan alıyor. - Ben getiririm.

Tsarev umutsuzca arkadaşını öldürmek istiyordu. Onların yemek odasından çıkışını izledi ve dişlerini daha da sıktı.

– Çar, çeneni topla! - Ivan sııttı.

– Ne?

– Birileri yeni kıza aşık olmuş! - Seryoga alaycı bir şekilde şarkı söyledi.

– Siktir git. - Beni tersledi.

İlgisini kaybetmiş gibi yaparak arkasını döndü. Eğer babası olacak yaşta değillerse, Lev bunu yanlarına bırakmazdı. Tsarev onlara daha fazla dedikodu için bahane vermek yerine buzdolabına gitti ve bedava yiyecek stokuna baktı. Bir düşünce

Sasha'nın bazı yerel moronlar yüzünden öğle yemeğinden mahrum kalması onu diken üstünde tutuyordu ve bunu düzeltmeye kararlıydı.

Bölüm 17

♪ *Incognito - Saf Su* ♪

Lev aşağı inerken tek bir şey umuyordu: Önümüzdeki yarım saat içinde hiçbir çağrı gelmeyecek ve birimde alarm çalmayacaktı. Daha son basamaklarda yavaşladı. Kontrol odasının şeffaf bölmesi, en büyüleyici saplantıyı dışarıdan gözlemlemesine olanak veriyordu.

Ona doğru yan oturuyordu ve Lev onun yontulmuş profiline hayranlıkla bakabiliyordu. Dudakları baştan çıkarıcı bir biçimde açık, burnu ince, boynu kusursuzdu, bu da onu zarif ve yüce gösteriyordu. Bütün bu özellikler tek başlarına oldukça sıradan görünebilirdi, ama birlikte eşsiz bir görüntü oluşturuyorlardı - derin ama dünyevi olmayan, havadar ve romantik.

– Kızlar, sizi üst kata davet ediyorum. - Dedi Lev, kontrol odasının girişine gelerek.

Sasha arkasını döndü ve kalbinin ritmi hızlandı.

– Kahve makinesini mi tamir ettin? - Kaşlarını kaldırarak sordu.

– Öğle yemeğini hazırladım. - Mümkün olduğunca rahat bir şekilde, dedi.

Kız sanki inanıp inanmayacağını bilemiyormuş gibi dikkatle ona baktı.

– Bunu kaçırmayacağım. - Sofya Pavlovna kulaklığını bir kenara bıraktı ve sandalyesinden kalktı. - Yemek yapmana bayılıyorum, Levushka.

Ama Tsarev gözlerini Sasha'dan ayırmadı.

– Çocuklar sensiz başlamaz, acele et.

– Ya sen? - Akıl hocasının ardından sandalyeden kalkan büyüleyici cadı oldu.

Ne şeytan ama! O dar kot pantolon ve donuk bir bataklık rengine basit bir pamuklu boğazlı kazak içinde dayanılmaz derecede iyiydi. Boşuna dememişler, bir şeyi süsleyen insandır, tersi değil diye.

– Ben burada kalacağım. - Lev sadece ağzının kenarıyla gülümsemesine izin verdi. - Bugün senin emrindeyim, unuttun mu?

– Doğru. - Sasha başını salladı.

– Hadi, gidelim. - Sofya Pavlovna onu itti. - Kokusunu şimdiden alabiliyorum. Lyova, bu senin meşhur makarnan mı?

– İşte o.

– Makarna günleri benim favorimdir. - Kadın avuçlarını birbirine sürttü. - Bugün tatil mi?

Tsarev yutkundu. Sasha ona ters ters bakmaya devam etti.

– Hayır. Sadece aç olan var mı diye bakayım dedim.

Kız ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

– Sanechka, gidelim. - Akıl hocası ona seslendi.

– Geliyorum. - Sasha onu takip etti.

Dudaklarına hafif bir gülümseme değdi, bir an için belirdi ve sonra kayboldu. Ve itfaiye şefi sanki bir kez daha yangına karşı zafer kazanmış gibi hissetti. Kadın yanından geçip giderken nefesini tuttu, düşünceli düşünceli ona bakıyordu. Kontrol odasında yalnız kaldığında rahat bir nefes aldı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ve tüyleri diken diken olmuştu. Ona en iyi yönlerini göstermek, yarı çıplak kızları sokağa atan ve onlara sadece dudak büken bir piç olmadığını anlamasını sağlamak için neden bu kadar çaresiz olduğunu bilmiyordu. Tsarev bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu. Sadece Sasha'nın karnının doyduğunu ve keyfinin yerinde olduğunu bildiği için rahatlayacağını fark etmişti.

Bir dakika sonra bilgisayar monitörünün önünde oturmuş kendini azarlıyordu. Bağlanmamalıydı. Şimdi değil, böyle bir zamanda değil. Bu iğrenç bir şey. Bu bir ihanet. Bu...

Yüzünü avuçlarının arasına sakladı.

Aşık olamazsın. Eğer duygularınıza teslim olursanız, o kişi sizi terk ettiğinde kendinizi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız.

Bu ne biçim bir düşünceydi böyle? Neden herhangi biriyle ilişki kurmaya hakkı varmış gibi düşünüyordu? Neden hâlâ bağlı olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı?

Ve sonra yeterince hava alamadı.

Lev üç yıldır ilk kez, Alina'nın kalbi hâlâ atıyor ve umut var olsa da, onu ölmüş biri olarak düşünmesine izin verdi. Etrafındaki herkes aksini söylese bile. Hâlâ umut vardı ve bu yüzden.

Sasha tamamen aklını kaçırmış ve ahlaki bir ucube gibi, bir hain gibi davranıyor!

– Neden bana tamir ettiğini söylemedin? - Sasha kontrol odasına girdi ve düşüncelerini böldü. Onun iç mücadelesinden habersiz ve endişesinden ilham alarak parlıyordu. - Sana kahve getirdim...

Kız duraksadı, adamın gözlerinde parlayan öfke alevlerini fark etti.

– Çok iyi vakit geçirdik. - Adamın bakışları altında kıvranarak ekledi.

– Kahve istemedim. - Sandalyesinden kalkarak, dedi.

Buz gibi sesi kadının ürpermesine neden oldu.

– Tamam. - Sasha omuz silkti. - Bu konuda normal bir şey söyleyebilirdin.

– Dedim ki. - Kahverengi gözleri küçümseyerek kısıldı. Kız onun etrafından dolaştı, kahvesini masaya koydu ve iç çekti.

– Herkese götlük yapıyorsun. - Sessizce söyledi.

Ve bu noktada ona baksa iyi olurdu. Lev vicdan azabı çekebilirdi. Ama soğuk bakışlarını onun arkasında tutmak çok daha kolaydı.

– Senin için bir istisna yapmayacağım.

– Ve bu çok güzel. Bunun için sana minnettar olacağım. - Sasha derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. - 'Burada hiçbir şekilde göze batmak istemiyorum. Biz sadece iş arkadaşlarıyız.

Tsarev kaşlarını çatı.

– O zaman bana daha fazla kahve getirme. Ve bana öyle bakma.

– Nasıl?

Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, az önce duygusal bir şekilde yaladığı dudaklarına ulaşmak için eğilmesi yeterliydi.

– *Beni istediğin* gibi.

– Я? - Sempatik bir şekilde sırtı. - Benimle asla başaramayacaksın!

– Üstesinden gelmeye çalışacağım. Bekle... Bitti, kurtuldum.

– Bilgin olsun diye söylüyorum, bu arzu değil. Acıma. - Sasha gülümsedi ve Tsarev göğsünde garip bir kıpırtı hissetti.

– Senin gibi insanlarla ilgilenmiyorum.

– Biliyorum. Söylentiler bunu doğruluyor.

– Söylentiler mi?
– Kızlarla ilgilenmediğini.
– İlginç. Bunu kim söyledi ki?
– Şuna bir bakın. Sadece bir cümle ve artık kızgın bir aslan gibi görünmüyorsun. - Sasha boğuk bir sesle, tehlikeli bir şekilde ona yaklaştığını söyledi. - Erkekliğiyle ilgili küçük bir şüphe zerresi bile seni komik gösteriyor.

Ne oluyor be?! Bu kız onda bazı garip içsel süreçleri tetikliyordu, çelişkisi beynini kaynatıyordu. Onunla ne tür oyunlar oynuyordu?

– Haddini aşıyorsun. - Yavaşça mırıldandı.
– Ve sen bana şehvetle bakarken kayıtsız ve kaba davranıyorsun. - Sasha fısıldadı.

Aslan onun yüzüne doğru eğildi.

– Şehvetle mi?
– Sana saldırmak için sabırsızlanan yerel dedikodu yazarlarına inanacağımı mı sandın? Tabii ki kızlarla ilgileniyorsun. Özellikle de benimle. O yüzden açık konuşayım: salyalarını topla ve defol!

– Bak. - Ağzı bir sırıtışa dönüştü. - Sen umurumda değilsin. Seni hiç umursamıyorum. O yüzden...

– Öyle hissettirmiyor. - Elini adamın kasıklarına koyarak fısıldadı.

Avucu sadece bir saniyeliğine oradaydı ama sanki Tsarev'in ruhu dışarı fırlamış gibiydi. Aleti ona doğru sarsıldı. Lanet olsun!

Lev şimdi tam bir aptal gibi görünüyor, şok içinde siniyor olmalıydı. Bu kız çıldırmıştı. Ona açıkça meydan okumak, yoldan geçen herkesin onları görebileceği panoramik bir odada erkekliğine dokunmak? Onu sırtından yakalamıştı.

– Harika bir makarna, teşekkürler Lev. - Sasha aniden sırtarak ondan uzaklaştı.

Çocuk, yaklaşan ayak seslerinden Sofya Pavlovna'nın geri geldiğini tahmin etti. Başını sallayarak Saşa'nın öldürücü gülümsemesine karşılık verdi, bu da onun sadece bir tur attığı ve oyunun asıl kısmının hâlâ devam ettiği anlamına geliyordu.

– Kahveniz. - Kız masadan bir bardak aldı ve ona uzattı.

Onun bakışlarındaki meydan okumayı görmezden gelmeye çalışsa da, sesi gerilim yüklü havada boğuk çıkıyordu. Arzuları karşılıklıydı. Ve küçük yalancı ne derse desin, o da onu en az onun kadar istiyordu.

– Lyova, yemek için teşekkürler," dedi Sophia Pavlovna içeri girip omzunu sıvazlayarak. - En azından bir şeyler yedin mi? Biraz kalmışken devam et.

Sasha uzattığı elinde kahveyle hâlâ ayakta duruyordu. Lev, memurun kurnaz bakışları altında bunu reddetmek istemedi, bu yüzden fincanı aldı ve minnettarlık sözcüklerine benzeyen bir şeyler mırıldandı.

– Sanırım bir yudumda içmem gerekecek. - Sophia Pavlovna bir sonraki saniye konsoldan bir çağrı geldiğinde üzüntüyle belirtti.

– Ne yanıyor? - Bölgeye vardıklarında komutanın ilk sorduğu şey bu oldu.

– Orada, sonunda! - Apartmandan koşarak çıkan kiracılardan biri cevap verdi. - Orada bir stüdyosu var! Orada resim yapıyor!

– Yani boyalar ve kimyasallar olabilir. - Andrei üzgün bir şekilde söyledi.

İtfaiyeciler çoktan solunum cihazlarını takmış ve test ediyorlardı. Lev binanın sonundaki küçük odanın penceresinden yükselen siyah dumana baktı. İçeride, duvarlar boyunca dans eden ve pencereden kaçmaya çalışan alevler görünüyordu.

– Çok sıcak. - Noted Solo. - Hazır mısın?

– Daha önce hiç olmadığı gibi. - Kaskını tokatlayan Tsarev yankılandı.

Hortumlarını aldılar ve diğer itfaiyecilerle birlikte kapıya yöneldiler. Çevrede toplanan meraklılar nefeslerini tutmuştu.

Mesleklerinin temsilcileri filmlerde genellikle güçlü silüetleri kırmızı-turuncu bir arka planda güzel bir şekilde göze çarpan yanmaz süpermenler olarak tasvir edilir. Gerçek ise çok daha az çekici ve romantiktir. Yanan bir binaya giren herkes oradan canlı çıkmayı hayal eder. Lev ise sadece kurbanları patlamaya yakalanmadan dışarı çıkaracak zamanı düşünür ve bu talihsiz insanlardan hiçbiri bilincini kaybetmezse harika olur,

zehirli yanma ürünlerini solumak yanıklara ve zehirlenmelere neden olmayacak ve itfaiyeciler bulmadan önce ölmeyecektir.

Bu sefer şanslıydılar. Koridorda uzun bir raf ünitesine sıkıştırılmış bir kadın buldular. Görünüşe göre kadın kaçmaya çalışmış ve çıkışa doğru yönelmiş, ancak çıkışa çarpmış ve keskin dumanın içinde sıkışıp kalmıştı.

– Odada başka kim var? - Artem ve Nikita onu yerden kaldırırken Lev yüksek sesle sordu.

Bir şeyler mırıldandı.

– Burada başka kimse var mı?

– Tolya. - Kurban kısık sesle konuştu ve bilincini kaybetti.

– Burada baygın bir kadın var," diye telsizle bildirdi Kirill, "onu tahliye edelim.

– Anlaşıldı. - Komutan cevap verdi.

– Diğerine bakacağım. - Aslan fırlattı.

– Odada hala başka birinin olabileceğini bildirdi. - Solo bildirdi. - Bir çocuk mu yoksa bir adam mı, netleştirecek zamanı olmadı. Hala arıyoruz.

– Sen iyi misin?

– Tam olarak.

– Devam edin.

Koridorun arka tarafı gittikçe ısınıyordu.

– Tolya! - Lev bağırdı. - Tolya!

Kimse cevap vermedi. Tsarev, ateş ejderhası tarafından kapana kısılma talihsizliğini yaşayan talihsiz adamı bulduğu için şanslı olduğunu hissetti. İtfaiyeciler duygularına güvenmemeliydi, onlar kendilerini koruma içgüdüsünü köreltirdi ama Lev o anda sadece yangından çıkarılan kadını düşündü. Ya bu Tolya onun oğluysa ve ondan başka kimsesi yoksa? Ve eğer Tsarev'in onu kurtarabileceğine dair en ufak bir umut varsa, denemeliydi.

– Tolya! - Dumanla kararmış odaya girerek bağırdı.

Solo tavana doğru bir su fiskeyi yönlendirdi. Her adımı kontrol etmeye çalışarak ilerlediler. Alev alev yanan tuvaleri fark ettiklerinde Lev, Kirill'e seslendi:

– Burada olabilir.

Resimlerin ve şövalelerin sıralandığı bir odada saklanacak bir yer vardı.

– Tolya! İtfaiye. Beni duyabiliyorsanız, seslenin!

Kimse cevap vermedi. Çocuklar sık sık dolaplara ya da kanepenin arkasına saklanıp tehlikeden kaçarlardı ve önce oraları kontrol etmeliydiniz, ama oda o kadar karanlık ki artık hiçbir şey göremiyorsunuz. Ve hava o kadar sıcak ki artık ayakta durmak mümkün değil. Ter içinde kalan Tsarev, sol elini duvardan çekmeden odaya bakmaya devam etti. Dokunmaya güvenerek, daha sonra bir çıkış yolu bulmak mümkün olabilirdi.

– Tolya. - El yordamıyla kanepeye uzanırken artık çılgılık atacak gücü kalmamıştı.

Ateş çoktan uğuldamaya başlamış, döşemeyi yiyip bitirmişti.

Sırtlık, kolçak, arka duvar. Lev diz çöktü ve kanepeyi hareket ettirmeye çalıştı. İsteksizce yol verdi.

– Tolya! - İtfaiyeciyi çağırdı, ilerliyordu.

Keskin iğneli ateş, savaş teçhizatının koruyucu kumaşından ona saplanmaya başlamıştı bile. "Peki, neredesin?"

Ve sonra yumuşak bir şey hissetti. O şey canlıydı. O n u k e n d i n e doğru çekip kolunu sıkıca saran Tsarev ayağa kalktı. Kurtarılan adam boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı.

– Hava gittikçe ısınıyor, dışarı çıkmamız gerek. - Kirill uyardı.

Dışarıda, onların yerine binaya girmeye ve işlerine devam etmeye hazır ikinci bir hesaplama onları bekliyordu.

– Güzel. - Lev kabul etmek zorunda kaldı.

Bakacak başka bir yer yoktu. Odada neredeyse canlı kimse yoktu.

– Ben buradayım. - Solo bağırdı. Ateş kükredi.

– Fazla zamanımız yok. - Aslan nefes verdi, tavandan yükselen ve anlaşılmaz yüksekliğinden onlara bakan parlak turuncu canavara baktı.

Duvar boyunca ilerleyerek yoldaşının sesine doğru yürüdü.

– Neymiş o?

– Hayvan. - Tsarev cevapladı.

Ne yazık ki çocuk olmadığını çoktan fark etmişti. Eğer odada bir çocuk varsa, onu bulamazlardı.

– Dışarı. - Solo arkadaşının iyi olduğundan ve ayakta durabildiğinden emin olmak için işaret etti.

Kapıya giden yol daha önce olduğundan daha uzun görünüyordu. Dışarı çıktıklarında, parlak gün ışığına karşı gözlerini kısıtlar.

– Aramayı henüz tamamlamadık. - Lev, komutanın onlara doğru koştuğunu görerek rapor verdi.

– Ah, sanırım öyle. - Kirill maskesini çıkararak şöyle dedi.

Lev bakışlarını indirdi. Elinde, boynunda kemik şeklinde bir madalyon olan ve üzerinde "TOLYA" yazan büyük, kabarık, iri bir köpek yavrusu tutuyordu. Köpek zayıf nefes alıyordu ama nefes alıyordu. Yavaş yavaş bilinci yerine geldi.

Bölüm 18

♪ *HammAli, Navai, MACAN - Yapamıyorum, sevmiyorum*

Sasha hala itfaiye istasyonunda olanlara nasıl alışabildiğini anlamıyordu. Çağrılar almak, tanımadığınız birine iletmek ve sonra işinize devam etmek bir şeydir. Az önce aynı masada oturduğunuz, güldüğünüz ve bir yemeği paylaştığınız bu adamların şimdi yangını söndürmeye gittiklerini ve neredeyse yanmanın tam merkezinde oldukları için hayatlarını riske attıklarını ve geri dönmeye bileceklerini fark etmek bambaşka bir şey.

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Özellikle de kendisine karşı kesinlikle kayıtsız olmayan kıdemli itfaiyeci Lev Tsarev söz konusu olduğunda. Evet, bazen onu anlamıyordu, evet - çoğu zaman ona sempati duymaktan çok ondan nefret ediyordu. Evet, o gerçek bir piçti ve aralarındaki tartışmalar çoğu zaman kendilerinin de mantık bulmakta zorlandıkları bir tür şiddetli psikodramayı andırıyordu. Ama o lanet olası bir yerel kahramandı. Ve ne kadar sert bakarsa baksın, ona karşı dayanılmaz bir çekim hissediyordu.

İtfaiye araçlarının dönmesini beklerken, Sasha o sabah yaşananları kafasında tekrar canlandırdı. Aralarındaki tuhaf ilişki daha çok hastalıklı bir oyuna benziyordu. Kadın ona nazik davranıyor, adam hırılıyor; kadın ona çıkışıyor, adam kaba davranıyordu. Ona doğru bir adım atıyor, Lev onu itiyor. Ama adam istekliydi. Bakışları, vücut dili ve anlaşıldığı kadarıyla başka bir şey de bunu anlatıyordu ama Sasha ona dokunana kadar bundan emin olamamıştı.

Sanki bir şey onu geride tutuyordu ve Sasha en çok bunun başka bir kızla ilişkisi olduğu gerçeğinden endişe ediyordu. Özgür olmayan bir erkeğe asla bakmazdı bile. Asla aşağılayıcı bir şekilde boşanmış biri olarak anılmayacaktı. Belki de bu kadar oyalanma ve lafi dolandırma yeter. Belki de ona doğru dürüst bir soru sormanın zamanı gelmiştir.

Sasha ona bağlılık olmadan bir ilişki teklif edebilir. Evet. Neden olmasın ki? Tam gelişmiş bir ilişki için zamanı yok, o

tüm zamanını Greene'e veriyor. Muhtemelen o da sorumluluk almak istemiyor, kızları eldiven gibi değiştiriyor. Bu tür bir ilişki ikisi için de iyi olur. Sadece seks, başka bir şey yok. Duygu yok, kalp kırıklığı yok, karşılıklı şikayet yok. Seyrek buluşmalar, haftada bir gibi. Kimsenin bundan haberi olmaz.

Tsarev'e sorulması gereken tek şey, zaten biriyle görüşüp görüşmediği idi ve eğer görüşmüyorsa, birbirlerini becerme arzusuyla çıldırdıkları çok açık olan iki genç insanı ne engelleyebilirdi?

– Leo'yu dışarıda aramıyorsun, değil mi?

– Ne?" Saşa Sofya Pavlovna'ya döndü ve endişeyle saçını düzeltti.

– Her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Hemen dönecekler. Otur.

– Tsarev'i beklediğimi sana düşündüren nedir?

Kadın sinsice gülümsedi ve başını salladı.

– Sadece kör bir adam bunu fark etmezdi. Sashka sinirli bir şekilde tırnağını ısırdı.

– Bu kadar endişelenmeyin. - Sophia Pavlovna sıcak bir şekilde söyledi. - Herkes onu seviyor ve bunda şaşılacak bir şey yok.

– Onu sevdiğimden değil.....

– Evet. Sert olabiliyor. - Başını salladı. - Ama bunun nedeni ona yaklaşmama izin vermek istememesi.

– Neden?

– O da senden hoşlanıyor. - Kadın düşünceli bir şekilde iç çekti. - Bu yüzden ikiniz de acı çekeceksiniz.

– Sen neden bahsediyorsun? - Sasha onun yanındaki sandalyeye oturdu.

– Eğer isterse, sana kendisi söyleyecektir.

– Biri mi var?

Dondu kaldı, nefesi kesilmişti, bir cevap bekliyordu.

– Ve evet... ve hayır. - Sophia Pavlovna sessizce cevap verdi. - Ona kendiniz sorsanız daha iyi olur. Ama bizim mahalleden kimse sormaya cesaret edemiyor. Herkes onun böyle olmasına alıştı. Sanki kendini cezalandırmak ister gibi önce ateşe atıyor. Bunu atlatacağını düşünmüştüm. Ne kadar çok insan kurtarırsa, kendine karşı o kadar nazik olur. Ama hayır. Lion kendinden nefret ediyor. Başka kimseyi sevemez.

Sasha kaşlarını çattı. Bu saçmalıktı. Tüm bu konuşma daha çok, başka birinin hikâyesini paylaşmak isteyen birinin düşüncelerine

benziyordu.

Bir sır, ama buna hakkı yoktu. Kız boğazını temizledi. O zaman başka, ek sorular sorabilir miydi?

– Yine de bir gün başarılı olacağını umuyorum. - Sevk memuru ekledi. - Ve bir Anka kuşu gibi küllerinden doğacak.

– Phoenix bunun için ölmek zorundaydı. - Sasha sessizce söyledi.

Görünüşe göre Tsarev'in buradaki herkesin bildiği ama söylemeye cesaret edemediği büyük bir sırrı vardı. Bu yüzden onu olduğu gibi kabul etmişlerdi - kötü, amansız bir karakteri vardı. İğrençliğinin nedeni de bir tür iyileşmemiş yaraydı.

Nişanlısıyla ilgili bir şey olmalı. Leo'yu bu hale getirmek için ona ne yapmıştı? Ne de olsa, itfaiyecinin içindeki insani ve canlı her şeyi bastırmaya çalıştığı, etrafındaki insanlara sadece yangınlarda yüzünü sakladığına benzer sert bir maske bıraktığı açıktı.

– Yoldalar. - Görevli garaja doğru başıyla işaret etti.

Sasha ayağa kalktı ama nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Şans eseri kalbi ona hiçbir şey söylemedi, sadece zaman zaman korkuyla durdu ve her seferinde birkaç adım atladı.

Arabalar garaja girdi. Ortalık bir anda gürültüye boğuldu ve havaya duman, rutubet, kir ve lastiğin kendine özgü kokuları yayıldı. Sashka kollarını kendine doladı ve arabalardan inen herkese baktı. Tsarev hâlâ ortalıkta yoktu ve onu yaralı ya da topallarken göreceği için şimdiden endişelenmeye başlamıştı. Ya hastaneye götürüldüyse? Kim bilir. Komutanın operasyonun başarıyla tamamlandığını bildirmesi de önemli değildi.

Ama sonra onun güçlü figürü göründü ve kalbi göğsünde zıpladı. Hayatta ve iyi. Her zamanki gibi hoşnutsuz, çatık kaşlı bir yüzle - bu her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyor. Tanrı'ya şükür!

Her zaman saçları açık dolaşması umurunda değil, bu sadece onun seksiliğini artırıyor. Kahretsin, o kadar yakışıklıydı ki... Keşke saçlarını bırakıp burnunu içine gömebilseydi.....

– Bu da ne? - Birden arabadan inen Kirill'in elinde büyük ve kabarık bir şey fark eden Sasha mırıldandı.

Sofya Pavlovna sandalyesinden kalktı ve yaklaştı.

– Köpek mi?

– Bu bir köpek yavrusu! - Kız haykırdı. - Evet, bir köpek yavrusu!

Lev ona dönüp her zamanki sert üslubuyla bir şeyler söylediğinde Solo onu nazikçe göğsüne bastırmış, kulağının arkasını kaşıyordu. Ne görgüsüz bir hödük!

– Pekala, git bir bak. - Sevk memuru daha fazla dayanamadı. - Neden birime bir köpek getirdiler?

Ve Sasha arabaya koştu.

– Kim o? - Neredeyse adamlara çarpıyordu.

– Tolya. - Kirill cevap verdi.

– Servisi ara, sana söyledim. - Tsarev dişlerini sıkarak kızın görünüşünü fark etmemiş gibi yaptı.

– Tolya mı? - Sasha yavru köpeği çenesinin altından okşadı.

Küçük adam gerçekten büyük bir adamdı. Tıknazdı, kabarıktı, kalın patileri ve parlayan boncuk gözleri vardı, bu arada Tsarev'in gözlerine çok benziyordu.

– Ev sahibi ambulansla götürüldü. - Solo hızlıca açıkladı. - İşlerin nasıl sonuçlanacağı belli olmazdı. Ve yavru köpeğin ondan başka kimsesi yok.

– Komşular tarafından kaçırılmış olabilir. - Lev tısladı.

– Onu anlamayan, ondan uzak duran yabancılar mı? - Kirill ona öfkeyle baktı.

– Bu gibi durumlarda özel servisler çağrılmalıdır.

– Ne olmuş yani? Kim onunla birlikte oturup onları bekleyecekti?

– Rüstem onun birimde bırakılmasına izin vermedi. - Tsarev'in ses tonu itirazlara müsamaha göstermiyordu. - Buna izin yok.

– Eğer sana izin vermiyorsa, şimdilik sende kalabilir!

– Buna neden ihtiyacım var ki?

– Benim bir kedim var. - Solovyev omuzlarını silkti. - Ve önümüzdeki üç gün boyunca boşsun, hiç endişelenme! Neden almıyorsun?

– Tekrar söylüyorum: Neden olmasın?

– Onu kurtaran sendin, değil mi? Şimdi onu sokağa mı atacaksın?

– Öyle bile olsa. - Tsarev elinin tersiyle itti.

Sasha onların tartışmasını şaşkınlıkla izledi.

– Başka hiç kimse ona sahip olamaz. - Kirill iç çekti.

– Ve sen de yapmamalısın. Dışarı, kapının dışına koy.

– Sende hiç yürek yok! - Sasha öfkeyle haykırdı, yumruklarıyla Leo'nun üzerine atılmaya hazırdı. - Zavallı kadın uyanacak

ve onun sadık dostu, tek yakın arkadaşı... köpeği! Köpeği gitti! Sokak köpekleri tarafından parçalanacak!

– Daha yüksek sesle çığlık at. - Dedi yorgunca. - Müdür duyacak ve köpek onu dışarı bıraktığımdan daha hızlı bir şekilde kapıdan çıkacak.

– Oh, sen..." diye nefes verdi. - Ver onu bana, Cyril. Onu alacağım!

– Gerçekten mi? - Solo tereddüt etti.

– Evet.

Sasha yavru köpeği kucağına aldı.

– Çok ağır... Büyüyünce ne olacak?

– Wo. - Kirill eliyle işaret etti. - Bu bir Alman. Yaklaşık iki aylık, en fazla üç.

– Çok yiyor olmalı.

– Evet. Ve eğer metresi hayatta kalmazsa..." Lev'e suçlu bir bakış attı. - Eğer bir şey olursa, onu sonsuza dek tutma seçeneğiniz var mı?

– Ben hallederim. - Sasha çenesini gururla yukarı kaldırdı.

Tsarev arkasını döndü ve birinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

– Bir kova bulup ona biraz su dökmeliyiz. - Solo yaygara koparıyor.

Diğer itfaiyeciler sırayla yavru köpeği sevmek için kıza yaklaştı.

– Çok iyisin. - Dediler ki. - İyi ki saklamışsın.

– Evet, evet. - Her birine başını salladı.

Ve suçlulukla kontrol odasına doğru baktı.

– Kirill mi? - Soloviev'e seslendi.

– Öyle mi? - Ağzına kadar suyla dolu bir kâseyle geri geldi.

– Kiralık bir dairede yaşıyorum. Ev sahibesi öğrenirse üçümüzü de kapı dışarı eder: beni, Grişka'yı ve Tolya'yı.

Yavru köpeği yere bıraktı ve o da suyu öyle bir yalamaya başladı ki her yöne sıçradı. Kiraladığı daire ilk gün bitecekti.

– O zaman tek bir çıkış yolu var. - Solo anlamlı bir şekilde yukarı baktı. - Tsarev'i ikna etmeye çalış. O yalnız yaşıyor.

– Belki de müdürle konuşmalıyız.

– Geçen sefer diğer gardiyan buraya başıboş bir köpek yavrusu getirdiğinde ne dediğini bilmesen iyi edersin.

– Kahretsin.

– Evet. Hadi, hadi, tüm cazibeni kullan. Yarın Tolya'yı kendisi için almasına izin ver, sonra bunu çözeceğiz.

– Pekala.

Saşka bir infaz gibi üst kata çıktı. İtfaiyeciler kurutma odasının etrafında toplanmışlardı, Tsarev aralarında değildi. Kız soyunma odasına baktı ve yanakları kızardı. Lev dolabının önünde durmuş, beline kadar çıplak, içinde bir şey arıyordu.

Elbette onun kıyafetsiz halinin neye benzediğini hatırlıyordu ama bu hatırlatma kalıcı ve acı vericiydi. Vücudunu bir ateş kapladı. Tsarev iyiymi, son derece yakışıklıydı. Geniş omuzlarını, karnındaki küpler ve dövmelemlerle kaplı, iyi tanımlanmış göğüs kasları tamamlıyordu. Böyle bir vücutla moda markaları için iç çamaşırı reklamı yapıyor olmalıydı, şekilsiz bir ceketin içinde yangın hortumuyla binaları söndürüyor değil.

– Bana bakmaya gelmedin. - Dedi, tişörtünü çekerek.

Onun varlığını fark etmemiş gibi davrandı.

– Evet." Sasha yutkunarak cevap verdi ve bir adım daha yaklaştı.

Lev tişörtünü düzeltti ve beklentiyle ona baktı.

– Duman gibi kokuyorsun. - Dedi şaşkınlıkla. Şaşırtıcı bir şekilde, bu koku onu bin kat daha cazip hale getirmişti.

– Bir yangını söndürüyordum. - Tsarev omuzlarını silkerek sırtıttı.

– Evet." Kız başını salladı. Tekrar yutkundu. - Evet...

Onunla ne hakkında konuşması gerekiyordu? Vücudunun yakınlığı onu çıldırtıyor, doğru düşünmesini engelliyordu.

– Sen...

– Я.

Sasha kuru dudaklarını yaladı. Adamın tişörtünün eteğini kaldırıp sert karnına dokunmayı o kadar çok istiyordu ki başı dönüyordu.

– Hiç gülümsemediyorsun. - Dedi sessizce. Aslan şaşkınlıkla dondu, ama sadece bir saniyeliğine.

– İş bu. - Elini kaldırdı ve dolabın üzerine koydu. - Eğer köpek hakkında konuşmak için buradaysanız.....

– Evet. Ve hayır. - Sasha başını salladı.

– Konuşacak başka ne var ki?

Gerçekten anlamıyor muydu? Tam burada, şu anda, kimsenin içeri girip onları yanlışlıkla yakalamasından korkmadan ona saldırmaya hazırды.

– Bu konuda bir şeyler yapmalıyız. - Sasha kısık sesle, aralarındaki mesafeyi en aza indirerek ve bu aptalca oyunu durdurmak istediğini söyledi.

– Neyle?

– Seninle benim aramdaki gerginlikle.

– Bir şeyler mi çeviriyorsun yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?

Kadının inatçı parmakları adamın göğsüne dokundu ve Lev nefes almakta zorlanıyormuş gibi dondu kaldı.

– Biri var mı? - Fısıltıyla sordu.

Bakışlarını göğsünde duran elden yüzüne kaydırды.

– Yani, ilişkiler.

– Bunu neden istiyorsun? - Gözleri daha da karardı.

– Seni öpebilir miyim yoksa birine mi bağlısın bilmem gerekiyor.

- Sasha açıkladı.

Lev bakışlarını onun dudaklarından ayırmadı.

– Evet." Derin bir nefes aldı ve sanki acı çekiyormuş gibi yavaşça nefes verdi. - Karmaşık bir durum. Ben... yalnızım ama bağlıyım. И...

– Yani sabit bir partnerin yok mu?

– Hayır.

Parmak uçlarında durdu ve onu kendine çekti. Vücudundan bir ürperti geçti, nabızı hızlandı. Sasha tüm vücudunu ona doğru bastırды ve nefes alışının ağırlaştığını hissetti. Kendini daha fazla tutamadı, vücudu arzudan kaynaklanan acıyla patladı.

Ve sonra onun sıcak elini sırtında hissetti. Artık önünde hiçbir engel kalmadığını fark etti. Lev tek kelime etmeden bedenini kabaca onunkine bastırды ve dudakları bir öpücükle birleşti. Sıcak, ateşli, tutkulu. Tüm engelleri ortadan kaldıran bir öpücük. Biraz dikkatsiz ve hatta vahşi. İs ve duman dokunuşlu tatlı bir öpücük. Dilleri iç içe geçti, dişleri garip bir şekilde birbirine çarptı ve dünyanın geri kalanı zihni uyuşturan bir heyecan sisi içinde kayboldu.

– Ve sen yapmadın-" Nefes nefese kalan Sasha birkaç saniye sonra ondan uzaklaştı.

– Üç yıldır kimseyle birlikte olmadım. - Lev onun sıcak dudaklarına doğru nefes verdi.

– Oh, peki ya..." Sersemlemiş bacaklarının üzerinde yavaşça ondan uzaklaştı, bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Titreyen parmaklarıyla şişmiş dudaklarına dokundu, sonra ona b a k t ı . - Peki ya bir yıl önceki nişanlın?

Yüzü bir anda değişti ve eski kopuk ifadesine büründü.

– Üç yıldır bitkisel hayatta. Negatif prognoz.

– Komada mı? - Sasha kaşlarını çattı. Tsarev başını salladı.

– Bunu söylemek yanlıştır. Bir kişi ortalama üç hafta komada kalır, daha sonra bilinci yerine gelir, ölür veya beyin hasarının geri döndürülemez olduğu ve vücudun bilinci yerine gelmeden hayati fonksiyonlarını koruduğu bir ara aşamada kalır.

Sasha sendeledi. Sanki boğazı kesilmiş gibiydi. İşte rakibi bu - ortalıkta olmayan ama dönüşünü bir mucize gibi beklediği kişi.

– Köpeği yarın sabah alabilir misin? - Zorlandı.

– Sasha. - Lev ona doğru uzandı.

İlk kez onun adını söyledi ama kadın geri çekildi ve uzak durmasını işaret etti. Kalbi hâlâ umutsuzca çarpıyordu ve dudakları onun öpücüğünün tadını hatırlıyordu.

– Alacak mısın? - Zorlukla duyulabilir bir şekilde sordu. - Lütfen.

– Tamam. - Tsarev suçlulukla başını salladı.

– O zaman konuşuruz. - Sasha öyle dedi ve hışımla soyunma odasından çıktı.

Bölüm 19

♪ *Serebro - Sweetly*

Sasha nadiren bu kadar çaresiz bir duruma düşmüştü. Duyguları onu bunaltıyordu. Bir yandan, kesinlikle imkânsız bir durum söz konusuydu: özgür gibi görünen ama sıkı bir şekilde meşgul olan bir adam ve diğer yandan, onunla birlikte olmak için saplantıya benzer bir arzu ve sağduyunun argümanlarından ölçülemeyecek kadar güçlüydü.

Kapalı ve huysuz yapısı erkekliğiyle birleşince ilgisini çekmiş ve onu daha önce tanıştığı diğer erkeklerin çekiciliğinden ve açıklığından çok daha fazla cezbetmişti.

Kız içten içe, kendi davranışlarının Aslan'ı kendini diğer insanlardan soyutladığı kafesten çıkarma arzusundan kaynaklandığını anlıyordu. Normal hayatında olmayan küstahlık bile, doğru zamanda sadece bir kışkırtma aracı olarak ortaya çıkıyordu: dikkatini kendine çekmek, onu kızdırmak, fark etmesini sağlamak için. Yaptıkları her konuşma daha çok bir oyun gibiydi, rakiplerinin her biri zayıf noktalarını araştırıyordu.

Ama bu oyun onun için neden bu kadar önemliydi?

Aslan onda bambaşka duygular uyandırdı: romantizm, tutku, umut. Sasha bu duyguların doğrudan kalbine dokunacağını biliyordu. Bu sevdaya bir an önce son vermeliydi ama şimdi tam tersini yapacaktı. Kader ona karşı pek de adil davranmamıştı. Kaygısız bir gençlik yerine bir sürü sorun yaşamıştı: küçük kardeşinin yetiştirilmesini üstlenmek zorunda kalmış, ona bakmak, yarı zamanlı işlerde çalışmak ve üniversiteyi bırakmamak arasında gidip gelmişti.

Sasha yirmi yıl boyunca steril bir kozanın içindeymiş gibi var olmuştu: kişiliksiz. Yumurtadan hiç çıkmamış bir civciv gibi. Sevinçleri, duyguları, tensel zevkleri yoktu. Ama tam anlamıyla nefes almayı, bir kadın gibi hissetmeyi, biri tarafından arzulanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Belki de ikisinin de ihtiyacı olan şey budur. Adamın kalbi meşguldür ve kadının kendi kalbini açacak zamanı yoktur. İki yalnız insan

Ciddi bir ilişkiye tam olarak yatırım yapamayan, belirli ihtiyaçları olan kişiler. Neden günlük yaşamın esaretindeki boş saatlerini heyecan verici ve hoş bir şey için harcamıyorlar? Neden birbirlerine biraz sıcaklık ve tatlı hisler vermiyorlar? Kim daha kötü durumda olacak?

Bir insanın yapması gereken bazı hatalar vardır. Acıtacağını bilse bile.

Sasha bunu denemezse kendini asla affetmeyecekti. Ve "için" argümanlarını arka arkaya sıralayarak, mantığın sesini gayet iyi duydu, ancak kasıtlı olarak görmezden geldi. İnsanlar her seferinde doğru olanı yapsaydı, sakın akşamlarda bir kadeh şarap içerken neye pişman olurlardı?

– Grigory, kalkma vakti geldi. - Yavaşça seslendi.

Saatın erken olmasına rağmen çocuk neşeyle yatağından kalktı. Dün yer değiştirmişlerdi çünkü Grinya alt katta, Tolya'ya daha yakın bir yerde uyumak istemişti. Ve bütün geceyi birbirlerine sokularak geçirmişlerdi. Belirtmek gerekir ki, köpek yavrusu onu tam bir zevke getirmişti, Saşa böyle bir şey beklemiyordu bile. Küçük kardeş canlanmış gibiydi, tüylü olanla oynasırken, onu beslerken ve yürüyüşe çıkarırken bütün akşam gözleri parladı.

Kız onu kendilerine alabilmeyi bile diledi. Birkaç ay içinde Tolya, kucağa alınabilen tüylü bir ayı yavrusundan kolay kolay hareket ettirelemeyen bir ata dönüşecekti. Çok fazla kir, çok fazla kıl ve çok fazla yiyecek olacaktı. Tahmin ettiği gibi, torbalar dolusu yem alması gerekecekti. Ayrıca, Anatoly'nin toplum içinde terbiyeli davranması ve kimseye zarar vermemesi, kendini otoriter ve güçlü hissetmesi için bir köpek bakıcısından ders alması gerekecekti. Bu da yine para, para, para demekti.

Ayrıca Anna Arkadyevna, dairesine sormadan bir hayvan getirdiklerini öğrendiğinde pek mutlu olmayacaktır. Ve köpek maksimum boyutuna ulaştığında, sıkışık olacaklar. Bu büyüklükte bir hayvanla ev kiralamaya çalışmak neredeyse imkansız. Ancak, Tsarev'de olduğu gibi, Sasha da düşünmeden edemiyordu: Grinya'nın bir mutlu bakışı buna değerdi! Anne babasının ölümünden bu yana çocuk ilk kez bu kadar mutlu ve canlı görünüyordu.

– Yürüyüşe çıkıyoruz. - Yataktan kalkarak rahatça söyledi.

– Önce yüzünü yıka. - Kız gülümsedi. - Daha gözlerini bile açmadın!

– Hayır, Tolya su birikintisi yapabilir. - Mırıldandı, pantolonunu çekti ve tüylü iri adamı kucağına aldı.

– Bırak onu, çok ağır.

– Tasmamız yok, bu yüzden kaçmadığından emin olmak zorundayız.

Grinya rüzgârlığını giyerek koridora doğru yürüdü. Kapı tıkırdadı. Kardeşinin yalınayak gitmediğini umarak Saşa kahvaltı hazırlamaya gitti. Esneyerek kahveyi kaynamaya bıraktı. Dün geç yatmışlar ve uzun süre uyuyamamışlardı: her biri aşırı duygu yoğunluğundan. Kız, Leo'yla olan konuşmayı kafasında tekrar tekrar canlandırırken, küçük kardeşi yavru köpeği okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

– Peki bu teyze iyileşip Tolya'yı götürdüğünde, onu ziyaret edebilir miyim? En azından arada bir? - Sokaktan geri dönerken sordu.

Köpek dün yemek yediği tabağın etrafında koşuşturdu. Tabağın yanına oturdu ve zeki gözlerle Sasha'ya baktı.

– Bilmiyorum. - Dürüstçe cevap verdi. Dün satın aldığı pahalı yiyecekleri çıkarıp üzerine döktü. - Bugün Tolya'yı iş arkadaşlarımdan birine vereceğim. Yalnız yaşıyor, teyzesi hastaneden çıkana kadar ona bakabilir. Onu burada birkaç gün bile tutamayacağımızın farkındasınız, değil mi? Anna Arkadyevna öğrenirse, komşulardan biri ona söylerse, köpek yavrusuyla birlikte sokağa düşeriz.

– O kötü kızıdan nefret ediyorum. - Grinya öfkeyle tısladı.

Masaya otururken gözlerini bir noktaya dikti. Ağlamamak için dudaklarını büzdü.

– Merak etme. - Sasha sessizce söyledi. - Tolya iyi olacak. Ve sen ve ben fırsat bulduğumuzda bir köpek yavrusu alacağız.

– O zamana kadar yaşlanmış olacağım.

– Hiç de değil.

– Tolya'nın bizimle kalmasını istiyorum.

Kız iç çekti. Eğer yapabilseydi, ona tüm dünyayı verirdi.

– Sırt, yeni bir iş buldum. Henüz çalışmıyorum bile: sadece bir stajyerim. Bir gün kendi ayaklarımın üzerinde durduğumda.....

– Ondan vazgeçmek istemiyorum. - Çocuk neredeyse ağlıyordu.

Sasha çiğnemekte olan yavru köpeğe, sonra da kardeşine baktı:

– Özür dilerim. Hayatta her şey istediğimiz gibi olmaz.

Yaklaşan gözyaşlarını yumruğuyla sildi ve ona ciddiyetle baktı.

– Ben büyüdüğümde, istediğimiz her şeye sahip olacağız. Sana istediğin her şeyi alacağım ve artık bir battaniyenin altında ağlamak zorunda kalmayacaksın.

– Oh... - Sasha nefes verdi.

İşlerin özellikle zorlaştığı anlarda küçük kardeşinin onu duyduğunu çok az biliyordu.

– Okul için hazırlanmam lazım. - D e d i , kalktı ve odasına gitti. Ocaktaki kahve tabii ki kaçtı.

Yavru köpekle birlikte birime gelen Sasha, Sofya Pavlovna ve Anya'yı vardiya değiştirirken yakaladı.

– Bu küçük tatlı yavruyu kimin alacağına karar vermedin mi? - Sophia köpeği sevmek için koştu.

– Oh, ne Ne tatlı şey!- katıldı k onu mavi gözlü, kıkırdayan Anya devraldı.

– Peki ev sahibesinden ne duydun? Sasha sadece omuzlarını silkti.

– Tsarev vardiyası biter bitmez yavru köpeği alacağına söz verdi. - Saatine baktı. Bu yeterince erken olacaktı. - Sanırım sahibi hakkında bize bilgi verirler. Kirill'in köpeği kaza yerinden almasının bir sebebi olmalı.

– Sen benim tatlımsın," diye güldü Anya köpek yavrusu burnunu yalarken.

– Levuşka'nın bu tombul çocuğu kendine almasına ne sebep olmuş olabilirdi? - Köpeği kulaklarının arkasından kaşırken, Sofya şarkı söyledi. - Hayal bile edemiyorum.

– Bilmiyorum. - Sasha söyledi.

– Ama o senin için en iyi öğretmen olacak, değil mi oğlum? - Kadın kendini onun önüne indirdi. - M-moo! Şimdi seni öpeceğim! M-moo!

– Onu birimde bırakalım mı? - Anya sordu.

– Oh, patronlarımızı tanıyorsun. - Sofya homurdandı. Sasha, sanki birinin bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi arkasını döndü.

Tsarev garajda diğer itfaiyecilerin arasında duruyordu; ekipmanı yeni görevliye teslim ediyorlardı. Ona baktığında başını salladı ve hemen arkasını döndü. Sasha'nın göğsü ağrıyordu. Aklındaki şey doğru

değildi ama bunun farkına varması bunu yapma isteğini azaltmadı.

Sofya Pavlovna eve gittikten sonra Anya ile birlikte çay içip ders çalışmaya başladılar. Tolya'yı kucağında tutması gerekiyordu, çünkü herkesin hayranlığını kazanan köpek yavrusu, daha fazla insanın bulunduğu garaja doğru koşmaya devam ediyordu. Ancak şu anda bekçilerin yoluna çıkmasına izin vermek imkansızdı. Köpek henüz uykuya dalmıştı ve Sasha akıl hocasının açıklamalarını özümsemeye başlamıştı ki cam bölmeye narin bir vuruş geldi.

– Benim. - Tsarev sessizce arkalarını döndüklerini söyledi. - Merhaba.

Tanrım, hayır! Onu deri ceket, kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla görmek, savaş kıyafetleri ve kaskıyla görmekten neredeyse daha zordu. Dev kelimenin tam anlamıyla her şeyi giyebilirdi ve her görünüm onu ateşli ve seksi yapıyordu. Sasha onun dudaklarını tekrar tatmak için sabırsızlanıyordu.

Nefes alıp vermesi kesildi, nabzı tehlikeli derecede hızlandı.

– Merhaba," dedi kısık bir sesle, içinde bulunduğu durumun herkes tarafından fark edilmesinden korkuyordu.

– Merhaba!" dedi Anya, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Onun üzerinde de aynı etkiyi yaratmamış mıydı? Kendini nasıl bir arada tutabiliyordu? - şimdiden eve mi dönmüştü?

– Evet ve anlaştığımız gibi yavruyu almaya hazırım.

– Hadi, sana her şeyi açıklayacağım. - Sasha ayağa kalktı. Akıl hocasına döndü. - Anut, bir dakika içinde seninle olacağım.

– Tabii ki. - Onlara ilgiyle bakarak cevap verdi.

– Hadi, dışarı çıkalım. - Sasha fısıldayarak yavru köpeği Leo'nun ellerine bıraktı.

Tolya'yı göğsüne bastıran Tsarev, itaatkâr bir şekilde onun peşinden dışarı ıktı.

– Sash, dinle, dün hakkında konuşmak istiyorum. - Garaj kapısından çıkıp uzaklaşırlarken öyle dedi.

Yüzü gergindi. Köpek yavrusu ceketini koklarken Lev güneşe karşı gözlerini kıstı. "Üç yıldır kimseyle birlikte olmadığımı söyledi," diye hatırlattı Sasha kendi kendine. Adam burada onları birbirlerinden sonsuza dek uzaklaştıracak bir şey söylemeden önce saldırıya geçmeleri gerekiyordu.

– Size bir teklifim var. - İş adamı gibi bir yüz ifadesi takındı. - Seks yapmalıyız.

Tsarev'in yüzü gerildi. Sanki konuşma gücünü kaybetmiş gibiydi.

– Birazdan açıklayacağım. - Sasha açıklamak için acele etti.

Muhtemelen etrafında bir sürü seksi kız vardır ve bir grup arasından istediğini seçebilir. Ama yapmazsa, kendine göre sebepleri vardır. Belki evlenme teklifinden sonra onu gönderecektir ama kız denemekten başka bir şey yapamaz.

– Senden hoşlanıyorum. - Sasha açıkça söyledi. Öğretmenine bakan bir öğrenci gibi ona bakmaya zorlanan kız kendine pek güvenmiyordu, bu yüzden devam etmek için düzensiz bir nefes almak zorunda kaldı. - Görünüşe göre sen de benden hoşlanıyorsun.

– Sash. - Lev ona tuhaf tuhaf bakarak söze başladı.

– Bunu iyice düşündüm, o yüzden araya girme. - Bana el salladı. - Dün bana söylediğin her şeyi duydum. Ve inan bana, özel hayatına girmeyeceğim. Sana teklif edeceğim şey ikimizi de hiçbir şeye mecbur bırakmayacak.

Muhtemelen cesaret için bir içki içmeliydim. İş yerinde anlaşılmayacaktı ama kelimeleri cümlelere dökmek çok daha kolay olacaktı.

– Sokaktaki partnerlerle cinsel rulet oynamayacak kadar titiziz. - Sasha ağzından kaçırdı. - Ama ikimizin de enerjimizi boşaltacak bir yere ihtiyacımız olduğunu inkâr etmek aptallık olur. Birbirimize yardım etmek için takım olabiliriz.

– Bana *arkadaşlık seksi* mi teklif ediyorsun?

– Arkadaşlık mı? Size yalvarıyorum. - Gergin bir şekilde kıkırdadı. - Sadece seks. Konuşmayabilir ya da sosyalleşmeyebiliriz bile. Zaman zaman birbirimizi görür ve sevişiriz. Ta ki... yani, ciddileşene kadar. Ya da birbirimizi öldürene kadar, ki bu muhtemelen çok daha erken olur.

Tsarev o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Sasha onun şaşkın bakışları altında domates gibi kızardı. Ne büyük bir utanç! Böyle bir şeyi ona nasıl önerebilirdi ki? Belki de çok geç olmadan ona şaka yaptığını söylemeliydi?

– Şu anda cevap vermek zorunda değilsin. - Kaygısız bir el sallayışla ekledi. - Bunu bir düşün.

Kendine sarılmak, gözyaşlarına boğulmak ve kaçmak istedi. Ama bir mucize eseri Sasha soğukkanlılığını korudu ve olduğu yerde kaldı.

– Bunun sizin için doğru olduğuna emin misiniz?

Onu soymak ve yatağa götürmek istediğinden emin miydi?

Milyonlarca kez evet - ilk gördüğümde bile.

– Kesinlikle. - Sasha kararlı bir şekilde cevap verdi. - Anlaşmamız için birkaç kural bile uydurdum.

En azından o göndermedi. Yani fikri beğendi ve sadece düzeltmesi gerekiyordu.

– Hangi kurallar bunlar? - Yavru köpeği daha rahat kucaklayan Lev sordu.

– Bizi yakın tutan kurallar, böylece işleri karıştırmayız. - Yüzündeki bir bukleyi uçurdu. - İkimiz de bir şey iddia etmiyoruz. Konuşmayız, birbirimize bir şey sormayız, birbirimizi aramayız, sadece eğlence için buluşmayız - sadece seks için. Ayrıca kavga etmeyiz, kıskanmayız, sarılmayız, yalan söylemeyiz, birlikte yemek yemeyiz ya da el ele yürümeyiz. - Ona çıkış yolu bırakmayacak kuralları anında uydurmakta üstüne yoktu. Hatta Sasha zihinsel olarak yaratıcılığı için kendine iltifat bile ediyordu. - Ve evet. Öpüşmek yok, seks sırasında bile.

– Hayır. - Gözleri karardı, yaklaştı. - *Öpücüklerle.*

İyi ki Tolya aralarındaydı, kıvrılan ve yalpalayan tüylü bir yumru.

– Harika. - Elini adamın geniş avucunun içine soktu ve sıkıca sıktı. - Ne zaman başlamaya hazırsın?

– Şeytan..." Gözlerini devirdi ve yorgun bir şekilde nefes verdi. - Bunu yaptığımı pişman olacağım.

Sasha ikisinin de üzüleceğini biliyordu. Ama umurunda değildi, onunla bir an önce seks yapmak istiyordu. Tsarev güçlü ve kuvvetliydi ama fantezilerinde onun kıyafetlerini elleri yerine dişleriyle yırtıyordu. Bu düşünceler şu anda bile onu tahrik ediyordu.

– Kimse üzülmecek. - Kız boğuk bir sesle cevap verdi. - Sen beni istiyorsun, ben de seni. Pişman olacak ne var? Bu herkesin yararına olan bir iş ilişkisi.

Orgazma ihtiyacı vardı ve ne pahasına olursa olsun bunu ondan alacaktı. Tehdit ve şantaj bile olsa. Ama şefkat, tutku ve çabayla daha iyi.

– Özellikle sizin için çok elverişli. - Sasha özetlemeye karar verdi.

– Öyle mi?

– Evet, bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Sen ve ben, birbirimiz için bir hiçiz. Bizler yetişkiniz ve çok meşgul insanlarız. Bakmam gereken küçük bir kardeşim var, biliyorsun. Bu da kolay değil. İkimizin de buna ihtiyacı var. Seks. *Bol bol seks*.

Anlatılanlara bakılırsa ikisi de son derece rahatsızdı. Ama bilinç, aralarındaki cinsel ateşte çoktan sönmeye başlamıştı.

– Güzel. - Tsarev başını salladı. - Ama benim de bir şartım var.

– Hangisi?

– Sadece birbirimizle yatarız. Eğer benimsen, sadece benimsin. Eğer bir kaçamak yaparsan, bana söylemek zorundasın ve duracağız. Tek gecelik ilişki yok.

– O zaman aşırıya kaçmıştım çünkü bütün gün bir şey yememiştim. - Sasha utanmıştı.

Genel olarak bu durum hoşuna gitmişti.

– Aynı şey benim için de geçerli. - Ciddi ciddi söyledi. - Yatağında başka kadın olmayacak.

Başını salladı.

Arzu ağı onları gittikçe daha sıkı sarıyordu ve bundan kurtulmak imkânsızdı. Romantizm, okşamalar, ilgi ve içten konuşmalar yoktu, böylece Tsarev, nişanlısı hayattayken biriyle aşk ilişkisi kurduğu gerçeğiyle kendine eziyet etmeyecekti, şüpheli olsa bile. Ama seks yapacaklardı. Hayal bile edemeyeceği türden ateşli bir seks. En azından Sasha öyle umuyordu.

– Bunu ne zaman yapacağız? - Diye sordu ve dudağını ısırıldı.

– Bugün kaçta çıkıyorsun?

– Oh..." kafası karışmıştı. - Saat dört.

– Saat tam dörtte sizi bölümün arkasındaki otoparkta bekliyor olacağım. - Bu o kadar tereddütsüz söylenmişti ki, kız sadece kabul edebildi.

Kardeşinin o sırada hala jimnastikte olacağını ve arkadaşlarından birinin onu karşılamasını isteyebileceğini düşünerek hemen cevap verdi:

– Anlaştık.

– Güle güle, çocuklar! Kuru kollar! - Solovyov'un neşeli sesi onlardan birkaç metre ötede duyuldu. Yeni muhafızlara veda etti ve aceleyle yanlarına gitti. - Sanya, merhaba, şanslısın: sen gece için evine gidiyorsun, ama biz burada kalmak zorundayız. Buradaki ranzalar, tahtaların üzerinde uyuyormuşsun gibi boktan!

Cyril ona sarıldı, sonra yavru köpeği okşadı, sonra başını kaldırıp Lev'e baktı.

– Neyi tartışıyoruz?

– Hiçbir şey. - Tsarev suratını asmadan cevap verdi. - Bunu zaten tartışmıştık.

Her zamanki gibi, repertuarınızda. Ama bu daha da iyiydi. Daha fazla açıklama yapmadan arkasını dönüp motosikletine yöneldiğinde, arkadaşı sadece sırtıttı.

– Hey," diye onu takip etti, "onu nasıl götüreceksin? - Yolda Sasha'ya döndü. - Güle güle, Sanek!

Lev'in Tolya'yı kendi ceketinin içine yerleştirerek ve köpeğin ağzı için sadece bir açıklık bırakarak fermuarını çekmeye çalışarak onu taşımanın bir yolunu bulduğundan emin olduktan sonra gülümsedi ve işyerine gitti. Sasha kendini yerden yüksekte uçuyormuş gibi hissediyordu. Oraya bir topla fırlatılmış olması ve yakında acı içinde düşecek olması önemli değildi. Önemli olan şimdi olmasıydı. Ve şu anda kendini çok iyi hissediyordu!

Bölüm 20

♪ *Wenz & pavluchenko - Envy* ♪

Neydi o?

Lev Tsarev'in düşünceleri şu anda yalnızca gerçekleşen konuşma ve daha spesifik olarak seks konusu etrafında dönüyordu. Ondan uzak duracağına dair kendine söz vermişti ve öpücükleri onun kadar tutkulu ve patlayıcı olan bir kızla yakınlaşmaktan başka bir şey söz konusu olsaydı bunu yapacağına yemin etmişti.

Onun yanında çıldırıyordu! Peki, kadın ona kendini kelimenin tam anlamıyla bir tepside sunmuşken onu nasıl reddedebilirdi?

Önceki gece boyunca Lev gözünü bile kırpmamıştı. Sanayi bölgesindeki terk edilmiş bir atölyeye yaptığı gece ziyaretinden bile memnundu. Böylece en azından, asla **u y a n m a y a c a k**, ama sonsuza dek elini ve kalbini sunacağı kızın önünde bir hain olarak görüldüğü ağır düşüncelerden uzaklaşmayı başarmıştı. Ateşle savaşan Tsarev, zayıflığı yüzünden kendinden nasıl nefret ettiğini düşündü ama sadece Sasha'nın öpücüğünün tatlılığını dilinde hissetti ve onu tekrar öpmek için şiddetli bir istek duydu.

Sabah Lev onu gördüğünde kendini cesaretsiz ve güçsüz hissetti. Konuşma sırasında onun tatlı dudaklarına bakan adam, buna katlanamayacağını fark etti. Kadının ona sunacağı ilgi kırıntılarını bile kabul etmeyecekti. Bir ucube, bir hain, bir hain - her şey olabilirdi, ama şansı olduğu sürece bu kızla birlikte olacaktı.

O özel biriydi. Olağanüstü. Sesi, gözleri, utangaç gülümsemesi, yanaklarındaki allık - her bir özelliği adamın zırhındaki boşlukları ve zayıf noktaları bulmakta, içeri sızmakta ve bir anestezi gibi davranmakta ustaydı. Sadece onun yanında tam bir nefes alabiliyordu, ne kadar uğraşırsa uğraşsın karşı koyamadığı tek kişi oydu.

Ve şimdi bile, pek çok yararlı şey yapabilecekken, son bir saattir köpek yavrusuyla parkta yürüyordu. Bir ileri bir geri yürüyor ve düşünüyordu,

Düşünüyor, düşünüyor. Ve tüm düşünceleri onun teklifini kabul edemeyeceği gerçeğine vardı. Ama reddedemezdi de - teklif ondan daha güçlüydü.

Artık Toly'nin yeni bir tasmaı ve akşam yürüyüşleri için reflektörlü ve yanıp sönen ışıklı şık bir tasmaı vardı. Boynundaki itfaiye aracı gibi kırmızı kayış, gündüzleri bile yoldan geçenlerin dikkatini çekiyordu. Tıpkı köpeğin kendisi gibi - safkan, güçlü, gözlüklü. Tolyan, çekiciliğinin farkındaymış ve bu nedenle kendine güveniyormuş gibi, Leo'nun yanından hiç ayrılmadan ve sadece ara sıra bir çiçeği ya da bir otu koklamak için dikkatini dağıtarak yol boyunca yoğun bir şekilde ilerledi.

– Adı neydi? - Bir kız önlerinde durdu. - Onu sevebilir miyim?

– Yapabiliriz. - Tsarev ilk soruya cevap vermedi.

Ve nedense yabancınn genç ve çekici olduğunu, ama onda hiçbir duygu uyandırmadığını fark etti. Arzu bile.

Hayatını öncesi ve sonrası olarak ikiye bölen kazadan bu yana geçen onca zaman içinde seks yapmak için pek çok fırsatı olmuştı ama Lev hiçbirini değerlendirmemişti. Bir aziz değildi ve bekârlığı benimse miyordu ama içinde bir daha asla yanında olmayacak birine verdiği sözlerden daha güçlü bir şey vardı. Yapamazdı. Yapamazdı, hepsi bu. Alina hastanede yatıyordu. Kalbi atıyordu, nefes alıyordu. Binlerce bilim ve tıp dehası ona Alina'nın öldüğünü ve bir daha uyanmayacağını söylese bile Tsarev bunu kabul etmeyi reddetti.

Ta ki Sasha ortaya çıkana kadar.

Onunla tanıştıkları ilk andan beri her şey farklıydı. Belki de sabır eşiğine ulaştığı içindi ve uzun süreli yoksunluk beyni için kötüydü. Ama kazadan bu yana hayatında çizgiyi aşmak ve kendini yeniden canlı hissetmek istediği ilk kız oydu. Evet, Lev hâlâ suçluluk ve acı hissediyordu ama artık kayıtsızmış gibi davranamazdı. Sasha'nın yaklaşmasına izin vermek istiyordu. Buz gibi maskesinin altında saklanan ve... sıcak olan şeye dokunmasına izin vermek istiyordu. Çok sıcak!

Saat tam dörtte itfaiye istasyonunun karşı tarafında onu bekliyordu. Ducatti Streetfighter'ını arabaların arasına park eden Lev, Sasha'nın görüneceği binanın köşesini izliyordu. Adam ilk kez o kadar gergindi ki yanaklarının içini ısıırıyordu. Ve bugün ilk kez duş aldı, duman gibi kokmamak için kendini jelle iyice ovdu, çünkü Sasha onun tenine dokunacak ve kokusunu içine çekecekti. Sadece bunu düşünmek bile sikinin sabırsızca sarsılmasına neden oluyor, fermuarının altında bir gerginlik yaratıyordu.

Sasha beşi on geçe göründü, Lev onun fikrini değıştirdiğı ve gelmeyeceğı fikrine neredeyse alışmıştı. Kız hemen gözüne çarptı ve uçarcasına bir yürüyüşle doğru yöne doğru ilerledi. Saçları omuzlarının üzerinden ipeksi dalgalar gibi akıyor, uçları rüzgârın oynadığı güzel halkalar halinde bükölüyordu. Ve bu manzara itfaiyecinin kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

Aslında Leo'nun şu anda tek ihtiyacı olan hızlı ve kolay bir deşarj için bir kız bulmaktı. Duygu yok. Davet beklemeden üzerine atlayacak ya da sikini ağzına sokacak birine ihtiyacı vardı. Ama önünde başka biri daha vardı. Onu utangaç bir çocuğa, kızın yüzüne bakmaya korkan azgın bir lise öğrencisine dönüştüren.

– Merhaba," dedi, yaklaşarak.

Sasha'nın dudakları kırmızı rujla boyanmıştı. Oh... yeni ve heyecan verici derecede tehlikeli bir şey. Onu öpme dürtüsü Tsarev'in biraz başını döndürdü. Ya da belki de rüzgârın ona taşıdığı ten kokusuydu?

– Tolya'yı evde mi bıraktın? - Sasha sordu.

Kadının sesi ona inanılmaz şeyler yapıyordu. Bu ses onu dizlerinin üzerine çöktürebilir ve ona hükmedebilirdi: Bu güçlü, sağlıklı adam, sadece dudaklarıyla vücuduna dokunma izni için küçük cadının her isteğini yerine getirmeye hazırды.

– Konuşmak yok," diye hatırlattı Lev kendini toparlayarak. Ona kaskını uzattı. - Tak ve otur.

– Oh. - Sasha sırttı ve oyunlarının artık açıkça kabul edilmiş şartları olduğunu kabul etti. - Güzel.

Kaskını taktı, kayışını bağladı, motosikletin sağına doğru yürüdü ve dikkatlice arkasındaki yüksek koltuğa tırmandı.

– Kenara çekil. - Lev emretti.

– Mm-hmm.

– Daha da yaklaş.

Kız yaklaştı ve adam kızın vücudunun sıcaklığını hissetti.

– Sıkı tutun. - Kollarını onun beline dolayarak kilitleyen çocuk şöyle dedi.

– Oh, ö n s e v i ş m e . - Sasha kıkırdarak ince parmaklarını adamın sert karnında gezdirdi.

Adam şakayı takdir ederek gülümsedi ama kadın artık bunu göremiyordu.

– Hey, kask takmayacak mısın? - Kız aniden sordu. Kızın kalp atışları adamın sırtına çarpıyordu.

– Sadece bir tane var.

– Ah... - Kendini onun sırtına daha sıkı bastırdı.

Ama Lev hâlâ motosiklete oturduğu yerden dokunmak için acele etmiyordu.

– Neyi bekliyoruz? - Sasha temkinli bir şekilde etrafına bakındı.

Meslektaşlarından herhangi birinin onları burada birlikte görmesine imkân yoktu. Otoparktan çıkmamız gerekiyordu.

– Konuşmalar. - Tsarev hatırlattı.

Nefes almak için bakışlarını benzin deposuna indirdi. Kazadan sonra Lev asla araba direksiyonuna geçmemişti. Bisiklet kullanmak onun için çok daha kolaydı. Ama şimdi bir yolcu kullanacaktı. Hayır, o bile değil - bir kadın yolcu. Dürüst olmak gerekirse, bu akşamı planlarken adam bir şekilde bu noktayı gözden kaçırmıştı. Ya bir şeyler t e r s giderse?

Eğer onlar...

– Eğer acele etmezsen, külotumdaki ateş beşinci dereceye ulaşacak. - Sasha kısıp sesle tırnaklarını adamın karın kaslarına geçirerek konuştu. - Söndürmek için ek kuvvet talep etmek istemezsin, değil mi?

– Hayır, tek başıma iyi olacağım. - Lev nefesini verdi, avucunun önünü keserek kot pantolonunun kemerinin altına yöneldi. - Hey. Silahlar sadece söndürme alanında kılıfından çıkarılır, sana eğitim literatürü vermediler mi?

– Üç ders kitabı, bir not ve bir güvenlik kılavuzu. - Şakacı bir şekilde cevap verdi.

– Onları baştan s o n a ezberlediğinden emin olmalıyım. - Sırıttı.

- Aksi takdirde sana zor anlar yaşatacağım.

- Oh, ne kadar kötü bir hafızam var..." diye mırıldandı Sasha, kendini onun sırtına yaslayarak. - Beni önceden cezalandırabilirsin.
- Anlaşıldı. - Dedi Lev, motosikleti koltuktan çekerek.
- Konuşmamayı kabul eden insanlar için çok fazla konuştular.

Bölüm 21

Porno filmler - Seni çok özledim 🎵

Motosikletten indiğinde Sasha mutluluktan çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Hayatında hiç böyle duygular hissetmemişti! Hız, serinlik, saçlarında rüzgâr! Ve düşmemek için yol boyunca göğsünü bastırmak zorunda kaldığı yaşlı itfaiyecinin sıcak sırtı. Önünde ne vardı... Hayal etmeye korkuyordu ama şimdiden onu bekliyordu.

– Bir han mı? - Miğferini çıkarıp etrafına bakınarak sordu.

Birimden iki blok ötede, küçük bir zincir otelin önünde durdular.

– İşte böyle. - Tsarev kaskı ondan alıp bisikletin gidonuna yerleştirerek cevap verdi. - Tarafsız bölge.

Yapılacak en doğru şey buydu. Onun evine gidip geçen yılın anılarına dalmak mı? Hayır, şu anda buna hazır değildi.

– Haydi. - Sesi kuru geliyordu ama Lev onun elini tuttu ve onu kendine çekti.

Onun elini tuttu!

Sasha neredeyse çocuksu bir sevinç hissetti. İlk kez iri yarı, yakışıklı bir adam onu sokakta gezdiriyordu ve hiçbir şeye karar vermek zorunda değildi.

Tsarev onun için kapıyı tuttu. Otelin lobisine girdiler.

– Burada bekle. - Kanepeyi işaret etti.

O da oturdu.

Lev resepsiyon görevlisinin masasına gitti, tüm soruları kendisi çözdü, her şeyin parasını kendisi ödedi. Sasha bunu izlerken çelişkilerin içini parçaladığını hissetti. Bir yandan, muhtemelen otele sadece telekızlar sevişmek için getiriliyordu. Diğer yandan, partnerinin ona k a r ş ı gösterdiği özen ve inceliği hissetti. Yanına gelip ona elini uzattığında, Sasha kendini neredeyse bir prenses gibi hissetti.

Etrafındaki herkes iki yetişkinin bir otel odasını ne için kiraladığını fark etse bile, o bunu hiç umursamadı.

– Ne büyük bir yatak! - Odaya girip yatağı gördüklerinde haykırdı.

– Büyük boy. - Lion kısık sesle kapıyı arkalarından kapattı.

Evet, gerçekten de öyle. Yatağa sığması gereken iki metre boyundaki itfaiyeciye kıyasla küçücük olan oydu. Bu arada adamın boyu kaçtı? Sasha hiç sormamıştı, değil mi?

– Gerçek bir sikiş. - Kaygısız bir ifadeyle söyledi.

Ama aynı şeyi burada da yapacaklarını fark etmesi yanaklarının anında kızarmasına neden oldu. Sasha daha çok nişanlısıyla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştıramamaktan endişe ediyordu ama şimdi heyecan aklını başından aldığı için nasıl davranacağını bilemiyordu. Buradalar - gerçek bir yatağa birkaç metre ve birlikte uyumaya birkaç adım uzaktalar! Gerçekten!

– Ne yapıyorsun? - Kızın eşikte tereddüt ettiğini görünce ona nazıkçe sordu.

– Sorun yok. - Sasha ona bakmaya korkarak dudaklarını yaladı. - Başlamak için en iyi yeri bulmaya çalışıyorum.

Ne salak ama. Bunu söylemeliydin!

– Önce çantayı yere bırak, ona cankurtaran simidi gibi sarılıyorsun. - Lev sessizce arkasından yaklaştı. Başındaki kayışı çıkarmasına ve çantasını girişteki kancaya asmasına yardım etti. - Buradayız, kapının dışında "Rahatsız Etmeyin" tabelası var ve geri dönüş yok.

– Güzel. - Kız, adamın nefesinin sıcaklığını ensesinde hissederek nefesini verdi.

Sıcak bir heyecan dalgası vücuduna yayıldı.

– Evet, bu çok iyi. - Kendini ona arkadan bastırdı ve kısık sesle konuştu.

Ve Sasha onun dudaklarını boynunda hissedince ürperdi.

– Ve sen-" Devam etmek için yutkunmak zorunda kaldı. - Üç yıldır bir ilişkin olmadı mı? Ya da seks?

Leo avucunu kızın karnına koydu ve kızı sertçe kendine doğru çekti.

Kuyruk kemiği büyük ve sert bir şeye çarptı.

– O. - Onun sabırsızlık içinde zonkladığını hissederek inledi.

– İkisi de değil. - Tsarev kulağına fısıldadı. - Ben istemedim.

Sasha bu his karşısında neredeyse boğulacaktı. Yani, ortaya çıktı, ne kadar basit olduğunu. Vahşi heyecan ve sıkışma, adam ona dokunur dokunmaz kayboldu.

– Ve bu tür bir ilişki? Daha önce biriyle yaşadın mı? - Nefes verdi.

– Hayır." diye yanıtladı ve onu geri çevirdi. - Kendi kurallarını çiğniyorsun. Konuşmak yok.

– Evet. Doğru. Evet. Sasha göğsünde ve bacaklarının arasında bir karıncalanma hissetti.

Lev'in kalbinin ne kadar hızlı attığını duyup duymadığını merak ettim. Ve neden sadece ona bakıyor ve onu öpmek için acele etmiyordu? Kanında gerçek bir volkan yok muydu?

– Her şey yolunda mı? - Lev sordu.

– Evet.

– Devam edelim mi? - Eli sırtından aşağı indi ve kıçını sıktı.

Adamın parfümünün kokusu başını döndürdü.

– Durabilecek misin? - Gözlerini onun güzel gözlerinden ayırmadan sırtıttı.

Tanrım, bir erkeğin elleri ona dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Vadim onu memnun etmeyi pek umursamıyordu, geçmiş ilişkilerinden bile. Belki de onun ihtiyaçları olduğunu ve okşanmak istediğini bile bilmiyordu.

– Durmak istemiyorum. - Aslan daha da aşağı eğilerek fısıldadı.

Ve onu öptü.

Oh. Tanrım.

Bu öpücük ilki gibi değildi. Hafifti, bir tüyün dokunuşu gibiydi ama umut vericiydi. Sasha katılmıyor, sadece dudaklarının ve dilinin ağzını keşfetmesine izin veriyormuş gibi görünüyordu, ama o dahil oldukça Lev daha ısrarcı oldu. Göğsünden gelen sıcaklık göğüs uçlarının acı verici bir şekilde gerilmesine neden oldu ve vücudunun üzerinde özgürce dolaşan elleri onu karşılık vermeye zorladı.

Kirpiklerinin altından Leo'nun gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordu. Duygularına tamamen teslim olmuştu. Belki anlaşmalarının kapsamı dışındaydı ama Sasha bunu, Lev'in her şeyi mekanik bir şekilde yapmasından daha çok seviyordu, bu tür bağlayıcı olmayan seks anlaşmalarında olması gerektiği gibi. Onun kollarında olmak, en azından her şeyin gerçek olduğunu hayal edebiliyordu ve bu, kısa bir süre için bile olsa kendini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu.

Tsarev'in parmakları kızın saçlarına dolandı, başını geriye çekti ve dudakları çıldırmış gibi kızın ağzına acı verecek kadar girdi. Bu hisler kızını sarhoş etmiş, sersemletmiş, çılgına çevirmişti. Aslan sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş ve kendini tutmak zorundaymış gibi onu öptü. Sanki vahşi bir açlığı tatmin ediyor gibiydi.

Sasha tüm bunların gerçekten yaşandığına inanamıyordu. Kız, tutku sisinin şimdi dağılacığından ve kendisini tekrar hayatındaki sorunların merkezinde bulacağından korkuyordu: evde, havalı yatakta, karanlık tavana bakıyor ve yatmadan önce umutsuzca bir başka zor günü nasıl yaşayacağını düşünüyordu.

Öpücükleri, sözleri ve hisleri sonsuza dek hatırlamak istiyordu. Karşısındaki adamın yüzünü, bu güçlü elleri, avuçlarıyla okşamaktan büyük keyif aldığı güçlü sırtını hatırlamak istiyordu. Lev, Sasha'nın dudaklarından uzaklaşmadan onu yatağa doğru çekti. Onu alıp götürmenin daha hızlı olacağını fark ederek, kalçalarının altından **t u t u p** yukarı kaldırdı. Kızın, Lev'in ayakkabılarından bu kadar akıllıca nasıl kurtulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece ayaklarından düşerken yere çarptıklarını duydu.

– Bekle. - Nefes nefese, fısıldadı.

Adam onu yatağa yatırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, ona bakmak zorunda olmadığı tek pozisyon buydu. Şimdi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

– İlk tanıştığımız andan beri bunu yapmak istiyordum. - Sasha kafası karışmış bir şekilde söyledi.

Elini dikkatlice başının arkasına koydu ve elastik bandı çekerek saçlarını bağlarından kurtardı.

Ooh-rah-rah-rah!

Her zaman uzun saçlı erkeklerin erkeksi olmadığını düşünmüş olan kişi, bunu gördüğünde dizlerinin üzerine çökerek bu hakaret için Tanrı'dan af dileyecekti.

Bu adam cehennem gibi acımasızdı, gevşek, parlak, dalgalı saçları acı çikolata rengindeydi, omuz uzunluğunun biraz altındaydı. Sasha adamın sadece başının hareketinden bile boşalacakmış gibi hissediyordu - eğer adamın güçlü omuzlarına yayılan tüm o zenginliği görseydi.

– Vay canına. - Kız elini adamın saçlarında gezdirerek nefes verdi.

Yumuşak ve pürüzsüzlerdi. Leo'nun dudaklarının kenarları kıpırdadı ve ona hafif bir yarım gülümseme verdi. Leo'nun nefes alış verışı de onunki kadar ağır ve düzensizdi.

– Artık devam edebilir miyiz? - Kısık sesle sordu.

– Yapmak zorundayız. - Başını salladı.

Ve bir saniye sonra dudakları Sasha'nın boynunda gezinmeye başlamıştı bile. Sasha sessizce hıçkırdı. Her karşılaştıklarında hissettiği heyecan, şu anda başına gelen çılgınlığın yanında hiçbir şeydi. Ne de vücudunda alev alev yanan ve etrafındaki her şeyi yakıp kül etmekle tehdit eden şiddetli arzu. Duygularının gücü onu hayrete düşürüyordu.

Tsarev'in dudakları boğazlı kazağının kumaşından göğüslerini öpmeye başlamıştı bile, dişleri göğüs uçlarını ısıırıyordu ve Sasha çoktan inlemeye başlamıştı ama bunun pek önemi yoktu. Balıkçı yakasını başının üzerinden çekti ve adamın göğüslerini görünce gözlerinin karardığını fark ettiğinde tatmin olduğunu hissetti. Sol meme ucunu serbest bırakan Lev, diliyle daire çizdi ve Sasha vücudunda keskin şimşekler çakarak bacaklarının arasına yerleştiğini hissetti.

Adam onunla alay ediyormuş gibi görünüyordu. Neden acele ediyordu? Kızın artık dayanamadığını göremiyor muydu?

Sasha ceketini tutup yere fırlattı ve tişörtünü **g i y m e y e** başladı. Lev ona yardım etmek zorunda kaldı. Tişörtünü çıkardığında kız kendi kendine yemin etti. Bu akşam unutulmaz olacaktı - yanında erkek güzelliğinin vücut bulmuş hali Apollo vardı.

Parmaklarını adamın kabartmalı göğsünde, dövmelelerin süslü çizgileri üzerinde gezdirdi ve dudağını ısırdı.

İşi bitti. Kesinlikle bitti.

Sasha onu hiçbir şeyden geri çeviremeyeceğini fark etti. Onun arzusunun gücünden korkmadan her türlü pozisyonu ve okşamayı kabul edecekti. Bundan zevk alacak ve daha fazlasını isteyecekti. İtaatkâr ve doyumsuz olacaktı -

Neye ihtiyaçı varsa. Çünkü ona ihtiyaçı var. İhtiyaçı var. Şu anda onun içinde ona ihtiyaçı var.

Yeni bir tutkulu öpücük ve kız o n u yatağa çekti. Lev onun boynunu öperken, kız parmaklarıyla adamın kot pantolonunun kenarını inceledi. Düğmeyi çözdü. Bacaklarını ayırıp kendini adamın vücuduna daha sıkı bastıran Sasha, adamın fermuarının altındaki çıkıntının açgözlülükle şişmiş etine bastırıldığını hissetti. Kahretsin, sonunda kontrolünü kaybediyor gibi görünüyordu....

Giysilerinin geri kalanının canı cehenneme - şimdi farklı yönlere uçuyordu! Lev'in sütyenini ne zaman çıkardığını fark etmedi bile: belki de sütyenini yırtıp atmıştı. Adamın kot pantolonu ve kızın eteği yere düştü. Birbirlerini öpmeye ve okşamaya devam ettiler; öpüşürken çıkardıkları sesler bile inanılmaz derecede heyecan verici ve tahrik ediciydi.

– Kahretsin, özür dilerim. - Özür dilerim," dedi.

Kotunu karıştırdı, cebinden prezervatif çıkardı ve hızla ona döndü. Bu duraklama Sasha'nın biraz nefes almasını sağladı.

– Bana bırak. - Göz temasını kesmeden yavaşça adamın boxer'ını çıkardı.

Elbette, lanet olsun, buna izin veriyordu. Ama aşağı bakmak için tüm cesaretini topladı.

– Tanrım... - Sasha dudaklarını yalayarak fısıldadı.

Onu ne kadar istediğini görebiliyordu. Kelimeler gereksizdi. Ve onun ne kadar büyük olduğunu gördü. Kız bakışlarını korkuyla Leo'ya çevirdi ve yutkundü. Aletin oldukça etkileyici olduğu düşünülebilirdi ama şimdi önünde tüm uzunluğu ve güzelliğiyle yukarı doğru dikilmiş duruyordu... Tanrım, çok büyüktü!

– Sen büyüksün. - Mahcup bir şekilde belirtti. İtfaiyeci omuz silkti.

– Kolay başlayacağım. Ve dikkatli olacağım.

– Oh, gerçekten mi?

– Söz veriyorum.

Sasha itaatkâr bir şekilde ve hatta biraz da coşkuyla başını salladı.

– Biraz acısa da sorun değil. - Sessizce söyledi.

– Seni incitmek istemem. - Aslan cevap verdi.

– Önemli bir şey değil.

Paketten bir prezervatif paketi çıkardı ve Sasha tekrar yatak örtüsünün üzerine çöktü. Paketi dişleriyle yırtıp açan Lev, kauçuk bir daire çıkardı ve yavaşça sikinin etrafında yuvarladı. Artık kesinlikle geri dönüş yoktu.

Kız titreyen kirpiklerinin altından ona baktı ve gözlerinin önünden bir heyecan sisi aktı. Tsarev onun üzerinde bir ayı kadar iri duruyordu. Onun yanında kendini küçük ve kırılgan hissediyordu ve bu o kadar mükemmeldi ki en çılgın fantezilerinde bile hayal etmesi imkânsızdı.

Leo'nun parmağı, dantelli külotunun kumaşının zaten ıslak ve arzudan şeffaf olduğu yere dokundu. Bastırdı ve kız gözlerini kapatarak inledi. Adam ıslak kumaşı kenara kaydırırken nefesini tuttu ve bir saniye sonra Lev sıcak diliyle bacaklarının arasına dokunduğunda bir başka uzun iniltiyle nefes verdi.

Oh, kahretsin!

İçgüdüsel olarak, bir hayvan gibi davranıyordu - kendini okşamalara bıraktı, inledi, parmaklarıyla yatak örtülerini yırttı. Sasha, Tsarev'in nasıl bu kadar dayanıklı olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi: Muhtemelen onun nemine dalmak, mümkün olduğunca derine girmek için sabırsızlanıyordu, ama diliyle onu çılgına çevirmeye devam etti, onu hislerle çılgılık attırdı ve ona hayatında daha önce hiç yaşamadığı okşamalar verdi.

Sasha gözlerini açtığında, adamın açgözlülükle bakışlarıyla duygularını yakaladığını gördü. Dili kızın ıslaklığının üzerinde kayıyor, kızın bedeni kasılmalarla titriyor ve Lev yaşadığı zevkin tadını çıkarıyordu. Adamın iki parmağı kızın içindeydi ve ısrarla bastırıyordu, Sasha sırtını kamburlaştırıp aniden tatlı kasılmalara girdiğinde adam gülümseyerek bu manzaranın tadını çıkardı.

Bu artık Lev Tsarev'in en sevdiği gülümsemesiydi ve bunu tekrar görmek için her şeyi yapardı.

– Çok güzelsin," diye fısıldadı, kız utanarak gözlerini kaçırırken.

Vücudunun hâlâ kendine ait bir hayatı vardı ve orgazm dalgaları v ü c u d u n u sarsmaya devam ediyordu. Ama bunu deneyimlemiş olmasına rağmen, Sasha hâlâ Leo'yla, ya da daha önce söylediği gibi, O Keçi'yle bunu yaptıklarına tam olarak inanmıyordu.

– Ben de istiyorum. - Adam onun üzerine eğilirken gözlerinin içine bakarak fısıldadı. - Lütfen bana işkence etmeyi bırak.

Sasha öpmek için başını içeri çekti ve kalçalarını daha da açtı. Artık aralarında hiçbir engel kalmamıştı ve buna daha fazla dayanacak gücü de yoktu. Vücudu işgal için yalvarıyordu ve kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve gözlerini kapattı.

– Bana bak. - Lev başını kızın girişine bastırarak emretti. Ne? Ha?

Bu hissin beklentisiyle ona bakmak için kendini desteklemek zorunda kaldı. Karnında büyük bir ateş çiçeği açmış, sıcaklık tüm vücuduna yayılmıştı. Bu dayanılmazdı.

– Leo. - İlk kez onun adını yüksek sesle söylüyor, ona hitap ediyor gibiydi.

Sanki artık kendisi değilmiş gibi onu hararetle öptü.

– Sasha. - Dudaklarını telaffuz etti.

Adam yarısına kadar içine girmişti ve sanki bir tepki bekliyormuş ve onu incitmekten korkuyormuş gibi bir daha hareket etmedi. Kalbinin çılgınca çarptığını hissedebiliyordu. Rahatlaması, ona yardım etmesi gerekiyordu. Sasha kalçalarını ona doğru itti ve Lev bir kez daha hafifçe itti ve şimdi tam derinliğine girdi. Bu harika bir histi.

– Sasha.

Onun alnını, dudaklarını ve köprücük kemiğini öptü. Sasha onun kendisini tüm derinliğine kadar gerdiğini hissetti ve inledi. Parmaklarını onun sırtına daha sıkı geçirdi, etrafında kenetlendi ve onu daha derine çekti.

– Her şey yolunda mı? - Lev durarak sordu.

– Sorun değil.

– Emin misin?

– Çeneni kapatıp devam etmen için sana yalvarıyorum. - Sasha homurdandı.

Ve ona daha hızlı ve daha hızlı itmeye başladı, yavaş yavaş vücuduyla bir oldu. Onu bir makine gibi beceriyordu. Onu üstüne itti, çığlıklarını ve hıçkırıklarını bastırdı - ta ki bir ipin içine gerilene ve dudaklarından çaresiz bir hırıltı çıkana kadar.

Kadın orgazmın etkisiyle titreyerek duyulamayan bir şeyler inlerken ona sarıldı. Sonra bakışları karardı. Tsarev

Kendini onun içine daha da sert ve derin itti ve neredeyse anında boşaldı. Adamın sikinin içinde seğirdiğini ve zonkladığını hissetti.

Aslan kükredi ve yere yığıldı. Başı kadının göğsüne düştü. Sasha bitkin elleriyle sırtını okşarken hâlâ titriyordu. Sanki bedeni artık ona ait değildi; erimiş metale dönüşmüştü - hâlâ sıcak ama yumuşak, gevşek.

Yana doğru yuvarlanmadan önce, ağır ağır nefes alan adam Sasha'ya baktı ve şöyle dedi:

– Bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Kadın gülümsedi ve adam da ona gülümsedi.

– Biliyorum.

Sonra avuç içleri kadının yüzünü kavradı ve Leo onu tutkuyla öptü.

O anda hiç kimse herhangi bir koşul ya da kural hatırlamıyordu.

Bölüm 22

♪ *Polnalyubvi - Gözlerin* ♪

Lev, Sasha'yla ilişkilerinin biçiminin veda öpücükleri, sevgi dolu sözler ve oteldeki buluşmadan sonra onu doğruca girişe götürmek şeklinde bir özen gerektirip gerektirmediğini bilmiyordu ama yine de teklif etti. Doğru, sadece sonuncusunu. Ve kız kabul etmesine rağmen, doğru eve gittiklerinde, otoparkta durmak istedi - görünüşe göre, kimsenin onları görmesini istemiyordu.

Attan indi ve Leo'nun sırtı onun sıcaklığı olmadan alışık olmadığı kadar soğuk hissetti. Sasha kaskını çıkarıp Leo'ya uzattı ve bir adımdan diğerine garip adımlarla ilerledi. Belli ki bugün aralarında olanlardan sonra ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu hiç ona göre değildi. Tsarev'in kendisi de utanç ve suçluluk duygularının tatsız bir karışımını hissediyordu ama kız onunla bir şey konuşmuş olsaydı, daha uzun süre kalıp konuyu canlı tutmaktan mutluluk duyardı.

– Tamam. - Sasha gergin bir şekilde başının arkasını kaşıdı ve arkasına kısa bir bakış attı. - Ben gidiyorum.

– Gel hadi. - O cevap verdi.

Yine de onu durduracak bir şey söyleyebilirdi.

– Vardiyada görüşürüz.

İki günden fazla oldu.

– Evet." Lev sıkılarak konuştu.

– Pekâlâ, hoşça kalın. - Sasha, sanki ona veda etmek için dokunma dürtüsünü bastırmaya çalışıyormuş gibi -elleriyle ya da dudaklarıyla- olduğu yerde tepindi ama sanki mücadele ediyordu, acı hissediyordu.

– Güle güle. - Onu rahatlatmak için sakın bir şekilde söyledi.

Kız ona nazikçe gülümsedi, arkasını döndü ve eve doğru yola koyuldu. Aslan miğferini takmış ve arkasına bile bakmadan atını sürüp gitmiş.

Bu, otelde üç saat boyunca aralarında olanlardan farklıydı; sessizce, tek kelime etmeden anın tadını çıkarmışlardı. Birbirlerini okşuyor, okşuyor, öpüyorlardı.

Lev rüzgâra karşı yolda hızla ilerledi ve çenesini sıkarak o kısa sessizlik ve şefkat anlarını hatırladı. Sasha'nın görüntüsü

Kızarmış yanakları, şişmiş dudakları, masumca dalgalanan kirpikleri ve yatağa saçılmış saçlarıyla hâlâ gözünün önündeydi. O kadar esnek, o kadar kırılgandı ki. Yatak örtüsünün üzerinde çırpınıyor, adamın okşamalarına karşılık veriyor, gözleri heyecanla kapanmış, dudakları ısırılmıştı.

Kadının ona nasıl baktığını hatırladı; güven ve hayranlıkla. Hareketleri ne kadar nazikti ve ince parmakları onun sert sırtında ne kadar hafifçe dalgalanmıştı. Sasha bakire değildi ama masumiyeti, her hareketindeki saflık ve hislerden aldığı içten zevk Leo'yu daha da tahrik etmişti.

Seksten hemen sonra yıkanmak isteyeceğiniz türden bir kız değildi. Sasha, boşaldıktan sonra sarılmak ve kollarında uykuya dalmak isteyeceğiniz türden bir kızdı. Onun seksi bir kedicik gibi davranmaya çalıştığını ve aynı zamanda önünde büyük bir utancın üstesinden geldiğini görebiliyordu. Tecrübeli bir kızın özgüvenine sahip değildi. Sasha ona açmak üzere olan bir çiçeği hatırlatıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı.

Leo, onun içine ilk kez girdiği zamanı düşündükçe, tahrikinin amansızca geri döndüğünü hissetti. İlk ya da ikinci kez onu yüzüstü yatırmış, sırtını açgözlü öpücüklerle kaplamış ve sonra onu o kadar sert sikmişti ki, çığlığı kendi inlemelerinde boğulmuştu. Kahretsin, bütün o zaman boyunca çok ıslanmıştı, onu o kadar çok istemişti ki!

Ve ateşle kış tekmelemekten çok daha havalıydı.

Bu kız... etrafındaki her şeyi ateşlemişti. Ve kalbinin o kadar sert atmasına neden oluyordu ki Lev kendi sesini duyamıyordu. Duygulardan, kokulardan, seslerden, hareketlerden ibaretti. Eminim tüm otel personeli kulak kesilmişti: ilk seferleri çok gürültülü ve gürültülü olmuştu. Ama harcadığı her dakikaya değmişti ve hayatında deneyimlediği her şeyden daha iyiydi.

– Gitmem gerek," diye fısıldadı Sasha, saatine bakarak.

Onu bırakmaktan nefret ediyordu ama Lev küçük kardeşine karşı yükümlülüklerini hatırlıyordu.

– Seni ben götüreceğim. - Kızın utanç içinde bir çarşafa sarılmış kıyafetlerini toplamasını izlerken böyle dedi.

Keşke biraz daha kalsaydı, on dakika ona kendi zevkini tattırmak için yeterli olurdu.

kendi ayaklarını tutmayı reddederler.

Ama sessizce kabul etti:

– Pekala.

Bu da gecenin bittiği anlamına geliyordu.

Ve şimdi zihni çelişkilerle dolup taşıyordu. Bir yandan, her şey yanlıştı: konuşmak yok, çiçek yok, kur yapmak yok. Diğer yandan, bulundukları konumda, bu zaten çok fazlaydı. Haddini aşmak değilse bile.

Ama suçluluk duygusu ne zaman aklına gelse, yakınlıklarının verdiği mutluluk hissiyle hemen silinip gidiyordu. Sasha böyle bir şey hissediyor muydu? Neden böyle bir ilişki istesin ki? Ne de olsa bir ayağı çukurda, diğeri hâlâ hayatında ve kalbinde olan bir partnere karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu. Eğer isterse, birlikte ciddi bir şeyler inşa edebileceği birini bekleyebilirdi. Neden bir Aslan burcu istesin ki?

Onu asla kalbine almayacak bir adamı neden istesin ki? Her zaman geçmişte yaşayacak, kendini suçlayacak, kendine işkence edecek birini. O kadar kırılmış ki kendini tanıyamıyor.

Ve bunu düşünür düşünmez, cep telefonunun titreşimiyle geçmiş ona hemen kendini hatırlattı. Morali anında bozuldu. Aramayı bıraktı ve ancak kendi evinin önünde durduğunda geri aradı. Hat uzun bir bip sesiyle çaldığında omurgasından aşağı bir ü r p e r t i indi.

– Leva mı?

– Evet, Marya Mikhailovna.

– Merhaba, konuşabilir misiniz?

– Evet, bugün vardiyam yok. Bugün izin günüm. Yarın da. Alina'ya gitmeyi planlıyordum.

– Lyova, dinle. - Kadın derin bir iç çekti. Devam etmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. - Bugün klinikteydim ve bir tarih üzerinde anlaştık bile. - Konuşmacı sanki burnunu sümkürmüş gibi hışırdadı. - Anlaştığımız gibi ayın yirmi birinde yapacağız.

Boğazında bir yumru oluştu. Lev o günün bir gün geleceğini çok iyi biliyordu. Ne zaman olacağını bile biliyordu, çünkü üç yıldır Alina'nın ailesine soruyordu ve tüm bu süre boyunca tıp merkezinin tüm faturalarını kendisi ödüyordu. Ama şimdi sanki ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

ayaklarının altında. Çocuk panik ve korkunun acı tadını hissetti. Sonuçta, eğer bu olursa, her şey bitecekti. Onu kurtaramamış olacaktı. Söz verdiği gibi onu çıkaramamış olacaktı. Onu diriltmemiş, kurtarmamış, olanları telafi etmemiş olacaktı.

Bundan sonra nasıl yaşayacak?

– Leva? - Bir kadın seslendi.

– Evet, buradayım.

– Oğlum, ben de acı çekiyorum, bunu biliyorsun. Ama ona daha fazla işkence edemeyiz.

– Marya Mikhailovna," dedi nefes nefese. - Lütfen, erteleyebilir miyiz? Ona bir yıl daha verin, siz onun annesisiniz!

– Evet." Bir süre durakladıktan sonra sessizce konuştu. - Ben onun annesiyim ve ben de uzun süre direndim. Bu yüzden ona zaman tanımayı kabul ettim. Ama mucize gerçekleşmedi ve gerçekleşmeyecek. - Bir hıçkırık geldi. - Levushka, kızımızın gitmesine izin vermek zorundayım. Babası da öyle düşünüyor.

– Sadece bir yıl! - Lev çaresizlik içinde ağzından kaçırdı.

– Benim iyi oğlum. Benim iyi oğlum. - Marya Mikhailovna titreyen bir sesle dedi ki. - Bunun seni ne kadar incittiğini biliyorum. Ve seni oğlum gibi seviyorum. Bu yüzden tüm uzmanların ve Alinoçka'nın babasının üç yıldır ısrar ettiği şeyi kabul ediyorum. Sen yaşamıyorsun. O oradayken, onunla birlikte o yatakta yatıyorsun ve gerçek bir hayat yaşamıyorsun Lyova.

– Bu doğru değil.

– Gerçekten, evlat. Biliyorum. Bütün paran koğuşa, yoğun bakıma, hemşirelere gidiyor. Asla okula geri dönemeyecek ve normal bir hayata başlayamayacaksın.

– Marya Mikhailovna, benim normal bir hayatım var.

Gözleri yaşardı. Bunun gerçek olduğunu ve Alina'nın ailesinin onu gömmek için bu kadar acele ettiğini hayal bile edemiyordu.

– Sana ne ki? Her şeyi ben ödüyorum. - Lev kırık bir sesle bağırdı. - Bırak bir süre orada yatsın, neden onu öldürmek zorundasın? Sen bir annesin, nasıl yaparsın?

Söylediği şey için hemen kendisinden nefret etti. Ama kaçınılmaz olanı erteleme şansını yakalamayı o kadar çok istiyordu ki, eğer bunun için en ufak bir şans bile varsa.

– Kızımın orada olduğu her gün, sen de ölmüş olacaksın. - Kadın sessizce cevap verdi. - Onu bırakarak seni kurtarıyoruz.

– Bu saçmalık da ne?
– Levochka, bunu birçok kez tartıştık.
– Bütün faturaları ödeyebilirim. Marya Mikhailovna, çalışıyorum ve kazanıyorum!

– O öleli uzun zaman oldu Lev. - Sert sesi ayıltıcıydı. - Ve onu hastanede tutarak kabalık ediyoruz. Benim de bunu fark etmem biraz zaman aldı. Ama anladım. O zaman bir gün sen de anlayacaksın.

Tsarev'in Alina'nın ailesinin kararına karşı çıkmak için hiçbir yasal dayanağı yoktu. Evlenmek için zamanları yoktu. Kazadan bir gün önce bunu düşünmüş olmasına rağmen ona evlenme teklif bile etmedi.

Lev içten içe Marya Mihaylovna'yı ve kocasını anlıyordu; onlar da en az kendisi kadar acı çekiyorlardı ve her şeyin bir an önce bitmesini istiyorlardı. Ama ruhuna işkence eden suçluluk duygusu -kızı kurtaramadığı, onu güvende tutamadığı, onun yerinde olamadığı, bedeniyle onu koruyamadığı için- bütün bunlar gerçeği kabullenmesini ve onunla uzlaşmasını engelliyordu.

– Onu öldürmene izin vermeyeceğim. - Hırıldadı. - Eğer yaparsan, seni asla affetmem!

Bölüm 23

♪ Güve - Ağustos sensin ♪

– Hayır-o-o-o! Hayır-o-o-o! - Lera uludu.
– Bekle. Belki de hâlâ şaka yapıyordu. - Dasha tereddütle söyledi.
– Şaka yapmıyordum. Gerçek bu. - Sasha omuz silkti ve mutfağın kapısını kapattı. - Bunu daha iki saat önce yaptık. Ve uygun olduğu sürece de yapmaya devam edeceğiz.

– "Alakası var mı?" - Dasha bir elini göğsüne götürerek nefes verdi. - Bir ilişkide kim böyle kelimeler kullanır ki zaten?

– Mesele şu ki, aslında bir ilişkimiz yok. Yani, romantik olarak. Sadece seks. Öncesinde, sırasında ya da sonrasında konuşmuyoruz bile.

Balabosya kötü bir şekilde küfretti.

– Ne diyeceğimi bilemiyorum. - Dasha ocağa geri döndü ve fırındaki çörekleri kontrol etti. Görünüşe göre, ona göre henüz hazır değillerdi, çünkü fırını tekrar kapattı. Çok yüksek sesle ve sinirli bir şekilde. Bu da olup bitenlere karşı tavrını gösteriyordu. - Bu çılgınlık. Kendine hiç saygın yok mu senin?

– Tam tersi. - Sasha omuzlarını dikleştirdi. - Ben yetişkin bir kadını. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ne istemediğimi de biliyorum - depresyon, sefalet ve kırık bir kalp. Eğer Leo'yla aramızda olanları ciddiye almıyor, sadece ihtiyaçlarımızın mekanik bir şekilde karşılanması olarak görüyorsanız, o zaman sadece artılar var demektir. Bu iyi bir anlaşma.

– Kendini duyabiliyor musun? - Dasha ona döndü.

– Neden? - Zolotova boğazını temizledi. - Bunu dikkatlice düşündüm ve ona kendim teklif ettim. Bu şekilde tepki vermene gerek yok, benim için mutlu olman ve beni desteklemen daha iyi.

– Ya sen? - Dashka Lera'ya döndü. - Hiçbir şey söylemeyecek misin?

– Ben... Şey... - Balabosya'nın kafası karışmıştı.

– Onu cesaretlendiren sendin! Aşık olmaktan korktuğunu söyledi, ve sen "seviştin"! Ya da "itfaiyeci direğinde striptiz yap"!

– Tamam. - Lerka gözlerini devirerek iç çekti. - Tamam, tamam. - Bir ağız dolusu hava aldı ve düşünceli bir şekilde yanağından yanağına yuvarladı. Sonra Sasha'ya baktı. - Her neyse, Sanka. Benim şehvet düşkününü yanım senin adına çok mutlu: koca bir itfaiyeciyle yattın. Bu harika, seni kıskanıyorum. Ama lanet olsun, karşılıksız seks sana göre değil. Cidden.

– Nedenmiş o? - Kızgındı.

Arkadaşları onun ruh halini nasıl bozacaklarını biliyorlardı. O leziz otel seksinden sonra kendini yerden yüksekte uçuyormuş gibi hissediyordu, çok hafif ve iyiydi ve ahlak hakkında hiç düşünmek istemiyordu. Ne oluyor lan?

– Çünkü kadınlar için bu her zaman seksten daha fazlasıdır. Nasıl hissetmeyeceğimizi bilmiyoruz. - Lerka ellerini sıktı. - Ve çünkü sen, Sanka, romantik birisin.

– Evet. Ve bunu herkes biliyor. - Dasha tarafından destekleniyor.

– Saçmalık. - Sasha homurdandı.

– Romantik filmler, hatta komediler izlerken bile kükrüyorsun ve Hachiko'yu izlemeyi reddediyorsun. - Dasha başını salladı. - Çok hassas ve nazıksın. Ona bağlanıyorsun, daha fazlasını istiyorsun ve bu adam sana bunu veremez.

– O ölü kıza her zaman sadık kalacak. - Balabosia onayladı.

– Lera! - Sasha ona sertçe baktı.

– Neden? Bu doğru. Beş dakika önce hiç şansı olmadığını kendin söyledin!

– Bu sana ona "ölü piliç" deme hakkını vermez.

– Detaylar. - Lera geçiştirdi. - Eğer doktorlar on yıl sonra uyanıp "Sürpriz!" demeyeceğinden eminlerse, o zaman tam olarak yaşamıyor demektir. Gerisi formalite. Ama daha da kötüsü, Leo'nuz hep ona bağlı kalacak. Ve onun kalbi attığı sürece asla sizin olmayacak.

– Bu doğru. - Sasha'nın nabızı hızlandı, nefes alış veriş i ağırlaştı. - Öğrendiğimde, bütün gece bunu düşündüm. Ve bağlılık olmadan seks bizim durumumuzda en iyi çözüm.

- Oh, Tanrım... - Dasha aniden nefes verdi.
- Ne?" Kız ona baktı.
- Aksi takdirde ona sahip olamazdınız.
- Ne?
- Onun söylemeye çalıştığı şey," diye açıkladı Lera, "bu adamı o kadar çok istedin ki, onu becermene izin verecek aptalca bir plan yaptın.
- Belki," diye isteksizce itiraf etti Sasha, "ama....
- Kırıntıları kapmışsın. - Dasha söyledi. - En azını aldınız, en çoğunu talep edemeyeceğinizi biliyordunuz.
- H?
- Buna da özsaygı eksikliği deniyor.
- Ve aslında," dedi Sasha Lera'yı göstererek, "bu gece Anton'la yattı! Bu gerçekten çok saygısızca!
- Kahretsin, sabahın üçünde geldi. Kapıyı açtım, böylece kapıyı çalmayı bırakıp komşuları uyandırmayacaktı.
- Ve şimdi yine bir çift mi oldunuz?
- Bilmiyorum.
- Whoa, whoa, whoa, whoa, whoa, whoa, whoa, whoa, whoa, whoa!
- Aramızda olan her şey için çok üzülüyorum. Nasıl öylece bırakabilirsin? Ayrıca, Anton bir seks tanrısı.
- Umurumda değil. En harika penis bile sahip olacağın son penis değil!
- Birbirimizi çekici bulmamızın nesi bu kadar önemli?
- Ve yarın Antosha yine ortadan kaybolacak ve telefonu açmayacak, sen de bizim önümüzde ağlayacak ve onu bir daha asla yanına yaklaştırmayacağına dair kendine söz vereceksin!
- Peki bu, senin ve ateşli bir itfaiyecinin hiçbir taahhüt ya da söz vermeden birbirinizi becerdiğiniz bir düzenden nasıl daha iyi olabilir?
- En azından aramızdaki şeyler adil. Gücenmek yok! - Sasha ellerini yıkadı. - Ve onu her zaman nerede bulacağımı biliyorum.
- En azından kısa bir numara çevirip bana yangın çıktığını söyler misin? - Lera çarpık bir şekilde sırttı.
- Tanrım, evet! - Zolotova patladı. - Evet! Anlıyorum. Haklısın. Aslanı sevdim. Ondan çok hoşlanıyorum! Ama onunla birlikte olabilmemin tek yolu buysa ne yapabilirim?!
- Biz de bunun için endişeleniyorduk. - Balabosia daha yumuşak

bir sesle söyledi.

– Çörekler hazır. - Dasha bir sonraki eserini fırından çıkararak duyurdu. - Ve biliyorsun... kavga etmeden önce, benim durumumun seninkinden daha kötü olduğunu hatırlatmak isterim. Yirmi yaşındayım ve hâlâ bakireyim. Bu bir sorun olduğundan, kendimi aşağılık hissettiğimden ve sert önlemler almaya hazır olduğumdan değil. Sadece etrafımdaki herkes sekse takmış gibi görünüyor ve ben bazen bu konuda bile olmadığım için çok utanıyorum.

– Hayatım, önünde her şey var. - Sasha onu teselli etmeye koştı.

– Belki itfaiye istasyonunda iyi adamlar vardır? - Balabosia sordu.

- Güvenilir bir adama ihtiyacı vardı, bekaretini bozacak birine değil.

– Lera!

– Onu bir aşçılık kulübünde aramazsın, değil mi? Oradakilerin hepsi kadın. - Dasha'ya döndü. - Hey, internetteki randevularına ne oldu?

– Korkunç. - Kız itiraf etti. - Boşanmış kadınlar bana hep asılır. Kurnaz, kibirli ve her zaman travma geçirmiş gibi davranıyorlar. "Ciddi bir şey istemiyorum. "Ruh eşine ihtiyacım yok, ben bütün bir insanım. Ve sürekli eski sevgililerden bahsediyor. Ne tüccar aptallardı onlar ve kendisi - açgözlü, kaba ve kafasının tepesinde üç saç teli olan.

– Ew. - Kızlar burunlarını kırıstırdı.

– Ve içlerinden biri hemen aleti hakkında konuşmaya başladı.

"Yirmi iki santimetre! Herkes memnun kaldı!"

– Yani sekste tam bir sıfırsın. - Lera güldü.

– Aynen öyle. - Sasha onu destekledi.

– Gerçekte tamamen deneyimsiz ya da daha kötüsü iktidarsız olduklarında hep bunu söylerler. Kahretsin, bütün erkekler aynı. - Lera kolunu Dasha'nın omuzlarına doladı. - Merak etme, prensini bulacaksın.

– Sanırım bu erkekleri korkutuyor. - İtiraf etti. - Peki, ben neyim... deneyimsiz.

– Oh, bebeğim, ondan etkilendiler! - Kızına tokat attın, Balabosia.

- Sümüğünü toplayıp masaya koysan iyi edersin!

– Masada dans etmek mi? - Dasha gülümsedi.

– Hayır, çöreklerinizi alın. - Fırın tepsisini işaret etti. - Sashka, Grinya'yı ara. Muhtemelen şimdiye kadar ödevini bitirmiştir.

– Evet. - Sasha kapıyı açtı ve bağırdı. - Grigory, çörekler hazır!

– Peki ya sen? - Lera birden hatırladı. - Bu gece üniversitede dersin yok muydu?

– Onları... - Zolotova eliyle işaret etti. Arkadaşları gülünce ekledi. - Şimdi beni bekleyen iki yığın ders kitabım var: kredilere hazırlık ve sevkiyat görevlisi sertifikası için. Yatmadan önce el feneriyle okuyorum.

– Önemli olan, önceliklerini nasıl belirleyeceğini biliyor olması. - Dasha sırttı.

– Kesinlikle. - Lera sırttı ve lezzetli çörekten bir parça koparıp ağzına attı.

– Sanya, Tolya'yı ne zaman göreceğiz? - Grişka'nın mutfağa girdiğinde sorduğu ilk şey bu oldu.

– Henüz bilmiyorum. - O cevap verdi. - Otur, ye. Çay ister misiniz?

– Şekerli.

– Güzel. - Sasha başını salladı.

Eğer Dashka çörekler için gerekli malzemeleri getirmemiş olsaydı, şu anda evlerinde hiç şeker olmayacaktı. Görünüşe göre o ve kardeşi yakın gelecekte maddi açıdan oldukça zor zamanlar geçireceklerdi. Sertifikalarını almaları, işe girmeleri ve para kazanmaya başlamaları gerekiyordu. Geri kalan sorunlar Sasha'ya artık o kadar da ciddi görünmüyordu ve Tsarev'e olan duygularını düşünmekten kendini alıkoydu.

Bölüm 24

♪ ANNA ASTI - Sevgilim, hoşça kal ♪

– Günaydın! - Kirill kontrol odasına geldi.

Gerçekten de güzel bir sabahıtı. Sasha bütün sabah duş alırken, kahve yaparken ve işe gitmek için hazırlanırken kendi kendine mırıldandı. Saçlarını yanlardan tuttururken bile bugünün hangi gün olduğunu hatırladı - Lev'le vardiyalarının çakıştığı gün. Bu da onu oteldeki buluşmalarından beri ilk kez göreceği anlamına geliyordu. Tanrım, ne kadar heyecan verici! Aaah-ah-ah!

– Merhaba. - Sasha gülümsedi.

– Nasılsınız? - Sofya Pavlovna arkasını döndü.

– Bugün senin yedeğin olacağım. - Adam ciddiyetle açıkladı. - Bu demek oluyor ki tüm boş zamanlarım senin: samimi sohbetler, kahve, şakalar, poker. Pizza sipariş edebiliriz!

– Ne zamandan beri makasçı olmak telefon kulübesinde oturmak anlamına geliyor? - Kadın şakayla karışık kaşlarını çatı. - İş dışında sosyalleşmek için yeterince vaktiniz yok mu? Siz akrabasınız!

Sasha ve Kirill birbirlerine baktılar.

– Evet. Hemen buldu. - Ve birbirimiz olmadan yaşayamayız.

– Öyle mi? - Kız sırtı.

– Aha-ha, beni yakaladın! - Gülümsedi. Ama sonra, sanki bir şey hatırlamış gibi kaşlarını çatı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. - Sanya, bir sorun var.

– Ne oldu?

Kirill içeri girdi ve ellerini kavuşturarak kanepeye oturdu.

– Haberler. İyi değil.

– Konuş. - Sasha kendini hazırladı.

– Şu kız. Sanatçı. - Öksürdü. - Köpeğin sahibi.

– Onu almaya hazır mısınız?

– O öldü.

– Aman Tanrım. - Sophia Pavlovna'nın nefesi kesildi.

Sasha dondu kaldı, tek kelime edemedi. Ne kadar güzel ve güneşli bir gündü. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

- Ne zaman? - Sonunda kız sordu.
- Yangın günü. - Adam omuz silkti. - Ertesi gün durumunu kontrol etmek için aradığımda bilgilendirildim.
- Vay canına. - Sasha sıkıştı. - Ama onu yangından çıkardınız ve bilinci yerindeydi, değil mi?
- Yaralar ağırdı. Yanma zehirlenmesi, artı büyük bir epidural hematoma. Ameliyat sırasında, ameliyat masasında ölmüş.
- Ne yazık...
- Evet. Çok gençti. - Kirill başının arkasını kaşıdı. - Akrabalarını bulmaya çalışıyorum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Kimsesi yok gibiydi.
- Lev biliyor mu?
- Evet. Ona dünden önceki gün söyledim.
- Tolya'ya şimdi ne olacak?
- Hiçbir fikrim yok. - Omuz silkti. - Bir ilan verebiliriz, sosyal medyada yayımlayabiliriz. Ya da alternatif olarak, onu bir köpek kulübesine verebiliriz.
- Bölgede akrabalarım var. - Sophia Pavlovna söyledi. - Bir çiftlikleri, çiftlik evleri, sığırları var. Belki beni kabul ederler diye onları arayabilirim.
- Ve zincir takmak mı? - Kirill burnunu kırıştırdı. - Çocuğun her yere koşmasına izin verseler iyi olurdu. Ama ya bütün köylüler gibi bir kutunun içinde ve zincire bağlıysa? Böyle bir hayatı hayal ettiğinden şüpheliyim.
- Bilmiyorum. - Kadın tereddüt etti. - Sorabilirim.
- Tsarev onu tutmak istemiyor mu? - Sasha sordu.
- Peki ya nöbetçi olduğunda? Tolyan'ı kim besleyecek ve gezdirecek?
- Bir şeyler yapılabilirdi.
- O zaman kendin söyle. - Kirill başını iki yana salladı. - Söylemeyeceğim. Yüzünde yine o ifade vardı, sanki birini öldürecekmiş gibi.
- Sasha'nın kalbi sarsıldı. Başını çevirdi ve Lev'in kendinden emin bir şekilde garajda yürüdüğünü gördü: uzun boylu, yakışıklı, şık deri ceketinde. Ama yüzü asıktı.
- Muhtemelen daha sonra geri geleceğim. - Sasha mırıldandı ve onun kendilerinden on metre uzaklaşıp merdivenlere yönelmesini izledi.

Tsarev onlara kısa bir süre bile **b a k m a d ı** . Kontrol odasının varlığından haberdarmış ve Sasha'nın bugün orada olacağını hatırlıyormuş **g i b i** bile yapmadı. Ne piç ama! Pekâlâ, öyle olsun. Fırsatını bulduğunda ona soracak ve onu umursamıyormuş gibi davranacaktı.

– Güzel. - Dedi Kirill, ayağa kalkarak. - Vardiyamı almaya gidiyorum.

– Bu yüzden çıkışlardan herhangi bir hayvan almak yasak. - dedi Sophia Pavlovna sessizce. - Ama bu çocuklar o kadar nazik ki, yemin ederim her seferinde buraya bir bebek getirecekler ve hepimiz onu alayın bir evladı olarak yetiştirmek zorunda kalacağız diye endişeleniyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Sasha, Lev'in kendisinden kaçtığından şüpheleniyordu. Aralarındaki anlaşma yakın ve güvene dayalı bir ilişki anlamına gelmiyordu ama bu onun varlığını fark etmesini engellemiyordu, değil mi? Neden eğitim sırasında ya da daha sonra geziye gidip geldiklerinde ona doğru bakmıyordu? Sasha bu duyguya çok sinirlenmişti - kendini kullanılmış ve bir kenara atılmış hissediyordu ve sessizlik içinde acı çekmek onun kurallarında yoktu. Kız fırsatını bulur bulmaz ondan bir açıklama isteyecek ve sonra da onu gönderecekti.

Beş kez fikrini değiştirdi, beş kez her şeye rağmen onunla konuşması gerektiğine ikna oldu - ve tüm bunlar sadece beş saat içinde oldu. Hafif kaygıdan tam bir umutsuzluğa kadar duygusal çalkantının tüm aşamalarından geçtikten sonra delirmekte olduğunu fark etti. Kendine saygısı olan bir kadın kendi kendine yeter ve dünyası Lev Tsarev'in etrafında dönmez, her ne kadar onu düşünmek ona çılgınca bir heyecan krizi yaşatsa ve iç çamaşırlarını ıslatsa da.

– Alexandra.

Neredeyse sandalyesinde sıçrayacaktı. Bir kere Leo ona daha önce hiç böyle hitap etmemiştii. "A-lek-sand-ra..." Leo'dan bunu yatakta kulağına fısıldamasını istemeliydi, unutulmaz olurdu. İkincisi, ona nasıl bu kadar sessizce yaklaşabilmişti?

– Evet mi? - Yanakları daha arkasını dönmeden kızardı.

Kahretsin! Zaten sıırılsıklam aşık olduğun birine aşık olmamak için aptalca anlaşmalar yapamazsın, seni aptal!

– Seninle bir saniye konuşabilir miyim? - Lev sordu. - Merhaba,

Sofya Pavlovna. - Kadına el salladı, o kibar el sallamaya ekledi.

hafif bir yarım gülümseme.

– Sasha ayağa kalktı ve sersemlemiş bacaklarıyla ona doğru yürüdü.

Dürüst olmak gerekirse, üzerine atlama isteğini bastırmak zorundaydı - Tsarev'e yarım gün boyunca onu görmezden geldiği için o kadar kızgındı. Aslında o kadar kızgındı ki, onu spor salonu gibi daha yakın bir yere sürüklemeyi ve kendisini bir güzel becermesi için yalvarmayı her şeyden çok istiyordu.

– Yavru köpek hakkında," diye açıkladı Lev onlar kenara çekilirken.

Adamın, üzerinde birlik numarası ve rütbesinin yazılı olduğu bir şivron bulunan gömleğine baktı. Şu anda onun için yapması en zor şey yüzüne bakmaktı. Sasha hızlı kalp atışları yüzünden nefes darlığı çekiyordu.

– Onu sokağa atmayacaksın, değil mi? - Ona bakarak ağzından kaçırdı.

Lanet olsun. Sonsuza dek onun yüzüne bakabilirdi ve sürü halinde küçük, sevimli kedi yavrularını öldürse bile onu her şeyiyle affedebilirdi.

– Hayır." Lev başını salladı.

Dostum, bir de o saçlar... Sasha artık o saçların serbestken nasıl görüldüğünü biliyordu. Parlak ve dalgalı. Ve bir Aslan gibi kokuyordu.

– Tabii ki atmayacağım. - O ekledi.

Kız en üst kattan izlendiklerini fark etti.

– Merhaba!" Korkuluklara yaslanmış olan Eva'ya el salladı.

Yanında duran üç adam daha vardı ve hepsi selamlamak için ellerini salladı. Sasha onlara gülümsedi. Tsarev'le herkesin önünde konuştukları için ne hissettiğini bile bilmiyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Kimse çıktıklarından şüphelenmeyecekti.

– Onu nereye koyabileceğimizi düşünmemiz gerekiyor. - Sasha omuz silkti.

– Bunu zaten düşünmüştüm. - Lev cevap verdi. Sesi vücudundaki yüzlerce tüyü harekete geçirdi ve bu tüyler dağılıp kadının ürpermesine neden oldu. - Onu saklayacağım.

– Gerçekten mi? - Sasha neredeyse kendini onun boynuna atacaktı.

– Evet. Kuru bir şekilde onayladı. - Bundan ne çıkacağını ya da nasıl idare edeceğini bilmiyorum.....

– Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. - Haykırdı. - Teşekkür ederim! - Kız ellerini göğsüne götürdü ve gürültülü bir şekilde nefes verdi. - Çok rahatlamışım, Tolya için çok endişelenmişim!

– Ben de öyle düşünmüştüm. - Kısaca ve çok resmi bir şekilde özetledim Lev. - Senden bir iyilik isteyeceğim.

– Evet mi?

Cebinden bir şey çıkardı ve kızın avucuna koydu. Anahtarlardı.

– Bugün onu gezdirmeli ve beslemeliyiz.

– Tamam. - Sasha heyecanla başını salladı.

– Ve tercihen yarın sabah. O hala bir bebek.

– Onu bugün ve yarın sabah iki kez gezdireceğim. - Söz verdi.

Ne anlama geldiği umurunda değil, dairesinin anahtarları ondaydı!

– O zaman anlaştık. - Lev dedi ve adresi verdi.

Sasha adamın aniden arkasını dönüp gitmesini bekledi ama adam orada durup ona bakmaya devam etti, tek kelime etmedi ve sadece gariplik hissini arttırdı.

– Sen iyi misin? - Kız, bakışlarında biraz kafa karışıklığı yakalayıp ona sordu.

İşte o zaman yüzü taşlaştı.

– Bana öyle geldi ki.

– Boş ver. - Kuru bir şekilde kesti.

– Pekala.

Her ne demekse.

– Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. - Lev arkasını döndü ve uzaklaştı.

– Mm-hmm.

Nereyi arayacak? Numarasını bile bilmiyordu! Muhtemelen iş yerindedir. Telefonda dahili kullanım için bir numara vardı, bir personeli çağırmak ya da patronunuza bağlanmak için arayabilirdiniz. Ama nadiren kullanılırdı - herkesin cep telefonu vardı.

Her halükarda, Sasha çok mutluydu.

Acaba Tsarev tekrar görüşmek isteyecek mi? Ve eğer isterse, ne zaman?

Ama bu durumdan en mutlu olan Grinya'ydı. Sasha akşam beden eğitimi dersinden sonra onunla buluştuğunda,

Tolya'yı ziyaret edecekleri söylendiğinde çok sevindi. Yol boyunca çocuk kelimenin tam anlamıyla hoplayıp zıplıyor ve sabırsızlıktan avuçları terliyordu.

– Yani Tolya'yı bir arkadaşınız mı aldı? - Eve doğru dönerlerken sordu.

Aslında buradan kiraladıkları daireye o kadar da uzak değildi. Düz bir çizgide belki yirmi dakika kadar.

– Sadece birlikte çalışıyoruz. - Sasha cevap verdi. Tsarev'le arkadaş oldukları söylenemezdi: Tsarev'in hobileri ve zevkleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve neredeyse hiç konuşmuyorlardı. - Biz iş arkadaşlarıyız.

– İtfaiyeci mi?

– Mm-hmm.

– Ne, gerçekten yangın mı söndürüyorsun?

– İtfaiyecilerin ne yaptığını sanıyordun? - Sırttı.

– Ve büyük kırmızı bir araba mı kullanıyor? Kask mı takıyor? Sasha güldü.

– Evet. Sürmek için değil, şoförler bunun için var. Bir arabada dört ila altı kişi var, bazıları sürüyor, bazıları yönlendiriyor, diğerleri söndürüyor.

– Peki ateşe girmekten nasıl korkmuyorlar?

– Sanırım korkmuş. - Kız omuz silkti. - Özel koruyucu giysiler giyiyorlar ama yine de ateşe yaklaşıyorlar. Sahadan geldiklerinde tulumlarında, ceketlerinde ve yüzlerinde sık sık is görüyorum. Bu tür işler sadece gerçek kahramanlar içindir.

– Bunlardan birine binmeyi ve hortumla yangın söndürmeyi çok isterdim. Boom, yangın yok! Eğlenceli olmalı!

– Eminim biliyorsunuzdur. Sadece itfaiyecilerin hortumları yoktur, su tankından ya da hidranttan yangın kaynağına uzattıkları özel hortumları vardır. Ve bu hortumlara sıvıyı iletmek için variller takılır. Varili elinizde tutmak ve jeti doğru yere yönlendirmek çok fazla güç gerektirir. Bazen basınç sizi ayaklarınızdan bile düşürebilir.

– Artık her şeyi biliyor olman çok havalı! - Grinya coşkuyla haykırdı. - Oradaki tüm itfaiyecilerle iletişime geçtin mi?

Sasha durdu ve çatık kaşlarının altından ona baktı.

– Doğru kelime "arkadaş olmak".

– Ben de öyle dedim! - Gözlerini devirdi ve kardeşini el sallayarak uzaklaştırdı.

Başını iki yana salladı. Grigori ergenliğe girdiğinde onu nelerin beklediğini kim bilebilirdi? Hormonlar, sivilceler, sesinin ve karakterinin bozulması. On dört ya da on beş yaşındayken Sasha o kadar dayanılmaz davranışlar sergilemişti ki, anne babasına attığı skandalları düşünmek bile utanç vericiydi. O zamanlar yakında öleceklerini bilseydi, bunu yapmazdı.

– Sanırım buradayız. - Dedi Sasha, tanıdık bir giriş ve yanında yuvarlak sırtlı bir bank gördü.

Hatıraları canlanınca kalbi göğsünde güm güm attı. Bir yıl önce buradan kaçmış, sahanlıkta aceleyle giyinmişti.

– Tolya, geliyorum! - Grinya giriş kapısının yanında ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Bu çok tatlıydı.

Sasha anahtarı uyguladı ve kapı açıldı. Asansörle en üst kata çıktılar.

– Nereye?" diye sordu kardeşi kulübeden çıkarken.

– Bu taraftan. - Kız hemen devasa kahverengi kapıyı hatırladı.

Oraya doğru yürüdüler, kadın anahtarı anahtar deliğinde çevirdi ve mutlu bir şekilde mızımızlanan tüylü bir yumru onları karşılamak için kapının arkasından dışarı fırladı.

– Tolyan! - Grişka çömeldi ve yavru köpeğin kendini yalamasına izin verdi.

Köpek şiddetle sallanıyordu ve Sasha daireye girerken adam onu okşamayı bırakmadı. Ne yazık ki can kaybı olmadı. Tsarev'in çorapları, şapkası, spor ayakkabıları ve televizyonun uzaktan kumandası cesur bir şekilde öldü. Tüm bunlar yırtık pırtık bir halde koridorda yerde yatıyordu. En azından görülebilecek bir su birikintisi yoktu. Ama bu, Tolya'nın uzun süre buna katlandığı ve artık kapının eşiğine sıçabileceği anlamına geliyordu.

– Onunla yürüyebilir miyim? - Grinya tasmayı aldı.

– Sadece bahçenin dışına çıkma. - Sasha hâlâ koridora bakarak sordu.

– Pekala.

– Ve düz numarayı unutmayın.

– Şimdiden!

Köpek itaatkâr bir şekilde başını tasmanın altına soktu ve çocuk kayışı bağlar bağlamaz hemen merdivenlerden aşağı uçtu.

– Vay canına, çok zeki. - Kız şaşırmıştı.

Tolya'ya bakarken, büyük kulaklı bu beceriksiz küçük yaban arısının daha sonra muhteşem bir duruşu ve görkemli yürüyüşü olan büyük bir köpeğe dönüşeceğine insan inanamıyordu. Şimdiye kadar yaptıkları onun sadece yaramaz bir çocuk olduğunu gösteriyordu. Ve Lev çocuğa hiç oyuncak bırakmayarak yanlış hesap yapmıştı - can sıkıntısından eşyalarını çiğnemeye başlamıştı. Markalı eğitmene özellikle yazık olmuştu, çünkü o kadar paramparça bir durumdaydı ki amacına uygun olarak kullanılamıyordu.

Sasha burayı temizlemesi gerektiğine karar verdi ama önce etrafa bakmak istiyordu. Ayakkabılarını çıkardı ve odaya girdi. Geçen seferden beri hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Minimum eşya ve mobilyayla sıradan bir bekâr odasıydı. Hiçbir yerde kadın izi yoktu, banyoda fırça yoktu, rafta çerçeveli resimler yoktu.

Kız bitişikteki odanın kapısını iterek açtı. Oda küçüktü ve Tsarev burayı birkaç giysiyi saklamak için gardırop olarak kullanıyordu. İki katlı dikey bir rafın yarısı sportif tarzda eşyalarla doluydu. Ve başka hiçbir şey yoktu. Sanki Tsarev'in yerleşmek için acelesi yokmuş gibiydi. Sanki buraya sadece uyumak için gelmiş gibiydi. Hiçbir bireysellik, kalıcı bir sahibin izi yoktu - bu soyunma odası dışında, eğer öyle diyebilirsiniz.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce Sasha rafa gitti ve onun tişörtlerinden birini burnuna götürdü. Tanıdık koku o kadar tanıdıktı ki, içindeki her şey alt üst oldu. Hissetmeden yattığın birinin, tamamen kayıtsız olman gereken birinin kokusunu almak bu kadar acı verici olmamalıydı.

Bölüm 25

♪ *Polnalyubvi - Başka bir şey yok* ♪

Genellikle itfaiyeciler gece gezmesinden sonra yatak odalarına giderlerdi ama Lev yemek odasında kaldı. Kendine biraz çay ve süt yaptı, masaya oturdu ve gözlerini bir noktaya dikti. Sasha konusunda bir karar verilmesi gerekiyordu, yaptıkları anlaşma bir hataydı. Başlamaya bile değmezdi. Hala sözlerle bağlı olduğun kız üç haftadan kısa bir süre içinde makinelerden çıkacakken, söz vermeden bile biriyle nasıl yatabilirdin?

Elbette şimdi zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Bedenin ve şehvetin çağrısına boyun eğmişti. Alina'yla çocukluktan beri arkadaşlıklar ve mezuniyet töreninde ona aşkını itiraf etmişti. Birlikte geçirdikleri iki buçuk yıl harikaydı. Ve öldüğü gün Lev onu güneşe, gerçek bir tatile götürecekti. Alina denizi hiç görmemişti ve görmeyi çok istiyordu....

Ancak bu hayalin gerçekleşmesi artık mukadder değil.

Kontrol noktasında duruyorlardı ve Lev bir yüzük alıp ona evlenme teklif etmenin zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Alina küçük bir aynaya bakarak dudaklarını boyuyordu. Bir arabanın geldiğini görmüş olsalar bile geliyor onlara

kontrolden çıkmış bir kamyon onlara doğru geliyor, onlar yapmadı zaman içinde atlamak için. Ama belki de birbirlerine son bir kez bakarlardı. Çarpışma anını bile hatırlamıyordu.

Ama daha sonra düzinelerce kez izledi: kameralardan alınan video haberlerde neredeyse reklamlardan daha sık oynatılıyordu. Saniyeler içinde kontrolden çıkan bir kamyonu gösteriyor. Ezmek sağ taraf sağ taraf arabanın ı çöker в sütunlardan biri.

Lev, teneke kutu gibi buruşmuş olan arabadan çıkarıldıklarında kendinde değildi. Daha sonra hastanede uyandı.

Doktorlar çok şanslı olduğunu söylediler.

Ancak Alina için durum daha karmaşıktı. Doktorlar uzun süre Alina'nın yaşaması için mücadele ettikten sonra geriye kalan tek şeyin beklemek olduğunu söylediler. Ancak bu umut bile çok çabuk ellerinden alındı, bir hafta sonra hasarın kızın asla iyileşemeyeceği kadar büyük olduğu sonucuna vardılar.

Sonra bir de inkar aşaması vardı. Alina'nın babası bir doktor olmasına ve teşhise tamamen güvenmesine rağmen Lev'in savaşıma devam etmesine izin verdi. Bağımsız muayeneler, araştırmalar, farklı kliniklere mektuplar, yeni konsültasyonlar. Tsarev, onlara en azından en ufak bir umut verecek kişileri bulmak uğruna üniversite eğitiminden vazgeçti. Ülkenin en saygın Nöroşirürji Enstitüsü Alina için bir sığınak oldu. Sonuna kadar bir mucizeye inananlar için son çareydi.

Merkezi sinir sisteminin ağır yaralanmalarını onarmak için benzersiz yöntemler, ilaç tedavisi, çeşitli uyarımlar, spastisite ile çalışma - bu merkezin doktorları, küçük bir şansı olan birçok insanı ayağa kaldırdı. Alina'nın böyle bir şansı yoktu. Çok sayıda manipülasyon ve çalışmadan sonra, doktorlar sadece meslektaşlarının sonuçlarını doğruladı: bu durumdan asla bir çıkış yolu olmayacak.

Öfke, pazarlık, depresyon.

Son aşamada neredeyse Lion'ın boynuna ip geçiriliyordu. Tam zamanında itfaiyeci olarak bir iş buldu. Artık işe yaramaz hayatının bir anlamı olduğunu görüyordu. Çevresindeki herkes Alina'nın uyanmasını beklemenin anlamsız olduğunu tekrarlıyordu, ama Lev cihazı kapatarak onu öldürmeye izin vermedi. Muhtemelen Marya Mihaylovna'nın da umuda ihtiyacı vardı, çünkü üç yıl beklemeyi kabul etmişti. Ama bir mucize olmamıştı ve şimdi bu süre sona eriyordu.

Panik umutsuzlukla karıştı ve onu uykudan mahrum bıraktı.

Bir de Sasha'ya karşı hissettiği duygular var ki, işkence görmüş ruhunun külleri üzerinde zamansız ortaya çıkmıştı. Bütün bunların anlamı neydi? Onu kırmamak için şimdi onu görmeyi nasıl r e d d e d e c e k t i ? Bunu yapamayacağını nasıl açıklayacaktı? Bir zamanlar aşık olduğu başka bir kızın kalbi son atışlarını sayarken, sevdiği kızla en harika seksi bile yapamaz. Bu kabul edilemez, imkânsız!

– Hey, ne yapıyorsun? - Solo onun karşısına oturdu ve kızarmış gözlerini ovuşturdu. - Sorun yok, bu bir gezi değil, önemli bir şey değil. Kimse yaralanmadı bile.

– Sadece uyuyamıyorum. - Lev sert bir bakışla ona baktı.

– Alina yüzünden mi? Randevu yüzünden mi?

Tsarev sessizce başını salladı.

– Üzgünüm Lev, ama bunun olacağını biliyorduk. Konsilium üç yıldan fazla bir süre önce bu konuda ısrar etti. Dayanmak zorundasın.

– Öleceğini bile bile dayanamıyorum.

– Suratıma yumruk atabilirsin. - Arkadaşına başını salladı. - Ama sana doktorların ne dediğini söyleyeyim. Alina uzun zamandır ölü. Ve sen bunu kabullenmeyi reddettiğin için kendini onunla birlikte gömdün.

– Bunu seninle tartışmanın daha iyi olacağını fark ettim. - Aslan kısık sesle cevap verdi. Boğazında bir taş yükseldi. - Bu konuyu kapatalım.

– Uğruna yaşayacak bir şeyin var. - Solo bana inatla hatırlattı. - Sasha geldiğinden beri intihara meyilli gibi davranmayı bıraktın. Ve şimdi ortak bir köpeğiniz var.

– Yapamam. - Sinirlenmemeye çalışan Tsarev homurdandı. - Ben eğlenemezken...

Cümlesini bitirecek kadar havası yoktu. Bakışlarını indirdi.

– Doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun. Kimin için? Kimse senden manastıra gitmeni beklemiyor. Herkes ne kadar kötü hissettiğini anlıyor. Ve uzun zamandır yalnızsın. Lion, biraz mutluluğu hak ediyorsun. Bırak kendini.

– Hiçbir şey bilmiyorsun.

– Her zaman iyi olamazsın. - Kirill fısıldadı. - Ama yeterince iyi oldun. Şimdi mutlu ol. Alina kendine işkence etmeyi bırakmanı ve bu acıdan kurtulmanı isterdi.

– Onun ne isteyeceğini nereden biliyorsun? - Lev avuçlarını yüzünde gezdirdi.

– O sadece senin için değil benim için de iyi bir arkadaştı. - Arkadaşı sessizce söyledi. - Ve senin onu sevdiğini biliyordu.

– Ben yatmaya gidiyorum. - Tsarev aniden masadan kalktı.

– Yolumuza devam etmeliyiz. - Solo ona bakmadan söyledi.

– Ne yapacağıma karar veririm.

Lev şafaktan önceki zamanın geri kalanını spor salonunda geçirdi. Halteri çekti ve kaslarındaki acı dayanılmaz hale gelene kadar ağırlığı kademeli olarak artırdı. Lanet bir çocuk gibi gözyaşlarına boğulma dürtüsünü bastırarak halterleri aldı ve zihni bulanıklaşana kadar çalıştı

Bükmeler, uzatmalar, bastırmalar ve çekmeler yaptım ama lanet olası gözyaşları tekrar tekrar geri geldi.

Sasha'ya karşı hisleri olduğu için kendini cezalandırdı. Bir kişi özgür olana ve ilişkiye ait olana kadar bir başkasına ilgi duymamalıdır. Ama eğer hissederse, bu duygulara karşı koyacak dayanıklılığa sahip olmalıydı. Leo bu kızı her gördüğünde ya da onu her düşündüğünde gösterdiği zayıflık için kendini affedemiyordu. Bunu nasıl durduracağını bilmiyordu, durdurması gerektiğini bilse bile.

Sabah üç fincan kahve içen Tsarev, bu hikâyeyi sonlandıracak konuşmayı neredeyse ezberlemiş ve zihinsel olarak prova etmişti. Sasha'yı bir kez daha kırmak istemiyordu ama bu herkes için daha iyi olacaktı. Bunun devam etmesine izin veremezdi. Bunu yapamazdı.

Ve sonra o geldi.

Bahar güneşi ve serin rüzgârla birlikte birimin binasına daldı. Kızarmış, uçan, havadar. İnce bir bel ve iştah açıcı kalçalarla. Etrafındaki tüm dünyayı kendinden geçirecek şekilde hareket ediyordu. Ve kendini sadece şehvetle hareket ettiğine ne kadar ikna ederse etsin, Sasha'yı gördüğünde kalbi göğsünün en uzak köşesine gitti ve tam olarak atmak yerine acınası bir şekilde miyavladı.

Geçen gün yaşadıkları muhteşem seksi düşünmüyordu. Tüm düşüncesi bu kızı kendine ne kadar çok sarmak, burnunu saçlarına gömmek, teninin kokusunu içine çekmek istediğiydi. Onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ve bazen onun uydurduğu aptalca kuralları görmezden gelerek sadece konuşmak istediğini düşünüyordu.

– Merhaba. - Onun önünde durdu ve sanki duygularını okuyormuş ve belirli tepkiler bekliyormuş gibi ona dikkatle baktı.

Sanki Sasha ondan korkuyor gibiydi. Belki de ona o kadar çok sert davranmıştı ki, zihinsel olarak kendini bir kez daha karşılık vermeye hazırlıyordu.

– Merhaba. - Lev cevap verdi.

Koridorun tam ortasında durdular. Garaja on adım, kontrol odasına on adım. Herkesin sizi görmesini istemiyorsanız, birimdeki en kötü yer.

– Al. - Anahtarları ona verdi. - Bu sabah onu besledim ve gezdirdim, öğle yemeğine kadar iyi olacak. Belki daha da uzun. Hemen eve gitmezsen diye. - Sasha kahverengi bir bukleyi beceriksizce kulağının arkasına sıkıştırdı.

Aslan uyanmış gibiydi. Bir şey söylemesi gerekirdi ama bakakaldı ve kendi kendine kızın ne kadar güzel olduğunu fark etti.

– Evet, teşekkür ederim.

İlişkileri hakkında nasıl konuşabilirim ve artık görüşemeyeceklerini ona nasıl söyleyebilirim? Muhtemelen onun yeni bir randevu almasını bekliyor.....

– Çok yorgun görünüyorsun. - Sasha sıcak bir şekilde gülümsedi. Oh, kahretsin.

Lev bu kızın küçük parmağını bile hak etmiyordu. Bir gün her şey bittiğinde ve Lev sürünerek af dilemek için ona geri döndüğünde onu affedebilecek miydi? Ve affedecekti, çünkü Tsarev onun gözlerine baktığında, onunla birlikte olmak istemeyeceği bir gerçeklik hayal edemiyordu.

– Dinlenmen gerek. - Sasha dirseğine hafifçe dokunarak şöyle dedi.

Döndü ve uzaklaştı.

Sofya Pavlovna ile birbirlerini selamladıklarını duyabiliyordu ama onlara doğru bakamıyordu. Kendisine neler olduğuna dair bir cevabı olan biri varsa, o da psikiyatristti.

İki yıl önce zaten bir uzmana görünmüştü: Rüstem onu travma sonrası stres bozukluğu şüphesiyle zorunlu beş seansa göndermişti. Ve o zaman Lev, doktorun iyi noktalara değindiğini fark etmesine rağmen kendini tam bir aptal gibi hissetmişti. Hâlâ sorunlarını inkâr ederek tavsiyelere uymaya çalışıyordu ama Tsarev o günlerde bile kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

– Merhaba! - Birden bir kadın ona seslendi.

Birimin bulunduğu binaya garaj kapısından girdi. Yanında iki çocuk vardı: biri kucağında, diğeri yanında yürüyordu, beş ya da altı yaşlarındaydı.

– Sabah gelip sizi yakalayabileceğim söylendi. - Yabancı gülümsedi. - Biz de anaokuluna giderken uğradık. Sen Lev'sin, değil mi?

– Evet." diye şaşkınlıkla cevap verdi.

– Beni hatırlamıyorsun, Arsyusha ambulansla götürülürken birbirimizi kısa bir süre görmüştük. Oğlumu yanan daireden çıkarmıştın. - Bebeğe başını salladı. - Bu o. - Sonra büyük çocuğu işaret etti. - Bu da ağabeyi Fyodor. Size teşekkür etmeye geldik.

Lev kadının gözlerinin ne kadar çabuk yaşlarla dolduğunu görünce şaşırdı. Duygularından dolayı şimdiden kelimenin tam anlamıyla titriyordu.

– Arseny'i kaybedersem bana ne olur bilmiyorum. - Sıkışarak çıktı.

– Ve ben, büyüdüğümde, bir puf savaşçısı olacağım! - dedi küçük çocuk, savaş teçhizatına büyük bir ilgiyle bakarak.

Aslan onlara hayretle baktı. Kurtardığınız insanlarla tanışma fırsatı pek sık karşınıza çıkmazdı.

– Buna sevindim. - Çatlak bir sesle söyledi.

– Onu tutmak ister misiniz? - Bir yaşından küçük görünen, ağzından salyalar akan bir bebeği kelimenin tam anlamıyla onun ellerine bıraktı.

Tanımadığı iri yarı bir amcanın eline teslim edildiğinde kendisi de korkmuş ve görünüşe bakılırsa kartalı dağlardan daha yükseğe çıkarıp çıkarmayacağını düşünüyordu.

– Videonuzu izledim ve kesinlikle gelmem gerektiğini fark ettim. Merkezi aradım, her şeyi öğrendim.

Lev, Saşa ile Sofya Pavlovna'nın şeffaf duvarların arkasından onları izledikleri odaya şaşkın bir bakış fırlattı. Yüzlerinde mahcup bir ifade vardı.

– Video mu? - Kadını sorguladı.

– Evet. Bebeklerin doğurtulduğu yer. Bir görgü tanığı filme çekmiş ve internette yayınlamış. Şu anda şehrin her yerinde yeniden yayınlanıyor.

– Evet." Tsarev içini çekti ve boğazını temizledi.

Bebek ıslak parmağıyla yanağını karıştırmaya başlamıştı bile.

– Hey dostum, gerçek bir itfaiye aracı görmek ister misin? - Lev en büyük çocuğuna doğru eğildi. Fyodor mutlulukla başını salladı. - O zaman gidelim.

– Yapabileceğinize emin misiniz? - Kadın sordu.

– Sadece özel misafirlere. - Büyük duvar saatine baktı. - Ayrıca, ayıracak on dakikam var ve onları ne için harcayacağımdan emin değildim.

– Kim varmış burada? - Komutan onları arabada karşıladı.

- Bu Arseny ve bu da Fyodor. - Lev onları tanıştırdı.
- Sanırım ikisi de büyüyünce itfaiyeci olmak istiyorlar?
- Evet! - Fedya neredeyse ciyaklıyordu.
- Diğer savaşçılar da yanlarına gelmeye başladı.
- Belki Fedor gerçek bir itfaiyeci kıyafeti denemek ister. - Solo ceketini çıkararak sordu. Fedor başını salladı ve Kirill ceketini ona fırlattı. - Sana çok yakıştı!
- Acele et ve çıkar şunu. - Lev misafirine göz kırptı. - Büyüdüğünde, bunlar onun en sevdiği fotoğraflar olacak.
- Kendisine yaklaşık on beden büyük gelen bir ceket giyen Fedya kabine alındı. Igor ona gösterge panelini göstermeye başlamadan önce, fotoğrafların özellikle dikkat çekici olması için çocuğu tuttu.
- Tekrar teşekkür ederim. - Kadın telefonu cebine sokarak şöyle dedi.
- Sonuçta ağladı ve Leo ona sarılmak zorunda kaldı.
- Senden hoşlandı. - Arseny'yi ondan alarak, "Seni sevdi" dedi. - Genelde yabancıların yanına gitmek konusunda isteksizdir.
- Belki de beni unutmamıştır? - Tsarev gülümsedi.
- Büyük ihtimalle.

Vardiyasını tamamladıktan sonra Lev eve gitmedi. Cevap aramak için Alina'yı görmeye hastaneye gitti. Saatlerce başucunda oturdu, yaşam destek cihazlarının çıkardığı sessiz sesleri dinledi ama ona tek bir kelime bile söylemedi. Hastane çarşaflarındaki kııda, gülümseyen ve bir zamanlar capcanlı olan Alina'yı tanımak zordu. Burada sadece dünyevi kabuğu kalmıştı - bitkin, zayıf ve solgun. Derisi şeffaftı ve kan damarları görünüyordu.

Belki de artık yaşamıyordu.

Ama onu öldürmesini istemedin, değil mi?

Üç yıl önce Lev hastanede koşturup durmuş, kendisini mahkûm eden konsiliuma bunun ötenazi bile değil, savunmasız bir insanın öldürülmesi olduğunu kanıtlamaya çalışmıştı. Onu bu durumda tutmanın acısını uzattığı ve sadece doğal yollardan ölmesini engellediği iddiaları ona insanlık dışı bir saçmalık gibi gelmişti.

Şimdi, sonsuzluk gibi gelen yıllardan sonra, neye inanacağını bilmiyordu. Ve Sasha yüzünden Alina'nın gitmesine izin verdiğinden korkuyordu, hayatında ona yer açmak için. Keşke ona bir işaret verebilseydi. Keşke ona zayıflığını affettiğini ve onu bir hain olarak görmediğini söyleyebilseydi....

Daireye geri döndü, ayaklarını altında hissedemiyordu. Tüylü tüy yumağı onu karşılamak için aniden kapıdan dışarı fırladığında şaşırdı. Lion onun kulağının arkasını okşadı ve tasmağını almak için koridora çıktı. Dikkatini çeken ilk şey koridordaki yeni düzendi. Şapkaları ve atkıları yerine ayakkabıları artık en üst rafta duruyordu. "Neden" sorusunun cevabı hemen anlaşıldı: en sevdiği koşu ayakkabısı fena halde parçalanmıştı ve tamiri mümkün değildi.

Geri kalanını kurtardığı için Sasha'ya teşekkür etmeliydim. Aslında, temizlik için ona bol bol teşekkür etmeliydi - bekâr evi temizlikle parlıyordu. Bir kadın eli değdiği çok belliydi.

– Ah, sen," dedi Tolya'ya sinir bozucu bir şekilde. - Evcil hayvan dükkanına gidip sana dişlerini kaşıyacak bir şeyler alacağız.

Köpek dondu kaldı, tasmağının takılmasına izin verdi ve ardından girişe doğru çekildi.

Lev bir kez daha nasıl hissettiğini bilmiyordu. Bir yandan Sasha'ya kızgındı, çünkü dairesini temizlemek sözleşmeyi ihlal etmek demektir. Öte yandan onu özlüyordu, çünkü sanki ruhunda boş bir yer işgal ediyordu: ruhunun en derinlerinde, herkesten sakladığı ve kazadan sonra kimseye izin vermediği o tozlu raf -kalbi.

İki saatlik bir yürüyüşün ardından Tsarev dairesine döndü, bir şişe soğuk bira içti ve telefonuna baktı.

"Merhaba, tanışabilir miyiz?" - yazdı ve sildi. Biraz düşündükten sonra tekrar yazdı ve Sasha'ya gönderdi.

"Kim o?" - diye cevap geldi.

Kahretsin...

"Aslan."

"Ah, merhaba. Numaramı nasıl aldın?"

"Rustam'daki bir anketten alınmıştır."

Öyleydi. oldu henüz birkaç bir kaç gün önce,
sadece yapmadı kullanmaya cesaret etti.

"Anlıyorum. Ne zaman buluşmak istersin?"

"Şimdi," diye yazdı.

Üç nokta uzun bir süre ekranda asılı kaldı. Mesaj geldiğinde Lev zaten hiçbir şeye cevap vermeyeceğini düşünüyordu:

"Sadece birkaç saatim var. Uğrar mısın?"

Boş şişeye baktı.

"Yapamam, şimdi size bir taksi göndereceğim."

"Tamam."

Lev telefonu kaldırdı ve şakaklarını ovuşturdu. Sasha'ya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bu arzu sağduyulu tüm argümanları bulanıklaştırıyordu. Ve bunun seksle hiç ilgisi yoktu. Sadece onu görmesi gerekiyordu ve her şey anında daha kolay olacaktı. Bunu biliyordu, çünkü her zaman böyle olmuştu.

Bölüm 26

♪ Jony - Love Your Voice ♪

Lev Tsarev onun gelmesini beklerken bir şişe daha içti. Ruh hali, "Onu hayatından çıkar ya da ona ihtiyacın olduğunu kabul et" rulet çarkında birkaç tur daha atmıştı ve Sasha gelmeden bir dakika önce, hafif bir hoplamanın kendini açıklamasına yardımcı olacağından neredeyse emindi.

– Kes ş u n u , " dedi adam aynadaki yansımasına. - Hormonları azmış bir ergen gibi.

Her halükarda, bu çok çabuk çözülecekti. Onu gördüğünde, onu kovmak mı yoksa kollarında teselli bulmak mı istediğini anlayacaktı.

Kapı dikkatli ve sessiz bir şekilde çalındı. Tolya hemen koridorda dönmeye başladı. Lev nefesini verdi ve yumruklarını çözdü. Konsantrasyon ve dayanıklılık - bunca zaman dayanmasına yardım eden şey buydu. Şimdi de ona yardım edecekti. Heyecandan neredeyse midesi bulanacaktı ama koridorda ilerledi ve kapıyı açtı.

– Merhaba, iyi adamım.

Elbette bu sözler onun için söylenmemiştir.

Sasha daireye girdi, kapıyı kapattı ve yavru köpeğin önünde çömeldi. İşte bu kadar. Sanki Tsarev hiç var olmamış gibiydi. Tolya'nın kulaklarının arkasını kaşıdı, sırtını okşadı ve güldü. Ve sesinin yumuşak tınısı Lev'i iyileştirir gibiydi. Bu yumuşak sesler omuzlarındaki ağırlığı kaldırdı. Bir dakika önce nefes alamıyordu, ama şimdi tam anlamıyla nefes alıyordu.

Bunu nasıl yaptı?

Damarlarında soğuk bir panik dalgası dolaştı. Onu uzaklaştıramayacaktı. Ona her şeyin bittiğini söyleyemezdi. Aslında, ona böyle bir şey söylemeyecek ve onu hiçbir şekilde incitmeyecekti. Bu kız üzerindeki gerginliği ve acıyı yataktan kirli bir çarşaf gibi söküp atıyordu ve onların yerini Lev'in daha önce varlığından bile haberdar olmadığı yeni duygular alıyordu. Mutluluk, sakinlik, huşu, sıcaklık, emniyet, güvenlik, sevinç, zevk.

Ona ne söyleyeceğini düşündü ama Sasha daha hızlı davrandı. Doğruldu, hızla koridoru geçti ve ona sarıldı.

Aslan kendini baygın hissetti.

Bu, üzerinde anlaştıkları şeyden o kadar uzaktı ki, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Birkaç saniye kendini aptal gibi hissetti ve sonra yavaşça kollarını onun beline doladı.

Sasha'nın saçları şampuan gibi kokuyordu. Başka bir şey yoktu. Parfüm ya da esans yoktu. Sanki duştan yeni çıkmış gibiydi. En temiz kokan kızdı. Kalbi bu yabancı hisler yüzünden o kadar yüksek sesle atıyordu ki Lev onu korkutmaktan korkuyordu. Daha önce her cümlede birbirlerine sataşmayı nasıl başarmışlardı? Şimdi Lev'in onu kovduğunu ve onun da Lev'e bir daha pislik dediğini hayal etmek imkânsızdı.

– Eğer sen istiyorsun, biz ortadan kaldırmak kural hakkında konuşuyordu. - Sasha göğsünden çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. - Bence sen gerçekten hastasın ve bir seks partneriyle tanışmak için iyi bir zaman değil. Onu gerçekten küvetten dışarı sürüklemiş gibi görünüyordu. Kız hiç makyaj yapmamıştı, bu da onu son derece güzel yapıyordu. Sadece kirpiklerini takacak zamanı vardı ama allığı kesinlikle gerçektir - yanakları gerçektir kelimenin tam anlamıyla yanıyordu.

– Ya da sessiz olabiliriz. - Bir adım geri çekilerek önerdi. - Yoksa gitmemi mi istiyorsun?

– Hayır." Başını salladı. - Gitme.

Yavru köpek etraflarında dönerek Sasha'nın dizlerinden onunkine kadar uzandı.

– Tamam. - Dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

– Gerçekten iyi hissetmiyorum.

– Anlıyorum. - Sasha başını salladı. Ama anladığını sanmıyorum.

– Senin ruhuna girmeyeceğim. - O ekledi. - Televizyon izleyelim mi?

– Pekala.

Kız ceketini çıkardı ve bir kancaya astı.

Oh, kahretsin. Altında ince askılı bir üst vardı ve meme uçları kumaşın altından dışarı çıkmıştı. Sütyen takmıyordu, seks için hazırlanıyordu. İç çatışmalar yaşayan, ölen nişanlısı için acı çeken ve

suçluluk duygusuyla kendini yiyip bitiren yetişkin bir adamdan ne istiyordu ki?

Sasha hamamböcekleriyle ortak bir zemin aramak için kaydolmamıştı, tamamen başka bir şey istiyordu...

– Tolik'in kanepeye çıkmasına izin veriyor musun? - Oturma odasına girerek sordu.

– Asla olmaz. - Lev bakışlarını kızın sert kıcından ayırmadan cevap verdi.

– O farklı bir görüşte. - Sasha kıkırdadı.

Yavru köpek çoktan kanepeye uzanmış, karnının kaşınmasını bekliyordu.

– Oh, seni pire göbeği. - Tsarev iç çekti.

– Bu doğru değil. - Kız şarkı söyledi, köpeğin yanına oturdu. - Biz temiz, lezzetli ve güzeliz.

Eğildi ve yavru köpeği boynundan öptü, sonra bir kez daha - tam ağzından. Tolik tabii ki hemen eğlendi.

– Kardeşin nerede?

– Evde, ev ödevimi yapıyorum. - Sasha doğrulup cevap verdi. - Önemli bir şey değil, onun yaşındaki çocuklar için birkaç saat evde yalnız kalmak kolaydır. Komşumuz Katya Teyze zaman zaman onu kontrol etmeye geliyor.

– Kaç yaşında?

– On. Neredeyse.

– Id.

– Bugün o çocuklar gibi itfaiye aracına binmesine izin verilseydi sevinçten altına işerdi. - Utandığını söyledi. - O yaşta çok komik oluyorlar.....

Lev yanındaki kanepeye çökerken sesi kesildi. Kızın yutkunduğunu fark etti.

– Bu sabah..." diye nefes verdi Tsarev.

– Anlaşmamızı bir hiç uğruna yaptığınızı mı söylemek istiyorsun? Suçlulukla başını salladı.

– Ben de bunu fark ettim. - Sasha gülümsedi. - Kötü bir şey yaptığından endişeleniyorsun.

Aslan bir kez daha başını salladı.

– Belki de **b ö y l e d i r**. - Omuz silkti. - Bu yüzden kurallar koymamızı önerdim. Seksi tamamen mekanik olarak düşünürsen, öyle hissetmeyeceğini düşündüm.

– Ailesi o günün adını koydu-" Lev boğazını tıkayan koca bir kayayı yutmak zorunda kaldı. - Benim için kolay değil, kendimi bir

hain gibi hissediyorum.

– Anlıyorum. - Sasha başını salladı ve onun elini tuttu.

– Karışık bir durum. - Kendi avucuyla örtüşen avucuna baktı.
– Evet. Ama onunla yarışmayacaktım. Ve onun yerini almayacaktım. - Kız fısıldadı. - Sadece eğlenmemizi önerdim. İşe yaramadığı için üzgünüm. Ve bu kadar zor zamanlar geçirdiğin için.

Lev bitirmesine izin vermedi. Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ağzı o kadar sıcak, o kadar yumuşak ve canlıydı ki, bir iniltiyi tutamadı. İlk kez birini öpüyordu, onu itmek ve kendine çekmek istiyordu, büyük bir hata olarak sonsuza dek unutmak istiyordu.

Sasha onun öpücüğüne karşılık verdi ve zaman yavaşladı. Aralarına sadece onların anlayabileceği ve hissedebileceği bir şey girdi. Bu kederdi. Korkunç, ezici bir acı. Soğukluk. Korku ve panik. Ve hisler büyüleyiciydi. Aslan kızı öyle tutkuyla öpüyordu ki, sanki onu bütünüyle yutacaktı. Sanki ona acının bir parçasını veriyordu. Ve Sasha onun okşamalarına öyle bir korkuyla karşılık veriyordu ki, sanki karşılığında acısını kabul ediyor ve paylaşıyordu.

Gezegendeki en hüznü iki insanmış gibi öpüştiler. Dudakları ve elleri, içgüdülerini tatmin etmek isteyenler için gerekenden daha uzun süre birbirine değdi. Yalnızlıktan ve zorlukların ağırlığından bıkmış insanlar gibi birbirlerine sokuldular. Ve bir an önce korkunç görünen şey şimdi dünyanın en gerçek şeyi haline geliyordu. Bedenleri, tanıştıkları ilk andan beri birbirleri için yaratıldıklarını ve birbirlerini her gördüklerinde birbirlerine dokunmaları gerektiğini haykırıyordu ve eğer bu az çok açıksa, kalpleri yeni yeni açılmaya başlıyordu.

Sasha her dokunuşuyla ona hayat veriyor gibiydi. Lev de onun için aynısını yaptı mı? Sanmıyorum. Nereden bilebilir ki? Ama o istedi. Gerçekten istiyordu.

Lev onu öperken artık var olmayacak o gelecekte vazgeçiyordu: Beyaz elbiseli Alina, fotoğrafta geniş geniş gülümseyen Alina, balayı, Tsarev'in güçlü kollarında hayal edilemez bir şefkatle sarılacağı ilk çocuk, günleri, akşamları, geceleri....

Lev asla gerçekleşmeyecek bir şeyin peşini bırakıyordu. Ve bunca yıldır kendini suçladığı şeyi - kamyonun altında kalan kendisi değil, o olduğunu. Ve hayatta kaldığı için.

Lev, Sasha'nın yüzünü okşadığını hissettiğinde gözyaşlarını zorlukla tutabildi. Sanki bu umutsuz hüznün evinde artık yalnız değilmiş gibi, sanki taşımak zorunda olduğu ağır yükü gerçekten anlamış gibi.

– Sorun yok," diye fısıldadı Sasha.

Kadının nasıl olup da onun üstüne çıktığını fark etmemişti. Hıçkırıklarla renklenmiş ateşli okşamaları yavru köpeği korkuttu ve yere atladı. Lion parmaklarıyla Sasha'nın saçlarını kavradı ve geri çekerek boynunu açgözlü öpücüklerle kaplamaya başladı. Üstünü çıkararak göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını çıkık meme uçlarına götürdü. Nefes alış veriş sıkışmıştı, dudakları nemli ve parlaktı, parmakları çılgınca adamın omuzlarını kazıyordu. Kızın boğuk soluklarının her biri Tsarev'i heyecanlandırıyor ve daha da tahrik ediyordu.

– Sende var mı? - Sasha fısıldadı.

– Tabii ki. - Lev cevap verdi.

Bu kıza olan takıntısını inkâr etse bile, farkında olmadan buluşmaları için hazırlık yapıyordu. Tsarev bir sarsıntıyla geri çekildi ve ceplerinde lastik bant aramaya başladı. Sasha bu duraksamadan yararlanarak kot pantolonunu ve külotunu çıkardı.

– Yapma, sakın çıkarma," dedi kot pantolonunu indirip lateksi sikinin üzerinde yuvarlarken, "Daha fazla bekleyemem.

Tekrar kanepeye oturdu ve Sasha onun üzerine tırmandı. Bir kaya kadar sert olan siki bacaklarının arasına bastırdı. Islak derinlikler çağırıyordu ama Lev avuçlarını Sasha'nın kalçalarına koyarak ve bastırmak için acele etmeyerek acıyı uzattı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, her biri kendi sorularına cevap arıyordu.

Sonunda Sasha yavaşça ona doğru kaymaya başladı ve Lev usulca homurdandı, yarısı onun içindeydi. Birbirlerine kalp krizi geçirtmek istiyorlarmış gibi görünüyorlardı. Kız kendini hafifçe onun üzerine kaldırarak yavaşça ileriye ve yukarıya doğru hareket etti ve Lev, sikinin başının onun nemli, sıcak etine doğru kaydığını hissederken sabırsızlıkla inledi.

Sasha dudağını ısırdı ve Tsarev'in siki klitorisini okşarken hissettiği kışkırtıcı duygular karşısında nefesi kesildi. Tsarev de bu keyifli görüntünün tadını çıkarıyor ve onun her nefesini yakalıyordu. Sasha onunla ne kadar uzun süre alay ederse, hisler o kadar canlı hale geldi ve kendini tamamen içine sokma arzusu o kadar güçlendi.

Tsarev'in parmakları Sasha'nın kalçalarında iz bırakacak kadar sertti ama Sasha yavaş bir tempoda hareket ederek ve giderek daha sık nefes alarak tacizine devam etti. Sonunda Lev ona uzandı ve açgözlülükle boynunu, omuzlarını, dudaklarını öpmeye başladı. Bu öpücükler ya da ısırıklar Sasha'nın çığlık atmasına ve nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

– Tanrım," diye nefes verdi ve pes etti.

Ve adam onu üstüne çekerek bütünüyle içine girdi.

Sasha inledi ve dişlerini sıktı. Yüksek sesle inlediler. Artık sabit, telaşsız bir tempo tutturmak mümkün değildi: öpüşler ve itişler kelimenin tam anlamıyla öfkeli, talepkâr ve sertti. Lev onun kalçalarını öyle bir kuvvetle tutuyordu ki, sanki tutuşunu gevşetirse Sasha'nın kaçabileceğinden korkuyordu. Ve Sasha daha cesur ve daha hızlı hareket ediyor, onu daha da sıkı içine alıyordu. İnlemeleri giderek acınası hıçkırıklara dönüştü ve gözleri kapalı bir şekilde yükselip alçalıyordu. Kızın keskin, gergin meme uçları öne doğru bakıyor ve vücudu her hamlede titriyordu.

Lev gittikçe daha sert bastırarak onu daha sert bir şekilde üzerine indirdi. Sasha kendini Lev'in göğsüne bıraktı ve yüzünü Lev'in boynuna gömdü. Kızın saçları onu gıdıklıyordu. Kızın kesik kesik nefes alışını duydu ve sonun yaklaştığını anladı. Senkronize bir şekilde hareket ettiler ve ivmelerini artırmaya devam ettikçe sanki vücutları bir bütün haline geldi. Oda bile titriyor gibiydi.

Bir an için Sasha gerildi ve kollarını tüm gücüyle adamın omuzlarına doladı. Çığlık attı. Lev yaşadığı keskin zevki fark etti, onu sıkıca kendine çekti ve bir sonraki anda bir spazm ve o kadar güçlü bir orgazmı delindi ki ciğerlerinden çıkan vahşi hırıltıdan korktu.

Ter içinde kalan Sasha onun göğsüne yığıldı. Tsarev geri çekilmeyi aklından bile geçirmedi, seksin ne kadar harika olduğunu düşünerek ona sarılmaya devam etti.

– Mmm..., " diye inledi kız.

Zayıflamış vücudu hâlâ titremeye devam ediyordu.

– Sakın uyuma. - Burnunu hafifçe kızın ensesinde gezdirdi.

– Yorulmadın mı?

– Ateş hattında daha çok yoruluyorum. - Omzunu öpücüklerle kaplayarak cevap verdi.

Bölüm 27

♪ *Katya Adushkina, Vlad Paper - Fire*

– Sen de çok iyi biliyorsun ki kedicik, burası doğru seviyeye gelmemiş kadınlara ve erkeklere göre bir yer değil. - Nikita onu Eve'e geri fırlattı.

– Kendinden mi bahsediyorsun? - Sırıttı.

Garajdan uzaklaşıyorlardı, tartışıyorlardı. Gerçi bu alışılmadık bir şey değildi. Nikita her zaman herkese sataşırdı ve tam bir pislik gibi görünüyordu.

– Yine iş başında," diye mırıldandı Sophia Pavlovna, bölmeden onları izlerken.

Dürüst olmak gerekirse, Sasha onların konuşmalarını takip bile etmedi. Lev'i iki gündür görmemişti ve sabahtan akşama kadar ders kitapları üzerinde çalışıyordu, bu yüzden onu en azından göz ucuyla görmek için sabırsızlanıyordu.

– Genellikle sadece eksik erkekler kadınlara yapışır. - Eva, Nikita'nın yüzüne güldü. - Söylesene, penisin küçük mü yoksa çalışmıyor mu? Senin sorunun ne?

– Ne tür bir fiçim olduğunu mu merak ediyorsun? - Onun yüzüne yağlı bir şekilde gülümsedi. - Tutmak ister misin? Hadi, tutabilirsin.

– Büyük olanları tutmaya alışkınım, bu yüzden sizinkileri göremeyeceğimden korkuyorum!

– Demek profesyonelsin?

Sasha arkasını döndü ve bilgisayara baktı.

– Onunla ne ilgisi var?

– Zayıf erkekler her zaman kendilerini reddedenlerden intikam alırlar. - Sophia Pavlovna fısıldadı. - Özellikle de toplum içindeyse: Böyle şeyleri affetmezler.

– Bir kadın pahasına kendini öne sürmek alçaklıktır.

– Nikita'nın kemere ihtiyacı var. On yaşında bir çocuk gibi davranıyor.

– Küçük kardeşim bundan daha usludur.

– Bir dahaki sefere iç çamaşırı alırken erkek reyonundaki pantolonları tercih edin! - Nikita bağırdı.

– Bir dakika önce kadınlığım hakkında endişeleniyordun! - Eve cevap verdi. - Aklını başına topla!

– Rüstem'e haber vermeliyiz," diye nefes aldı memur, "bu ikisinin hâlâ birlikte çalışması gerekiyor.

– Yarışmada kimin toplarının daha güçlü olduğunu göreceğiz! - Bu sözlerle kız itfaiyeci kontrol odasına girdi. - Merhaba kızlar, ben bugün sizin yedeğinizim!

– Merhaba." Sasha gülümseyerek ona döndü. Kara gözlü Eva, erkek meslektaşının onu aşağılama girişimlerinden incinmiş görünmüyordu. Keyfi yerindeydi ve parlıyordu. - Buna nasıl dayanabiliyorsun?

– Sorun değil. - El salladı. - Buna alışkınım. Onunla aynı sayfada olmamaya çalışıyorum. Ama birlikte çalışmak zorunda kalırsam, onun bir pislik olduğunu unutuyorum. Burada hepimiz kardeşiz ve birbirimiz için ateşte ve suda - kelimenin t a m anlamıyla. Nikita saha dışında ne derse desin, orada ona her zaman güvenebilirsiniz.

– Yani, daha yeni kavga ettiniz ama yangında arkanızı kollayacağından emin misiniz?

– Her zaman. - Başını salladı. - Tanrım, kimse Nikita Plakhov'u ciddiye almıyor! Öyle değil mi, Sonya Teyze?

– O yaramaz bir çocuk. - Kadın sırttı. - Ama böyle biri için bile, her zaman onu dize getirecek biri vardır. - Eve'e baktı. - Umarım bu sen olmazsın, güzelim.

– Asla. - Burnunu kırıştırdı.

Sasha bir şekilde kızın yalan söylediğini hissetti. Nikita'dan hoşlanıyor olabilirdi ama onun cinsiyeti hakkındaki yorumları Eve'i incitmişti. Koyu parlak uzun örgüsü, iri gözleri ve tombul dudakları olan, kaba bir savaş kıyafeti ve bol bir tulum içinde iyi görünen bu güzel kızın, başta Nikita olmak üzere meslektaşlarının çoğu tarafından sevildiğine şüphe yoktu.

– Plakhov'un pisliği bile kadın itfaiyecilerin erkeklere göre ne gibi avantajları olduğunu biliyor. - Eva kanepeye uzanarak onlara göz kırptı. - Tam teçhizatla şeritte onu geçemeyebilirim ama sıkıştığı dar geçitlere ve shaftlara kesinlikle girebilirim. Yaralıların tahliyesi söz konusu olduğunda bu çok önemli. Ve bir hava tankını bir buçuk kat daha yavaş kullandığım gerçeğini herkes biliyor. Я

Yanan bir binada ondan daha uzun süre kalabilirim, bu da daha faydalı işler yapabileceğim anlamına gelir.

Yine de, ne kadar inkâr ederse etsin, Nikita'nın sözleri onu incitmişti. Ve bu meslekteki kızlar her gün erkekler kadar iyi olduklarını kanıtlamak zorundaydılar.

– Hiç itfaiyeci olmak için eğitim almayı düşündün mü? - Eve, Sasha'ya döndü.

– Kim? Ben mi? Şaşırdı.

– Evet. Neden? Bir ortak işime yarayabilir.

Görünüşe göre kız şaka yapmıyormuş.

– Bak ne diyeceğim, ben o kadar cesur değilim. - Sasha itiraf etti.
- Bu yüzden sana gerçekten hayranım.

– Sana bir sır vermemi ister misin? - Eğilerek fısıldadı. - Ben de cesur değilim. İlk kez dışarı çıkıp erkekleri hayal kırıklığına uğrattığımda çok korkmuştum. Ama biliyorsun... kendimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Hâlâ korkuyorsun ama gidip yapıyorsun. Korku gitmez ama biraz küçülür. Buna cesaret denir.

– Tatlım, ekipmanı almak istemiyor musun? - Artem kontrol odasına baktı. Sasha ve Sofya Pavlovna'ya el salladı. - Telefon iletişiminin ve alarmların tanrıçalarına merhaba!

– Bir dakika bile oturamıyorsun! - Eve şakayla karışık homurdandı. Onlara göz kırptı ve aceleyle ona doğru yürüdü. - Garaja mı atandın?

– Belli oluyor mu? - Artem yüzünü buruşturdu.

– Bir sürü iş. - Onu yanından itti. Ve diğerlerine doğru yöneldiler.

– Burası çok eğlenceli. - Sasha, Sophia Pavlovna'ya dönerek şöyle dedi.

– Evet," diye yanıtladı kadın hafif bir hüznle. - Ama ne zaman içimizden birini kaybetsek, kalbimizde asla iyileşmeyen bir yara açılır. En son iki yıl önce oldu. Kıdemli itfaiyecimiz bir patlamada hayatını kaybetti. Çocukların geziden nasıl döndüklerini hatırlıyorum..." diye içini çekti. - Kimse konuşamıyordu bile. Genellikle onun kahramanlıklarını hatırlarlar: insanları nasıl kurtardığını, savaş görevlerinin üstesinden nasıl geldiğini, ne kadar güvenilir bir profesyonel olduğunu. Ama Volodka'yı o koltukta oturmuş gülerken görüyorum. O da aynen böyle

sebepsiz yere buraya gelebilir, bir fıkra anlatabilir, ona bir çikolata ya da kahve verebilirdi. İki oğlu kalmıştı.

Kanepeye bakan Sasha yutkundu. Sanki bir şey sezmiş gibi başını kaldırdı ve Lev'in garajdan merdivenlere doğru yürüdüğünü gördü. Elinde içinde elmalar olan büyük bir file vardı. Adam her zamanki gibi uykusuz ve yorgun görünüyordu ama yine de inanılmaz derecede çekici ve erkeksi. Lev ona hafifçe başını sallayarak selam verdi ve o anda ruhunda çiçekler açıp melekler şarkı söylemeye başladı.

– Elma kamyonu önünüzde mi devrildi? - Kirill şaşırdı, merdivenlerden koşarak indi.

– Hayır, sadece herkesi tedavi edeceğimi düşündüm. - Lev kederle söyledi.

Ve Sashka göğsünde bir gıdıklanma hissetti. Belki de, eğer çok küstah değilse, Tsarev onun elmaları sevdiğini hatırladı ve ona ikram etmek istedi. Ama endişesini gizlemek için herkese elma mı alması gerekiyordu?

Bir erkeği uyuyan bir güzelden uzaklaştırmaya çalıştığı için kesinlikle cehennemde yanacak. Ama ya bu peri masalında prensesin uyanmaması gerekiyorsa? Ve yalnız bırakılan üzgün prensi gerçekten seviyorsa.....

Öğle yemeğinden önce birkaç telefonla ilgilenmeleri gerekiyordu. Sofya Pavlovna'nın uyardığı gibi, işlerinin en zor kısmı arayan kişiyi sakinleştirmek ve kısa sürede ondan en yararlı bilgileri almaktı. Bugün Sasha'ya başvuruyu bağımsız olarak kabul etmesi, yangının derecesini belirlemesi ve hatta nöbetçiyi arayarak alarm vermesi konusunda güveniyordu. Heyecandan itfaiye binasında yankılanan sesi biraz titriyordu ama arabalarına koşturan adamların hepsi teker teker ona "aferin" dedi.

Sasha başardığında neredeyse sevinçten zıplayacaktı. Gerginlik ve korku yerini rahatlamaya bıraktı. Yangın bölgesiyle telsiz konuşmaları hala Sofia Pavlovna tarafından yürütülüyordu ve kadın onu nazikçe düzeltiyor, ipuçları veriyor ve her zaman övüyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde kız kelimenin tam anlamıyla kanatlanıp uçuyor, başarısının sevincini yaşıyordu. İlk kez kendi yerinde olduğunu hissediyordu: yararlı olabileceği ve hoş karşılandığı bir yerde. Sevkiyat memurunun görevi ne kadar zor olursa, çözmesi de o kadar ilginç oluyordu.

İş yoğunluğu içinde Sasha kelimenin tam anlamıyla her şeyi unutmuştu. Arada sırada Grina'yı arayıp eve nasıl gittiğini, yemek yiyip yemediğini, jimnastik için üniformasını ve bir şişe su alıp almadığını kontrol etmesi gerektiği gerçeği dışında. Ve dövüşçüler geziden döndüklerinde, kız onları muhtemelen daha önce hiç kimsenin karşılaşmadığı kadar coşkulu bir şekilde karşıladı. "Tekrar hoş geldiniz!" yazan bir pankartı olsaydı, birliğin etrafında koşar ve onu başının üzerinde sallardı.

Sofya Pavlovna gülüyor ve kıkırdıyordu, ama onun duygularını anlayabilen tek **k i ş i** oydu. Saşa talebi kendisi kabul etmiş, çocukları kendisi göndermiş, çağrılarını kendisi eşlik etmiş ve her adımlarını kontrol etmişti - ve işte buradaydılar, yaşıyorlardı, geri dönmüşlerdi! Bu neredeyse bir mucize! Elbette mutluluk doluydu - ya da daha doğrusu kot pantolon.

Ekipler birime döndükten sonra birkaç komik hareketi de içeren bir zafer dansı yapan Sasha, adamların çoğunun bir misafirle tanışmak için salonda toplandığını fark etmedi. İtfaiyecilerin ellili yaşlarında sarı saçlı bir kadının etrafını sardığını fark ettiğinde ise şef çoktan onlara katılmıştı.

– İçerideki kim? - Sasha kapıya yaklaşarak sordu.

– Görmüyor musunuz? - Sophia Pavlovna sırtarak sandalyesinden kalktı. - Bu teyzen!

– Kim? - Kızın boğazı kurumuştur.

– Natasha. Kirill'in annesi. - Görevli çıkışa yaklaştı ve **k o n u ğ a** el salladı. - Buraya her zaman **g e l i r**. Ve birkaç ayda bir çocuklar için bir şeyler pişirir. Natasha, merhaba!

Yabancı arkasını döndü, ona el salladı ve aceleyle onlara, kontrol odasına doğru ilerledi.

– Bir akrabamla tanış. - Sophia Pavlovna gülümsedi.

Cehennem gibi olacaksın!

Sasha o anda, kendisi gibi sinsi yalancıların ait olduğu yeraltı dünyasına düşmeyi tercih ederdi.

Bu arada, en sevdiği kardeşi Kiryusha nerede? Neden yardımına koşmuyor?

Kadın, bozuk komedilerinin sonu gibi giderek yaklaşıyordu ve Sasha çılgınca ilerlemenin en iyi yolunu düşünmeye çalışıyordu

Ne yapmalıydı: Her şeyi şakaya mı indirgemeliydi, yoksa Rüstem'le açıklamaya mı çalışmalıydı? Her h a l ü k a r d a , hâlâ bir sevkîyat görevlisine ihtiyaçları vardı ve Zolotova makul bir süredir eğitim alıyordu. Araya girip onun kışına tekme basmazlar mıydı?

– Sanka! - diye bağırdı misafir, yaklaşarak.

Onu kucakladı ve sıkıca sarıldı. Sasha'nın ciyaklayacak zamanı bile olmamıştı. Onu nereden tanıyordu? Neler oluyordu?

– Sofiyya," diyerek Sofya Pavlovna'yı kabaca kollarının arasına aldı.

– Söyle bana, o sen ♪ bizi mutlu edecek ♪ ♪ bizimle ♪ bu gece seninle Özel pilav mı? - Sevk memuru sonunda onu bıraktığında yalvardı.

– Evet. - O cevapladı. - Kiryukha şimdi arabadan ev yapımı kazanımı getirecek.

– Aaaaaaaah! - Sophia Pavlovna bağırdı. Ve ellerini çırttı - gerçekten ellerini çırttı.

Bu muhtemelen Kirill'in annesinin pilavının genellikle başarılı olduğu anlamına geliyordu. Görünüşe göre dolandırıcılık da öyle. Ne de olsa oğlu kadını önceden ikna etmişti.

– Sasha, git ve mutfakta teyzene yardım et. - Sophia Pavlovna kızı neredeyse kontrol odasından dışarı itiyordu.

– Okul ne olacak? - Sasha korkuyla mırıldandı.

– Bekleyecek! - Beni temin etti.

Kirill'in annesinin ardından odadan çıkan kız, ki buradaki herkes ona bayılıyor gibiydi, bu yüzden alkışlarla karşılandı, Lev'in gözüne çarptı. Savaş giysilerini çıkarmış, pazularıyla oynayarak gösteriyi izliyordu. Dudaklarındaki hafif sırıtış, kızın ne kadar garip bir durumda olduğunu anladığını gösteriyordu.

Ama kesinlikle anlayan kişi Solovyov'du!

Elinde iki büyük çantayla lobiye girdi ve suçlu bir gülümseme yayıldı.

– Uyarılamaz mıydın? - Sasha sadece dudaklarıyla sordu.

Ya panikleyip pencereden atlasaydı?

– Ablâ," diyerek ona göz kırptı.

– Nereye gittiğini biliyorsun. - Fısıltıyla cevap verdi.

Rüstem Aydaroviç, Kirill'in annesinin dik metal basamakları çıkmasına yardım etti ve cesurca elini tuttu. Diğerleri

İtfaiyeciler birbirlerini iterek ve küçük çocuklar gibi gürültü yaparak onları takip etti. Sanki misafirin gelişiyse disiplin unutulmuş gibiydi.

– Ona telefonumdaki resminizi gösterdim," diyerek Kirill

Sasha'yı rahatlattı. Üst katta son kalanlar onlardı.

– Benim resmimi nasıl çekti? - Gözlerini dikti.

– Geçen gün kantinde yaptım. Çarı kızdırmak için.

– Neden onu kızdırıyorsun?

– Onu kıskandır.

– Kim? Sen mi bana? - Sasha sırtıttı.

– Her şeyi anlıyorsun.

– Anlamıyorum. Sana o ve benim--

– Ve sen ve o... - Solovvey'in gözleri dışarı fırladı, durdu.

– Hayır! - Kız kızardı.

– Oh, öyle mi?!

– Bağırma! - Avucuyla ağzını kapattı.

Kirill'in iki eli de çantalarla meşguldü, bu yüzden dayanamadı.

– Eğer birine söylersen, kafanı keser ve Tolya'ya yediririm.

Sessizce güldü.

– O zaman çanlar! - Sasha, etkili olması için gözlerini kısarak uyardı.

– Mmm...

Elini çekti.

– Tamam. - Kirill kabul etti. - Yani bizim devimiz ve siz....

– Bir çeşit anlaşmamız var. - Yemek odasına doğru yürürlerken sessizce açıkladı. - Bunu başka hiçbir şeye güvenmeden veya daha fazlasını talep etmeden yapıyoruz.

– Gerçekten mi! - Sarışın adam burnunu kırıştırdı. - Ve sen de evet mi dedin?

– Bunu ben önerdim.

– O zaman sen düşündüğünden de büyük bir zamparasın! - Solovvey fısıltıyla haykırdı. - Ama bu haber, birbirinizden hoşlandığınızı ama ikinci gelişinize kadar dönüp durmayı planladığınızı söylemenizden bile daha iyi.

Sasha Kirill'i durdurdu ve yüzünü ona çevirdi.

– Leo'nun içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bana ciddi bir teklifte bulunmasını beklemiyordum. - Fısıldadı. - O zaten

bir ilişkisi var, bu yüzden sadece bana verebileceği kadarını almaya karar verdim.

– Yani sana söyledi mi? - Kirill şok olmuş görünüyordu.

Sasha başını salladı.

– Bu onun için büyük bir adım.

– Benim için fark etmez. - Başını salladı. - Onu zorlamayacağım.

Buna ihtiyacım yok. Bu haliyle yeterince iyi.

Kahretsin, kız Leo'yu kaybetmekten, yakınlashmalarıyla ve bunun sonucunda ortaya çıkan beklentilerle onu istemeden de olsa ürkütmekten ne kadar korktuğunu ancak şimdi tam olarak fark etmişti.

– Onunla uğraşmak zor olabilir. - Kirill söyledi. - Yine de kendini suçlayacaktır.

– Ben hallederim. - Sasha yorgunca gülümsedi. - Ama bir daha fotoğrafımı çekme.

– Söz veremem. - Güldü. - Ya fotoğraf fetişizmim varsa? Kız arkadaşının da bir fotoğrafını çektim. O nasıl bu arada? Ona birkaç mesaj gönderdim ama cevap vermedi.

– Sarışın erkeklerden hoşlanmıyor.

– Birinden hoşlanmamayı seviyorum! Onu parktaki yıllık itfaiyeciler pikniğine davet eder misin? Yarından sonraki gün.

– Piknik nedir?

– Parkta toplanıyoruz, et kızartıyoruz, bira içiyoruz. Her şey yetişkinlere göre: barbekü ve özel bir alan. Ama yangın söndürücü de olacak. - Kirill omuz silkti. - Çalışanlar ve aileleri gelecek. Emekli olanlar bile orada olacak. O gün görevde olmadığımı öğrendiğimde neredeyse altıma işiyordum!

– Kulağa eğlenceli geliyor. Gelebileceğimden emin misin?

– Tabii ki, sen zaten buranın içinden birisin. Ayrıca, sen benim kız kardeşimsin.

Bu arada oğlunu da al - orada bir sürü çocuk olacak.

– İşte buradasın. - Kirill'in annesi yemek odasından çıktı. - Hadi, gel ve bana yardım et!

– İtaat ediyorum ve itaat ediyorum." Kirill, Sasha'ya anlamlı bir bakış fırlattı ve çantalarıyla birlikte aceleyle mutfığa girdi.

– Sasha," kadın ona gülümsedi ve başıyla kapıyı işaret etti.

– Bunun için özür dilerim. - Kız suçlulukla dudaklarını birbirine bastırdı.

– Hadi, bu Őeylere bayılıyorum! - Kolunu onun omuzlarına doladı ve onu mutfağına götüşdü. - Komplolar, eşek Şakaları, her türlü eğlence. Ama Kiryukha beni uyarmasaydı komik olurdu! Aha-ha, kontrol odasına geldiğimde yüzünü görmeliydin!

Bölüm 28

♪ *Bianca - Your Girl*

Lev bu anları severdi. İtfaiyecilerin gerçekten rahatlayabileceği, dersler, beden eğitimi ya da gezilerle meşgul olmayan nadir dakikalar ve saatler. Bu amaç için tasarlanmış odalar genellikle insanlarla doluydu: herkes gülüyor, kahkaha atıyor, yüksek sesle bir şeyler tartışıyor ve bu inanılmaz bir rahatlık hissi yaratıyordu. Sanki herkes büyük ve samimi bir aileymiş gibiydi.

Bugün de böyleydi. Televizyon bangır bangır açıktı, komutan haber bülteni eşliğinde kitap okuyordu ve yanlarındaki kanepede ayrılmaz çift İlya ve Nikita futbol tartışıyor ve birbirlerinin sözünü keserek elma kemiriyorlardı. Yemek odasında, uzun ve geniş masada toplanan çocuklar ellerine ne geçerse onunla eğleniyorlardı - bazıları çay ve waffle ile iştahlarını açıyor, diğerleri kâğıt oynuyor, Ivan ise onların arasında, ortada oturmuş bir skandalı çözüyordu. Onlardan birkaç metre ötede, bir pencere kenarında oturan Sergei karısıyla telefonda sohbet ediyordu ve başka bir pencere kenarında uzanan Eva tırnak törpüsüyle tırnaklarını parlatıyordu.

Mutfak yemek odasıyla birleştirildiği için ayrı bir oda olduğu söylenemezdi, ancak yine de alanlar bir mesafeyle ayrılmıştı. Bu şirin mutfak adasının da özel bir havası vardı. Rüstem, patron olduğunu unutmuşçasına büyük bir bıçakla havuç soyuyor, Kirill soğan doğruyor, Lev et kesiyor ve Saşa pirinci iyice duruluyordu. Nataşa Teyze, sanki iyi koordine edilmiş bir orkestra gibi tüm süreci yönetiyordu.

Kaç kez tam yemek pişerken çağrılmışlar ve döndüklerinde kadın onlara çoktan yemek hazırlamıştı. Ama bugün Tsarev bu cenneti bölmemesi için evrene çok dua ediyordu. Sasha ile hiç bu kadar uzun süre, rahatça sohbet edebilecekleri, gülebilecekleri ve birbirleri hakkında daha fazla şey öğrenebilecekleri resmi olmayan bir ortamda (mahremiyeti hesaba katmıyoruz) bulunmamışlardı. Ve arkadaşlarıyla birlikte bir kızla vakit geçirmeyi onunla seks yapmak kadar seviyordu.

Aşık olduğunun farkındaydı ve bu çok fazlaydı. Sınırlarını aşıyorlardı ama Lev buna engel olamıyordu. Tsarev, sevimli önlüğüyle mutfakta çırpınan Sasha'ya bakarken duyduğu sevinci bile dayanılmaz buluyordu. Onun hayatına girmesine izin vermeye hakkı yoktu. Sonunda bunun ikisine de zarar vereceğini biliyordu ama yine de yaptı, çünkü karşı koyamıyordu.

Sasha kaşığına uzanıp onu masaya dayadığında Nataşa Teyze seyahatlerle dolu zengin hayatından bir hikâye daha anlatıyordu. Lev bıçağı değiştirmek için mükemmel bir an olduğuna karar verdi ve ona doğru bir adım attı. Eli sanki gelişigüzelmiş gibi Sasha'nın beline kaydı. Ona bakmadı bile, ama Sasha'nın bu dokunuş karşısında kaskatı kesildiğini hissetti.

Bir saniye sonra o da oyuna dahil oldu. Mutfakta dolaşan kız bardağa uzandı ve kalçasıyla kavradı.

– Boğazı kurumuştur. - Açıkladı.

Kimse dikkat etmedi bile. Lev boğazını temizledi.

– Sen de biraz ister misin? - Sasha birkaç yudum alarak sordu.

– Eller kirli," diye mırıldanarak kesme tahtasının üzerindeki ete başıyla işaret etti.

– Ben tutarım. - Çok yaklaştı ve bardağı onun dudaklarına götürdü.

Oh, kahretsin.

Onu sarhoş etmek için kolunu neredeyse tamamen yukarı doğru uzatması gerekti.

– Teşekkür ederim.

– Rica ederim. - Sasha kayıtsızca söyledi.

Aslan Solo'nun bakışlarını yakaladı. Arkadaşı memnuniyetle sırtıyordu.

– Bu arada gerçek Guatemala kahvesi getirdim! - Natasha Teyze'nin sesi arkasında gürledi. - Hemen demliyorum. Sashulya, pilav için sarımsakları soyar mısın?

– Elbette. - Kız işi memnuniyetle kabul etti.

Leo'nun yanında durdu ve temizliğe başladı. Sasha o kadar ufak tefekti ki, eğer doğru kelime buysa, onu omzunda taşıyabilirdi. Bunu hemen yapmak istedi: diğerlerine açıklama yapmadan onu buradan sürükleyip çıkarmak, kendini onunla birlikte duş odasına kilitlemek, kot pantolonunu, sonra iç çamaşırını ve....

– Lev, daha büyük kesebilirsin. - Natasha Teyze onu düzeltti.

Sonra da Rüstem'e talihsez Guatemalalıların kahve çekirdeklerini nasıl çuvallarda saklamak zorunda kaldıklarını ve bir günlük çalışmanın ardından bu çuvalların üzerinde uyuduklarını anlattı.

– Ben de daha büyük seviyorum. - Sasha sessizce söyledi. - Genel olarak büyük olan her şeyi severim....

– Ama bu kahve deniz seviyesinden beş bin metre yukarıda yetişiyor ve çekirdekleri oksijenli! - Kadın eliyle anlamlı bir hareket yaptı ve bize anlatmaya devam etti.

Lev bunun imalı **b i r** söz olduğundan emin olmak için Sasha'ya baktı ama kız ona öyle masum bir bakış fırlattı ki Kirill kıkırdadı ve neredeyse parmağını kesiyordu.

– Lanet soğanlar!

– Daha büyük olabilirsin, Kiryusha. - Annesi ona baktı.

– Ben de hep daha büyük olabileceğimi düşünmüşümdür," diye mırıldandı soğanı ikiye bölerken. - Ama yeteneklerinizi kullanmak zorundasınız.

– Ne?" Bir kez daha arkasını döndü.

– Kaygan dedim, orospu çocuğu.

– Kızların önünde küfür etme!

– Oh, pardon.

– Sana daha büyük bir bıçak lazım," diye sıırttı Lev.

– Evet, o zaman kaymaz. - Sasha kıkırdadı.

– Dalga mı geçiyorsun benimle? - Solo onlara baktı. Ve üçü de gülmeye başladı.

– Bir şey mi kaçırdım? - Natasha Teyze onlara döndü.

– Mutfak bıçağı yerine çakı aldım diye gülüyorlar! - Kirill bıçağını sallayarak haykırdı.

Lev ve Sasha dayanamayıp tekrar kahkahayı patlattılar. Diğerleri de ne hakkında şaka yaptıklarının farkına bile varmadan yavaş yavaş onlara katıldılar. Kahkahalar odaya bir virüs gibi yayıldı ve teker teker bulaştı. Solo bıçakların karşılaştırılması ve nasıl kullanılacağı hakkında atıp tutmaya devam etti ve çok geçmeden herkes gülmeye başladı; Rüstem'in şakaya dahil olmasına yardım ettiği Nataşa Teyze bile.

Ve sonra, Lev ve Sasha'nın kendilerini karşılıklı masada otururken buldukları, kahve eşliğinde samimi ve sıcak oturmalar vardı. Ve bu sırada

Sohbet sırasında birkaç kez ayakları birbirine değdi, tabii ki tamamen kazara.

Sonra kahvenin kokusu yerini yoğun ve ekşi pilav kokusuna bıraktı ve Lev yemeği servis etmeye gönüllü oldu: sırf Sasha'nın önüne bir tabak koyabilmek için. Onu sürekli doyurma dürtüsünden hâlâ kurtulamamıştı.

Telefonda Sofia Pavlovna'nın yerini Eva almıştı ve şimdi o ve Nataşa Teyze masada kimin kiminle konuşabileceğini görmek için yarışıyorlardı. Rüstem bile çok işi olduğunu söyleyerek ofisine koştu ama Lev ve Saşa'nın gitmek için acelesi yoktu.

Sofya Pavlovna işyerine dönmek üzereyken Saşa onu takip etmek zorunda kaldı. Lev masadan kalktı ve ona bir elma yıkamak için lavaboya gitti. Sasha ona doğru yürüdü, bir metre uzağında durdu ve kendine bir içki doldurdu. Elmayı bir havluyla sildi ve elinde döndürdü. Kız kirpiklerinin altından ona baktı ve gülümsedi. Kız yürüdü, Lev de onu takip etti. Sasha masanın etrafını dolandı, Nataşa Teyze'ye teşekkür etti ve dışarı çıktı. Adım adım onu takip eden Tsarev, kızın eline bir elma tutuşturdu ve durdu.

Elinde elmayı tutarak uzaklaştı. Adam orada durdu ve ona baktı.

İlk basamağa adım attıklarında Sasha arkasını döndü ve hemen bakışlarını sakladı. Artık canına tak etmişti - Lev bir çocuk kadar mutluydu. Bu saçmalıktı - tamamen aklını kaçırmıştı. Kadının gülümsemesi kalbinin göğsünde neşeli bir takla atması için yeterliydi.

– Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. - Solo, Tsarev arkasını dönüp neredeyse ona çarpıyordu, dedi.

– Ne gibi? - Lev yüzüne yeniden sert bir ifade vermeye çalıştı.

– Aşık oldum.

Tsarev Sasha'ya kısa bir bakış daha atarak onu kontrol odasına doğru takip etti. Kalçaları yumuşak bir şekilde sallanıyor ve dalga dalga saçları adımlarına eşlik ediyordu.

– Yeniden kaybedebileceğimi bile bile yeniden aşık olmayı göze alabilir miyim? - dedi Lev renksiz bir sesle.

– Elbette hiçbir garanti y o k . - Kirill onun bakışlarını takip ederek şüpheyile konuştu. - Bir insanı her an kaybedebilirsiniz. Ama onları kaybetmeniz bile sevmek zorundasınız.

– Bu yüzden mi kimseniz yok? - Tsarev sırttı, arkadaşını omzundan alkışladı ve kendine biraz daha kahve yapmak için yemek odasına geri döndü.

– Bıçaklar olmadığı kesin! - Solo onun peşinden koştu.

Bölüm 29

♪ *NU - Can't do it without you*

On dakika sonra alarm çaldı. Sasha'nın heyecanlı sesi onları çağrıya gönderiyordu. Lev birinci kattan bir direğe tırmandı, savaş teçhizatını giydi, kaskını kaptı ve araca atladı. Yakınlarda, diğer itfaiyeciler yerlerini aldı.

– Ana caddelerden birinde bir kaza. - Andrei arabanın garajdan çıktığını bildirdi. - Araba beton bir hendeğe girmiş. Muhtemelen sürücü hastalanmış. Arka koltukta çocuklar var.

Şoförün sireni çaldı.

– Yani bir sürü aval aval bakan olacak. - Solo parmaklarını kucağında duran kaskına vurarak söyledi.

– Polis zaten orada, olay yerini kordon altına aldılar. Ambulans yolda.

Trafik kazalarında en önemli şey hızlı bir şekilde tıbbi yardım sağlamaktır. Acele etmeliydik - yetkin ve hızlı bir şekilde hareket etmeliydik.

Yanaştıklarında her tarafta bir kalabalık toplanmıştı bile. Polis memurları sinyalizasyon bandının arkasında aval aval bakan insanları güçlkle zapt edebildi. Dışarı çıktıklarında itfaiyeciler kasklarını taktılar ve doğruca arabanın hendeğe girdiği yere gittiler. O kadar sıkışmıştı ki arka kapılardan yalnızca biri yarıya kadar açılabilirdi.

– Kadın sürücünün bilinci açık ancak nefes almakta güçlük çekiyor. - Onlardan birkaç dakika önce gelen ambulanstaki sağlık görevlisi bildirdi. - Onu emniyete aldık, dışarı çıkarmamız gerekiyor. Çocuklar şokta gibi görünüyor ama sorulara cevap veriyorlar. Her iki tarafta da sıkışmış durumdalar ve çıkış yolu yok. Onları çıkarmak için çatıyı kesmek zorundayız.

– Denge ve yakıt sızıntılarını kontrol etmeliyiz. - Hesaplamalarla birlikte gelen Rüstem emretti.

– Ve mümkün olduğunca çabuk. - Sağlık görevlisi parçalanmış arabaya endişeli bir bakış attı. - Acil müdahaleye ihtiyacı olan bir kadın için endişeleniyorum.

– Sızıntı yok! - Hendeğe ilk inen Lev rapor verdi.
– Ben de göremiyorum. - Kirill geri aradı.
Her şeyi diğer taraftan kontrol etmek için uzanmak zorunda kaldı.
– Çatıyı keseceğiz. - Rüstem emretti. - Onları üstten çıkaracağız.
– Bunu duydun mu? - Andrei itfaiyecileri etrafına toplamış. -
Kilitleyelim. Nikita, Kirill, aletler!
– İçerideki yolcuları metal ve camdan korumamız gerekiyor. -
Rüstem eğildi ve mevcut tek kapıdaki açıklığın genişliğini
değerlendirdi. - Eva, sen git.
– Bingo. - Kız hazırlandı.
– Kalkan! - Şef işaret etti.
– Zaten buradaydı. - Ivan, Eva'nın çocukların ve kadının
başlarının üzerinde tutması gereken büyük bir plastik levhayı havaya
kaldırarak onları güçlü tel kesicilerin gövdenin metaline ve
pencerelerin camına çarpmasından korudu.
– Geri çekil Eve!
Kızın görevi dikkatlice kabine girmek ve tavanın altına bir kalkan
yerleştirmekti. Asıl tehlike, bir şeyler t e r s giderse Eva'nın bir yangın
tuzağında mahsur kalabileceğiydi ve buradaki herkes bunun
farkındaydı.
– Merhaba," dedi çocuklara, temkinli bir şekilde pencereden
kulübeye doğru ilerlerken. - Yardım etmek için buradayım. Benim
adım Eva.
Sürücü koltuğunda oturan çocukların annesini rahatsız etmemek
ya da yanlışlıkla yerinden oynatmamak için en öndeki koltuk başlığına
tutunarak sürünerek içeri girdi. O iyi olduğunu ve kalkanı almaya hazır
olduğunu işaret edene kadar kimse nefes almıyor gibiydi.
Solo dikkatlice pencereden içeri soktu ve kız dikkatlice
kurbanların başlarının ve kendisinin üzerine açtı.
– Hallediyoruz!
Ivan ve Sergei önce arabanın camını söktüler: ön camın köşesine
bir cam kırıcısıyla kısa bir darbe indirdiler ve kırıkları dışarı doğru
çıkardılar.
Lev ve Kirill hidrolik makasları tuttu, diğerleri onları tuttu ya da
genel durumu kontrol etmeye çalıştı. Mücevherlerle hareket etmek
gerekliyordu. Çalışmalar devam ediyordu, kulaklar metal sesleriyle
cınılıyordu. Ek yastıkların tetiklenmesini önlemek için

emniyet, ön ve orta ve arka dikmeler gaz jeneratörü hariç yer yer makasla ısırılıp koparılmıştır.

Kadın sürücü itfaiyecilerin her hareketini yakından takip ediyordu ama Tsarev'in de fark ettiği gibi hiç de iyi görünmüyordu. Oksijensiz kalmıştı.

– Bak, sadece birazcık kaldı. - Kabinden Eva'nın sakin ve kendinden emin sesi geldi.

– Saf gerçek," diye karşılık verdi Lev, arka kapı amortisörünü ısırarak.

Demir takırdadı, direndi. Araba sendeledi. Sızıntı olup olmadığını kontrol etmek için iyi bir zamandı. Herhangi bir kıvılcım arabayı havaya uçurabilirdi.

– Sorun yok, devam edelim. - Lev'in düşüncelerini okumuş gibi, Sergei bağırdı.

– Senin adın ne? Senin adın ne? Kaç yaşındasın? - Eva'nın çocukların dikkatini dağıttığını duyabilirsin.

Bir damla ter, Tsarev'in yüzünden boynuna doğru yuvarlandı.

Makas metali sıkıyor ve yavaşça ısırıyordu.

santimetre santimetre. Lev acele etmesi gerektiğinin farkındaydı, çünkü sürücü giderek kötüleşiyordu ama hata yapmak istemiyordu. Yakınlarda, Solo'nun telsizinden Sasha'nın sesi geliyordu - ek bir ambulans ekibinin geldiğini duyuruyordu.

– Çatıyı kesmeye devam ediyor. - Amir ona cevap verdi.

Lev, kadın sürücünün sessizce dua ettiğini duyunca dudaklarını yaladı. Bunu yapmamalıydı; zaten boğuluyordu.

– Çatıyı destekleyin! Dikkat edin! - Andrei yakınlarda bir yere komuta etti, ama görüş alanlarının dışında. - Buraya, Nikit! Daha iyi tut! İşte böyle, evet.

İtfaiyecilerin ayakları üzerindeki dengeleri ve uyumları, eğimli bir beton oluşu andıran hendeğin eğimli düzleminde kalmak zorunda olmaları nedeniyle daha da zorlaşmıştır.

– İşte bu kadar! - Son kesimi yapan Lev dedi ki.

Kirill onu sigortaladı, diğerleri de çatıyı destekledi. Çatıyı kaldırmamız, ardından keskin kenarları çıkarmamız ve camın geri kalanını koruyucu malzemelerle kaplamamız gerekiyordu.

– Anladım!" Çatı yavaşça kenara çekilirken Andrei nefes verdi.

Kırmızı renkli bez hemen ön camın olduğu yere düştü. Yaralılar ambulansa taşınırken kimse zarar görmemeliydi.

– İşte böyle. - Eva emniyet kemerlerini dikkatlice kesti ve diğer itfaiyeciler sırayla çocukları dışarı çıkardı.

– Sorun yok, çıktılar. Emin ellerdeler. - Lev, boynundaki bandaj yüzünden arkasına dönemeyen kadın sürücünün gözlerindeki yaşları fark ederek, "Şimdi seninle ilgilenecekler," dedi. - Artık seninle ilgilenecekler.

Yüzü şimdiden hafifçe morarmış, göz bebekleri büyümüştü. Bilincini kaybetmek üzereydi. Etrafında olup biten her şey kaos gibi görünüyordu: bağırışlar, talimatlar, telsiz hışırtıları, koşuşturan insanlar. Korkutucu olabilirdi. Ancak itfaiyeciler kurbanlara etkili bir şekilde yardım etmek için uyum içinde hareket ediyorlardı.

Kadın nihayet araçtan çıkarıldı ve sağlık görevlileri durumunu stabilize etmeye başladı.

– Pnömotoraks," dedi sağlık görevlisinin sesi. - Plevral ponksiyon yapalım.

Akciğer sönmesi bu tür kazalarda nadir görülen bir yaralanma değildir. Aslan biliyordu ki o alırdı yardım alacaktı. Umuyordu ki o her şey olurdu Tamam. Kural olarak. Kural olarak, ne itfaiyeciler ne de ambulans doktorları yangın ve kaza mahallinden tıbbi tesislere getirilen hastalara ne olduğunu bilmezler. Sadece umut edebilirler, çünkü üzerlerine düşeni ellerinden geldiğince iyi ve sorumlu bir şekilde yapmışlardır.

Yaralılar ambulanslara bindirilerek götürüldü. İtfaiyeciler kaza mahallinde bir süre daha kaldılar. Dönüş yolunda Tsarev, Sasha'nın bu saate kadar eve gitmiş olması gerektiğini ve Tolik'i kontrol etmesi için anahtarları ona vermediğini fark etti. Ancak itfaiye aracı garaja girdiğinde, kızın hâlâ kontrol odasında olduğunu fark etti. Onu beklemek için geride kalmıştı.

– Tamamdır. - Sasha anahtarları ondan alarak şöyle dedi. Sadece bu ve başka bir şey yok. Aldı ve gitti.

Kadın haklıydı. Bugün masada zaten çok uzun ve sıradan bir konuşma yapmışlardı. Anlaşmaları bunu gerektirmiyordu. Dostça uzanmalar, bakışmalar, dokunmalar... Bunların hepsi zaten çok anlamsızdı. Bir yandan güzel bir iş arkadaşını becerirken bir yandan da işine devam etmeye çalışan biri için çifte ahlak

Cennet ve dünya arasındaki birine sadakat iyi bir mazeret değildir.

Lev ölmek üzere olan kadının kazada parçalanan arabasının içinde nasıl çaresizce dua ettiğini hatırladı. Belki şimdi o da aynısını yapmalıydı. Ama daha çok ne istiyordu? Neye inanıyordu? Dualarının Alina'yı hayata döndüreceğine mi? Yoksa cehennemdeki şeytanların ona acıyacağına ve Alina'ya davranışları yüzünden onu şişte kızartmayacaklarına mı?

– Yarın pikniğe gelecek misin? - Sasha sabah ona anahtarlarını geri verirken sordu.

İçkiler, kahkahalar, eğlence. Ya yas tutuyor olmalıydı ya da Alina'nın ailesiyle işkence olarak gördükleri şeyi uzatmak için kavga ediyor olmalıydı. Ama kesinlikle elinde bir şişe soğuk birayla sarhoş meslektaşlarının eşliğinde çimlere uzanmıyordu.

– Bilmiyorum. - Bir an düşündükten sonra ona soğuk bir şekilde cevap verdi.

Ve kesin bir "hayır" diyemediği için zihinsel olarak kendini azarladı.

Başka bir şey eklemekten gitti. Onu incitiyor olabileceğini bilmesine rağmen. Aslında Lev'in Sasha'nın ona karşı ne hissettiği ya da bir şey hissedip hissetmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, içten içe öyle olmasını diliyordu.

Vardiyasından sonra Tsarev doğrudan hastaneye gitti. Alina'nın odasına girdiğinde Maria Mikhailovna'nın bir sandalyede uyuduğunu gördü. Dikkatli bir şekilde dışarı çıkmak istedi, ama tereddüt ettikten sonra içeri girdi ve sandalyeye oturdu.

– Benden hâlâ nefret ediyor musun? - Kadın uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak sordu.

– Ve sen hâlâ fikrini değiştirmedin mi? - Lev ona bakmadan bir bakış fırlattı. Kadın doğruldu, derin bir iç çekti, kızına baktı.

– Ben bir anneyim Lyova ve sonuna kadar savaşacağıma söz verdim. - Maria Mikhailovna parmaklarını birbirine kenetleyerek sessizce konuştu. - "Son" üç yıl önce geldi, ama biz bunu kabullenemedik. Sorun da bu, evlat. Buraya her gün geliyorum. Ve her gün vücudundaki yaraları görüyorum. Personel yapması gerekeni yapıyor ama onları dışarıda tutmak için insanın hareket etmesi

gerekiyor.

– Ama ona baksana, sanki uyuyor.

– Evet. Ve bugün hala Alinochka ile konuşuyorum. Onun kitaplarını okuyorum. Yüce Tanrı'ya dua ediyorum ve bir mucize bekliyorum ama doktorlar bana her gün teşhisin kesinlikle doğru olduğunu söylüyor. Kocam da ilk günden beri bunu söylüyor. Burada sadece onun bedeni var, Lev.

– Hayır.

– Sağlığım yıllar içinde neredeyse çöktü, boş beklentilerle kendime ve ona işkence etmeyi bırakmalıyım.

– Kalbiniz size ne söylüyor?

– Uzakta olduğunu. Ve orada iyi olduğunu. - Kadın gözyaşlarını sildi ve avucunu kızının elinin üzerine koydu. - Bir rüya gördüm. Alina beyaz keten bir sundress içinde bir teknede oturuyordu ve deniz dalgaları onu kıyıdan gittikçe daha uzağa taşıyordu. Peşinden koştum, suya girdim, ayakkabılarımı ve giysilerimi ıslattım, ama ben uzaklaştıkça o daha hızlı uzaklaştı, ta ki ufukta kaybolana kadar. Kıyıya çıktığımda çok ağladım ve sonra onun sesini duydum. Dedi ki: "Ağlama anne. Burası çok aydınlık ve sıcak." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. - Maria Mikhailovna omuzlarını silkti. - Belki de ona veda etme vaktimizin geldiği anlamına geliyordu.

– Yapamam. - Lev iç çekti.

– Kilise bana doktorların görüşlerine güvenmemi söyledi ama ben de uzun süre direndim. Kimseden bir şey duymak istemedim. Şimdi kederim sessizleşti. Artık bana "ölüleri iyileştiremeyiz" ya da "ölüler uyanmaz" dediklerinde çığlık atmıyorum. Ama bir piskopos kızımın üzerine kutsal su döktüğünde, odasının duvarlarına haç çizdiğinde ya da Avrupa'dan yetenekli bir beyin cerrahı kızımın tıbbi geçmişine bakmayı kabul ettiğinde artık rahatlamıyorum. Ve hayır, inancımı kaybetmedim. Olanlarda Tanrı'nın takdirini görüyorum. Alina bize her anın kıymetini bilmeyi öğretti. Her fotoğrafın, her videonun, her anının artık bir anlamı var.

– Onun ve benim resimlerimize bakmaya korkuyorum. Sanırım kalbim duracak. - Lev itiraf etti. - Ama burada oturmuş, ona geri dönmesini söylüyorum. Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum.

– Nerede olursa olsun duyar. Burada ya da sonsuzlukta. - Maria Mikhailovna ona gülümsedi, sonra kızına baktı. - Ona bak. Solup gidiyor. Şimdi zayıf ve gri. Her şey

Enfeksiyon onu öldürebilir. Yolculuğunun sonunu merhamet ve sevgiyle ısıtmalıyız.

– Yani kararını verdin mi?

– Ruhu uzun zamandır bedenini terk etmek istiyor ama biz buna izin vermeyeceğiz. Ölümü uzatmanın bir anlamı yok, sadece yaşamı.

– Maria Mikhailovna, kendinizi duyabiliyor musunuz?

– Ölüm saatini geciktirerek Alina'nın ıstırabını uzatıyor ve Tanrı'nın bahsettiği utanmaz ve huzurlu sona ulaşma hakkını elinden alıyoruz.

– Bunu kabul edemem. - Lev ağır ağır nefes verdi.

– Biliyorum." Başını salladı. - O zaman affedebilirsen affet bizi.

Bu konuda doğru bir karar yok. Ama ebeveynler olarak sorumluluk almaya hazırız.

Bölüm 30

♪ *Yulia Savicheva - Onun sesinden*

– Demek şarkı bununla ilgiliydi! - Lera güneş gözlüklerini burnunun ucuna kadar itti.

– Sen neden bahsediyorsun? - Sasha şaşırdı.

– Adamım yağmur!^[4] - diye ıslık çaldı.

Ateş pikniğinin yapıldığı parkın yeşil bölümüne elli metre kala durdular. Tahta masalar ve uzun banklarla sıralanmış geniş bir açıklık, gerçekten çok sayıda insanı barındırıyordu. Çimlerin üzerinde top peşinde koşan çocuklar, ellerinde içkileriyle etrafta dolaşan kadınlar ve et ızgara yapan, şişelerden alkol alan ve yüksek sesle gülen düzinelerce güçlü, fit adam vardı.

Her zamanki gibi insanlar etkinliğe tüm aileleriyle birlikte geliyordu ve Sasha ilk bakışta kaç kişinin orada olduğunu tahmin bile edemedi. Hatta kendini rahatsız bile hissetti. Tüm vardiyalardaki erkeklerin hepsini hatırlamayı henüz başaramamıştı ve burada, en azından dörtte üçü tek bir yerde toplanmıştı ve hatta akrabalarıyla çevriliydi.

– Hemen Dashka'yı çağırın! - Balabosia emretti. - Bir erkek araması gereken yer orası!

– Hey, kardeşim burada. - Sasha ona dirsek attı. Grinya onlara baktı.

– Düşündüğünden daha zeki. - Lera sırtıttı. - Peki, gidelim mi? Ve onları açıklığa sürükledi.

– Sashulya! - Taşınabilir hoparlörlerden gelen müziği yankılayan Sophia Pavlovna haykırdı. - Bize gelin! - Masanın arkasından onlara doğru koştu. - Oh, buradaki kim? Beni tanıştıracaklar mısınız?

– Kardeşim Grigory," dedi Sasha ona sarılarak. - Ve arkadaşım Valeria.

– Merhaba," dedi Grinya temkinli bir şekilde.

– Ne kadar da büyümüşsün! - Kadın hayret etti. - Seni bana bebekken tarif etmişlerdi.

– Lera. - Balabosia onun elini sıktı.

– Benim için bir zevk. Çabuk masaya gelin. - Sofia Pavlovna onları içeri aldı. - Kocam Leonid'le tanışın.

Masadaki herkesle tanıştırıldılar. Onlara soslu kızarmış sosisler yedirildi, portakal suyu ikram edildi ve ardından komşu masalarda oturan ya da o r a d a n geçen diğer tüm konuklarla tanıştırıldılar. Sasha çok çabuk rahatladı ve kendini evinde hissetti. Aynı zamanda yorgundu da. Çok fazla insan, çok fazla iletişim ve tanıdık.

Genellikle açık ve neşeli olan Grinya, diğer çocuklarla oynamayı veya salıncakta sallanmayı kesinlikle reddetti. Kız kardeşinin yanında kalmayı tercih ediyordu ve pek konuşkan değildi. Onu biraz neşelendirmek için Sasha onu ve Lera'yı yürüyüşe çıkardı.

– Hey, ben de tam o adamlarla tanışmaya gidiyordum! - Arkadaşım direnmeye çalıştı. - Şunlara bir bakın.

Mangalın yanında birkaç itfaiyeci bellerine kadar soyunmuş, kaslarıyla oynayarak kebab pişiriyorlardı.

– Göğsünde bir damla bira olmak istiyorum." Balabosia onlardan birini yaladı.

Saçlarını topladı ve gömleğini göğüslerinin altında bağladı.

– Anton'dan bahsetmemen hoşuma gidiyor. - Sasha ona fısıldadı.

– Siktir et onu. - Arkadaşı cevap verdi.

Yüksek sesli müzik, Grinya'nın ayrıntıları duymaması için fısıldaşmalarına izin veriyordu.

– İşte Vika. - Sahte bir gülümseme takınan Sasha, şoförlerden biriyle badminton oynayan meslektaşına el salladı.

Ta ona el salladı.

– Ne göt herif ama. - Lera bunu takdir etti. - Ama hayvanlar kralımız bu etten etkilenmeyecektir zaten.

– Kes şunu. - Sasha kıkırdadı.

– Bu arada o nerede? Onu buralarda göremiyorum.

Zolotova, Lev'in pikniğe gelenler arasında olmadığını hemen fark etti: eğitilmiş bir göz olmadan da yapılabilirdi. Lev genellikle meslektaşları arasında göze çarpardı - hem boy hem de yapı olarak,

ve makaleyi. Tabii ki sürekli onu düşünüyordu ve adamın aramamasından ve buluşma teklif etmemesinden endişeleniyordu ama bunu belli etmemeye karar verdi.

– Geleceğini sanmıyorum.

– Ne aptal ama. - Lera homurdandı. - Bak burada ne kadar çok erkek var! Bunu bile bile kız arkadaşının yalnız gitmesine izin mi veriyorsun?

– O benim erkek arkadaşım değil. - Sasha yanaklarının ısındığını hissederek fısıldadı.

– Yani seni gerçekten çekici bulmuyor. - Balabosya fısıldadı. - Ve senin için üzülüyorum, Sasha. Senin bir hasta olmanı istemiyorum. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun!

Sasha onun endişelerini anlıyordu. Kendisi de bu konuda çok düşünmüştü. Ama Lev'in ona gerçekten açılmasını istiyordu. Ve bunu yapmak için onu zorlayamazdı.

– Bu gece benimle kulübe gelir misin? - Balabosia onun omzunu itti. - Dans edelim mi, rahatlayalım mı?

Sasha gülümsedi. Lerkin'in hayatı şimdi ondan ne kadar uzaktı. Sabaha kadar süren partiler, danslar, akşamdan kalmalar. Tütün ve ekşi ter kokan bir barda çalışmak bile geçmiş yaşamından bir şey gibi görünüyordu. Muhtemelen hayatındaki tüm bu olaylar o l m a s a y d ı , on beş yıl sonra bile büyüyemezdi ve tamamen farklı bir insan olurdu. Ama bunu şimdi bilmenin hiçbir yolu yoktu.

– Canım istemiyor, Ler. - O söyledi.

– Hadi ama, bu benim ikramım. Mesele bu, değil mi?

Oh, evet. Para, çok eksik olan boş zamandan bile daha acil bir konuydu.

– Şimdi olmaz. Vize sınavıma çalışmalıyım. Ayrıca, derslerimde tamamen başarısız olmadığımın emin olmalıyım, zaten çok şey kaçıyorum.

– Devinizin kıskanacağından mı korkuyorsunuz? Sadece bir hatırlatma, sen kararlı bir ilişki içindesin.

– Pfft, saçmalık.

– Oh, hayır. - Birden Lera durdu. - Brad Pitt'in genç versiyonu yine orada.

Sasha başını kaldırdı ve Kirill'in onlara doğru yürüdüğünü gördü. Süslü spor ayakkabıları, bol şortu, ince pamuklu tişörtü, kusursuz pazuları. Hollywood gülümsemesi. Elinde kokteyl dolu iki bardak.

– Merhaba! - O haykırdı. - Kızlar.
– Teşekkür ederim. - Sasha'nın
bardağını aldı. Lera burnunu
şüpheyle kırıştırdı.
– Tanrıçam. - Kirill bardağını ona uzattı.
– Teşekkür ederim. - Çocuğa kuşkuyla bakan Balabosia onu kabul
etti.

– Şu anda kişisel en iyi erkekler listenizde neredeyim?
– Yirmisinde. - Sırttı.
– Sadece bu mu?!
– Ama bugün yirmi birinci ay değil! - Lera gözlerini devirdi.
Tanrım, *flört ediyordu*. Bundan sonra bir arkadaşına nasıl
güvenebilirim ki?

Sarışınlardan hoşlanmıyor. Evet, doğru!

– Vazgeçmeyeceğim. - Kirill bir kedi gibi mırıldandı ve Grina'ya
döndü. - Peki, bu kim?

– Grigory. - Ciddi bir bakışla kendini tanıttı. Bir an
düşündükten sonra elini uzattı.
– Ben de Kirill. - Solovyev salladı. - Dinle Grigory, eti nasıl
kızarttığımızı görmek ister misin?
– Şey, bilmiyorum. - Adam utanmıştı.
– Sana öğreteceğim. - Söz verdi. Ve Lera'ya baktı. - Ben harika bir
kızartıcıyım.

Kokteyli boğazına kaçtı ve gülerek Sasha'nın ayaklarının dibine
tükürdü.

– Hey, sürtük, yine mi kızlara asılıyorsun? - Tanıdık bir ses
duydum.

Arkalarını döndüler ve Sasha'nın midesi heyecanla çalkalandı. Bu
Tsarev'di. Taze, taranmış, pürüzsüz traşlı. Uzun boylu. Buruşuk beyaz
bir tişört, deri ceket, mavi kot pantolon ve yeni beyaz spor ayakkabılar
giymişti. Ve tasmalı bir köpek yavrusu. Seksilik skalasında 100
üzerinden 1,000.

– Özür dilerim," diye düzeltti kendini, "yalnız olmadığınızı
görmemişim.

Lev, Sasha'nın kardeşinden bahsediyordu. Ayağa fırladı ve ona
doğru uçtu:

– Tolya!

Ve sonra bir şekilde garip bir şekilde durdu, aniden başını kaldırdı

ve Lev'e şaşkınlıkla sordu:
– Alabilir miyim?

– Elbette. - Adam güldü.
– Yani onu y a n ı n d a tutan sen misin? - Çimlerin üzerine oturup köpeği öpen Grinya sordu.

– Evet. - Tsarev onun önünde çömeldi. - Benim adım Lev.
Peki ya sen?

– Grigory. - Çok olgun bir şekilde avucunu ona uzattı. Ve el sıkıştılar.

Onları izlerken Sasha'nın kalbi sıkıştı. Birbirleriyle tanıştırmalarına bile gerek yoktu, erkek arkadaşları kendi başlarına tanışmış ve hemen ortak bir zemin bulmuşlardı.

– Hey, merhaba! - Her yönden geliyordu.

Erkekler Tsarev'e merhaba demek ve onunla birkaç kelime konuşmak için yaklaştı, ancak Tsarev şaşırtıcı bir şekilde onları başından savmakta hızlı davrandı ve ardından Grinya ile konuşmaya devam etti. Kızlar da birkaç kez dikkatini çekmeye çalıştılar ama başarılı olamadılar.

– Bir topum var," diyerek onlara yaklaştı Kirill, "futbol oynamaya ne dersiniz?

– Grisha, futbolu sever misin? - Lev çocuğa sordu.

– Buna bayılıyorum! Antrenmanın sonunda biraz oynayabiliyoruz.

– Ne tür bir eğitim?

– Jimnastik. Üçüncü yetişkinlik sınavıma girmek üzereyim.

– Taburcu mu?

– Evet.

– Cidden mi? Bu çok havalı!

– Topu al. - Dedi Lev. - Tolya'yı bırakmanı öneririm, böylece bizimle koşabilir.

– Haydi! - Grinya sevindi.

– Ekibi topla. - Tsarev sırtıttı ve Kirill'e bir emir verdi.

– O zaman seninle oynayacağım! - Güldü. Ve Sasha'nın yanından geçerken fısıldadı. - Lev Tsarev'in eski versiyonu çıktı. Çok özlemişim!

Grinya çoktan topla açıklığın etrafında daireler çizmeye başlamıştı. Neşeyle havlayan Tolya da onu takip ediyordu.

– Tutabilir misin? - Lev ceketini çıkarıp Sasha'ya uzattı. Sasha daha da heyecanlandı.

- Mm-hmm.
- Sana nasıl da bakıyor! - Lev topa doğru koşarken Balabosya şaşkınlık içinde kirpiklerini çırttı.
- Bırak onu. - Sasha el salladı.
- Ve ceketini koklamak istiyorsun.
- Hayır.
- Sen yaparsın! - Güldü. - Hadi bebeğim, yap, kimse görmesin diye seni koruyacağım!
- Balabosia onu sırtıyla örttü.
- Yapmayacağım. - Sasha elindeki yere attı ama yine de Tsarev'in ceketini bir an için yüzüne yasladı.
- Çok güzel kokuyordu! Neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.
- Bana onun harika bir sikişçi olduğunu söyle, ben de o zaman ölmüş kız arkadaşının özlemini çektiği için onu affedeyim." Lera sırtarak ona döndü.
- O ölmedi, öyle söyleme. - Sasha başını salladı. Lerka teatral bir şekilde istavroz çıkardı.
- Umarım Tanrı beni affeder. Ve bence affedecek, çünkü sonuçta o yakışıklı çocuğun yalnızlıktan sıkılmasına izin vermedi ve ona seni gönderdi.
- Ne yani, Tanrı'yla doğrudan bir bağlantınız mı var?
- Ha ha.
- Ha.
- Peki ilk soru ne olacak? - **G ö z l e r i n i** kıstı. - Aslan gibi yatakta bir aslan mı?
- Geri çekil. - Sasha ona orta parmağını gösterdi.
- O. Aman Tanrım. Benim! - Lera jesti fark etmedi. Bütün dikkati Kirill'in diğerlerine katıldığı sahaya yönelmişti. Tişörtünden kurtulmuş, üzerinde sadece şortu ve spor ayakkabısı kalmıştı. - O da ne? Zar mı? Oh... - Balabosya inledi.
- Parmaklarıyla saymak ister misin? - Sasha homurdandı.
- Dudaklar. - Nefesini verdi ve bardağını bir yudumda boşalttı.
- Solovyov'un aptal olduğu söylenemezdi, bu yüzden soyunup kabartmalı karın kaslarını ortaya çıkaran performans büyük olasılıkla Lera'ya yönelikti.
- Bunu tutabilir misin? - Koştı ve ona bir tişört fırlattı.

Lera isteksizce onu yakaladı ve omzuna attı.

– Gülüşün beni ışılatıyor! - Kirill arsızca göz kırptı.

– Nerede, merak ettim? - Sırttı.

– Sana Sparkle diyebilir miyim? - Kaşlarını sallayarak sordu.

– Sadece karşılık vermemi istemiyorsan! - Lera gözlerini devirdi ve aceleyle arkasını döndü. - Yarım akıllı. - Öyle memnun bir ifadeyle mırıldandı ki, Sasha hemen bu konuda yorum yapmanın sadece tadını kaçıracığına karar verdi.

– Sosisli ister misiniz kızlar? - Nikita onlara seslendi. O, İlya ve Artem büyük bir ızgarada sosisleri kızartıyor, küçük bir masanın üzerindeki çöreklerle sarıyor ve üzerlerine soslar döküyorlardı. - Bunları denemelisiniz! Bunlar şehirdeki en iyi itfaiye sosisli sandviçleri!

– Nedir bu, ateşli bir erkek fabrikası mı? - Lera, ızgaranın başında duran erkeklerin düzgün vücutlarını görebilmek için gözlüklerini indirerek sordu.

– Karın kaslarının rahatlaması ve testosteronun tavan yapması bir işe girmek için iki ana kriterdir. - Sasha ciddi bir tonda söyledi.

– Bir kokteyle daha ihtiyacım var," diye fısıldadı arkadaşım, "acilen.

– Dikkatli ol. İtfaiyecilere bağımlı oluyorsun!

– Kulağa çok pis geliyordu. - Lera homurdandı. - Ama hoşuma gitti. - Çocuklara doğru yöneldi. - Şehrin en iyisi mi demiştin?

– Bu doğru!

– O zaman beni hayal kırıklığına uğratmamaya çalış!

Yaz güneşi çoktan yakıp kavurmaya başlamıştı. Konuklar eğleniyor ve iyi vakit geçiriyorlardı. Yarım saat içinde herkes kimin hangi vardiyadan ve hangi masadan olduğunu umursamadı - herkes birbiriyle kaynaştı, sohbet etti, güldü, dans etti ve fotoğraf çekti.

Sosisliler gerçekten çok iyiydi. Ateş gibiydi! Lera yemeklerin ve erkeklerin ilgisinin tadını çıkardı ve kelimenin tam anlamıyla herkes onunla tanışmaya ve ona kur yapmaya hevesliydi. Ancak Sasha da dışarıda kalmadı - o da karşı cinsten eşi benzeri görülmemiş bir ilgi hissetti. Genellikle iş yerinde daha çekingen ve ciddi olan itfaiyeciler, resmi olmayan bir ortamda gevşedi.

Nikita gibi bazıları onunla açıkça flört ediyor, onun her dakika futbol maçının oynandığı çimlere baktığını fark etmiyordu.

– Bak, Vika ona göz kulak oluyor. - Lera, Artem'in kendisi için hazırladığı şezlonga bacaklarını uzatarak fısıldadı.

Oyun çocuklar için gerçek bir heyecandı: ter içinde gömleklerini çıkarıp katlanır sandalyenin üzerine yığıldılar. Futbolu takip etmemek neredeyse imkansızdı. Piknikte bulunan kızların kendilerini doğaçlama sahanın kenarına çekmeye başlamaları şaşırtıcı değildi. Vika en yakına geldi, gömleğinin üst düğmelerini çözdü, göğüslerini satılıkmiş gibi ortaya çıkardı ve oyuncuları desteklemek için cesaretlendirici bağırışlarla dikkatleri üzerine çekmeye başladı.

– Umurumda değil. - Sasha olabildiğince kayıtsız bir şekilde şöyle dedi.

Tsarev üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Odadaki başka hiç kimse n i n de onun üzerinde hakkı yoktu. Bu yüzden içi kaynıyor olsa da kıskanmak anlamsızdı.

– Ne sinsi küçük bir şey. - Vika kısa bir mola sırasında Lion'a bir şişe içme suyu uzatırken Balabosya sırtıttı.

Suyu aldı ve kıza teşekkür etti. Sonra kapağını açtı ve suyu Grina'ya uzattı. Çocuk sarhoş olunca Lev şişeyi geri aldı, birkaç yudum aldı ve kalanını kendi üzerine döktü.

– Ohhurm..., " Lera uzandı.

Belki Sasha fazla etkilenmiş ve biraz da abartmıştı ama o anda orada bulunan tüm hanımlar nefeslerini tutmuş gibi görünüyordu.

– Seni şimdi anlıyorum, Sanka. - Arkadaşım kısıp sesle söyledi. - Ben de o muhteşem vücuttan ter yalamak ve su içmek için şeytanla bile her türlü anlaşmayı yapardım!

Tsarev yüzündeki nemi silkelemek için başını salladı ve saçları kaçınılmaz olarak serbest kaldı. İşte orada herkes neredeyse kör oluyordu! Oyun için açıklığın etrafını saran kızlar arasında heyecanlı fısıldaşmalar geçti.

Lev heyecanın farkına varmadan saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı, yerden aldığı bir lastik bantla sabitledi ve diğerlerine oyuna devam etmelerini işaret etti.

Zolotova ne diyeceğini bilemeden dudağını ısırđı. Tsarev'in çimenlerin üzerinde koşuşturup oyalanmasını, kardeşini futbol oynamaktan çok eğlendirmesini izlerken ne hissettiğini anlamıyordu. O ve Kirill ona paslar veriyor, Grinya topla kaleye kadar gidip gol atabilsin diye diğerk yetişkin oyuncularını geride tutuyor, sonra da onunla birlikte küçük çocuklar gibi sevinip çimlerin üzerinde yuvarlanıyorlardı.

Onu görmek, tensel zevklerle kıyaslanamayacak kadar özel bir zevkti. Bu onların karşılıksız ilişki anlaşmalarından daha büyük ve daha yüce bir şeydi. Ama bu Lev'in ona yaklaşmak istediğı anlamına mı geliyordu? Ona karşı özel bir şeyler hissettiğı anlamına mı geliyordu? Yoksa hiçbir anlamı yok muydu ve davranışlarından etkilenmeye değmez miydi?

Yaklaşık on dakika içinde çocuklar kirli, terli ve yorgun bir şekilde koşarak yanlarına geldiler. Zavallı Tolik'in dili zaten yan tarafındaydı.

- Beni özledin mi, Iskorka? - Solovyov, Lera'nın kulağına şarkı söyledi.
- Birbirimizi tanıyor muyuz? - Yüzünü buruşturarak sordu.
- Devam et. Görmezden gelmek beni daha da tahrik ediyor.
- Çekil, güneşimi engelliyorsun. - Lera el sallayarak beni uzaklaştırdı.
- Mükemmel! - Kirill güldü.
- Köpeğı sarhoş etmemiz gerek," diye fark etti Sasha, Tsarev'in bakışlarını yakalayarak.

Ayağı kalktım ve masadan bir şişe su aldım.

- Sanka, gördün mü? Gördün mü?! - Grinya heyecanla ona doğru koştu. - Üç gol attım! Hat-trick! Maçı kazandık!

– Aferin. - Derin bir plastik tabağı su doldurdu ve Tolya'nın önündeki çimlerin üzerine koydu. - Şimdi masaya git ve yemeğini ye, tamam mı?

– Pekala.

Grinya ve Kirill masaya doğru gittiler. Balabosya da kayıtsızmış gibi davranmaya çalışmasına rağmen ayağı fırlayıp peşlerinden koştu. Saşa ise Lev'e bakmaya bile korkarak öylece duruyordu. Aralarındaki ilişkiyi kimse tahmin edemezdi. Kendini Lev'in boynuna atmak, ona sarılmak, bütün vücudunu onun sıcak ve taş gibi sert göğsüne bastırmak istese de kendini tutmak zorunda kaldı.

– O iyi bir çocuk. - Birden arkamdan ses geldi.
Ses her zamanki gibi tüylerini diken diken etti.

– Kim? Grinya mı? - Sasha yutkunarak ona döndü.

Güçlü göğsü hızlı nefes alıp verişiyile birlikte inip kalkıyordu. Esmer teni, üzerinde at sürdükleri toprak ve çimenlerden dolayı kir lekeleriyle kaplıydı.

– Evet." Lev nefesini verdi.

Yutkunduğu sırada arabasının seğirdiğini fark etti. Kahretsin, Tsarev de endişelenmişti. Ah, şu anda herkesin önünde ona dokunabilseydi, muhtemelen mutluluktan cennete giderdi.

– Evet, o iyi biri. - Sasha gülümsedi ve kardeşine kısa bir süre baktı.

– Hadi masaya gidelim. - Lev sanki sıradan bir şeymiş gibi basitçe konuştu, kızın elini tuttu ve onu arkasına götürdü.

Sasha ne diyeceğini bilemiyordu.

Onu takip ederken, o anda birçok insanın onlara bakıyor olabileceğinin farkındaydı. Ama kimseyi görmemişti. Ve daha fazla ses ya da müzik sesi de duymadı. Sasha sadece onu takip etti, gözlerini kaldıramadı ve göğsünde bir ateşin başladığını hissetti.

Onun işi bitti.

Kızlar haklıydı, adam onun için çok fazla şey ifade etmeye başlamıştı. Ve aralarında olan her şeye çok fazla önem veriyor. Bu onun için önemli. Nefes almak ya da yemek yemek kadar önemli. Sasha'nın kaybederse onsuz yapamayacağı şey bu. Bu onun felaketi.

– Tamamdır. Herkes çabuk hareket etsin! - Lev yüksek sesle emrederek onu masaya doğru götürdü.

Bu da elbette daha fazla dikkat çekmesine neden oldu. Birkaç itfaiyecinin bakışlarının kenetlenmiş ellerine takıldığını gördü. Yan masada oturan Vika'nın şaşkınlıkla onlara baktığını ve yüzünü değiştirdiğini gördü. Ve nabızı bir anda akıl almaz bir hıza ulaştı.

– Teşekkür ederim. - Tsarev sakince onu banka oturttu ve yanına oturdu.

Sasha masadakilerin birbirlerine nasıl baktıklarını fark etti. Artem'in, Nikita'nın ve İlya'nın ikisine bakarken düşündüklerini neredeyse duyabiliyor ve çıkardıkları sonuçları tahmin edebiliyordu. Ve sadece Lev herkesin sessizliğe gömüldüğünü fark etmemiş gibiydi.

– Kadeh kaldırmayı kim yapacak? - Gülümseyerek sordu.

Bölüm 31

♪ *Bahh Tee, Turken - The Way to You* ♪

– Demek sarışına aşık oldun? - Lev, Solo ile birlikte açıklığın kenarındaki bir sandalyenin üzerinde duran tişörtlerini almaya giderken sordu.

– Ve sen de kendi bölgeni işaretlemeye karar verdin öyle mi? - Kirill sırttı.

– Ne demek istiyorsun?

– Neydi o zaman?

– Ne zaman?

– Aptal olma, sana yakışmıyor. - Solo şakacı bir şekilde yumruğunu omzuna vurdu. - Onu elinden tuttun, masaya sürükledin ve oturabilmesi için adamların ayrılmasını sağladın. Sonra onu besledin, bardağına meyve suyu koydun ve ona bakan herkesi tehdit ettin.

– Abartıyorsun.

– Her neyse. Masadaki herkes artık taşaklarını Sasha'dan uzak tutmanın en iyisi olduğunu biliyor!

– Sadece kibarlık ediyordum.

– Diğer erkeklerin de bunu gördüğünü fark ettin. Ve onların da aletleri var.

– Ona kimin baktığı umurumda değil.

– Hayır, yapmadı! - Kirill güldü ve tişörtünü kaldırdı. - Bugün burada güneşten yanmış ve birayla sarhoş olmuş en az dört düzine sert adam vardı. Ve onun etrafında nasıl dolaşmaya çalıştıklarını gördün. Sadece bölgeni işaretliyorsun!

– Nasıl isterseniz öyle düşünün. - Tsarev tişörtünü giyerek cevap verdi. Arkadaşına neredeyse kendini kaybettiğini itiraf edebilir miydi?

Sasha'nın önünde kendilerini sergileyen tavus kuşlarını izlerken?

– Sen doğru olanı yaptın. - Sırtını sıvazladı ve sonra kolunu Solo'ya doladı. - Kimse seninle uğraşmak istemeyecek.

başka h i ç kimsenin kız arkadaşınızın yanına yaklaşmayacağından emin olabilirsiniz.

- Çek pençelerini üzerimden," diye mırıldandı Lion, kaşlarını çatarak. Bu, Solo'nun sırtması ve ellerini kaldırması için yeterliydi.
- Ne kadar da naziksin! - Dedi ve geri döndüler.

- Hemen gidiyor musun? - Sasha'nın hazırlandığını fark eden Tsarev sordu.

– Evet. Grishka'nın hâlâ yapması gereken ev ödevleri var. - Saate bakarak cevap verdi. - Bak, Tolik de yorgun.

Lev, gösterilen yöne döndüğünde masanın altında, küçük kardeşinin ayaklarının dibinde uyuyan bir köpek yavrusu fark etti.

- Seni geçireyim. - O söyledi.
- S o r u n yok, oraya varacağız. - Sasha ona deri ceketini verdi.
- Onu uğurlayacağım. - Tsarev kararlı bir şekilde tekrarladı.

Birkaç dakika içinde sokaktan evlerine doğru yürümeye başlamışlardı bile: Grinya tasmalı Tolik'i yönlendiriyor, Saşa ve Lev de arkalarından yürüyordu.

- Güzel bir gündü. - Dedi kız. - Hoşuma gitti.

– Bu adamlarla birlikte olduğum anda," diye içini çekti Lev, "alarmı çalmak üzereymişim gibi hissediyorum. Burada bile, doğada bile.

Güldü ve kaldırırma atladı.

- Çok komik.

– Pek sayılmaz. - Omuz silkti. - İyice toparlanmamız için vardiyalar arasında bize üç gün veriyorlar. Bir araya geldiğimizde sanki yeniden savaştığımız bir birlikmişiz gibi hissediyoruz, bu bir refleks.

– Ah!" Sasha sendeleyerek geri çekildi ve bağırdı. - Üçüncü kokteylin gereksiz olduğu belliydi.

- Hiç içmemen gerektiğini zaten fark ettim.

– Yine de çabuk akşamdan kalma olmamak için daha fazla yemeye çalıştım.

- Düzelteceğiz. - Söz verdi. - Hemen döneceğim.

Bir dakika sonra Lev ona parlak renkli bir fincan kahve uzatmıştı bile.

- Cappuccino, şekerless, tam istediğiniz gibi.

Kız mahcup bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme harcanan tüm çabaya değdi. Tsarev giderek daha sık hissetmeye başlamıştı ki

Onun için gezegeni geriye doğru döndürmeye ve yağmuru geriye doğru göndermeye razıdır.

– Teşekkür ederim. - Sasha kirpiklerinin altından ona öyle bir bakış attı ki, kalbi çaresizce çarptı.

Aslan kelimenin tam anlamıyla duygu sarhoşuydu. Eğer şimdi onun elini tutacak olsa, cüssesi ve ağırlığıyla bile göklere yükselirdi.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, birkaç metre ileride Grigory'nin tasmayla gezdirdiği köpekle tatlı tatlı bir şeyler konuşmasını izlediler ve sonra Sasha şöyle dedi:

– Dur bakalım.

Kızın yalvarışı Leo'yu durdurdu. Kız, tahmin ettiği gibi, daha yükseğe çıkmak ve ona ulaşmak için tekrar kaldırıma çıktı.

– Buraya gel. - Parmağıyla onu yemledi. - Saçın biraz dağınık, düzelteyim.

Sanki güçlü, görünmez bir mıknatısın etkisi altındaymış gibi yaklaştı ve onun önünde dondu kaldı. Sasha utanarak gülümsedi, kahvesini yudumladı ve dudaklarını yaladı. Aslan yine onun kokusuna dalmıştı. Temiz ten kokusundan başka bir şey değildi bu. Bu kız, etrafındaki herkesin aksine parfümünden nefret ediyordu ama o parfümü seviyordu bile. Kızın üst dudağındaki köpüğe baktı ve açgözlü, sabırsız bir öpücükle kızın ağzına düşüp onu ezmek için mücadele etti.

– İşte bu kadar. - Sasha, gevşemiş saç telini elastik bandın altına sıkıştırdı.

Tanrı'nın annesi. Kalbi ve siki onun yakınlığına aynı coşkuyla tepki verdi. Muhtemelen yüzünün her yerinde yazıyordu. Uzun zamandır kimse ona böyle dokunmamıştı - özenle, kaba düşünceler olmadan. Ona yakın biri gibi. Sevilen biri gibi.

– Saçını kestirmeyeli ne kadar oldu? - Kız gözlerini ondan ayırmadan sordu ve yoluna devam etmeye karar verdi.

– Ne?

– Neden saçını uzatmaya karar verdin? - Zarif bir şekilde kaldırımdan kaldırıma adım attı. - Yani, herkes için değil. Uzun saçla kadınsı görünmemek için olabildiğince acımasız olmalısınız. Herkes saçını uzatmaya çalışmayacak.

– Bilmiyorum. - Sesi titriyordu. - Bunu gerçekten düşünmedim. Sadece üç yıldan fazladır saçımı kestirmedim.

– Uh-oh.

– Evet, Alina ile ilgili. Onun adı bu. - Sasha'nın önünde "kız arkadaşım" veya "nişanlım" kelimelerini söylemeye asla cesaret edemezdi. - Kazadan sonra kendimi o kadar kötü hissettim ki..... neredeyse kendimi unuttum.

– Bana söyleyecek misin? - Ona sempatik bir şekilde baktı. - Kaza hakkında. Ya da istemiyorsan söylemek zorunda değilsin.

Tsarev bu konuda yabancılarla hiç konuşmazdı. Genellikle bu konudaki soruları duymamış gibi geçiştirirdi. Ancak Sasha onun için hemen özel bir insan haline geldi, bu yüzden acısına rağmen onunla kederinin ayrıntılarını en azından küçük bölümler halinde paylaşabildi.

– Denize doğru gidiyorduk ve kontrol noktasında bir kamyon arabama çarptı ve frenler boşaldı. Çarpmanın etkisiyle Alina'nın oturduğu sağ tarafa vurdu. Yaraları çok ciddiydi ve bir daha iyileşemedi.

– Çok özür dilerim.

– Bu tür hastalar genellikle uzun süre makinelerde tutulmaz, ancak ailesi konsiliumun sonucuna karşı çıkmaya karar verdi. Bir mucize olacağına inanıyordum. Ve muhtemelen onlar da inanıyordu. - Lev güçlükle nefes alıyor ve yavaşça, gürültülü bir şekilde nefes veriyordu. - Onlardan önce bir yıl, sonra iki yıl daha istedim ama Alina iyileşmedi. Şimdi son tarih yaklaşıyor ve onun fişini çekecekler.

– Peki ya sen?

– Onu vazgeçirmeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Kendim de görebiliyorum, eriyip gidiyor, gitmek istiyor. Ama yapamıyorum. Öylece çekip gitmek doğru değil.

Boğazında alışlagelmiş bir yumru oluştu.

– O zaman savaş. Onları ikna et. - Sasha'nın sesi sessizdi. - Eğer seviyorsan, onların yanında olmak için elinden gelen her şeyi yapmalısın. Kurtarmak için. Yaşamak için.

– Ya gerçekten çoktan öldüyse? - Bunu yüksek sesle söyleyerek günah işlediğimi düşünüyorum. - Bunu yüksek sesle söyleyerek günah işlediğimi hissediyorum.

– Şüphe etmekte sorun yok.

– Uzun süre arkadaştık. Sonra çıkmaya başladık. Alina iyi bir arkadaştı ve hayatım boyunca onunla yaşamak istediğimi düşünüyordum. Aşk böyle bir şey olabilir mi?

– Sanırım o da öyle. - Sasha dudaklarının kenarından belli belirsiz gülümsedi. - Hayatını biriyle geçirmek istiyorsan, bu kesin bir işarettir.

– O zaman senin hakkında böyle düşünmemeliyim. - Birden ağzından çıkıverdi.

Sasha ona baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

– Seni hiç düşünmemeliydim. - Tsarev kendini düzeltmek için acele etti. - Ama düşünüyorum. Ve yaptığımız anlaşma yüzünden çok kızgınım.

– Ama sana yakışıyor. - Karşısındaki kıza bakarak şöyle dedi.

– Evet. Lev inkar etmedi. - Vicdanım aynı fikirde olmasa da.

– Onu kim dinleyecek ki?" diye sırtttı Sasha.

– Alina'ya hiç evlenme teklif etmedim. Zamanım yoktu. Ama kendimi sorumlu hissediyorum.

– Kendini bana haklı çıkarmak zorunda değilsin. - Sesi şaşırtıcı derecede kararlı geliyordu. - Benim için sorun değil. Bu kadar yeter.

– Ya siz de kendinizi kandırıyorsanız?

Sasha gülümsedi ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Sanki gündeme gelen konular nedeniyle aralarında süregelen garipliğe bir çare varmış gibi.

– Aslan! Aslan! - Grinya ona bir cevap vermeden dikkatlerini dağıttı. Vitrininde büyük bir ekranda ünlü bir futbolcunun reklamının oynatıldığı bir dükkânı işaret etti. - Bak, "makas"! Bugün de aynı numarayı yaptın!

– Bu doğru. - Tsarev birden fark etti. - Topun olmadığını söylememiş miydin? Hadi gidelim.

Arkasındaki adamı dükkana çekti.

– Neyin peşindesiniz? - Sasha peşlerinden koştu.

– Her şey yolunda. - Lev ona güvence verdi.

– Sakın bana ona top alacağını söyleme," diyerek adamın kolunu çekiştirdi.

– Ben neden yapamıyorum? Her çocuğun çocukken bir topu olmalı.

– Çok pahalı! - Sasha vitrinde durdu ve ıslık çaldı. - Çok pahalı! Sakın o kadar harcamaya cüret etme!

Grinya kız kardeşine sanki bir hainmiş gibi baktı.

– Tsarev, lanet olsun! - Lev'i dükkâna kadar takip ederek
t 1 s 1 a d 1 . - Bu çok uygunsuz. Dinle.

– Sash. - Ona döndü, avuçlarını omuzlarına koydu ve gülümsedi. -
Sorun değil. Bunu karşılayabilirim.

– Ben--

– Şşş. - Leo parmağını dudaklarına götürdü. - Sadece bana izin ver.
Direnci kırılmıştı. Sasha, Grinya ile birlikte topu seçerken daha
fazla tartışmaya cesaret edemeyerek kirpiklerini kırıştırmaya devam
etti.

– İşte bu! - Çocuk en pahalı olanı dürttü.

– Elbette," diye fısıldadı.

Satıcı seçtikleri topu görmelerine izin verdi. Grinya topu aldı,
fırlattı, yakaladı ve koklaması için yavru köpeğe verdi. Tolik onu
burnuyla dürttü ve hapşırdı. Orada bulunan herkes güldü.

– Teşekkür ederim. - Lev ödemeyi yaparken satıcıya şöyle dedi.

– Wah! - Çocuğun gözleri mutlulukla parlıyordu ve bu en değerli
şeydi. - Teşekkür ederim!

Tsarev çocuğu hemen sevdi. İyi huylu ama sinirli bir çocuktur.
Ancak çocuğun yanında bir baba eli, bir akıl hocası, bir erkek rol
modeli, örnek alacağı ve erkek olmanın ne demek olduğunu göreceği
biri olmadığı açıktı - güçlü, iradeli, asla geri adım atmayan.

– Onu şımartıyorsun. - Sasha yollarına devam ettiklerini söyledi.
- Ama teşekkür ederim.

Grigory önde koşarak topu önüne almaya çalışırken, Tolik de topu
uzaklaştırmaya çalıştı. Komik çift.

– Bu sadece bir top, Sash.

– Şu anda bu tür alışverişleri karşılayamayız. - U t a n a r a k
söyledi. - Ailemizin ölümünden sonra sorundan başka bir şeyimiz yok.
Biliyorsun, hayat beni on yedi yaşında bir "anne" olmaya hazırlamadı,
- Sasha havada ters virgüller gösterdi, - ama elimden geleni yapıyorum.
Grinya aslında harika bir adam. Hiçbir sorun çıkarmıyor, onu
seviyorum ve onun için elimden geleni yapıyorum.

Sesinin titrediğini duyan Lev, hayatın bir kız için gerçekten ne
kadar zor olabileceğini fark etti. Ona ilk kez kendinden söz ediyordu
ve daha fazlasını öğrenmek istediğini fark etti. Ve daha fazlasını, ve
daha fazlasını.

Ona annesini, babasını, günlük hayatla nasıl başa çıktığını sordu ve ona giderek daha çok bağlandı.

– Lev, bize gel, sana güneş sistemi modelimi göstereyim! - Girişe vardıklarında Grigory onun kolunu çekiştirdi.

Tsarev soru sorarcasına Sasha'ya baktı.

– Sırt, Lev'in muhtemelen kendi işi vardır. - Kafası karışmış.

– Ama görmesi gerek! - Kardeşi hevesle ağzından kaçırdı.

– Bilmiyorum. Lion isterse.

– Biz zaten dostuz!

– Grigory! - Kız ona bakakaldı. Tsarev güldü.

– Hepsi Lerka'ydı. - Gözlerini devirerek nefes verdi. - Bana her türlü şeyi öğretiyor.

– Planını görmek isterim. - Dedi Lev. - Özellikle de Tolya şimdiden ziyaret etmek için can attığından beri.

Garaj yolunda oturmuş kapının açılmasını bekleyen köpeği işaret etti.

– Haydi! Haydi! - Grinya onu sürükledi, neredeyse kıymetli topunu elinden düşürüyordu.

Asansörle daireye çıktılar ve Tsarev ancak içeri girdikten sonra Sasha'nın sorunlarının niteliğini ve niceliğini ne kadar küçümsediğini fark etti.

Uzun zaman önce yenilenmesi ve mobilyalarının değiştirilmesi gereken tek odalı eski bir barakada yaşıyorlardı. Oturma odasındaki şilteye bakılırsa, içlerinden biri, büyük olasılıkla Sasha, yerde uyuyordu. Çocuğun oyuncakları ve güzel kitapları vardı ama bunlar dairenin kasvetli atmosferinde kaybolmuştu.

Burada sadece temel ihtiyaçlar vardı. Hepsi en mütevazı ve ucuz olanları. Sasha ve Grinya'nın kıyafetlerinin sığabileceği tek bir gardırop. Eski pelerinli bir kanepeler. Hırpalanmış, bazı yerleri çökmüş, gıcırdayan bir zemin. Küçük bir mutfak, çirkin, modası geçmiş bir buzdolabı. Duvarlarda modası geçmiş küçük bir televizyon.

Bu yüzden balo konusunda çok gergindi. Bu yüzden çok mütevazı giyinmiş ve neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Bu yüzden parfüm değil sabun gibi kokuyordu.

Sasha'nın yüzündeki utancı fark eden Lev, bunu belli etmemeye karar verdi.

– Hadi, bana modelini göster, yoksa meraktan öleceğim! - Grigory'ye emretti.

Ve topu elinden bırakmadan oturma odasına doğru koşmaya başladı. Tasmaından yeni kurtulmuş olan Tolya da peşinden koştu.

– Ben çaydanlığı koyayım. - Sasha gülümsemeye zorlayarak söyledi.

– Güzel. - Başını salladı Tsarev.

Ve ona bakarken, kendini ona güzel bir parfüm vermek istediğini düşünürken buldu. Ve bir düzine pahalı elbise. Ya da daha iyisi, bütün bir gardırop. Ve ayakkabılar. Birkaç düzine farklı çift. Ve yeni bir telefon. Ve genel olarak, sahip olmadığı ama Sasha'nın şüphesiz layık olduğu her şey.

Lev şok olmuştu. Ve daha önce aklına bile gelmeyen bir şekilde kendini nasıl bir arada tutabildiğini, hayatının gerçekten ne kadar zor olduğunu anlayamadı.

Bölüm 32

♪ *Valentin Strykalo - Gori*

Sabah olduğunda Sasha göz kapaklarını kaldırmakta zorlandı. Gözleri yanıyordu ve boğazı ağrıyordu.

Halsizliğini yenerek kalktı ve Green'in kahvaltısını hazırlamak için mutfığa gitti. Dün gecenin resimleri bulanık anılarla zihninde canlandı. Çayını bitiren Lev eve gitmek için hazırlandı. Görünüşe göre ona veda öpücüğü vermek istiyordu, ama Grigory ona geçit vermedi - bir dakika bile geri kalmadı, hepsi çatırdadı ve çatırdadı: sonra jimnastik hakkında, sonra futbol hakkında, sonra yüksek konsantrasyonda oksijen içeren maddeleri yakarken ortaya çıkan nadir mavi alevin nasıl söndürüleceğini anlatmasını istedi. Tsarev de itaatkâr bir şekilde ve ayrıntılı olarak anlattı.

Ona itfaiye istasyonunu gezdireceğine dair söz verdiğini bile sanıyordum. Yoksa rüya mı görüyordu?

Sasha sanki sisin içindeymiş gibi mutfakta dolaşıyordu. Neredeyse şekerliği düşürüyor ve kaynar suyu masanın üzerine döküyordu. Sandviçler kalın ve çarpık çıktı, çünkü neredeyse çaresizlikten bayılıyordu. Yatağa döndüğünde titriyordu.

– Sırt, kalk. - Hırıltıyla yatağa uzandı ve battaniyeyi üzerine örttü. - Saat neredeyse yedi.

– Ne yapıyorsun? - Ayağa kalkıp gözlerini ovuşturarak sordu.

– Kendimi iyi hissetmiyorum. - Sasha çarpıntı hissederek cevap verdi. - Sanırım birimi arayıp bir gün izin isteyeceğim.

– Pekala.

Ağabeyinin önce banyoya, sonra da mutfığa gittiğini duydu. Odaya geri döndüğünde, başı acıdan patlamaya başlamıştı bile.

– Sasha. - Grinya onun önünde diz çöktü. Serin avucunu alnına dayadı. - Ateşin var.

– Sorun yok. Uzanacağım ve geçecek.

– Sanya, ben seninle kalacağım.

– Hayır! Okula git, dersten kaçamazsın.

– Ama...

– İyi olacağım. Sadece biraz daha ısınmam ve uzanmam gerekiyor.

Sasha neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Telefona uzandı ve Rustam Aidarovich'e bir mesaj yazdı.

– Gittim ben. - Pamukların arasından kardeşimin sesini duydum.

– Yedek kıyafet getirdin mi? - Sanki h e z e y a n içindeymiş gibi, dedi. - Peki ya telefon?

Peki ya pas?

Sasha cevapları duymadı bile. Kendi sesi şakaklarında yankılanıyordu. Sadece yorgundu. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çok fazla şey üstlendiğinizde ve her şeye ayak uydurmaya çalıştığınızda böyle olur. Beden başarısız olur. İşte böyle olur.

– Sanka! Sanka! - Biri onu sallıyordu.

– Hmm?

– Ateşin var. - Lerka'nın sesini duydum.

– Nereden geldin sen? - Sasha yüzüne odaklanmaya çalıştı ama göz kapakları ağrıyordu ve bir ton ağırlığındaydı.

– Beni bıraktılar.

– Merhaba, Sanek. - Bir erkek sesi vardı.

Sashka halüsinasyon gördüğünü düşündü. Ama kendini kaldırdığında birinin dış hatlarını seçebiliyordu. Kanepede oturan bir adam vardı.

– Uzan, uzan. - Onu tekrar yatır Lera. - Grinya beni aradı, hasta olduğunu söyledi ve ben, yani biz, hemen geldik.

– Ona hemen bir ateş düşürücü verin. - Adamın silueti kalktı ve Kirill Solovyov'un yüz hatlarını aldı. Adam cebinden bir kutu çıkardı ve Lera'ya uzattı. - Yaklaşık yirmi dakika içinde kendini daha iyi hissedecekti. İyi ki yolda bir eczaneye uğramıştık.

– Balabosya, siz ikiniz bu sabahki gibisiniz... Onunla yattın mı! - Sasha hırıldadı.

– Boş ver, bu işler böyledir. - Arkadaşım cevap verdi. - İçki içmenin sonuçları, bir anlık zayıflık.

– Benim için deli oluyor," diye sırttı Kirill.

– Böyle düşünüyorsan asıl deli olan sensin. - Lera homurdandı. - Ben biraz su getireyim.

İlacı aldıktan sonra Sasha kısa bir süre için kötü bir rüyayı andıran garip bir duruma düştü: her şey gözlerinin önünde dönüp duruyordu ve

başı sanki biri tarafından mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissediyordu.
Kendine geldi

ancak Lera'nın yanına yerleşip üzerine fazladan bir battaniye örttüğünü hissettiğinde gerçekliğe dönebildi.

- Kirill nerede?
- Onu eve gönderdim.
- Üniversiteye gitmen gerek.
- Sorun değil, birkaçını atlayacağım.
- Ateşin düşüyor, git.
- İndiğinde gideceğim.

Sasha'nın direnecek gücü yoktu. Sıcağa rağmen hâlâ çılgınca üşüyordu, o kadar üşüyordu ki dişleri ağrıyordu.

– Dün konuşmuştuk. - Lera'nın açıklamak zorunda kalmayacağını, anlayacağını umarak sessizce söyledi. - Lev onu her zaman sevecekti. Ve asla benim olmayacaktı.

– Sash. - Arkadaşı onun omzunu sıvazladı.

– Neden bir itfaiyeci isteyeyim ki? Her gün onun hayatı için endişelenmek için mi? - Sasha bir an sessiz kaldı, sonra bütün gece ve dün gece boyunca düşündüğü şeyi acı bir şekilde yüksek sesle söyledi. - Sanki onun ölmesini bekliyor gibiyim. Ve o da benim yüzümden. Korkunç bir şey bu. Yanlış bir şey. Ben böyle biri **d e ğ i l i m** . Bunu istemiyorum. Hiç başlamamalıydım bile.

– Sanechka, uyu, tamam mı? Sadece uyu. - Lera fısıldadı.

Ve onun ölçülü okşamaları altında Sasha, Tsarev'le ilişkisi kadar karışık bir rüyaya daldı.

"Yapamam", "isterim" ve binlerce "ama", tutkunun alevleri içinde, vicdanın ve ahlakın üzerinde yükseldi. Aklın bile zayıf bir danışman olduğu, kalbin kurallara göre oynamadığı ve bu nedenle kazananın bile acı çekmeye mahkum olduğu bir ilişki. Bu anlamsız ve düzensiz düşünceler birdenbire büyük resmi görmesine yardımcı oldu. Her şeyin tek suçlusu kendisiydi.

– Eee? - Fever ona Tsarev'in bir resmini çiziyor, alçak ve derin sesini dağınık hafıza parçalarından sentezliyordu.

– Ateşi neredeyse düştü. - Lera cevap verdi. - Terledi ve ben de ikinci battaniyeyi çıkardım.

– Belki de onu kanepeye taşımalıyız. Onu yerde sevmiyorum.

– Dene bakalım.

Sasha göz kapaklarını açmak için çabalarken birden kendini ağırlıksız hissetti. Güçlü biri onu kaldırdı ama bu Tsarev olamazdı. Bu

Bu imkansız. O nereden geldi?

– Bir yastık daha koy. Evet, işte böyle.

Göğsü titredi. Bu gerçekten oydu. Sasha artık onu açıkça görebiliyordu.

– Uyu-uyu," diye fısıldadı Lion.

Yine o his. Kız onunla ilgili her şeyi unutmuştu. Onun varlığında kendini güvende hissediyordu. Küçük bir kız, büyük ve güçlü biri tarafından bakılıyordu.

– Sen nereden geldin? - Sasha sordu.

Onu yere yatırdı ve dikkatlice örttü. Geniş ve sıcak avucuyla alnındaki ve şakaklarındaki teri sildi. Aslan heyecanla gülümsedi.

– Kirill beni aradı. İlaç ve meyve getirdim. Seni tedavi edeceğiz.

– Bunlar dün gecenin buz gibi kokteylleri olmalı. - Lerka'nın sesini duydum. - Benim de boğazım ağrıyor. Ona doktor çağıralım mı?

– Gerek yok. - Sasha mırıldandı. - Şimdiden daha iyi hissediyorum.

– O zaman sadece uyu. - Leo onun üzerine eğildi.

Onu gördüğünde, içindeki acı azalmadı, sadece daha da keskinleşti. Kaçınılmaz o l a n ı ertelemeye karar vererek gözlerini kapattı. Kendisi için tüm önemli kararları çoktan vermişti.

Sasha uyandığında pencereden içeri parlak güneş ışığı giriyordu. Odada yalnızdı ve o sabah olan her şeyi rüyasında görüp görmediğini bilmiyordu. Kendini yastığın üzerinde yukarı çekerken, Sasha tanıdık bir halsizlik hissetti. Başı uğuldu ve kasları rahatsız edici bir şekilde ağrımaya başladı. Tekrar uzanmak zorunda kaldı.

Saat kaç? Yakında, muhtemelen, Grinya okuldan dönecek. Öğle yemeğini hazırlamak gerekiyor, çünkü ne dün ne de bu sabah bununla ilgilenecek zamanı olmadı. Elbette akıllı bir çocuk, kendine sandviç yapabilir, ama bunlar sağlıklı bir ev yemeğinin yerini tutmaz. Sonra kız mutfaktan nefis bir tavuk suyu kokusu geldiğini hissetti. Başını çevirdi ve kanepenin yanında, üzerinde bir sürü ilaç bulunan bir masa gördü.

– Lera? - Seslendi.

Mutfakta bir şey çınladı ve ayak sesleri duyuldu. Ağır, erkek ayak sesleri.

Balabosin'lerden farklı değil.

– Lera gitti. - Kapının eşiğinde durdu, Lev dedi ki. - Üniversiteye. - Ellerini bir havluya sildi ve yaklaştı. - Nasılsın bakalım?

– Ne yapıyorsun burada? - Sasha onun boğuk sesini tanıyamadı. Boğazı zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi ağrıyordu.

– Daha iyi hissetmene sevindim. - Tsarev onun sorusunu duymazdan gelerek büyük avucunu alnına koydu.

Adam kızın yanına oturdu ve kız kendini rahatsız hissetti. İğrenç görünüyor olmalıydı. Belki de bu iyi bir şeydi. Çünkü Sasha'nın ona söyleyeceği şey de pek hoş değildi ve adam kovalandığında çok üzülmeyecekti.

– Konuşmamız gerek. - Kaşlarını çatarak söyledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ve Lev onun isteğini tahmin etmişti, sırtını tuttu ve onu yastıktan kaldırdı. Planladığı şeyi yapmasını zorlaştırıyordu.

– Teşekkür ederim. - Sasha ona sessizce teşekkür etti ve kurumuş dudaklarını yaladı. - Dün geceki konuşmadan sonra aklımda çok şey vardı.

– Biliyorum. - Başını salladı. - Çünkü ben de öyle düşünmüştüm.

– O zaman beni anlamak zorundasın. - Başını eğdi ve acısını dindirmek ve kendini toparlamak için parmaklarını şakaklarına bastırdı. - Bütün bunları başlatmamalıydık. - Sasha ona bakarak ağzından kaçırdı.

Koyu renk gözleri daha da açıldı. Lev Tsarev'in duymayı beklediği şeyin bu olmadığı açıktı.

– Bekle. - Başını salladı. - Açıklamama izin ver. Mırıldandı.

Görünüşe göre bu "devam et" demekti.

– Başından beri her şey bir hataydı. - Sasha söyledi. - Ve şimdi daha da ileri gitti. İkimiz de birbirimize söz verdiğimizden ve pazarlık ettiğimizden çok daha fazlasını verdik.

İçini çekti. Leo yanına oturdu ve sanki bir yargılamaymış gibi bir yüz ifadesiyle onun sözlerini dinledi. O kadar yakındı ve dudakları o kadar arzuluydu ki... Çok arzuluydu. Çok kıskırtıcı. Çok tanıdık. İlişkilerindeki her şey başından *beri çok fazlaydı*. Asla geçilmemesi gereken bir çizgiyi aşmışlardı.

– Sana bakıyorum," dedi Sasha acı acı, "ve istemeden hayal kuruyorum, plan yapıyorum. Bu yanlış. Bu çok kötü. Ve sen bilmeden

yeni bir taahhütte bulunuyorsunuz. Bir ilişkiyi bitirmeden diğerine başlayamazsınız. Ve sırf yenisi eskisinden daha gerçek ve cazip görünüyor diye onları bitirmezsin. Şu anda kendini bile savunamayan kız arkadaşınla senin arana girmek istemiyorum. Onun için sonuna kadar savaşmalısın.

– Ve senden vaz mı geçeyim?

– Bu daha doğru olurdu. - Hüzünle gülümsedi. - Biz hatalıydık. Bunu yapmamalıydık. Bunu sonsuza dek unutmak daha iyi.

– Ama beni hafızandan silemeyeceksin. - Zor nefes alıyordu, dedi Lev. Gözleri karardı, dudakları gergin bir şekilde titredi. - Bütün bunların çok kötü olduğunu biliyorum. Ama sana ihtiyacım olduğunu da biliyorum. Ve seni öylece unutamam, Sasha.

Adını ağzından duymak, sevgili yüzüne bakmaktan ve ona kelimelerle karşılık vermekten daha acı vericiydi.

– Git buradan. - O sordu. - Lütfen git buradan.

– Hayır." diye kararlı bir şekilde cevap verdi.

– Git buradan, Lev! Seni görmek istemiyorum! - Sasha son gücüyle bağırdı.

Tsarev sessizdi, ona bakıyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Bakışları yargılayıcı, kızgın ve kırgındı. Ve arabası sallanıyordu.

– Tamam, gidiyorum. - Sonunda, kısık sesle, dedi ve ayağa kalktı. - Ama önce suyu içeceksin.

Ve bir cevap beklemeden mutfığa girip gözden kayboldu.

Bir dakika içinde, içinden buhar yükselen derin bir kâse ve bir çorba kaşığıyla döndü. Göğsüne bir peçete koydu, yanına oturdu, kaşıkla suyu dikkatlice aldı, üzerine üfledi ve dökmek için yavaşça ona uzattı. Sasha ağzını açtı ve itaatkâr bir şekilde ılık sıvıyı yuttu. Boğazını hemen daha iyi hissetti.

Bu yüzden tüm suyu küçük porsiyonlar halinde ona yedirdi. Kızgın, sinirli ve gözlerinin içine bile bakmadan. Ama yaptı.

Ve işi bittiğinde, kalktı, giyindi ve gitti. T e k kelime etmeden.

Sasha yastıkların üzerine çöktü ve gözlerini kapattı. Gözyaşı dökecek gücü bile yoktu. Orada yattı ve kalbinin hızlı atışını dinledi, sanki onun peşinden koşmak, onu durdurmak ve geri getirmek istiyordu.

Sadece bir öpücüğün onu mutluluktan havalara uçurduğu o anları yeniden yakalamak istiyordu. Yalnızlığın olmadığı, sadece gözlerin gözlere, dudakların dudaklara değdiği ve zavallı kalbinin onun güçlü kalbiyle uyum içinde atabildiği anları.

Ve sonra Grinya okuldan döndü. Sasha onun sıkı gözetimi altında ilaçlarını aldı, boğazına sprey sıktı, tıkalı burnunu temizledi, bol bol limonlu ve ballı ılık çay içti ve iyileşmek üzere olduğuna dair söz verdi.

Ancak sonraki iki gün boyunca gücünü toparlayabilmek için stajı da aksatmak zorunda kaldı. Sasha en çok Lev'in onun yardımı olmadan köpekle nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliydi, Tolya'yı kimin yanına bırakacaktı, yoksa onu da birliğe götürmesi mi gerekecekti? Üç kez ona yazıp yardım teklif etmek istedi ama son anda fikrini değiştirdi. Utanmıştı. Üstelik onu görmek için sürekli bahaneler ararken aradaki bağı koparmak imkânsızdı.

Sasha da bunu öncelikle Tsarev'in kendisi için yaptığına kutsal bir şekilde inanıyordu. Ayık kafayla düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Onunla Alina arasında kalmamalıydı. Sonuna kadar hasta kızın yanında olmalıydı - ister uyanıp çaresiz bir **h a s t a** olarak hayatına devam etsin, ister doktorlara göre kesinlikle imkânsız olan sağlıklı bir insan olsun, isterse de ailesinin isteğiyle bu dünyadan ayrılsın. Onun yanında olmak onun göreviydi.

Sasha arkadaşlarından anlayış beklemiyordu. Hiçbiri sevdiklerini kaybetmemiş ya da kendilerini onunla aynı durumda bulmamıştı. Ama belki de onun fikirlerini paylaşmasalar ya da yaptıklarını onaylamasalar da Dasha ve Lera her zaman onun yanındaydı. Arkadaşlık böyle bir şey işte. Destek. Çok soğuk, korkutucu ve yalnızken nazik sözler ve sıcak gülümsemeler. Ve zor zamanlarda yaslanılacak güçlü bir omuz.

Dasha okuldan sonra gelip kek ya da çörek yapıyor, Lera da Grina'nın ödevlerine yardım ediyordu. Onunla ilgilenir, yemek pişirir ve temizlik yaparlardı. Ve tabii ki durmadan onu güldürdüler, çünkü olumlu duygular iyileştirir. Ve bu Sasha'nın çabucak iyileşmesine gerçekten yardımcı oldu.

İlk günün akşamı mutfığa ulaştığında, kız buzdolabının yiyeceklerle dolu olduğunu ve ocağın üzerinde aynı anda birkaç tane olduğunu fark etti

Yemekler. Tsarev'in yemek yapma konusunda yetenekli olduğu açıktı. Onun yerinde başka bir kadın olsa böyle bir adama dört elle sarılırdı. Ama Sasha doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Ve en çok da ayrılıkları nedeniyle onun doğru şeyi yapmasını istiyordu.

Üç günlük hastalık izninden sonra, kız bir an önce işine yetişmek için can atıyordu. Galochka'dan telefon görüşmelerinde neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar anlatmasını özellikle istiyor, her şeyi defterine not ediyor ve molalarda bile Galochka'dan birimde görev yaparken yaşadığı ve gelecekteki çalışmalarında kendisine yardımcı olabilecek hikayeleri paylaşmasını istiyordu.

Sasha en çok yarın Tsarev'le birimde yüzleşmek zorunda kalacağı için endişeleniyordu. Bu onun vardiyası olacaktı. Onun gözlerinin içine nasıl bakacaktı? Ne söyleyecekti? Kantinde buluşmak ve sohbet edecek konular bulmak ne kadar garip olurdu?

Ama ertesi gün, sabah kontrol odasından çıkarken Lev onu fark etmemiş gibi yaparak yanından geçti.

Bölüm 33

♪ *Misha Marvin - Don't be strong*

– Şimdi de telefonlarıma cevap vermiyor, biliyorsun! - Garaj kapısından binaya girerlerken Solo konuşmaya devam etti.

– Ne olmuş yani? - Lev asık suratla mırıldandı.

O kadar kızgın ve yorgundu ki, arkadaşının ateşli hatunlarla yaşadığı cinsel maceraları dinleyecek durumda değildi. Birini itfaiyecilerin pikniğinde bulmuş olsa bile. Sasha'nın en iyi arkadaşıyla ilgili olsa bile. Lev bunları hiç duymak istemiyordu. Kızın sorduğu gibi, konuşmalarından sonra sadece kendi sorunlarına odaklanmıştı.

İki gününü doktorlarla konuşarak geçirdi. Bilim ve tıp dünyasının önde gelenleri, daha önce duyduklarını kelimesi kelimesine doğruladı. "Hayır," " asla," "seçenek yok." Alina'nın ailesini etkileyemezlerdi ve etkilemeyeceklerdi de; yasal olarak kızlarının kaderine yalnızca annesi ve babası karar verebilirdi. Lev dün üç saatini anne ve babasıyla aynı şeyi onuncu kez tartışarak geçirmişti.

Sonunda neredeyse son bir kavgaya tutuşacaklardı ve Tsarev sözleri ve eylemleriyle bu insanlara sadece zarar verdiğini fark etti. Zaten çok yorgundular ve sadece barış istiyorlardı: Alina ve kendileri için. Sabah Lev, Tolik'i Maria Mihaylovna'ya bıraktı ve tam yirmi dört saat sonra, yarın sabah onu alacağına söz verdi.

– Bunu ona nasıl vereceğim? - Solo cebinden bir şey çıkardı.

Dantel, kırmızı. - Yoksa bende mi kalsın?

Tsarev mızımızlandı, durdu ve elindeki kadın tangasına baktı.

– Pantolon mu? Cidden mi? Neden onları yanında taşıyorsun?

– O sabah hazırlanırken onları bulamadık ve sonra battaniyenin kıvrımlarında onun külotunu buldum. - Kirill sırttı. - Sence onları bana bilerek mi bıraktı? Onu tekrar görmem için bir bahane olsun diye mi?

– Bu yüzden mi telefonu açmıyor?

– Şey, bilmiyorum.
– Şunu benden uzak tut. - Aslan burnunu kırıştırdı.
– Şimdi ne yapmam gerekiyor?
– Kurtul onlardan.
– Çok şirinler. - Solo omuz silkti.
– O zaman giy onları, seni lanet sapık! - Tsarev sııttı ve birinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Sasha'nın kontrol odasında olabileceğini bildiğinden, kasıtlı olarak o yöne bakmadı. Onun ince bacaklarını ve iştah açıcı kalçalarını g ö r ü n c e tahrik olmak istemiyordu - mevcut durumda bu mümkün olduğunca anormal olurdu.

– Yani, hatıra olarak saklamak için mi? - Solo düşünmeye devam etti, geride kalmak istemiyordu.

– Tanrım, herkesin görmesi için kafana tak ve etrafta gösteriş yaparak dolaş! - Lev attı, merdivenlerden yukarı uçtu. - Ya da mastürbasyon yaparken yüzüne tak.

– Oh, bu bir fikir...

– Lanet olsun, sadece şaka yapıyordum! - Tsarev inledi ve kürsüde arkasını döndü.

Sırada Kirill vardı, dantel tangaları burnuna götürüyor ve kokularını içine çekiyordu.

– Ne kadar ateşli olduğunu bilmelisin. Onu düşünmeden edemiyorum!

– Kusacağım." Lev arkasını döndü.

– Sparkle benim olacak. Yemin ederim o kızı alacağım!

Tsarev kulaklarını kapatmamak için kendini zor tutuyordu. Soyunma odasındaki meslektaşlarının gürültülü konuşmaları onları kurtardı. Tanrılara şükür, Solo her şeye rağmen ödülünü cebine saklamıştı. Lanet olası fetişist! Ama memnun yüzündeki mutlu gülümseme hiç kaybolmadı ve aç Aslan'ı her anlamda rahatsız etmeye devam etti.

Nefes alma aparatlarını test cihazında kontrol ettikten ve ekipmanı nöbetçiden teslim aldıktan sonra boşanmaya gittiler. Burada Tsarev'in başka seçeneği yoktu - Sasha'yı fark etmemek imkânsızdı. Elinde belgelerle koridorda duruyor ve şefle bir şeyler tartışıyordu.

Aslan döndü, bakışları çarpıştı ve kalbi göğsünde sıkışmaya başladı. Omuzları taş kesildi ve yanağının içini ısırarak dondu kaldı.

Sasha çok güzeldi. İri yeşil gözleri, dar üst pencerelerden içeri süzülen ışıktan zümrüt gibi görünüyordu. Vahşi, cadı gibi bir güzellik. Yine de bakışlarında mutlak bir masumiyet vardı. Son derece sinir bozucuydu. Ve hoştu. Ve nabzımı boşluğa doğru attırıyordu. Ve çıldırtıcıydı.

Sakin görünmeye çalışan Lev ona nazikçe başını sallayarak selam verdi. Onu sağlıklı gördüğüne gerçekten sevinmişti.

Sasha cevap olarak başını salladı. Utanç içinde dudağını ısırıldı.

O dudakları o kadar çok seviyordu ki. Hayatının geri kalanında onları öpmeme düşüncesine katlanamıyordu. Ve onları bir başkasının öptüğü düşüncesi onu kontrol edilemez bir öfkeye sürükledi.

Şefle konuştuktan sonra ayrıldı. Tsarev ondan başka bir şey düşünmeye çalışarak gözlerini kaçırdı. Örneğin, beş gün içinde neler olacağını hatırlamalıydı. Doktorların bir merhamet eylemi olarak adlandırdıkları, ama kendisinin hâlâ gerçek bir barbarlık olarak gördüğü olay hakkında, orada ne söylerlerse söylesinler ve onu nasıl ikna ederlerse etsinler. Lev kendi kendine makinelerin sökülmesi törenine katılmamaya karar verdi. Yalnızca veda törenine gelecekti. Ama doğal olarak kararının doğruluğundan kuşku duymaya devam ediyordu.

Soyunma odasında şef onlara eğitim merkezinin yarın başlayacak şehir yarışmasına ev sahipliği yapacağını söyledi. Bu, binanın yine yabancıların akınına uğrayacağı anlamına geliyordu. Ayrıca itfaiye merkezlerinin onurunu da korumaları gerekecekti. Yine de bu günlerin stresini atmak için en uygun etkinlik buydu. Ayrıca, diğer birimler Tsarev'i duymuştu: disiplin konusunda kimseye boyun eğmemişti ve bu sefer de eğmeyecekti.

Sabah patlamalar olmadan geçmedi. Bir yanlış alarm ve bir küçük trafik kazası, hasarlı araçların sürücülerinin yangın söndürücülerin yardımıyla onlar gelmeden yangınla başa çıktıkları bir kaza. Böylesine sakin bir

Günün başlangıcı her zamanki gibi iyiye işaret değildi, bu yüzden Lev rahatlamak üzere değildi.

Öğle yemeğini yemişti ve sadece bir gözüyle Sasha'nın nasıl olduğunu kontrol edecekti. Ya da belki yemek yiyip yemediğini veya yeniden acıkıp acıkmadığını öğrenebilirdi. Belki de Lev, özellikle onun için hazırladığı sosisli omleti tatmasını teklif edecekti ama gösteriş yapmamak için bir kısmını yemişti. Her neyse, tam durumu kontrol etmek için aşağı iniyordu ki kızın kontrol odasından koşarak çıktığını gördü.

Aklını kaçırarak kadar korkmuştu. Sanki ilk önce ne yapacağını ya da ne yapacağını bilmiyormuş gibi koridorda volta atıyordu.

– Ne oldu? - Tsarev ona doğru koştu.

Sasha korkmuş bir şekilde ona baktı.

– Ben... Şey... - Başını tuttu. - Grishkin'in koçu aradı. Kardeşinin bir çocukla kavga ettiğini ve hemen gelmesi gerektiğini söyledi. Я...

– Beni motosikletin orada bekle. - Lev kısıp sesle söyledi.

– Ne?" Kız düşüncelerini toparlayamamış gibi panikledi.

– Seni götüreceğim, beni dışarıda bekle. Müdüre kendim söyleyeceğim.

– Tamam.

Kadın koşarak binadan çıktı ve o da koşarak yukarı çıktı. Tsarev bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bunu yapmasına izin verilip verilmediğini bile bilmiyordu. Farkına vardığı tek şey, Rüstem'in gitmesine izin vermemesinin umurunda olmadığıydı. İşi bırakacaktı ve hepsinin canı cehenneme!

Ancak şaşırtıcı bir şekilde şef onu sakince dinledi ve gitmesine izin verdi. Koruyucu üniformasını hızla çıkaran Lev, kot pantolonunu, spor ayakkabılarını ve deri ceketini giydi ve şaşkın meslektaşlarının gözleri önünde yangın direğinden aşağı uçtu. Sophia Pavlovna endişeli bir bakışla onu uğurladı, Solo arkadan bir şeyler bağırdı ama Tsarev duymadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve neredeyse ne yaptığını bilmiyordu.

Sasha motosikletin yanında durmuş, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu.

Ona bakıyor gibi bile görünmüyordu. Düşünceleri kardeşiyle birlikteydi.

– Nereye gideceğiz? - Kaskı ona uzatarak sordu.

Kız açıkladı. Onun arkasına oturdu, kollarını beline doladı ve

kendini onun sırtına bastırdı. Lev bu his karşısında ürperdi. Unutmuştu,

Dokunuşunun onu nasıl etkilediğini.

Motosikleti yavaşça yerinden hareket ettiren Tsarev hızla hızlandı. Motosiklet öfkeyle kükreyerek kilometrelerce asfaltı yuttu, ama bu arada Lev tedbiri elden bırakmadı. Biraz geç kalmak, oraya hiç varamamaktan iyidir, diye düşündü.

Motosikleti spor merkezinin yakınına park eden Tsarev önce inmeyi başardı. Sasha'yı kollarının altından tutup kaldırdı ve kaldırıma, sanki ağırlığı önemsiz bir şeymiş gibi hafifçe bıraktı. Lev onun elinden tutup girişe doğru götürdüğünde kız hâlâ titriyordu.

– Nereye?" diye sordu içeri girdiklerinde.

– Muhtemelen vagon odası. - Yönü işaret ederek mırıldandı.

Kapıya doğru yürüdüler ve Sasha soru sorarcasına Lev'e baktı.

– Ben de seninleyim. - O da cevap verdi.

Sessizce, kabul ederek kapıyı çaldı ve içeri girdiler.

– Merhaba," dedi adam - belli ki koçtu - onları selamladı ve eliyle işaret etti. - İçeri gelin, oturun. Alexandra ve...? - Grigory'nin akıl hocası Tsarev'e bakmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

– Bu Lev. - Sasha tanıştırdı. - O... benimle.

Ofiste birkaç kişi daha vardı. Evli bir çift: uzun kulaklı bir adam ve dolgun vücutlu bir kadın birbirlerine yakın duruyordu. Tsarev'in belirlediği üzere, bunlar yaralı çocuğun ebeveynleriydi. Çocuk da babası gibi koca kulaklı ve annesinin kalçasına sarılmıştı, burnunun yanında büyük bir bandaj parçası tutmayı da ihmal etmiyordu. Ortadaki s a n d a l y e d e ise Grinya oturuyordu; Tanrı'ya şükür iyi görünüyordu ama şüpheli bir şekilde suçluydu.

– Sen iyi misin? - Sasha ona doğru koştu. - Ne oldu?!

– Ne olduysa senin soysuzun oğluma saldırmasıyla oldu! - Kadın çılgılık atarak onlara doğru hamle yaptı. - Semochka'nın burnunu kırdı!

– Hadi, sakinleşelim. - Koç heyecanla söyledi. - Ve ifadelerimizi seçmeye çalışalım.

Lev her ihtimale karşı bir adım öne çıktı, böylece hem kadın hem de kocası Saşa ya da Grigori'ye yaklaşırlarsa bunu fark edeceklerdi,

ve bu onlar için kötü bitecek.

– Dava açacağım! - Çığlık attı.

Kocası sessiz kaldı ve gözlerini kısarak Tsarev'e baktı.

– Ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına inanıyorum. - Koç iç çekerek masaya oturdu. - Grigory'nin Semyon'un iddia ettiği gibi saldırmış olabileceğine inanmıyorum. Bir nedeni olmalı ama hiçbir şey söylemiyor.

– Sebep ne?! - Kadın havladı. - Baksana şuna! O sadece bir vahşi, geri kalanımızla birlikte olmasına nasıl izin verilebilir?!

Tsarev sabrını kaybetmeye başlamıştı.

– Neden sessiz olmuyorsun? - O önerdi. - Grigory'ye tekrar soracağız.

– Grish, - Sasha onun başını okşadı, - bana ne olduğunu anlatacak mısın?

Grinya dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Orada bulunanlara hiç bakmadı.

– Grish, ona gerçekten ilk sen mi vurdun? - diye sordu

Sasha. Adam tereddüt ettikten sonra başını salladı.

– Peki ne için?

– İşte böyle! - Yaralı çocuğun annesi çığlık attı. - Olamaz, olamaz!

– Bağırmayı keser misin artık? - Aslan ona bağırdı.

Kadın öfkeyle adama baktı, sonra bakışlarını o sırada tavanda çok ilginç bir şeye bakmakta olan kocasına kaydırды.

– Grigory. - Tsarev çocuğun önünde çömeldi. - Bana bak.

Grinya yavaşça başını kaldırdı. Sasha'ninkine çok benzeyen yeşil gözlerinde yaşlar vardı ama çocuk onları uzak tutmak için cesurca savaştı. Dudakları titriyordu ve parmakları yumruk şeklinde sıkılmıştı.

– Korkmayın. - Aslan kendinden emin bir şekilde konuştu ve büyük avuçlarını parmak eklemlerinin üzerine koydu. - Söyle bana, ona neden vurdun? Bir şey mi oldu? Seni itti mi? Güldü mü? Kırıcı bir şey mi söyledi?

– O..." diye başladı kadın ama kocası onu hırkasının kolundan tutup geri çekti.

– Bana anlatabilirsin. - Ellerini sıkarak, Tsarev dedi ki. - Kimse seni azarlamayacak.

– O her zaman O her zaman O her zaman yapar.
O her zamandiyor ki her türlü iğrenç şeyler. - Grinya
bozuk bir sesle söyleniyordu. - O ve arkadaşları. Kostka,
Slavik, Pashka.

– Tamam. Devam et.

– Я asla onlar onları dinledim. Onlar
Aptallar. Я yapmadı Dikkat etmedim.

– Ne zamandır seni zehirliyorlar?

– Uzun zaman önce.

Lev çocuğun ailesine kızgın bir bakış fırlattı ve kadın
küçümseyerek homurdandı.

– Sana ne dediler? - Konuşma koçuna katıldı. Grinya
sümüğünü koluyla sildi.

– Tombul. Bir enayi. Babasız..." diye sessizce
mırıldandı. Lev derin bir nefes verdi.

– Bugün de salıncakta sallanırken Semyon koşup şortumu çıkardı.
- Grinya hıçkırığa hıçkırığa ağladı. - Ben yere düştüm ve onlar güldü.
Ben... ben ellerimi bırakmak zorunda kaldım! Ayağa kalktığımda bana
zavallı bir yetim dedi. Ve ben-" Çocuk gözyaşlarını yanaklarına sürdü.
- Yanına gittim ve Lera Teyze'nin bana öğrettiği gibi burnuna bir
yumruk attım.

– Ve haklı olarak. - Lev onu övdü.

Kabadayının ebeveyni inledi.

– Sadece en acımasız korkaklar bir kişiye karşı hep birlikte
saldırır. - Tsarev ona doğru bakmadan, dedi. Başparmaklarıyla
Grigory'nin yanaklarındaki nemi sildi, gözlerinin içine baktı ve
gülümsedi. - Her şeyi doğru yaptın, anladın mı? Bir daha denerse, yine
olur. Ve eğer bütün kalabalığı tekrar taciz etmeye başlarsa,"
Semyon'un ailesine öfkeyle baktı, "benimle uğraşmak zorunda
kalacaklar.

– Yalan söylüyor! - Kadın artık o kadar emin değildi.

– Ona inanmamak için hiçbir nedenim yok. - Dedi Lev, ayağa
kalkarak. Sonra koça döndü. - Ve siz, lütfen, öğrencilerinize daha iyi
göz kulak olun. Zorbalık çok ciddi bir şeydir ve bu tür davranışların
hiçbir yararı olmaz. - Grigory'nin elinden tuttu. - İşte bu, gidiyoruz,
onu götürüyorum.

– Verdiğın zararın hesabını vermek zorunda kalacaksın! -
Kabadayının annesi ciyakladı. - Nereye gidiyorsun?

– Konu kapanmıştır. - Tsarev'in sesi ofiste gürledi. - Ve sen, burada boğazını tıkayıp kendini rezil edeceğine, oğlunun terbiyesiyle ilgilensen iyi edersin.

Grigory'yi ofisten dışarı çıkardı ve Sasha'nın onları takip ettiğinden emin olmak için arkasını döndü. Kız şaşkınlıkla arkalarından bakakaldı, ama Tsarev'in bakışlarıyla karşılaşınca sersemliğini üzerinden atar gibi oldu ve peşlerinden koştu.

– Vay canına..." diye nefes verdi kapıyı arkasından kapatırken, "nasıl yaptın... onları...

– Sanırım siz bu konuyu farklı bir şekilde ele alırdınız?

– Muhtemelen. - Sasha başının arkasını kaşıdı. - Bu tür soruları nasıl çözeceğimi hiç bilmiyorum.

Kardeşini kendine çekti ve ona sarıldı. Sonra bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı.

– Neden bana zorbalığa uğradığını söylemedin?

Küçük kardeşi çoktan sakinleşmişti ve burnunu sessizce çekerek gülümsüyordu.

– Böylece endişelenmezsin. - O düşünüyordu. - Ama Lera Teyze'ye söyledim.

– Neden o?

– O arsız. Ve sert. Ve biz arkadaşız.

Sasha onu tekrar kendine doğru çekti ve gözlerini kapattı. O da gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyor gibi görünüyordu.

– Gidip biraz hava alalım. - Lev önerdi.

Grigory memnuniyetle elini avucunun içine koydu.

– Hadi gidelim!

– Lera Teyze sana her şeyi doğru anlatmış. - Tsarev belirtti. - Zorbaların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin veremezsiniz. Onlardan ne kadar korkar ve hoş görürseniz, o kadar kibirlenirler.

Dışarı çıktılar.

– Muhtemelen sana bir taksi çağırmalıyım. - Lev motosiklete baktı. - Üçümüz bu şekilde kaçamayız.

– Bu senin bisikletin mi?! - Grinya coşkuyla haykırdı.

– Mm-hmm.

– Gerçek mi bu?

– Şey, evet.

Çocuk oturduğu yerden fırladı ve motosiklete doğru koştu. Gidona, koltuğa dokunarak, parmaklarını benzin deposunun üzerinde

gezdirerek bakmaya başladı,

sonra çömelip alt takımlara baktı.

– Teşekkür ederim. sana. – Utanç verici dedi Sasha. - Gitmene nasıl izin verdiklerini hayal bile edemiyorum....

Leo döndü k ona. Ona verdi. bakış üzerinde
Yüzünü, vücudundan aşağı kayarak gözlerine geri döndü.

– Uzun kalmayacağımı söylemişim. O yüzden hemen gelsen iyi olur.

– Evet." Dudaklarını yaladı ve nefes verdi.

– Sana bir taksi çağırayım.

– Tamam, sadece... - Sasha bir an için düşündü. Onun da birime geri dönmesi gerekiyordu.

– Hey, savaşçı! - Lev, Grigory'ye döndü. - Çalıştığımız itfaiye istasyonunu görmek ister misin?

– Ne? Gerçekten mi? - Grinya gözlerini devirdi. - Beni bisikletle gezmeye mi götürüyorsun?!

– Hayır," diye gülümsedi. - Bisiklet için çok gençsin. Ama taksi seni ve kız kardeşini istasyona götürdüğünde, sana gerçek itfaiye araçlarını, tüm aletleri ve eşyaları göstereceğim ve hatta bir sürü fotoğraf çekmene izin vereceğim.

– Hoplayıp zıpladı.

– Anlaştık mı?

– Evet!

Birbirlerine beşlik çaktılar - Lev bunun için eğilmek zorunda kaldı. Sonra onlar için bir taksi çağırdı ve motosikletiyle arabaya yol boyunca eşlik etti.

Bölüm 34

♪ 5UTRA - Kaçalım

– Ve bu uzun makarnaya kol denir. - Solo çocuğa açıkladı. - Suyun geldiği yer. Üstündeki bu şey ise fiçı. Yani hepimiz küçük kovboylarız çünkü fiçılarımız var.

– Ne kadar orijinal. - Lev yanlarına gelerek, "Ne kadar orijinal," dedi. Üniformasını giymek için ayrılıyordu, o y o k k e n arkadaşı ve meslektaşları Grigory'ye itfaiye aracını ve söndürme aletlerini gösteriyorlardı. - Eğitim merkezinde ders veriyor olmalısın.

– Ben onu tutarken sen de suyu akıtabilir misin? - Grinya kollarını sandığa doladı.

– Sadece bir damla, kimse görmeden. - İzin Aslan tarafından verilmiştir.

– Arabaya binmek mümkün olacak mı?

– Evet.

– Peki ya çatı?

– Tamam o zaman.

– Bacadan aşağı inmeye ne dersin? Gerçekten nasıl yapılacağını biliyorum! En hızlı iple tırmanan benim!

Tsarev ve Solo birbirlerine baktılar. Başları büyük belada gibi görünüyordu.

Şoför Igor yardımlarına koştu:

– Grisha, sen sürmek ister misin?

– Var! - Çocuk haykırdı.

– Sen ve ben bir oyun oynayacağız. Bir telefon görüşmesi yapıyormuşuz gibi davranacağız.

– Evet! Evet!

Lev kaskını Grigory'ye taktı, onu kollarının altından tutup yerden kaldırdı ve taksiye bindirdi. Igor sürücü koltuğuna tırmandı, çocuğu kucağına oturttu ve ona taksinin nasıl düzenlendiğini göstermeye başladı.

– Demek Sasha'yla barıştınız? - Kirill, Lev ile birlikte kenara çekilirken sordu.

– Kavga etmiyorduk. - Kızın kendisini izlediği kontrol odasına bakarak cevap v e r d i . - Sadece biraz karışık.

– Bunu çoktan fark ettim. Sasha bu işe karıştığı i ç i n kendini suçlu hissediyor. Değil mi?

– Araştırmaya gerek yok.

– Peki ya sen?

– Peki ya ben?

– Sırılsıklam aşıksınız ve taşaklarınızı sonsuza kadar saklaması için ona vermeye hazır mısınız?

Solo bunu kıkırdarak, ama en ufak bir yargıda bulunmadan söyledi. Buna rağmen Tsarev ona hoşnutsuz bir bakış attı.

– Şu anda bunu düşünemem. Son birkaç gün Alina'nın durumu hakkında bir şeyler yapmaya çalışmakla geçmişti. - Yenilenen endişesini bastırmayı umarak yutkundu. - Ama hiçbir şey yapmadım. Cuma günü onu kapattılar.

– Biliyorum, dostum. Maria Mikhailovna beni aradı.

– Beni davet ettiler, inanabiliyor musun?

– Geliyor musun?

– Bir cinayet törenine mi?! - Tsarev ağzından kaçırıldı.

Kirill sessizliğe gömüldü. Saçlarını karıştırdı, derin bir iç çekti.

– Nefes almadığını görürsem ben de orada ölürüm. - Lev ekledi. Arkasını döndü ve Greena'ya başparmağıyla onay verdi. - Hayır, ben gitmiyorum. Orada olmak yaptıklarını kabul etmek anlamına gelir. Onun son şansını elinden almalarını izlemek suç ortağı olmak demek.

– Belki de Alina şu anda orada olmanı isterdi. Lev gözlerini arkadaşına dikti. Kirill suçluluk duygusuyla omuzlarını büktü.

– Ve Sasha'nın hayatına girmesinin muhtemelen bir sebebi var. - Buna izin verdi.

– İki arasında kalıp suçluluktan ölmemi mi? - Tsarev acı acı sırttı.

– Biliyorsun, bu iki canlı arasında kalmak gibi bir şey değil-" durakladı. - Özür dilerim. Ne demek istediğimi anladınız. Üç yılı aşkın bir süre boyunca savaştınız ve umut ettiniz. Kimse seni suçlayamaz.

gitmesine izin verdin. Ve yeni duygulara kapılman kesinlikle senin suçun değil.

- Öyle mi?
- Bence gitmelisin.
- Bunu görmek için hâlâ yaşamak zorundayız. - Aslan fırlattı, arkasını döndü.
- Bunu söylemenden hoşlanmıyorum.
- Ve işime karışmandan hoşlanmıyorum.
- Emin olabilirsin.

Bir saat sonra, Green'e bütün bölümü gösterdikten ve onu mutfak-yemek odasında çay ve kekle sarhoş ettikten sonra, Lev onun omzunu okşadı:

- Eve gitmeye hazır mısınız?
- Evet. - Çocuk sandalyesinden kalktı. - Sen de geliyor musun?
- Sabaha kadar görevdeyim.
- O. - Biri nefes verdi. - Bu çok uzun bir süre. Sen isteyken

Tolya'ya gidebilir miyiz?

– Tolya teyzemin yanında, iyi bir arkadaşım, ama bir gün onu görmem için bir yol bulacağım, tamam mı?

- Söz mü? - Gözleri mutlulukla parladı.
- Tabii ki. - Tsarev gülümsedi.

Grinya ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. Lev'in bu sevgi gösterisi karşısında kafası bile karışmıştı.

– Hadi, gidelim. - Onun elini tuttu. - Sasha şimdiye kadar seni kaybetmiş olmalı.

– Hadi gidelim.

Merdivenlere doğru ilerlediler.

– Eğer herhangi biri daha fazla olacak sen seni taciz ediyor, bu zorunludur Kız kardeşine söyle. - Tsarev sordu. - Ya da bana.

– Sasha'ya söylemek istemedim. Zaten onun için yeterince zor. - Grigory iç çekti. - Uyuduğumu sandığında ağladığını duyabiliyorum.

– Evet. Anlıyorum. - Lev elini daha sıkı sıktı. - O zaman ara beni. Sana numaramı bırakacağım, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?

– Tamam. - Çocuk bir şeyler düşündü ve sonra boğazını temizleyerek sormaya karar verdi. - Yani kız kardeşimden hoşlanıyor

musun?

– Ne? - Tsarev afallamıştı.

– Utangaç olmana gerek yok. - Leo'ya ciddi, hatta bilge bir
b a k ı ş l a baktı. - Eğer ondan hoşlanıyorsan, o zaman

ve söyle.

– Şey... hoşuma gitti, evet. - Lev itiraf etti.

– Eğer onunla çıkmak istersen, sana izin veririm. - Grinya arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı. - Normal bir adama benziyorsun. Ama ona zarar vermeyeceğine söz ver.

Tsarev, Sasha'nın merdivenlerin dibinde onları beklediğini görünce tereddüt etti. Sonra cevap vermeden onu takip etmeye başladı.

– Ne olmuş yani? - Neredeyse sonuna varmak üzereyken Grigory arkasını döndü.

– Senden bir yumruk yemekten nefret ediyorum. - Aslan fısıldadı. Çocuk memnuniyetle gülümsedi.

– O zaman bana söyle.

– Sana söz veriyorum.

– Çocuk kelimesi mi?

– Bir adamın sözü. - Tsarev elini uzattı. - Ve bir itfaiyecinin sözü.

– Tamam, geliyor. - Grinya salladı.

– Siz ikiniz ne hakkında pazarlık yapıyorsunuz? - Sasha gülümsedi.

– Bu bizim erkeklik işimiz. - Grigory ciddi bir bakışla cevap verdi ve onun yanına gitti.

– İtfaiye binası hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Harika!

Kız bakışlarını Leo'ya doğru kaldırdı.

– Teşekkür ederim. Bugün bana gerçekten yardımcı oldunuz. Ve... Grinya için de teşekkür ederim - bakın ne kadar mutlu. Size iş hakkında ne kadar çok şey anlattıysam anlatayım, burada işlerin nasıl yürüdüğünü hayal etmek imkansızdı - kendiniz görmeniz daha iyi.

– Peki, neden bir kez? - Tsarev saçını beceriksizce düzeltti. - Grigory artık bizim adamımız. Ne zaman isterse gelsin.

– Güzel. - Kızarmış yanakları daha da parladı. - Tamam, gidiyoruz. Yarın görüşürüz.

Gülümsedi ve başını salladı.

Çıkışa doğru ilerlediler ve Lev onları bir bakışla uğurladı. Çocuk dönüp ona göz kırptı ve Tsarev yeni bir gülümsemeye engel olamadı. Binadan çıktıklarında merdivenleri tırmandı ve korkulukların yanında duran Nikita'yla karşılaştı.

– İyi çocuk. - Alaycı bir şekilde sırtıttı. - Onu evlat edinmeyi mi planlıyorsun?

– Ne? - Tsarev onun yanında durdu.

Nikita'nın dili süpürge sopası gibiydi ve bunu herkes biliyordu. Saçma sapan konuştuğunda yine de tahammül edilebilirdi ama kişisel bir konuya değindiğinde Lev her zaman sinirlenirdi.

– Eğer kız kardeşi seni tatmin ediyorsa, sen de etmek zorundasın.

- Dedi, dik durarak, tembelce ve esneyerek.

– Tekrar söyle. - Tsarev aldatıcı derecede sakın bir sesle söyledi.

Sadece bu bile birimdeki herkesi korkutabilirdi. Nikita'ya ne kadar da yavaş yaklaşıyordu. Ama kendine o kadar güveniyordu ki, kiminle şaka yapılabileceğini ve kiminle şaka yapılmaması gerektiğini unutmuştu.

– Yoksa ciddi mi? - Sonunda tehlikeyi sezen Nikita vakladı. Ama Lev'in elleri çoktan ceketinin yakasına kapanmıştı. - Hey, bilmiyordum!

Ve sonra her şey o kadar hızlı oldu ki nefes almaya bile vakti olmadı. Tsarev onu yaramaz bir köpek yavrusu gibi kenara çekti ve kelimenin tam anlamıyla duvara yapıştırarak kendisiyle yüzleşmeye zorladı.

– Hey..." Nikita'nın nefesi kesildi.

– İyi dinle, seni ucube. - Tsarev homurdanarak onu göğüs kaslarından çekiştirdi. - Birlikte çalışıyor olmamız umurumda değil. Kim olduğun hiç umurumda değil, tamam mı? - Koluyla boynunu ezerek onu yere yapıştırdı ve dişlerini sıktı. - Eğer onun hakkında bir kelime daha edersen, seni canlı bırakmayacağım.

– Pekala.

– Anladınız mı?! - Aslan bağırdı.

– Evet... - Nikita hırıldadı.

– Kaltak, tek kelime.

– Hey! Hey! - Diğer itfaiyeciler çığlık atarak onlara doğru geldiler. Tsarev'i Nikita'dan ayırmak için mücadele ettiler ve aralarında durdular.

– Her şey yolunda mı? - Komutan Nikita'ya sordu. Lev'e şaşkın bir bakış fırlattı.

– Evet.

– O da neydi öyle? - Tsarev'i vücuduyla kenara iten Kirill korkuyla sordu.

– Sorun değil. - Kuru bir şekilde cevap verdi. - Her şeyi çözdük.

– Patron sizi görmeden gidin buradan. - Andrei onlara bağırdı. - Pekala! Hadi çıkalım buradan!

Ayrıldılar.

– Sorun nedir? - Solo devam etti.

Ama hiç cevap alamadı.

Her şey cehenneme dönmeden önce, genellikle çok güzel ve çok sessiz olur. Lev sert bir fincan kahveyle kendine gelmek üzereydi. Pencerenin dışında şafak sökmeye başlamıştı ama on yedinci itfaiye istasyonu hâlâ sessizliğe gömülmüştü. Bazıları uyuyor olabilirdi ama çoğunlukla çocuklar işlerini yapıyorlardı. Tsarev zihninde vardiyasını nasıl teslim edeceğini ve yavru köpeği nasıl alacağını planlıyordu ki hava uzun bir alarmla patladı.

– Depoda yangın çıktı. - Süpervizör aşağıya indiklerini bildirdi: bazıları direktten aşağı, bazıları merdivenlerden aşağı, her seferinde birkaç basamak atlıyorlar. - Çok sıcak olacak.

O haklıydı.

Şehrin dört bir yanından gelen çok sayıda ekip sanayi bölgesinde toplandı. Bu kadar çok sayıda itfaiyeciyi yönetmek için genellikle güçlerin koordinasyonu gereklidir - bu amaçla bir operasyon merkezi kurulmuştur. Yönetim buradan istasyon şeflerine ve ekiplere telsizle talimatlar gönderdi.

On yedinci birimin ekipleri olay yerine ulaştığında ortalık çoktan hareketlenmişti: itfaiyeciler hortum hatları döşüyor, tahliye edilen mağdurlar için yardım noktaları oluşturuyor ve yangın bölgesine ilave su toplamak ve tedarik etmek için uzak hidrantlara erişim sağlıyordu.

Pompaların gürültüsü, radyoların çıtırtısı ve insan çığlıklarının ortasında yüksek bir bina yanıyor ve dumanlar içinde kalıyordu. Turuncu alevler parlayan gökyüzüne karşı titriyordu. Kasklarını ve solunum koruyucularını takan itfaiyeciler dikkatle komutanlarını dinliyor ve talimatları bekliyorlardı.

– Arka taraftan geliyoruz. - Andrei söyledi. - Binanın o kısmında iki kişi olabilir. Amacımız onları bulmak ve yangının yayılmasını engellemek. Binanın diğer bölümleri de araştırılıyor ve takviye ekipler yolda.

Üzerleri bezle örtülmüş bir sedye yanlarından geçirildi. Bazıları artık kurtarılamıyordu. Herkesi kurtarmanın bir yolu yok. Ölen kişinin ailesi hayal edilebilecek en kötü sabahı yaşayacak. Bütün dünya alt üst olacaktı. Ancak Lev şu anda önceliklerinin hayatta kalanların ve itfaiyecilerin hayatları olduğunu fark etti, bu yüzden hemen harekete geçmeli ve kederle dikkatlerini dağıtmamalıydılar.

– Hadi gidelim!

Ve arkalarında büyük hortumlar sürükleyerek ilerlediler - küçük yangınlarda kullanılan türden değil, çapları çok daha büyüktü, bu da ağırlıklarını ve su basınçlarını büyük ölçüde artırdı ve dolayısıyla onları kullanmak için daha fazla çaba gerektirdi.

Lev yangının saldırganlığını hemen fark etti. Dışarıdan daha ılımlı görünüyordu ve bu algı doğru değildi ama merkezden risk seviyesi hakkında bilgi almamışlardı. Depodaki mallara elveda diyebilirlerdi ama bu da kötünün iyisiydi. Sıcaklıkların çatı kadar taşıyıcı yapılar tarafından da karşılanmayacağından endişe ediyordu.

Gittikçe uzaklaşarak aramaya ve söndürmeye devam ettiler. Sıcaklık yükselmeye devam etti.

– Bir fırın kadar sıcak! - Nikita belirtti.

Burada kalanların hayatta kalma şansı olması pek mümkün değildi. Tabii itfaiyecilerin haberdar olmadığı bazı iç odalarda saklanmıyorlarsa.

– Dikkat et! - Artem bağırdı.

Büyük bir endüstriyel raf, savaşçıların durduğu yerin sağ tarafına çökmeden önce kaçmak için ancak zamanları vardı. Yangın tavana kadar yükseldi.

– Hadi başlayalım! - Lev emretti.

– Kurbanı görüyorum. - Artem bir dakika sonra rapor verdi.

Duman zaten o kadar yoğundu ki, içinden bir meşale geçirmek neredeyse imkânsızdı.

– Bilinci yerinde değil ama yaşıyor!

– Burada onunla kal, onu tahliye etmek için yardım göndersinler.

– Bingo.

Solo telsizden yardım istedi.

– Hey, burada kimse var mı? - Tsarev ilerlemeye devam etti.

– Duman siyaha dönüyor! - Nikita bağırdı. - Zaman daralıyor! Lev bunu gayet iyi anladı.

– Kahraman olma, burada başka kimseyi bulamayız. - Kirill ona seslendi.

– Bir kadın görüyorum! Bu tarafa! - Tsarev bağırdı.

Kurban hafifçe inledi. Bacağı kirişe doğru bastırılmıştı. Bayılmadığına şaşırđım.

– Yardım edin bana. - Aslan kirişe tutunmuş ama kiriş inanılmaz derecede ağırmiş.

– Çatı çöküyor. - Yukarı bakınca Solo fark etti.

– Yardım edin!

Kolunu bırakarak kirişi yakaladı. Bir an sonra Nikita yakınlardaydı ve o da kendini kirişe dayadı.

– Bir, iki, tamamdır!

Çenelerini sıkarak, son güçleriyle çekiştirdiler ve biraz yana kaydıldılar. Bu, kadının bacağını kurtarmaya yetti.

– Bir sedyeye ihtiyacımız var. - Kirill ona doğru eğilerek bağırdı.

Ve bir sonraki an başlarının üzerinde yüksek bir çığlık duyuldu.

– Hayır, biz böyle taşıyoruz. - Dedi Tsarev.

– Onu kollarıma alabilirim," diye teklif etti Nikita. Ama çatının kubbesinin altında yine bir şey gıcırdadı.

Yukarı baktı. Çatı kaplamasının devasa bir parçası üzerine doğru uçuyordu. Nikita dondu kaldı, bunun sonunun geldiğini anladı. Damarlarından buz akmaya başladı. Ama bir sonraki anda Lev onu ayaklarından düşürdü ve kenara yuvarlanarak zeminin siyah yüzeyinde ateş adalarına dönüştüler.

– Bir dakikadan az vaktimiz var! - Solo yukarı doğru bir bakış fırlatarak bağırdı.

Sonra korkunç bir çatlama sesi duyuldu, ardından bir şey patladı ve devasa yırtıcı bir ejderha gibi alevler havada süzülerek onlara doğru geldi.

Bölüm 35

♪ *Salgın - Ay doğdu* ♪

Sasha sinirle kıpırdanıyor, bir tutam saç maşanın üzerine koymaya çalışıyordu. Elleri titriyordu. Birkaç dakika önce kirpik eklerini takmaya çalışırken neredeyse gözünü çıkarıyordu. Aklından bile geçirmemesi gereken bir adamın dikkatini çekmek için çok mu fazla fedakârlık yapmıştı?

Yine de düşünmeden edemiyordu. Kucağında yeni bir topla uykuya dalan Grinya'ya bakarken, Lev'in dün koçun odasındaki bilgilendirme sırasında ne kadar asil davrandığını, zor bir anında ona nasıl yardım ettiğini ve ne kadar şefkatli olduğunu hatırlarken, manyetik olarak ona çekildiği gerçeği hakkında bir şey yapabilir miydi?

– Pamuk Prenses sana bir şey verirse şaşırma. - Sabah aradıklarında Lera kıkırdadı. - Bana bir şey borçluydu.

– Güzel. - Sasha şaşırmıştı ama soru sormadı.

O daha çok görünüşüyle ilgileniyordu. Makyajın onu çoktan güzel uyanmış gibi hissettirmesi gerekiyordu ve o bir Mayıs gülünden daha taze görünmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Koridorda bir esrara yaslanmış olan Grinya yorgun bir sesle mırıldandığında, saçlarını güzelce yanlardan tutturmaya çalışarak içinden mırıldandı:

– Peki, daha ne kadar sürecek?

– Artık bitti. - Gülümsedi.

– Ah, kadınlar! - Kardeşim sırt çantasını omuzlarına atarak içini çekti. Sasha çantasını aldı, aşağı indiler, dışarı çıktılar ve aniden

Gregory sordu:

– Bugün çok güzel görünüyorsun, bu Aslan'ı memnun etmek için mi?

– Ne? Ne? Bunun Lev'le ne ilgisi var? - Sasha gerildi, avuçlarını birkaç yıldır tek düzgün kıyafeti olan parlak kırmızı sundress'in pürüzsüz kumaşında gezdirdi. - Güzel değil mi?

– Evet." Kız kardeşine bilmiş bir bakışla baktı. - Ama yine de senden hoşlanıyor.

– Neden böyle düşünüyorsun? Bunu size kendisi mi söyledi? - Hemen utanmış bir kız öğrenciye dönüştü.

– Hayır. - Grinya homurdandı. - Bu çok açık.

Sasha neredeyse ıslık çalacaktı. Onun kelime dağarcığında böyle kelimeler olmadığını düşünüyordu. Grigory Zolotov olmasına rağmen, onu şaşırtma yeteneği her geçen gün daha da geliyordu.

– Öpüşmek yok. - Yolları bir kavşakta ayrılmak üzereyken onu uyardı. Ve onun üzgün olduğunu fark edince, yumuşadı. - Tamam. Ama sadece burası. - Ya alnını ya da başının üstünü işaret etti. - Ve çabuk, kimse görmeden.

Sashka mutlulukla dudaklarını kardeşinin başına koydu ve kısa bir süre için ona sarıldı.

– Güle güle. - Grinya birlik anının sona ermesini bekledikten sonra selam verdi, arkasını döndü ve aceleyle okula doğru yola koyuldu.

Sasha gülümseyerek bölüme doğru ilerledi. Bugün tatsız Vika'yla çalışmak zorunda kalacaktı ama bu önemli değildi, buna katlanabilirdi. Çünkü sertifikasyondan sonra neredeyse bir daha hiç karşılaşmayacaklardı - Sasha öyle umuyordu ve Tsarev'i kısa bir süre için bile olsa birimde görecekti.

Kız ilk tanıştıkları ve Jaguar Leo'yla dalga geçtiği eski günleri özliyordu. Birkaç hafta önceydi ve sanki sonsuzluk gibi gelmişti. İlişkileri şimdi çok farklıydı: çok fazla suskunluk, şefkat ve suçluluk. Duyguları da dahil olmak üzere her şey daha karmaşık hale gelmişti - şimdi Sasha onunla birlikte olma ihtiyacını çok daha şiddetli hissediyordu. Ve bunun sebebinin sadece şehvet olmadığının farkına varması daha da netleşiyordu.

Ona tek kelime etmeyecek. Belki ona doğru bakmayacak bile. Belki de hiçbir şey yaşamayacaklardı. Ama onun da kendisini düşündüğünü bilmeye ihtiyacı vardı. Bu hayatı kolaylaştırırdı.

Sasha basit bir şarkı mırıldanarak ve güneşe gülümseyerek yürüdü. Ağaçların dallarında kuşlar ötüyor ve rüzgâr saçlarıyla oynuyordu. Araba sürücülerini parlak kırmızı bir güneş elbisesi giyen güzel kıza korna çalıyor ama o etrafındaki hiçbir şeyi fark etmiyordu.

Birimin binasına girdim ve boş garajın etrafına şaşkınlıkla baktım. Herkesin nerede olduğunu merak ettim. Kontrol odasına bir göz attım.

Sofya Pavlovna tek başına çalışıyordu, Vika henüz orada değildi - ve aslında daha erkendi. Vardiyanın bitmesine daha yarım saat vardı.

Sasha topuklarını vurarak telefona yöneldi. Kadın telsizde bir mesaj iletirken arkasını döndü ve yüzündeki gergin ifade Sasha'nın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

Ne oldu?

Bir sorun mu var?

Kontrol odasına koştu.

– Ateş. Karmaşıklığın dördüncü derecesi. - Sophia Pavlovna sandalyesinde dönerek kırık bir sesle konuştu. - Depo yanıyor, bin metrekaarelik bir alan. Bütün servisler orada, bizimkiler de. Otuzdan fazla ekipman yangını söndürmek için çalışıyor, bir operasyon merkezi kuruldu.

Sasha yerin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti.

– Bir çatı çökmesi oldu. - Kadın nefes verdi, gözlerinin önü solgunlaştı. - Henüz başka bir şey belli değil.

– Tüm halkımız orada mı? - Sanki bir rüyadaymış gibi, kız onun ardından tekrarladı. Sofya Pavlovna başını salladı.

– Oturun. - Sevk memuru sandalyeyi işaret etti ve işine geri döndü.

Bekçi telefonun yanında bir ileri bir geri yürüyor, bir haber bekliyordu. Kız başını sallayarak ona selam verdi.

Radyo sürekli bir şeyler bildiriyordu ama Sasha heyecandan ne olup bittiğini anlayamıyordu. Bu da durumu daha da korkutucu hale getiriyordu çünkü bir süre sonra kendi başına çalışmak zorunda kalacaktı ve insanların hayatı onun konsantre olma ve soğukkanlılıkla görevleri çözme becerisine bağlı olacaktı.

– Biraz su al. - Dedi kadın.

Amir tekrar hatta geldi. Sasha onun sesini kulaklıktan duydu. Beyni sadece tek bir kelimeyi yakaladı, "yaralı" ve sonra daha yüksek sesle tekrarladı: "Andrei'nin hesaplamasındaki kurban."

И Sasha keçe nasıl onuruk çekildi itibaren vücudundan. O an sonsuzluğa uzandı. Bir nefes aldı ve hayata geri döndü.

– Tahliye için ek kuvvetler gönderdi," dedi Rüstem'in sesi.

– Kime? Kim yaralandı? - Kız ayağa fırladı.

– Henüz bilmiyorum. - Sophia Pavlovna renksiz bir sesle cevap verdi. - Bekliyorlar. Binada bir şey patladı. Depolarda genellikle yanıcı maddeler saklanır. İtfaiyeciler içeri girdiklerinde bunu bilmeyebilirler. Bazen bina sahiplerini zamanında bulmak ve onlarla görüşmek çok zordur...

Sasha nefes bile almıyor gibiydi. Dünya gözlerinin önünde dönüyordu. İlk düşüncesi her şeyi bırakıp oraya gitmekti ama onu içeri almayacaklarını fark etti. Ve artık orada işe yaramazdı. Ama burada...

Kız bir nefes aldı, masaya doğru ilerledi, serbest bir kulaklık taktı ve süreci kontrol edemese bile en azından neler olup bittiğinin farkında olmak için kendini bağladı. Elleri titriyordu, nefesi kesilmişti ama umutsuzca kendini toparlamaya çalıştı.

Telsizden gelen ve işlenmesi gereken çok sayıda farklı bilgi vardı. Sahaya kaç ekip ve hangi servisler geliyordu, kaç ayrılmıştı, başka hangi ekipmanlara ihtiyaç vardı, hangi güçler ve kaynaklar eksikti. Akıl hocasının söylediklerini ve yaptıklarını dikkatle izledi ve gelecekte bu bilgiyi etkin bir şekilde kullanabilmek için tüm eylem ve karar dizisini zihinsel olarak ezberledi.

Sasha'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. İşe ne kadar dahil olursa olsun, hala belirsizlik ve bekleme modundaydı.

Lev nerede? Onun nesi var? Takımından kim yaralandı?

Tanrım, keşke o olmasaydı. Bundan sağ çıkamaz. Bu mümkün değil. Bunu yapamazsın.

Hayatının en uzun dakikalarıydı. Ve en şiddetli ateş - şimdi içinde yanıyordu.

– Yaşıyor ama kötü yanmış. - Telsizden Rüstem'in sesi geldi. Arka planda biri inledi. Bir adam. - Onu ambulansa götürelim.

Sasha titreyen ellerini kucağında kavuşturarak titremesini kontrol etmeye çalıştı. Sedyede yatan zavallı adamın resmini gördü, derisi lime lime yanmıştı. Kollar, göğüs, boyun - hepsi kırmızı yanıklar içinde. Sadece yüzü kayıp. Ve bayılmamak için ona bakmaya korkuyordu.

– Kurban kim? - Santral memuru heyecanla sordu.

Hoparlör hışırdadı. Sasha nefesini tuttu.

– Plakhov. - Sonunda, amir cevap verdi. - Nikita Plakhov.

Patlama sırasında Tsarev'in üzerini örttü.

Kızın o anda ne hissettiğini kelimelerle tarif etmek imkansız. Rahatlama ve suçluluk karışımı bir duygu. Birinin ciddi şekilde yaralanmasına sevinmek gerçekçi değildi ama sevdiği kişinin tehlikeyi atlattığını duymak, onun yeniden ayağa kalktığı anlamına geliyordu.

– Şu anda başka neye ihtiyacınız var? - Merkez devreye girdi.

Sasha gözyaşlarını sildi ve aynısını yapmaya çalıştı. Bir dakika sonra Vika koşarak odaya girdi.

– Evden çıkarken televizyonda gördüm. - Hırkasını çıkarıp çantasını kanepenin üzerine atarak kısa bir süre konuştu. - Bilseydim daha erken gelirdim.

Onlara katıldı ve yangını gerçek zamanlı olarak izlediler. Saat dokuz buçukta itfaiyeciler açık alevleri söndürmeyi başarmış ve ardından yapıları "ıslatma" sürecine girmişlerdi.

Hesaplamalar birliğe döndüğünde, Sasha tutarlı düşünme yeteneğini çoktan kaybetmişti. Birim kargaşa içindeydi: yeni nöbetçi ne yapacağını bilmiyordu, çünkü adamlarının yerini alacak ekipman olmadan gidemezdi ve yarışma için gelenler spor salonuna dolmuş talimat bekliyorlardı, ancak etkinlikten sorumlu servis şeflerinin çoğu hala büyük bir yangın alanında idi.

Arabalar garaja girdiğinde, Sasha kulaklarında bir gürültü hissetti. Hareket memurları yerlerinden kalktı. Sofya Pavlovna da saatin geç olmasına rağmen hâlâ görevinin başındaydı: Bu kara günde kendi paylarına eve gidemezdi. Arabalar durdu ve yorgun askerler kamaralarından çıkmaya başladı.

Yüzlerine is bulaşmış, giysileri baştan aşağı ıslanmıştı. İşte Kirill. Ve işte Eva. Ivan, Sergei, Artem. Vardiya görevlisi ellerini sıktı, onlara cesaret verici sözler söyledi.

Sasha Tsarev'i gördüğünde kalbi yavaşladı ve içindeki öfkeli ateş elementi gücünü kaybetmeye başladı. Lev miğferini çıkardı. Yüzü simsiyah is lekeleriyle kaplıydı. Zorlukla hareket ediyordu; savaş giysilerinin sırlıslık ve ağır olduğu belliydi. Dağınık saçları yapış yapıştı.

yüzüne. Adam ağır ağır nefes alıyor ve gözlerini yerden hiç ayırmadan diğerlerinin arkasında yürüyordu.

İlk dürtüsü ona doğru koşmak oldu. Ama Sasha kendini tuttu. Leo için neydi ki? Evet, genel olarak, hiç kimse. Ya şimdi kendini o kadar kötü hissediyorsa ve onu sinirli bir şekilde uzaklaştıracaksa? Ve genel olarak. Bu sadece işleri daha da karmaşıktı. Buna değmez.

Merdivenleri tırmandı ve Sasha arkasını döndü. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Önemli olan hayatta olmasıydı. O iyiydi ve gerisi önemli değildi.

– Sashka, ne yapıyorsun? - Vika şaşkınlıkla sordu.

Kız gözyaşlarını sildi ve başını salladı - sorun yoktu. Sadece kendine gelmesi gerekiyordu.

– Evet, gergin bir sabah. Ama herkes hayatta. Şimdi taze olanlardan hangilerinin bizim yerimize geçtiğini öğrenip kahve almaya gidebiliriz.

Sasha irkildi, aniden omzunda birinin elini hissetti. Yukarı baktı. Sofya Pavlovna'ydı.

– Peki, ne yapıyorsun? - Kadın ona dikkatlice baktı. - Neden buraya gelmedin? - Kadın başını salladı. - Bunu yapamazsın. Hadi, koş ona.

– Ben-" Sasha ciyakladı.

– Hadi, hadi. - Onu nazikçe dürttü.

Kız kararsızca başını salladı. Bir adım attı. Sonra bir adım daha ve bir adım daha. Kontrol odasından koşarak çıkarken artık hiçbir şüphe hissetmiyordu. Merdivenleri uçarak çıktı, ofisine girmekte olan ve kendisine şaşkınlıkla bakan Rustam Aidarovich'in yanından koşarak geçti, koridoru döndü ve bir kasırga halinde soyunma odasına uçtu.

– Oh... - Karşısında bir düzine yarı çıplak adam görünce elleriyle gözlerini kapattı. - Özür dilerim...

– Çar, bu sizin için. - Sasha çıkıştan uzaklaşmaya başlarken biri sırtı.

Odada sessizlik vardı. Sonra ağır ayak sesleri duyuldu. Kız avuçlarını yavaşça yüzünden kaldırdı ve Lev'i gördü. Artık üzerinde ceket yoktu, sadece ıslak bir tişört ve askıları inik bir tulum giymişti. Duştan çıkmış gibi ıslak olan saçları esmer yüzünün kenarlarında hafifçe kıvrılmıştı. Yorgun bir görünümü vardı. Ve yoğun bir sigara kokusu vardı.

– Nasıl? Nasılsın? - Kendiminkini ses
görünüyordu ona korkmuş ve yabancı.

Tsarev onu tepeden tırnağa inceledi.

– Sana sarılamam. - Kısık sesle söyledi. - Sana sarılamam," dedi
boğuk bir sesle.

İtfaiyeciler devam etti Damping c kendileri KİRLİ
Konuşmalarını izlemeye devam ettim.

– Sonra..." diye mırıldandı Sasha.

– Bana on dakika ver. Duş alacağım ve konuşacağız.

– Evet." Başını salladı ve koridora doğru yürüdü.

Bölüm 36

♪ *Basta - Hafızasız Aşk*

Herkesin başına gelebilir. Her zaman olur. İtfaiyeciler kendilerini riske atarlar ve yaralanırlar. Onlar bu mesleği seçtiler ve ne yaptıklarını biliyorlar.

Düşün altında duran Lev, depoda olanları zihninde bir film gibi t e k r a r l ı y o r d u . Nikita'yı düşen kırıktan kurtarmış, patlama olduğunda da onu korumuştur. İkisi de birkaç saat önce aralarında geçen tartışmayı hatırlamıyordu bile. Onlar profesyoneldi ve her zaman birbirlerine güvenebilirlerdi.

Plakhov iyileşecek ve görevine dönecek. Bu hep böyledir. Her şey geçer, ama unutulmaz. Nikita şimdi daha da dikkatli olacak. Daha da güçlü olacak. Tedavi için zaman harcaması ve acıya katlanması gerekecek ama yara izleri sadece erkekleri süsler.

Plakhov'u sırtında ateşten nasıl çıkardığını hatırlayan Lev çenesini sıkarak çatırdadı. Yoldaşının sırtındaki derinin derinliğini hatırlamak m i d e s i n i b u l a n d ı r d ı . Ama neyse ki yanığın toplam alanı küçüktü, Nikita'nın yüzü ve boynu zarar görmemişti, bu da onun yakışıklı kalacağı ve birlikteki maceraları hakkında daha fazla dedikodu yapılacağı anlamına geliyordu.

Düş odasından en son çıkan Tsarev oldu. Soyunma odasında başka kimse yoktu. Lev böyle zamanlarda pek çok insanın yalnız kalmak istemediğini biliyordu ve adamlar muhtemelen şu anda kantinde oturmuş, olanları tartışıyor ve ayrıntıları analiz ediyorlardı. Vardiya bitmiş olsa da çoğu hemen eve gitmeyecek, bazıları buradan doğrudan bara gidecekti. Bunu anlıyordu ama kendisi de zorlu bir vardiyadan sonra sessiz olmayı tercih ediyordu.

Hızla bir tişört ve kot pantolon giyen Lev, hâlâ nemli olan saçlarını atkuyruğu şeklinde toplayıp koridora çıktı. Sasha onu orada bekliyordu. Bakışlarında gerginlik vardı, onun için endişeleniyordu ve bu birden o kadar belli olmuştu ki Lev'i d e r i n d e n etkilemişti. Ne de olsa öyleydi.

Artık işinin bir parçası da saha gezilerinde görünmez bir şekilde ona eşlik etmek, iletişim halinde olmak, süreci izlemek ve endişelenmek. Ama sadece bir meslektaş ve sevkiyat görevlisi olarak değil.

Kadının gözlerinde öyle bir rahatlama vardı ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. Sasha dudaklarını birbirine bastırdı, belki de ona bir şey söyleyecek ilk kişinin o olmasını bekliyordu ama Tsarev tereddüt etti. Konuşma yeteneğini kaybetmişti. Sadece ona hayranlık duydu ve o yangından sağ çıktığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

– İstedim ki-" Sasha neredeyse fısıldadı.

– Konuşmak istedin. - Başını salladı. - Gel hadi.

Lev kızın elinden tuttu ve onu kurutma odasına çekti. Kız direnmedi. İçeri girdiler ve Tsarev kapıyı kapattı. İçerisi sıcak ve nemliydi, aspiratörler monoton bir şekilde uğulduyordu. **K o k u** hâlâ oradaydı ama burada kimse onları duyamazdı ve kimse onlara müdahale edemezdi.

– Senin için korkudan öleceğimi sandım. - Sasha nefes verdi ve ona baktı.

– Selam. - Ellerini kızın omuzlarına koydu. Kız bir kavak yaprağı gibi sallandı. - Her şey bitti.

– Gerçekten berbat bir işin var.

– Biliyorum.

– Ve senin kız arkadaşın olmak ve her seferinde senin için böyle endişelenmek istemezdim! - Ağzından kaçırıldı.

– Biliyorum. Evet. - Tsarev kabul etti. - Bektan bir meslek. Ama ben seviyorum.

– Ve sen korkmuyor musun?

– Herkes korkuyor. Ama birileri bu işi yapmak zorunda.

– Tamam, hayatta olduğunuza ve iyi olduğunuza sevindim ve sanırım gideceğim ve....

Lev bitirmesine izin vermedi.

Yüzünü avuçlarının arasına aldı, eğildi ve alt dudağını dişleriyle çok ama çok nazıkçe yakaladı. Bıraktı ve dilini yavaşça üzerinde gezdirdi.

– Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim. - Tsarev kısık sesle fısıldadı.

Ve başka hiçbir şey onları durduramazdı. Sasha ona tüm tutkusuyla karşılık verdi, öpücük daha ısrarlı ve aceleci hale gelene kadar dudaklarını okşamasına izin verdi. Tsarev'in dili hevesle

Kız kendini onun göğsüne daha sıkı bastırdı, meme uçlarının sertleştiğini, neredeyse acı verici hale geldiğini hissetti ve usulca inledi. Vücutları kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin içinde erime ihtiyacıyla eriyordu ve düşünceleri karıştı, saf arzuyla doluydu.

– Bu elbise sana çok yakışmış. - Lev öpücükler arasında fısıldadı. Güçlü elleri kızın yuvarlak kışını sıktı. - Onu senden koparmak istiyorum.

– Buradan buruşuk bir şekilde çıktığımda, hepsi birden p-" Tekrar bitirmesine izin vermedi.

Elbisenin canı cehenneme! Herkesin canı cehenneme! Bir şey söylemeye çalışsınlar ve canları cehenneme.

Tsarev'in bacaklarının arasındaki her şey çoktan sertleşmişti, sanki orada gizlenen metal bir çubuk vardı. Sasha'yı delirmiş gibi öptü. Bu kız onun kişisel uyuşturucusuydu, doyurulması mümkün olmayan en lezzetli tatlıydı. Lev onu kalçalarının altından tutup kendine doğru çekti ve bacaklarının arasındaki dayanılmaz baskı daha da arttı.

– Cidden burada mı yapacaksın? - Onu duvara yaslayıp boynunu öpücüklere boğmaya başladığında Sasha hararetle fısıldadı.

Kızın neredeyse bir kedi gibi memnuniyetle kıvrandığını gördü. Ah, demek yapması gereken buydu. İkisi de bunu çok istiyordu. Lev sundress'inin askılarını aşağı çekti. Lanet olsun. Kız sütyensizdi ve göğüsleri her nefes alıp verişte güzelce dalgalanıyordu.

– Zaten öyleyim. - Diliyle meme uçlarını okşayarak cevap verdi.

Sasha başını geriye atarak inledi. İnce parmakları omuzlarını keşfediyor, tişörtünün kumaşından tenine doğru ilerliyordu. Bu hisler acının ve yorgunluğun azalmasını sağladı; bu kız onun için en iyi ilaç, en etkili ağrı kesiciydi.

– Bir saniyeye ihtiyacım var. - Tsarev nefes verdi.

Onu kandırmıştı. Prezervatifi çıkarıp takması biraz uzun sürdü. Ama bu onu sadece ona sahip olmak için daha istekli hale getirdi.

Lev onu kucaklayıp kaldırdı ve duvara yasladı. Sasha'nın gözleri alev alev parlıyordu. Dudaklarını yaladı ve bacaklarını Lev'in etrafına sıkıca sardı.

– Bana bakmanı istiyorum. - O sordu.

Kadın gülümsedi. Tsarev külotunun ince şeridini kenara kaydırđı; artık aralarında hiçbir engel kalmamıştı. İçeri girdi - keskin ve güçlü bir şekilde. Sasha inledi ve onun sırtına daha sıkı sarıldı. Lev dudaklarını kızın boynunda gezdirdi, sonra çenesini ısırđı. Kız memnuniyetle inledi. Ve bu ses Tsarev için dünyanın en hoş sesiydi.

Kadın gözlerini açıp nefes alamadan, adam tamamen içinden çıktı ve sonra tekrar girdi - görünüşe göre daha da derine.

Tanrım, sevgi gösterilerinde harikuladeydi. Söz verdiği gibi onun gözlerinin içine baktı ve bakışlarında vahşî bir tutku alevi vardı.

– Evet. Daha fazla. - Sıcak nefesi haşlıyordu. - Daha fazla!

Sırtını duvara daha da bastıran ve kalçalarını olabildiğince sıkıca kendi kalçalarına doğru çeken Tsarev o kadar derine girdi ki, Sasha'nın gözleri daha da açılarak ona baktı.

– Öyle değil mi? - Lev
sordu. Kirpikleri
dalgalandı.

– Daha da sert. - Sırttı.

Bu bir meydan okumaydı. Ve Tsarev meydan okumaları severdi ve pes etmeye alışık değildi. Kalçalarını bir kez daha hareket ettirerek ona adını haykırttı. Sasha giderek daha fazla itişten nefes nefese kaldı ve fısıldadı:

– Evet, bu kadar. Daha fazla! Aslan, daha fazla!

Kalçaları ritmik bir şekilde hareket ederek penetrasyonu daha sert ve daha derin hale getirdi. Sasha kollarını ona daha sıkı ve daha sıkı sardı, tırnaklarını omuzlarına geçirdi ve göğsünden çıkan çığlıklarla etrafındaki herkesi korkutmamak için dudaklarını ısırđı. Kasları sanki her hareketinde onun sıcak, sert sikini içinde tutmaya çalışıyormuş gibi dönüp duruyordu. Ve sonra vücudu kavislendi, kalçaları kalktı ve Sasha'nın dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Lev onun titrediğini, boğazında düğümlenen sarsıcı nefesini hissetti, kollarında yavaşça gevşerken kızın memnuniyetle gülümsediğini gördü ama kafasında bu tatlı işkencenin kaçınılmaz sonu dışında hiçbir düşünce kalmayana dek devam etti. Birkaç keskin darbe daha aldı ve o da boşaldı.

Sasha kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı. O anda o kadar sıcak ve rahat, o kadar yakındı ki Lev ondan uzaklaşmak istemedi. Lev uzun zaman önce kalbine yerleşmiş olan şeyi ona söylemek istedi ama şu anda bile bunun pek uygun olmadığını fark etti. Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ve belki de hayatında ilk kez bunu bu kadar keskin hissediyordu. Ama bunu ona söylemek henüz doğru değildi.

Her ne olursa olsun, kader onları nasıl sınarsa sinasın, Tsarev onları bir araya getirdiği için minnettardı.

Mutluluk her zaman beklediğiniz şey değildir. Bazen zaten sahip olduklarınızın değerini fark etmektir.

Sasha'yı yere indiren Lev onun saçlarını okşadı. Alnını, şakağını, yanağını, dudaklarını öptü. Çıldırııcı bir şefkat kapladı içini, ama yine de zamanın henüz gelmediğini biliyordu. Ve hâlâ onu incitmek zorunda olduğunu.

– Özür dilerim. - Fısıldadı. Ama

Sasha bu sözlerden

utanmamıştı.

– Senden hiçbir şey beklemiyorum. - Gülümseyerek cevap verdi. Ama gözlerinde yaşlar vardı.

– Bana savaşmamı söyledin. Ben de savaştım. Ama Cuma günü yapacaklar, kapatacaklar.

– Seni gerçekten anlıyorum.

Göğsüne yine akıl almaz bir ağırlık çöktü. Bu konuşma bile o kadar saçmaydı ki midesinin bulandığını hissetti. Ama Lev bunu Sasha'yla paylaşabileceğini ve onun her şeyi tam olarak anlaşılması gerektiği gibi anlayacağını biliyordu. Sadece ona güveniyordu.

– Oraya gidemeyeceğim ve onlar-" Tsarev gözlerini sıktı ve açtığı anda gözlerinin önündeki her şey gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Sasha parmak uçlarında durdu, ona doğru uzandı ama yine de dudaklarına ulaşamadı. Sonra yüzünü okşadı, saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

– Yapmalısın, Lev. - Fısıldadı. - Gitmek zorundasın.

– Neden? - Avuçlarını yüzüne yasladığı ellerinin üzerine koydu.

– Ona veda etmek için. Alina'ya elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemek için. Onu yeterince beklediğini. Ve gitmesine izin verdiğini.

Sanki içinde bir boşluk açılmış gibiydi.

Lev bir adım geri çekildi ama ellerini bırakmadı. O ve Sasha karĖılıklı durmuğ, birlikte nefes alıyor ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Az önce zevkten çığlık attırdığı bu muhteşem kızı bırakmak istemiyordu. Ama kız haklıydı.

Başka bir şey konuşmalarına gerek yoktu.

Her bir parmağını sırayla öptükten sonra Tsarev Sasha'nın ellerini bıraktı ama bir daha onun gözlerine bakamadı. İç geçirerek üstünü başını temizledi, arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Bölüm 37

♪ *Asiyah bir sürtük*

– Çok uzun sürdü! - Lera inledi.

O ve Dasha, akşam çiftlerinden sonra onu üniversitenin dışında bekliyorlardı.

– Özür dilerim. Rehber öğretmenle konuşmaya geç kaldım. - Sasha gürültülü bir şekilde nefes verdi. - Kafam patlamak üzere! Önce birimdeki sertifikasyonu geçmem gerekiyor, sonra seans gelecek - nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum!

– Tüm notlarım hizmetinizdedir. - Dasha ona sarıldı.

– Öğretmenleri kelimesi kelimesine yazıyor, yani şanslısınız. - Balabosya şiddetle el kol hareketi yaparak onayladı. - Onun gibi bir inek bulmak için daha çok aramanız gerekecek!

– Ve sen ne ders dinliyorsun ne de yazıyorsun! - Dasha onu susturdu.

– Bu yüzden notlarımı sunmuyorum! Öyle bir şey yok! - Lera güldü.

Okulun yakınındaki rahat kafelerden birine doluştular ve kahve ile tatlı sipariş ettiler.

– Bana biraz konyak koyar mısın, dostum? - Balabosia garsona göz kırptı.

– Alkol servisi yapmıyoruz. - Gözlerini dikti.

– Bunu tabelaya büyük harflerle yazmaları gerekirdi! - Lera ona sinirli bir bakış fırlattı ve arkadaşlarıyla birlikte masaya oturdu.

– Sarhoş olmak istediğini söyleseydin, bir bara gidebilirdik. - Daria gülümsedi. - Bu arada, bugün neden vardiyada değilsin?

– Oleg'e hasta olduğumu söyledim.

– Çünkü beyaz saçlı olan akşamları onu orada izliyor. - Sasha kıkırdadı.

– Beyaz saçlı mı? - Dasha anlamadı.

– Evet, öyle. Yakışıklı, uzun boylu, sarışın bir adam, ki onun tipi değil.

Lera mide bulantısı numarası yaptı.

– Belki bana neden itfaiye istasyonunda donunla dolaştığını söyleyebilirsin. - Sasha onu kızdırmaya karar verdi.

– Ne? Donla mı? - Dasha, Lera'ya baktı. - Hey, ne kaçırdım?

– Anlatacak bir şey yok. - Balabosya elinin tersiyle itti. - Sıradan bir ilişki! Hatırlanacak bir şey yok!

– Evet." Sasha başını salladı. - Bir gecede beş orgazm hiçbir şey değil!

– Beş mi?! - Dasha haykırdı.

– Ya da altı. - Yüzü kızaran Lera omuz silkti. - Böyle bir şeyi kim sayabilir ki?

– Her neyse, o kadar hoşuna gitti ki artık ondan kaçınıyor.

– Kirill bu mu? - Dashka masaya doğru eğildi.

– Evet. - Sasha cevapladı. - Biliyorsun, birimde işe girmeme yardım eden kişi.

– Oh, anlıyorum.

– Anton'dan her bakımdan daha aşağı olduğu açık. - Kız ekledi. - Onun peşinden koşmasına gerek yok, o Lera'nın peşinden koşuyor ve onun dikkatini çekiyor. Bu çok sıra dışı!

– Siktir git. - Balabosia gülümseyerek cevap verdi. - Mesele bu değil.

– Nedir o zaman? - Sasha alaycı bir şekilde sırıttı.

– Bunun içinde... bunun içinde... - Onlara doğru yürüyen garsonu işaret etti. - Oh, kahve! Yaşasın! Teşekkür ederim. - Fincanlar önlerine konduktan sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. - Söylesen iyi olur, Tsarev'le aranızda neler oluyor? Bir gelişme var mı?

Sasha derin bir nefes aldı. Konunun aniden değişmesi yüzündeki gülümsemeyi sildi süpürdü.

– Hayır." - Kahve fincanının içinde onların gözlerinden saklanabileceği gerçeğinden yararlanarak birkaç yudum aldı. Sonra yukarı baktı. - Ne? Bana öyle bakma.

– Hiç aramadı mı? Uğramadı mı?

– Hayır. Vardiyada bile değil.

– Peki ya sen? Sonunda ondan vazgeçmeye karar verdin mi?

– Umurumda değil.

– Ve haklı olarak. - Dasha aniden devreye girdi. - Şimdi ona bulaşmana gerek yok.

– Sorun yok. - Öksürüyor, dedi Sasha. - Bunu atlatmak için düşünmeye ihtiyacı vardı. Kederinden kurtulmak için.

– Rakibinle ilgili son durum nedir? - Lera buna dayanamadı.

Zolotova ona eleştirel bir bakış attı.

– O benim rakibim değil ve ben de kıskanç değilim. - Sasha omuz silkti. - Dürüst olmak gerekirse. Tabiri caizse hastaneye gidip ona kendimi açıklamayı bile düşündüm. Ama bu çılgınca. Ve uygunsuz. Ben de vazgeçtim.

– Ve her türlü senaryoyu kabul etmeye hazır mısınız? - Dasha boğuk bir sesle sordu.

– Onu seviyorum. - Sasha gülümsedi. - Ben de seviyorum.

– Siz onun yerinde olsaydınız," dedi Lera kaşlarını çatarak, "makinelere bağlantınızın kesilmesini ister miydiniz?

– Hayır." Başını salladı.

– İsterdim. - Dasha eliyle çenesini destekleyerek, "Ben de isterim," dedi. - Eğer bana bir şey olursa, onurlu bir şekilde ölmeme izin verin. İnsan formumu kaybederek yıllarca yok olmak istemiyorum.

– Peki ya sen, Ler? - Sasha arkadaşına baktı.

– Ve ben..." Balabosya ilk kez ciddi bir şekilde düşündü. - Böyle bir durumda olmak istemezdim. - Cevap verdi. - Çünkü doğru bir cevap yok. Bu, hastanın yakınları için psikolojik bir zugzwang: herhangi bir karar durumu daha da kötüleştirecektir. Ve önlerinde sadece kırılgan bir köprü vardır, ne kadar isteseler de geçmeleri gerekir, çünkü önlerinde değişikliklerle dolu sağlam bir toprak yol vardır. - Lera, Sasha'nın elini tuttu. - Evet, haklısın. Her şeyi analiz etmek için bu duraklamaya ihtiyacı var. Kendini suçlamayı bırakmak için.

Konuşmaları bir cep telefonunun çalmasıyla kesildi.

– Evet mi? - Sasha cevap verdi.

Bir komşuydu - Katya Teyze.

– Sanechka, Anna Arkadyevna geldi.

– Ne? Neden? - Kafasında çözmeye çalıştı. Kirayı toplamak için birkaç günü daha vardı.

– Bu sefer zamanında ödeyeceğinden emin olmak istediğini söyledi.

– Bu çok garip.

– İyi ki senin evindeydim. En büyük oğluyla geldi ve kapıyı o kadar yüksek sesle vurmaya başladılar ki korktum. Grishka'nın yalnız

olduğunu hayal edebiliyor musun?

– Aradığınız için teşekkürler. - Sasha masadan kalktı. - Tamam, şimdi eve gidiyorum.

Bölüm 38

♪ *Keer - Otostop* ♪

Sanırım insan böyle bir şeye hazırlıklı olamıyor.

Ani ölüm korkunçtur, hayatın olağan akışını bir anda yok eder, onu "öncesi" ve "sonrası" olarak ikiye böler. Ancak parça parça acı veren ölüm, bir insanın sizi yavaş yavaş terk etmesi, birkaç yıl içinde yavaş yavaş gitmesi, her gün mikrod doz aldığınız, kendinizi kaybettiğiniz ve yavaş yavaş bir zombiye dönüştüğünüz bir zehirdir.

Lev bunca yıl boyunca Alina'yla eskisi gibi iletişim kurma fırsatından mahrum kalmıştı ama onun hâlâ orada, hâlâ burada olduğunu fark etmek onu hiç terk etmemişti. Günler geçtikçe onun varlığını daha az hissetse de, yine de hissediyordu.

Sasha'nın son sözleri onu düşündürdü. Sonunda bu işlem için neden hastaneye gelmesi gerektiğini anladı. Alina onun yanında olmasını isterdi. Ve zaten onun ailesi haline gelmiş olan anne babasının da onun desteğine ihtiyacı vardı. Çocuklarına veda ediyorlardı. Sevgili kızlarına. Onun için besledikleri umutları.

Onlar da acı çekiyordu. Ve tabii ki ondan daha fazla acı çekiyorlardı. Onlar da kendilerini suçluyorlardı. Ve onlar da hata yaptıklarından korkuyorlardı.

Leo gerçek bir keder, zayıflık, keder ve sessizlikle dolu odaya girdi. En son o gelmişti ve biraz geç kalmıştı ama onu bekliyorlardı. Alina'nın annesi ve babası onu kucakladılar ve sonra yatağına götürdüler.

Doktorlar bir şeyler söylediler ve Lev Alina'nın solgun, cansız yüzüne bakıp onu duymaya çalıştı - bunca yıldır yaptığı gibi. Acı, öfke ve inkârın arka planında daha canlı hissetmeye ve etrafında olup biten her şeyi algılamaya başlamıştı ama Sasha ortaya çıkana kadar kimseye açılmamıştı. Onun gelişinden önce, hizmette karşılaştığı diğer insanların acılarına karşı hassasiyet dışında herhangi bir duygudan tamamen yoksun olduğunu düşünmüştü.

Muhtemelen Tanrı'nın bize gönderdiği en önemli kişiler, en çok ihtiyaç duyduğumuz kişilerdir.

Sanki Alina onun kaybettiklerini telafi ediyordu. Ve ona öyle geliyordu ki, tanışmalarına yardım eden Alina'nın kendisiydi, böylece o gittiğinde Lev yalnız kalmayacaktı.

Önlerinde yatan kıza bakakaldılar ve sağlık görevlilerinin hiçbir konuşması neler olduğunu tam olarak anlatamıyordu. Tsarev kendini iğrenmiş hissetti. Korkmuştu, her şey başladığında zorlukla nefes alabiliyordu. Kıza hiç söylemediği sözleri, yerine getirmediği vaatleri, asla sahip olamayacakları geleceği düşündü ve gittikçe daha da zorlanıyordu.

Sonra birden kendini sakin ve hafif hissetti. Ve Alina'nın varlığını oldukça net bir şekilde hissetti. Sanki gelip onun elini tutmuş gibiydi. Ve yaşadıkları mutluluk anları gözlerinin önünden geçti.

Alina gidiyordu. Geride sadece ölümsüz olan duyguları bırakarak yavaşça havaya karışıyordu. Ona olan sevgisi ve sıcaklığı, onun varlığı olmasa bile yaşamaya devam edecekti.

Lev, Alina'yla bağlantılı her şey hayatında olduğu ve onu şu anda olduğu kişi haline getirdiği için evrene minnettar hissediyordu. Bunun kolay olmayacağını ve aşkla her zaman el ele giden çok daha fazla acı çekmesi gerekeceğini biliyordu. Ve Alina'nın onun mutlu olmasını istediğini hissediyordu. Onun yaralarını iyileştirmesini istiyordu.

Eve geldiğinde yüzüstü düştü ve Tolya'yla ilgilenmek, onu gezdirmek, beslemek ve sulamak için ayağa kalkmak zorunda kalmasaydı birkaç gün boyunca öylece yatacaktı. O ve o tatlı köpek yavrusu birbirlerine çok benziyorlardı: ikisi de sevdiklerini kaybetmişlerdi ve yalnızdılar. Ve Sasha. O da aynı şeyleri yaşamıştı, bu yüzden onu herkesten daha iyi anlayabilirdi.

Ama ona gelecek gücü bulması için birkaç gün daha geçmesi gerekti.

Lev bunu neden yaptığını ya da ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği, onun yanında kendini daha iyi hissedecekti. Her zaman öyleydi. Bu yüzden bu kıza çekilmişti. Onun geçmişi gözünü korkutmuyordu, onu anlıyor ve kabul ediyordu. Ve belki de Sasha'nın kendisi için olduğu kadar o da Sasha için bir tedavi olabilirdi.

Tsarev habersiz geldi. Grinya'yı memnun edeceğini bildiği için yavru köpeği yanına aldı. Giriş kapısından içeri girdi ve kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Merdivenleri sağ kata tırmandı.

– Çek ellerini üzerimden! - Sasha bağırdı.

Bir adamı kapıdan dışarı itmeye çalıştı, adam direndi.

– Bütün parayı annene verdim zaten! Defol buradan yoksa polis çağıracağım!

– Beni saçmalıklarla korkutma. Şimdi daha fazla ödeyeceksin dedim. - Yabancı mırıldandı. Çok sarhoş olduğu belliydi. - Ve eğer ödeyemezsen, aynı şekilde ödemek zorunda kalacaksın! - Ve güldü.

Tsarev'in gözlerinin üzerine kırmızı bir öfke perdesi indi. Tasmasını bıraktı, adama doğru koştu, omzundan yakaladı ve adamı duvara çarptı. Bam! Adamın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

– Sen de kimsin lan? - Tsarev homurdandı, elini boğazına götürüp sıktı. Yabancıyı kaldırarak yerden kaldırdı.

– Eh..." Sadece hırıltılı bir ses çıkarabildi.

Nefes borusu sıkılmıştı. Ellerini kıvırıyor, adamın giysilerine tutunmaya ve kendini kurtarmaya çalışıyordu ama boğulması gittikçe zorlaşıyordu.

– Neden ona ne söylediğini bana tekrar anlatmıyorsun?

Ama adam sadece hırıldadı, ölümüne korkmuştu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

– Aslan! - Sasha ona doğru koştu.

Öfke sisini yararak onun bilincine ulaşmaya çalıştı. Arka planda bir yerde bir köpek yavrusu havladı ve komşu dairelerin kapıları çarpıldı.

– Bırak yoksa onu öldüreceksin. - Sasha fısıldadı.

Lev ona baktı ve elini çözdü. Adam yere yığıldı.

– Defol git buradan. - Tsarev homurdandı.

Ve neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu.

– Tolya! Tolya! - Grigory'nin sesi çınladı.

Gelen seslere bakılırsa, o ve köpek yavrusu çoktan kapının eşiğinde kucaklaşıp öpüşmeye başlamışlardı. Ama Lev şu anda sadece Sasha'yı görebiliyordu. Gözlerinde her türlü ateşi söndürebilecek bir sevgi okyanusu vardı.

– Ev sahibinin oğlu. - O açıkladı. - Ben zamanında ödedim, ama o sarhoş oldu ve bazı cezalar uydurdu. Genelde beni savunacak kimse olmaz....

Leo eğildi ve onu öptü. Ona sıkıca sarıldı. Gözlerinden yaşlar geldi ve kalbi sızladı ama onun narin kucağında en önemli şeyi hissetti: yaşama arzusunu.

Tsarev onun dudaklarını aralayarak Grigory'ye baktı.

– Seni götürüyorum. - Ona sert bir ses tonuyla söyledi. - Git eşyalarını topla.

Çocuk fazla soru sormadan yavru köpeği kaptığı gibi odaya koştu.

– Ne demek alıp götürüyorsun? - Sasha fısıldadı.

– Anlamı bu. - Tsarev omuzlarını silktilti. - Bir ileri bir geri koşmanın ne anlamı var? Kardeşin için ayrı bir oda tuttum, biz görevdeyken Tolyan'a o b a k a c a k . Bence bu çok açık.

– Bunu neden yapıyorsun? - Sasha gülümseyerek sordu.

– Söyleyemem. - O cevap verdi. - Ama itfaiyecilerin dilinde kulağa şöyle geliyor: *Kalbim yanıyor*.

Avuçlarını onun yüzünde gezdirdi, parmak uçlarında durdu ve onu öptü. Aslan onu kucakladı ve yerden kaldırdı. Sanki avıymış gibi onu dairenin içine sürükledi. Onu bırakmaya korkarak uzun süre ona sarıldı.

Sevgi "doğru" ya da "yanlış" değildir.

Herhangi bir kelimedenden ya da tanımlamadan daha güçlü olan şeydir. Aklın kavrayışının ötesindedir. İşte bu yüzden beynimizle değil kalbimizle severiz.

Sonsöz

♪ *D-Pulse - The Sea (Dsh Dsh cover)*

♪ *Nautilus Pompilius - Nefesimiz*

♪ *HI-FI - I love* ♪

Sahil boyunca koşan bir çocuk vardı. Gülüyor, zıplıyor, taklalar atıyor, ellerinin üzerinde duruyor, düşüyor ve tekrar kalkıyordu. Etrafında bir köpek yavrusu koşuyordu: sarkık kulaklar, büyük burun, uzun bacaklar - Alman Çoban Köpekleri bu yaşlarda genellikle gülünçtür. Kafaları büyümüş ve vücutları hala yetismeye çalışan sivilceli gençler gibi.

Onlara bakan oğlan ve kız gülümsedi: "Vay canına, ne tatlı bir çift. Onlar ayrılmaz arkadaşlardı.

Dizlerine kadar denize girdiler ve ufukta yanan gün batımını seyrettiler. Patronlardan bir haftalık tatil almak büyük bir şanstı. Özellikle de yeni sertifika almış ve işe başlamışsanız. Şehrin koşuşturmacasından birkaç günlüğüne uzaklaşıp denize girmek gerçek bir mucize.

– Mükemmel. - Dedi ve ona küçük bir kap uzattı.

– Evet." Kabul etti ve kapağı açtı. - Bu hoşuna giderdi.

Gemiye yana yatırdı ve dalgaların hışırtısıyla içindekiler rüzgârda uçuşmaya başladı. Kıyının üzerinden uçtu, dağlara doğru uçtu, suda çözüldü, kuma karıştı, gökyüzüne yükseldi. Sonsuza dek bu güzel yerlerin bir parçası oldu.

Oğlan kızın elini tuttu ve gün batımı gökyüzünün parlak renklerinden oluşan karnavalı hayranlıkla seyrederek birlikte uzun bir zaman daha geçirdiler. Bu kaynaşma onları huzurun dalgaları üzerinde salladı.

– Sanırım artık saç kestirme vakti geldi. - Dalgaların müziğini dinleyerek düşünceli bir şekilde söyledi.

– Sadece dene. - O da cevap verdi.

– Peki ya...

– Tartışmaya bile açık değil.

Kız ona sarıldı ve kendini göğsüne bastırdı. Adam gülümsedi ve onu kollarıyla sıkıca kavradı.

Ruhun ateşı genellikle görünmez ama sıcaklığı gerçek bir ateş kadar ısıtır. Ve yanmaz, yavaşça için için yanar ve sadece daha parlak bir şekilde parlar.

SON

"Firehouse 17" döngüsü

YANGIN

– *Leo'nun hikayesi -*

YANGIN

– *Solo'nun hikayesi.*

ALEV

– *Nikita'nın hikayesi*

SPARKLERS

– *Eve'in hikayesi*

Teşekkür

Yazar olmak ne büyük bir nimet! Her gün yeni bir şey öğreniyor, harika insanları ve mesleklerinin inceliklerini keşfediyorsunuz. Bunu mümkün kılan herkese ve özellikle de okuyucularıma teşekkür ederim. Yorumlarınız, sanat eserleriniz, hayran videolarınız sonsuza dek kalbimde!

Yangın ve kurtarma biriminin kutsallarına erişim, variller hakkında şakalar ve itfaiyecilerin dost canlısı ailesini, çalışmalarını ve geleneklerini tanımak için Dasha'ma teşekkür ederim. Buna dokunabilme fırsatına sahip olmak benim için büyük bir onurdur.

Hemen belirtmek isterim ki, bu kitabı yazmaya hazırlanırken, aynı şehir içinde bile farklı itfaiye istasyonlarının tamamen farklı koşullara, gerekliliklere, kurallara ve emek ücretlendirme sistemine sahip olabileceğini keşfettim. Hatta birimlerin gelenekleri ve iç yapıları bile çok farklı olabiliyor.

Metnin okuyucular tarafından daha rahat ve kolay algılanması için, koruma hizmetlerinin organizasyonu ve itfaiye yönetiminin bazı özelliklerini, gerekliliklerini ve kurallarını ve ayrıca görev tanımlarının birkaç veya üç noktasını ihmal etmek zorunda kaldım. Lütfen beni anlayın ve affedin.

Tıbbi kısma gelince, ben de bazı varsayımlarda bulundum, özellikle de yerli ve yabancı uygulamalar arasındaki farklarla ilgili. Ülkemizde bir hastanın bilinci kapalıysa, iradesini açıklayamıyorsa ve yasal temsilcisi yoksa, karar üç doktordan oluşan bir konsilium tarafından verilir. Yasal olarak hasta (veya yasal temsilcisi) suni havalandırmayı, suni beslenmeyi ve diğer tıbbi müdahaleleri reddedebilir, ancak aslında bu hastane koşullarında gerçekleştirilemez.

Bu tür konuların etik tarafı her zaman büyük bir acı ve çözülemeyen bir sorundur. Bu tür şeyleri yaşayan herkese güç ve sabır diliyorum.

Teşekkürlere dönecek olursak, Grini imgesini sıfırdan yazmak zorunda kalmadığım için oğlum Ilyukha'ya teşekkür etmek isterim.

Sen benim gurur kaynağımsın! Kızım Eva'ya da kendisine benzeyen bir kahramana verdiğim bu güzel isim ve neredeyse her gün bana verdiği ilham için teşekkür ederim (umarım bir gün Rusya'da kadınların aktif olarak yangın söndürmesine izin verilir). Çocuklar, sizi uzay boşluğuna kadar seviyorum!

Ayrıca. Bu hikaye için bir araya getirdiğimiz muhteşem çalma listesi için harika abonelerime teşekkür ederim. Siz olmasanız ben ne yapardım?

Bayıldım.

Bayıldım! Moo!

Sizin Lena Sokol

Notlar

Dipnotlar

KKD, kişisel solunum koruma ekipmanıdır. İtfaiyecilerin solunum organlarını korumak için tasarlanmış cihazlardır. Genellikle bir basınçlı hava tüpü ve kayışlarla sabitlenmiş bir yüz maskesinden oluşur. Silindir, itfaiyecinin sırtına kayışlarla sabitlenir. Solunum cihazı, nefes alınamayan bir ortamda itfaiyecilerin nefes almasına yardımcı olur. Koku alma duyusunu ve duyuşsal algıyı etkilediğı için takmak fiziksel ve psikolojik olarak zordur, ancak sıcak ve dumanlı bir odada onsuz yapamazsınız.

Manşetler, bir itfaiyecinin koruyucu eldivenleri veya eldivenleridir.

3

Özel bir koruyucu ceket ve pantolondan (tulum) oluşan bir itfaiyeci savaş kıyafeti.

4

Geri Halliwell - It's Raining Men

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.